

Joseph Fink & Jeffrey Cranor

Night Vale'e Hoş Geldiniz

Night Vale'e
Hoş Geldiniz

Joseph Fink & Jeffrey Cranor

İngilizceden Çeviren:
Ezra Gül Coşkun

New York Times Bestseller

Night Vale kasabasının tarihi uzun ve karmaşıktır; binlerce yıl geriye, çöldeki en eski yerli halka kadar uzanır. Burada bunların hiçbirine değinmeyeceğiz.

Bir belediye binası, bir bowling salonu (Çöl Çiçeği Bowling Salonu ve Atari ve Eğlence Merkezi), bir lokanta (Tüm Gece Açık Mehtap Lokantası), bir süpermarket (Ralphs) ve tabii ki duymamıza izin verilen tüm haberleri veren bir halk radyosu istasyonuyla buranın pek çok kasaba gibi bir kasaba olduğunu söylemek yeterli. Dört bir tarafı çölün bomboş düzlüğüyle çevrili. Belki de sizin kasabanıza benziyordur. Hatta, itiraf etmek isteyeceğinizden çok daha fazla benziyor olabilir.

Burası Güneş'in yakıcı ve Ay'ın güzel olduğu ve hepimizin uyuyormuş gibi yaptığı zamanlarda tepemizden gizemli ışıkların geçtiği dost canlısı bir çöl topluluğudur.

Night Vale'e Hoş Geldiniz.

Night Vale'e Hoş Geldiniz

Joseph Fink & Jeffrey Cranor

İngilizceden Çeviren:
Esra Gül Coşkun

MonoKL Edebiyat

Yapıtın Özgün Adı: *Welcome to Night Vale*
Night Vale'e Hoş Geldiniz

Bu kitabın yayın hakları Akçalı Ajans aracılığıyla alınmıştır.

© Monokl Yayınları
© Harper Perennial, 2015

Sertifika Numarası: 22834

ISBN: 978-605-5159-85-6

Birinci Basım: 2019 Ocak
Editör: Dıdar Zeynep Batumlu
Düzeltili: Ayşegül Ergül Aslan
Çeviri: Esra Gül Coşkun
Kapak Tasarım: Sancar Dalman
Baskı Hazırlık: Yeşim Ercan Aydın

Baskı: Optimum Basım San. Ve Tic. Ltd. Şti.
Tevfikbey Mah. Dr. Ali Demir Cad. No: 51/1
39295 Küçükçekmece-İstanbul
Sertifika Numarası: 41707

MonoKL Yayınları
Uğur Mumcu Mah. Serçe Sok. No:33 D:3
Kartal - İstanbul
e-posta: editor@monokl.net
www.monoklkitap.com

Night Vale'e Hoş Geldiniz

Joseph Fink & Jeffrey Cranor

İngilizceden Çeviren:
Esra Gül Coşkun

Joseph Fink (1975)

Welcome to Night Vale ve Alice isn't Dead podcastlerini yarattı. Eşiyle birlikte New York'ta yaşamaktadır. Jeffrey Cranor ile birlikte *Welcome to Night Vale*'in kitabını yazdılar.

Jeffrey Cranor (1975)

Welcome to Night Vale ve Within the Wires podcastlerini yarattı. Koreograf olan eşi Jillian Sweeney ile birlikte tiyatro ve dans çalışmalarına da hayat vermektedir. Eşiyle birlikte New York'ta yaşamaktadır. Joseph Fink ile birlikte *Welcome to Night Vale*'in kitabını yazdılar.

Night Vale kasabasının tarihi uzun ve karmaşıktır; binlerce yıl geriye, çöldeki en eski yerli halka kadar uzanır. Burada bunların hiçbirine değinmeyeceğiz.

Bir belediye binası, bir bowling salonu (Çöl Çiçeği Bowling Salonu ve Atari ve Eğlence Merkezi), bir lokanta (Tüm Gece Açık Mehtap Lokantası), bir süpermarket (Ralphs) ve tabii ki duymamıza izin verilen tüm haberleri veren bir halk radyosu istasyonu ile buranın pek çok kasaba gibi bir kasaba olduğunu söylemek yeterli. Dört bir tarafı çölün bomboş düzlüğüyle çevrili. Belki de sizin kasabanıza benziyordur. Hatta, itiraf etmek isteyeceğinizden çok daha fazla benziyor olabilir.

Burası Güneş'in yakıcı ve Ay'ın güzel olduğu ve hepimizin uyuyormuş gibi yaptığı zamanlarda tepemizden gizemli ışıkların geçtiği dost canlısı bir çöl topluluğudur.

Night Vale'e hoş geldiniz.

Night Vale'deki rehin dükkânları şu şekilde çalışır.

İlk önce rehin bırakacağınız bir eşyanızın olması gerekir.

Bunu elde etmek için de, var olduğunuza, somut bir eşyanın var olduğuna, aidiyet kavramının var olduğuna ve tüm bunlar kadar olasılık dışı bir şekilde bu saçma inançların, sizin bir eşyaya sahip olmanızla sonuçlanacak şekilde hizalandığına inandığınız bir noktaya ulaşana kadar, yaşayarak ve var olarak geçirdiğiniz ve geride bıraktığınız çokça yılınızın olması gerekir.

Tebrikler. İyi iş çıkardınız.

İkinci olarak, bir eşyaya sahip olduğunuza inandığınızda, paraya, o eşyaya sahip olmaktan daha fazla ihtiyaç duyduğunuz bir noktaya ulaşmalısınız. Bu, en kolay adım. Sadece bir eşyaya ve ihtiyaçları olan bir bedene sahip olun ve bekleyin.

Night Vale'deki tek rehin dükkânı çok genç biri olan Jackie Fierro tarafından işletilir. Buranın bir ismi yok ama ihtiyacınız olduğunda nerede olduğunu bilirsiniz. Bu bilgi aniden gelecektir, sıklıkla da siz duştayken. Etrafınız parlak, ışıldayan bir siyahlıkla çevrili bir şekilde yere çökersiniz, ılık su üstünüzden akarken kendinizi ellerinizin ve dizlerinizin üzerinde bulursunuz ve rehin dükkânının nerede olduğunu bilirsiniz. Zorunluluk ve sabun kokarsınız ve ne kadar yalnız olduğunuza dair ani ve şiddetli bir korkunun bir hançer gibi saplanışını hissedersiniz. Bu, o zamana kadar aldığınız pek çok duşa benzer.

Jackie'ye elinizdeki eşyayı teklif etmeden önce el yıkama aşaması vardır, dükkânın her tarafında arıtılmış su dolu kâselerin olmasının

nedeni budur. Ellerinizi yıkarken biraz şarkı mırıldanmanız gerekir. Elbette her zaman ellerinizi yıkarken şarkı söylemeniz gerekir. Hiç olmazsa hijyenik olur.

Adamakıllı arındığınızda eşyayı tezgâhın üzerine koyarsınız ve Jackie onu değerlendirir.

Jackie'nin ayakları tezgâhın üstünde olur. Arkasına yaslanır.

“On bir dolar,” der. Her zaman “On bir dolar,” der. Cevap vermezsiniz. En nihayetinde, siz bu süreçte gereksizsinizdir.

“Hayır, hayır,” der, elini sallayarak. Ve sonra eşyanın gerçek ederiini söyler. Bu, genelde para cinsinden olur. Bazen de başka şeylerin cinsinden. Bazen de eşyanın ederi, rüyalar, deneyim, düşlerdir.

Sonra ölürsünüz ama sadece kısa bir süreliğine.

Eşyaya bir fiyat etiketi verilir. On bir dolar. Jackie size karşılığında ne verirse versin, rehin dükkânındaki her şey o fiyatadır.

Ölü olma hâliniz sona erdiğinde Jackie size bir fiş verir, bununla daha sonra o eşyayı geri alabilirsiniz ya da herhangi bir zamanda o fişe bakıp eşyayı hatırlayabilirsiniz. O eşyanın özgür olduğunu.

Şimdi bu hikâyeden ayrılıyorsunuz. Siz sadece bir örnektiniz ve zaten bu hikâyede olmamanız da sizin açınızdan daha güvenli muhtemelen.

Jackie Fierro gözlerini kısıp pencereden otoparka baktı. Gelen yoktu. Kısa süre sonra dükkânı kapatacaktı. Genel olarak bakacak olursak, her zaman kısa süre sonra kapatıyor olurdu ve aynı zamanda, her zaman tam da yeni açıyor olurdu.

Pencerenin ötesinde otopark, onun ötesinde çöl ve bunun da ötesinde büyük oranda boş, kısmen yıldızlı gökyüzü vardı. Durduğu yerden, tezgâhın arkasındaki yerinden bakınca her yer uzakta, eşit derecede erişilmez mesafedeydi.

On dokuzuna daha yeni girmişti. Kendini bildi bileli on dokuzuna daha yeni girmişti. Bu rehin dükkânı uzun bir süredir, belki de yüzyıllardır ona aitti. Saatler ve takvimler Night Vale'de işlemez. Zamanın kendisi de işlemez.

Rehin dükkânının on dokuz yaşına yeni girmiş sahibesi olarak geçirdiği yıllar boyunca, dükkândan ancak orası kapandığı zaman çıktı ve o zaman da sadece halk radyosunu ve kablolu televizyondan

yerel kanalın haberlerini dinlerken ayaklarını sehpanın üstüne atarak oturduğu dairesine gitti. Haberlerde anlatılanlara bakılırsa dışarıdaki dünya tehlikeli bir yer gibi görünüyordu. Her zaman Night Vale'i tehdit eden ve dünyanın sonunu getirecek türden bir felaket söz konusuydu. Vahşi köpekler. Zihinleri kontrol etme yetisine sahip, önsezileri güçlü, parlak bir bulut (gerçi Parlak Bulut yerel okul yönetim kuruluna seçilmesinden bu yana daha az tehditkâr bir hâl almıştı). Şu anki valinin aylarca tutsak kaldığı, çöldeki tuhaf öteki dünyaya açılan eski meşe kapılar. Arkadaşınızın ya da hobilerinizin olmaması daha güvenli görünüyordu. İş yerinde, başı önde, işini yaparak oturmak ve sonra da arka planda radyo çalarken art arda bardak bardak portakal suyu içerek, rutinini bozacak her şeyden azade, evde oturmak.

Günlerini sessizlik içinde, çoğunlukla bomboş, kısmen de düşünceli bir hâlde geçiriyordu. Bazı günler envanterinin listesini yeniden yapardı. Bazı günlerse raflarını temizlerdi. Her gün oturup düşünürdü. Dükkânı devraldığı günü düşünmeye çalışırdı. Öyle bir gün yaşanmış olmalıydı ama detayları aklına gelmiyordu. Bu işi on yıllardır yapıyordu. Çok gençti. Bu iki bilgi de doğrudu.

Koleje gitmenin on dokuz yaşındakilerin yaptığı bir şey olduğunu biliyordu. Zorlu bir iş piyasasında işsiz olmanın ve ailelerinin evinde yaşamamanın da on dokuz yaşındaki diğer gençlerin yaptığı şeyler olduğunu biliyordu. Bu ikisini de yapmadığından dolayı memnundu, bu yüzden rehin dükkânında çalışmaya devam, devam, devam ediyordu. Dünyayı ve kendisinin onun içindeki yerini anlıyordu. Hiçbir şeyi anlamıyordu. Dünya ve kendisinin onun içindeki yeri bir hiçti ve o, bunu anlıyordu.

Night Vale'de belli çalışma saatleri olmamasından dolayı dükkânın ne zaman kapanması gerektiği konusundaki hislerine güveniyordu. O his geldi mi geliyordu ve kapılar kilitlenmek, çerçevelerinden sökülme ve güvenli bir şekilde saklanmak zorunda kalıyordu.

O his geldi. Ayaklarını tezgâhtan indirdi. İyi bir gündü.

Otoparkın yanında yaşayan İhtiyar Kadın Josie bir sürü ucuz plastik flamingoyla içeri girmişti. Bunları çadır bezinden yapılmış geniş bir torbanın içinde getirip bozuk paralar gibi tezgâha boşaltmıştı.

“Bu küçük şeylerden kendim için vazgeçmiyorum,” dedi İhtiyar Kadın Josie resmî bir tonda ve gür bir sesle, Jackie’nin sağında, birkaç metre ötesindeki boş duvara doğru avuç içiyle rastgele bir şeyleri süpürürmüş gibi yaparak, “gelecek için vazgeçiyorum.”

Josie, avuç içi hâlâ görünecek şekilde, durakladı. Jackie konuşmanın bittiğine kanaat getirdi. “Pekâlâ, sana on bir dolar veririm arkadaşım,” dedi. İhtiyar Kadın Josie gözlerini kısarak çıplak duvara baktı. “Ah tamam o zaman,” dedi Jackie, flamingolardan birini dürtüp onun zayıf plastik göbeğine bakarken, “bak ne diyeceğim, sana iyi bir gece uykusu vereyim ben.”

İhtiyar Kadın Josie omuzlarını silkti.

“Alırım.”

İyi bir gece uykusu son derece cömert bir teklifti. Flamingoların bir değeri yoktu ama sayıları çok fazlaydı ve Jackie kendine engel olamamıştı. Bir malı asla geri çevirmezdi.

“Bunlara doğrudan dokunmamaya dikkat et,” dedi Josie, ölü olma hâinden çıktıktan sonra. Jackie dükkândaki bez parçalarını kullanarak flamingoları, her birine on bir dolarlık fiyat etiketi takılmış şekilde raflardan birine yan yana dizdi. Pek çok şeye dokunulmaması gerek zaten, diye düşündü Jackie.

“Görüşürüz tatlım,” dedi Josie, Jackie’nin doldurduğu fişi alarak. “Bir ara gel de meleklerle konuş. Seni sorup duruyorlar.”

Melekler, İhtiyar Kadın Josie’yle birlikte, bir zamanlar birbirinin aynısı olacak şekilde inşa edilmiş olan fakat artık diğerleri olmadığı için onu kasabanın sınırında bir başına bırakan küçük bir evde yaşıyorlardı. Melekler onun ev işlerini yapıyorlardı, Josie de onların dokundukları eşyaları satarak mütevazı bir gelir elde ediyordu. Hiç kimse meleklerin neden onunla yaşadığını anlamıyordu. Melekler hakkında çok az şey anlaşıyordu. Yine de anlaşılan bazı şeyler vardı.

Elbette melekler yoklar. Onların var olduklarını düşünmek, hat-ta otobüs parasını unutup bozuk para için Ralphs’ın etrafında uçup durduklarında onlara bir dolar vermek yasalara aykırı. Meleklerin büyük hiyerarşisi aptalca bir hayalden ibaret ve zaten Night Vale vatandaşlarına yasaklanmış bir bilgi. Night Vale’deki bütün melekler Josie’yle otoparkta yaşarlar. Night Vale’de melekler yoktur.

Gün ortasına doğru Jackie'nin eline bir araba geçmişti. Sadece birkaç yaşında bir Mercedes'ti ve gri çizgili, lekeli bir takım elbise giymiş genç bir adam tarafından aceleyle teklif edildi. Arabayı tezgâhın üstüne çıkarma şekli etkileyiciydi ama bu işlerin yapılmasının bir adabı vardır ve ürünün tezgâhın üstüne çıkması gerekiyordu. Adam ellerini yıkayıp şarkı söyledi. Su kahverengi ve kırmızıya döndü.

Jackie fiyatı on birden indirip beş dolarlık bir teklifte bulundu ve adam, parayla fişi alırken güldü.

“Aslında hiç komik değil,” diye bir açıklamada bulundu adam, gülerek.

Ve son olarak Diane Crayton adında bir kadın öğleden sonra geç saatlerde –Jackie'nin hislerine göre neredeyse kapanış zamanında– dükkâna geldi.

“Yardımcı olabilir miyim?” diye sordu Jackie. Bunu neden sorduğundan emin değildi, çünkü Jackie dükkâna gelen insanlara nadiren selam verirdi.

Jackie, Diane'in kim olduğunu biliyordu. Kadın okul aile birliğine toplanan yardımları organize ediyordu. Diane bazen “Night Vale Lisesi Okul Aile Birliği Yardım Kampanyası! Çocuklara hak ettikleri gibi, belediye tarafından onaylanmış bir eğitim verebilmemiz için yardım edin. Desteyiniz zorunludur ve makbule geçer!” yazan broşürleri dağıtmak için gelirdi.

Jackie'nin zihninde Diane nazik suratu ve rahat kıyafetleriyle tam da aktif bir okul aile birliği annesine benziyordu. Ayrıca, Diane'in, muhafazakâr makyaj tercihi ve ciddi tavırlarıyla bir ikraz sandığı çalışanı olabileceğini düşündü. Standart bir beyaz önlük ve kalçalara kadar gelen çizmeler giyip gaz maskesi taksa tam bir eczacıya benzerdi.

Jackie'ye göre Diane pek çok şeye benziyordu. Çoğunlukla, hem bir mekânda hem de bir zamanda kaybolmuş bir insana benziyordu.

Diane çantasından bir mendil çıkardı. O yukarı bakan, mesafeli ifadesini değiştirmeden beze tek bir damla gözyaşı döktü.

“Bunu teklif etmek istiyorum,” dedi, nihayet Jackie'ye bakarak.

Jackie mendili değerlendirdi. Gözyaşı çok geçmeden kuruyacaktı.

“On bir dolar. Teklifim bu,” dedi.

“Kabul ediyorum,” dedi Diane. İki yanında boşta duran kolları şimdi çantasının yakınındaydı.

Jackie gözyaşıyla ıslanmış mendili aldı ve Diane’e fişle parayı verdi.

Kısa süren ölüm hâlinin ardından Diane ona teşekkür etti ve dükkândan aceleyle çıkıp gitti. Jackie gözyaşına on bir dolarlık fiyat etiketini takıp onu bir rafa yerleştirdi.

Yani, iyi bir gündü. Jackie pencereye dokunarak, camın üstüne elinin izini bırakarak, kapının üstündeki tabelayı KAPALI tarafı dışa bakacak şekilde çevirdi; “Dur” ya da “Buraya gel” ya da “Merhaba” ya da “İmdat” ya da belki sadece “Ben buradayım. En azından, bu el gerçek,” demek için kalkmış bir eldi bu.

Tezgâhtaki eşyaları düzenlemek için başını öne eğdi ve kaldırdığında adam oradaydı.

Adam taba rengi bir ceket giyiyor ve güderi bir evrak çantası taşıyordu. Normal bir insanın özelliklerine sahipti. Kolları ve bacakları vardı. Saçları olabilir ya da belki şapka takıyordu. Her şey normaldi.

“Merhaba.” dedi. “Adım Everett.”

Jackie çığlık attı. Adam tümüyle normaldi. Jackie çığlık attı.

“Özür dilerim,” dedi adam. “Kapalı mısınız?”

“Hayır, sorun yok, hayır. Yardımcı olabilir miyim?”

“Evet, öyle umuyorum.” Bir yerlerden bir vızıltı geliyordu. Ağzından mı?

“Rehin vermeyi çok istediğim bir şey var elimde.”

“Ben...” dedi Jackie ve sonrasında söyleyebileceği her şeyi ima edecek şekilde elini salladı. Adam, Jackie’nin eline bakıp başını salladı.

“Yardımanız için teşekkürler. Kendimi tanıtmış mıydım?”

“Hayır.”

“Ah, özür dilerim. Adım Emmett.”

Tokalaştılar. Jackie’nin eli adam bıraktıktan sonra da sallanmaya devam etti.

“Evet, şey,” dedi. “İşte, ürün bu.”

Tezgâhın üstüne ince uzun bir kâğıt parçası bıraktı. Üzerin-

de ucu körelmiş bir kurşun kalemle, harfleri dağılmış bir şekilde “KING CITY” yazıyordu. El yazısı titrekti ve kalem çok bastırılmıştı. Neresinin ilginç olduğunu bilmese de seyretmekten kendini alamıyordu.

“İlginç,” dedi.

“Hayır, pek sayılmaz,” dedi taba ceketli adam.

Adam ellerini yıkayıp sessizce şarkı söyledi ve Jackie kendini, arkasına yaslanıp ayaklarını tezgâha koymaya zorladı. Bu işlerin bir adabı vardır. Adamın suratına birkaç kez baktı ama bakmayı bıraktığı an suratını unuttuğunu fark etti.

“On bir dolar,” dedi. Adam mırıldanmaya devam etti ve görünüşe göre güderi çantanın içinden gelen diğer küçük sesler de ona eşlik etti.

“Bu nereden geldi?” diye sordu Jackie. “Bunu neden bana teklif ediyorsunuz? Ben bunu ne yapayım ki?”

Sesi yüksek ve çatlak çıktı. Kendi sesine hiç benzemiyordu.

Adam şimdi çantasından gelen seslerle uyumlu bir şekilde şarkı söylüyordu. Jackie’nin sorularını duyuyormuş gibi görünmüyordu.

“Hayır, hayır, özür dilerim,” dedi Jackie, pazarlık tekniğinin kötü olduğunun farkına vararak ama kendine de engel olamadan. “Benim hatam. Otuz dolar ve zaman hakkında bir düşünce.”

“Anlaştık,” dedi adam gülümseyerek. Bu bir gülümseme miydi?

Jackie adama otuz doları verdi ve zaman hakkındaki düşüncesini söyledi.

“Bu çok ilginç,” dedi. “Bunu hiç bu şekilde düşünmemiştim. Zaten genelde hiç düşünmem.”

Sonra öldü. Jackie bu zamanı genellikle evrak işlerini bitirmek, fişi hazırlamak için kullanırdı. Hiçbir şey yapmadı. Kâğıt parçasını elinde sımsıkı tuttu. Adam artık ölü değildi.

“Kusura bakmayın. Fişiniz.”

“Gerek yok,” dedi adam, muhtemelen gülümsemeye devam ederek. Jackie onun suratına bunu anlayabilecek kadar dikkatli bakmadı.

“Hayır, sizin fişiniz. Bu işlerin bir adabı var.” Fişlerin her zaman içerdiği bilgilerle aceleyle bir fiş doldurdu. Rastgele bir numara

(12.739), işlemin yapıldığı saatteki ışık kalitesi (“iyi”), dışarıdaki havanın yarattığı genel his (“belli belirsiz”), gelecek hakkındaki şu anki düşünceleri (“belli belirsiz ama iyi”) ve dokuz yaşına girdiğimizde göğsümüzde kanser gibi büyüyen, nabız gibi atan çubuk ve balçık topakları yerine, kendisinin benzediğini düşündüğü, çalaka-lem bir kalp eskizi.

Jackie uzatıyordu ki adam fişi kaptı ve sonra teşekkür ederek gitmek üzere arkasını döndü.

“Güle güle,” dedi Jackie.

“KING CITY,” diyordu kâğıtta.

“Hoşça kalın,” dercesine el salladı adam, hiçbir şey söylemeden.

“Bekleyin,” dedi Jackie, “bana adınızı söylemediniz.”

“Ah, haklısınız,” dedi adam, eli kapıdayken. “Adım Elliott. Sizinle tanışmak bir zevkti.”

Kapı sonuna kadar açılıp kapandı. Jackie kâğıt parçasını elinde tuttu, süresini bilmediği şu ömründe ilk kez ne yapacağından emin olamadı. On yıllardır bozulmayan rutininin bozulduğunu, bir şeylerin farklı geliştiğini hissetti. Ama neden öyle hissettiğine dair bir fikri de yoktu. Bu sadece bir kâğıt parçasıydı, elinde sımsıkı tuttuğu, hepsi bu.

Evrak işlerini bitirdi; “rehin veren kişi” satırında durdu. Adamın adını hatırlayamadı. Suratını bile hatırlayamadı. Kâğıt parçasına baktı. “KING CITY”. Donup kalmış belleğini dürtmek istercesine, adamı azıcık olsun görebilmek için pencereden dışarı baktı.

Tezgâhın başından bakınca taba ceketli adamı dışarıda görebiliyordu. Adam çöle doğru koşuyordu. Onu otoparkın ışık alan kısmının kenarında güç bela görebildi. Adamın kolları delirmiş gibi hareket ediyor, evrak çantası da beraberinde savruluyordu. Baş geride, boynundan akan terler Jackie’nin oturduğu yerden bile görülürken, bacakları ardında kocaman kum bulutları bırakarak sağa sola savruluyordu. Bir şeye doğru gittiğiniz türden değil de bir şeyden kaçtığınız türden bir koşuya benziyordu. Sonra adam, ışığın soluk sınırını geçti ve gözden kayboldu.

İşte bu ev. Diğer pek çok evden farklı değil. Bir evin neye benzediğini hayal edin.

Aynı zamanda diğer pek çok evden epey farklı. Bu evi tekrar hayal edin.

Aynı anda hem diğer evlere benzememesi hem de benzemesiyle bu, tam olarak tüm diğer evler gibi bir ev.

Diğer evlerden farklı olmamasının nedenlerinden biri şekli. Ev gibi bir şekli var. Eğer kendilerine onun bir resmi gösterilse, bu kesinlikle bir ev, diyebilirdi insanlar.

Diğer evlerden farklı olmasının bir nedeni de yine şekli. Hemen göze çarpmasa da tuhaf bir şekli var. Eğer kendilerine onun bir resmi gösterilse, bu kesinlikle bir ev ama bu evin içinde başka bir şey, güzel bir şey daha var, diyebilirdi insanlar. *Güzel* doğru kelime mi, emin değilim. Bu daha çok şey gibi, şey... Aslında, bu durum şu an canımı sıkıyor. Lütfen, bana o resmi gösterip durmayı bırakın. Lütfen, aynı insanlar birkaç dakika sonra yalvarabilirler. Bu, anlamadığım korkunç, korkunç bir güzellik. Lütfen, buna bir son verin.

Tamam, diye cevap verebilirdi, insanlara resmi gösteren kişi, çünkü o, iyi ve yardımsever bir insan olabilirdi. Diğer insanlara evlerin resimlerini göstermesi dışında bir insan hakkında hiçbir şey bilmediğinizde, kimin iyi ve yardımsever olduğunu söylemek zor ama tanımadığınız insanlar hakkında berbat şeyler düşünerek hayatınızı devam ettirmenin de bir anlamı yok.

O evin insanlar tarafından inşa edilip sahiplenilen kapalı bir yapı olduğunu varsaymak güvenli olurdu.

O evin bir kişiliğinin, bir ruhunun olduğunu varsaymak tuhaf olurdu. Neden insan böyle bir şeyi varsaysın ki? Bu varsayım doğru. O ev gerçekten de öyle. Ama bu şekilde bir varsayımda bulunmak tuhaf. Siz asla böyle bir şeyi varsaymayın.

Diğer evlere benzememesinin bir nedeni de onun düşünceleri. Çoğu ev düşünmez. Bu evin düşünceleri var. O düşünceler bir resimde görülmezler. Gerçekte de görülmezler. Ama dünyaya nüfuz etmenin bir yolunu bulurlar. Çoğunlukla da rüyalar aracılığıyla. Bir insan uyurken evlerin aklına birdenbire bir düşünce gelebilir: Boz kahverengi, duygusal bir katalizör değildir. İşlevsel ve sıkıcı bir renktir. Hiç kimse boz kahverenginin herhangi bir tonuna ağlamaz. Ya da bir "Aman tanrım!" ânındaki bir düşünceye. Zaman nedir ki zaten? Ve uyuyan insan o düşünceyi de tecrübe edebilir.

Bu düşünceler duşta da paylaşılabilir. Aksi düşünceler. Öfkeli düşünceler. Halkla etkileşime geçmeden önce düşünülmemesi gereken düşünceler. [Gırtlaktan gelen alçak hırıltı] gibi düşünceler ya da [eklemler çıtlar, dişler sıkılır, gözler herhangi bir yeni bilgiyi kabul etmeyi durdurur ve su, kaskatı kesilmiş bir surattan aşağı akar].

Düşünceler her yerdedir. Bazen oldukça görüldüğü gibi ve faydacıdırlar. Karyola başlığının arkasında kartonpiyeri kemiren bir kemirgenin var olması, böylesi bir düşünce olabilir.

Diğer evlerden farklı olmamasının nedenlerinden biri de içinde insanları barındırmasıdır. İçinde bir kadın barındırır mesela.

Bir kadın hayal edin.

Aferin.

Ayrıca, tam anlamıyla bir erkek sayılmayacak bir delikanlıyı da barındırır. On beş yaşındadır. Nasıl bir şey olduğunu bilirsiniz.

On beş yaşında bir delikanlı hayal edin.

Olmaz. Hayır, bu hiç olmadı. Tekrar deneyin.

Hayır.

Hayır.

Tamam, durun.

Uzun boylu. Zayıf, kısa saçlı ve gülümsediğinde kasıtlı olarak gizlediği uzun dişleri var. Sandığından daha fazla gülümsüyor.

On beş yaşında bir delikanlı hayal edin.

Hayır. Tekrar.

Hayır. Olması gerekene pek yakın değil.

Sanki kemikleri yokmuş gibi hareket eden parmakları var. Sanki hiç sabrı yokmuş gibi hareket eden gözleri var. Her gün şekil değiştiren bir dili var. Her gün şekil değiştiren bir suratı var. Her gün değişen bir iskelet yapısı, ten rengi ve saçları var. Hatırladığınızdan farklı bir görüntüsü vardır. Her zaman öncekinden farklıdır.

Hayal edin.

Güzel. Aslında oldukça güzel.

Delikanlının adı Josh Crayton.

Kadının adı Diane Crayton. Josh'un annesi. Josh'ta kendini görüyor.

Josh pek çok şeye benziyor. Fiziksel görünümünü sürekli değiştiriyor. Bu açıdan, kendi yaşındaki pek çok delikanlıdan daha farklı. Aynı anda, pek çoğu birbiriyle çelişen birkaç şey olduğunu düşünüyor. Bu açıdan, kendi yaşındaki pek çok delikanlıya benziyor.

Josh bazen ötücü bir kuş, bir kanguru ya da Victoria dönemi tarzında bir elbise dolabı şeklini alır. Bazen de görünüşlerini birbirleriyle kaynaştırır: balık kafasını, fildişi ve kral kelebeği kanatlarıyla.

"Son gördüğümde beri epey değişmişsin," der insanlar ona sıklıkla. İnsanlar bunu bütün ergenlere söylerler ama Josh'a söylediklerinde bu konuda daha samimidirler.

Josh, insanların onu son görüşündeki hâlini hatırlamaz. Çoğu ergen gibi, o anda nasılsa her zaman öyleydi, ta ki asla öyle olmaya kadar.

Josh'un hoşlandığı bir kız vardı, bu kız Josh sadece iki ayaklı olduğunda ondan hoşlanırdı. Josh her zaman iki ayaklı olmaktan hoşlanmıyor; bu yüzden bunu biraz umut kırıcı bulmuştu. Josh'un hoşlandığı bir delikanlı vardı, bu delikanlı Josh sevimli bir hayvan olduğunda ondan hoşlanırdı. Josh her zaman sevimli bir hayvan

olmayı sever fakat Josh'un *sevimli* tanımı delikanlınıninkinden farklıydı. Bu da, Josh ve dev kırkayakları da hiç de sevimli bulmayan delikanlı için bir başka hayal kırıklığıydı.

Diane, Josh'u nasıl görünürse görünsün severdi. Diane şekil değiştirmiyor, sadece yaşının giderek artmasıyla yavaş yavaş değişiklikler gösteriyordu.

Josh bazen bir timsah, bir yarasa sürüsü ya da bir ev yangını şeklini alarak Diane'i kandırmaya çalışırdı.

Diane ilk başta tehlikeli bir sürüngen, uçan memelilerden oluşan öfkeli bir sürü ya da evde yangın var diye tetikte olurdu. Fakat durumu anlayınca sakinleşir, onu olduğu gibi ve görüldüğü şekliyle severdi. Nasıl görünürse görünsün. Ne de olsa o, bir ergen annesiydi.

"Lütfen çılglık atmayı ve dolapların içine girmeyi kes," derdi. Sınıır koymak önemliydi.

Josh bazen insan görünümüne girer. Böyle zamanlarda kısa boylu, tombul yanaklı, tıknaz ve gözlüklüdür.

"Kendini böyle mi görüyorsun, Josh?" diye sordu bir keresinde Diane.

"Bazen," diye karşılık verdi Josh.

"Fiziksel görünümünden memnun musun?" diye bir soru daha sordu Diane.

"Bazen," diye karşılık verdi Josh.

Diane, Josh'a daha fazla ısrar etmedi. Onun kısa cevaplarının, çok fazla konuşmak istemediğine delalet olduğunu hissetti.

Josh, annesinin kendisiyle daha fazla konuşmasını diledi. Kısa cevapları, nasıl sosyalleşeceğini çok iyi bilmediğine delaletti.

"Ne var?" diye sordu Josh bir salı akşamı. Menekşe rengine pürüzsüz bir teni, çıkık bir çenesi ve kemikleri çıkmış ince omuzları vardı.

Televizyon açık değildi. Ders kitaplarından biri açık duruyor ama Josh okumuyordu. Bir telefonun ışığı yanıyor, klavye kısmına sivri bir başparmak vuruyordu.

"Gel de konuşalım," dedi Diane aralık duran kapıdan. Kapıyı ardına kadar açmak istemedi. Burası kendi odası değildi. Çok çabalı-

yordu. O gün Jackie'ye bir gözyaşı satmıştı. Birilerinin, kendisinin yaptığı bir şeye bariz bir değer biçmesi, ona kendisini iyi hissettirmişti. Ayrıca, o ay giderler her zamankinden daha fazlaydı ve o paraya ihtiyacı vardı. Ne de olsa o bekâr bir anneydi.

“Ne konuda?”

“Ne olursa.”

“Ders çalışıyorum.”

“Ders mi çalışıyorsun? Çalışıyorsan seni rahatsız etmek istemem.”

“Bip,” diye araya girdi telefon.

“Eğer çalışıyorsan gideyim o zaman,” dedi, telefonu duymamış gibi yaparak.

“Ne var?” diye sordu Josh başka bir akşam. Bir salı günüydü ya da salı günü değildi. Teni soluk turuncuydu. Ya da koyu lacivertti. Ya da gözlerinin hemen altından çıkan, bir horozunkini andıran kalın tüyleri vardı. Ya da bir koçunkini andıran boynuzları yüzünden gözleri hiç görünmüyordu. Çoğu akşam böyleydi. Bu, ebeveynliğin artarak süren bir tekrarıydı.

Televizyon açık değildi. Ders kitaplarından biri açık duruyor ama okunmuyordu. Telefonun ışığı yanıyordu.

“Nasılsın?” diye sorardı Diane bazen.

Bazen, “Ne var ne yok?” derdi.

Bazen de, “Öyle bir bakayım dedim,” derdi.

“Josh,” derdi bazen Diane, akşamları kapısında dikilerek. Bazen kapıyı çalardı. Tekrar “Josh,” derdi bazen, bir miktar sessizliğin ardından. Tekrar “Josh,” demezdi bazen, ikinci sessizliğin ardından.

“Üç nokta,” diye cevap verirdi bazen Josh. Yüksek sesle değil, daha çok bir çizgi romandaki konuşma balonunda yazdığı gibi. Söyleyebileceği başka şeyleri de hayal ederdi ama nasıl söyleyeceğini bilemezdi.

Çoğunlukla taftayı sevmem diye düşündü ev; Diane de aynı görüşteydi.

“Josh,” dedi Diane, şarap rengi, hatchback Ford'un yolcu koltuğunda otururken.

“Ne var?” dedi sürücü koltuğundaki kurt örümceği.

“Eğer araba kullanmayı öğreneceksen, pedallara ulaşabiliyor olman gerekecek.”

Kurt örümceği uzandı ve ortadaki bacaklarından ikisi aracın zeminine ulaşmış pedallara hafifçe dokundu.

“Ve yolu görmen gerekecek Josh.”

On beş yaşında bir delikanlının yüzüne ve saçlarına sahip bir insan başı, örümceğin bedeninden zuhur etti ve karın kısmı bir primatinkine benzeyen bir gövde gibi şişti. Bacaklar cılız ve uzun kaldı. Bir kurt örümceği olarak araba sürerken havalı görüneceğini düşünmüştü. Her ne kadar arabayı kontrol etmek zor olsa da bu şekilde havalı görünüyordu. Nedenini bilemese de araba sürerken havalı görünmek onun için önemliydi.

Diane ona baktı. Josh, sırtındaki ve omuzlarındaki birkaç tüy sayılmazsa, tamamen insan şekline büründü. Diane, tüylerin onun gömleğinin kollarından dışarı çıktığını gördü ama tüm savaşların mücadele etmeye değmediğine karar verdi.

“Arabayı sürerken insan formu.”

Diane, Josh’ta kendini gördü. Kendisi de bir zamanlar ergendi. Duyguları anlıyordu. Duygudaşlık ediyordu. Neyle duygudaşlık ettiğini bilmeseydi de ediyordu.

Josh gücendi ama Diane ona eğer arabasını sürmek istiyorsa onun kurallarına göre davranması gerektiğini hatırlattı, buna yaklaşık sekiz santim uzunluğunda bir kurt örümceği olmamak da dâhildi. Diane, ona bisikletini ve bunun nasıl da akılcı bir ulaşım biçimi olduğunu hatırlattı.

Diane’in oğluna araba sürmeyi öğretme görevi, sadece Josh’un fiziksel kimliğini sürekli yeniden değerlendirme ısrarı yüzünden değil, arabanın düz vites olması yüzünden de fazladan sabır gerektirmişti.

On beş yaşındaki bir gence düz vites bir arabayı nasıl süreceğini öğrettiğinizi hayal edin. Öncelikle, debriyaja basmanız gerekir. Sonra bardak tutuculardan birine bir sırrınızı fısıldamanız gerekir. Diane’in durumunda bu kolaydı, çünkü çok sosyal ya da dışa dönük biri değildi ve hayatındaki pek çok sıradan şey bir sır olabilirdi. Josh’un durumundaysa bu zordu çünkü ergenler için hayatlarındaki

pek çok sıradan şey, ebeveynlerinin önünde paylaşmaktan hoşlanmadıkları bir sırdır.

Sonra, debriyaj ve sır kısmının ardından, sürücü gösterge paneline sıkıştırılmış ahşap bir kazıktan ibaret vitesi kavramak, bir şeyler –gerçekten kayda değer herhangi bir şey– olana kadar bunu sallamak ve sonra da eş zamanlı olarak direksiyonun üstündeki bir klavyeye bir dizi kod numarası girmek zorundadır. Tüm bu süre boyunca, ne olduğu tam olarak belli olmayan fakat tehditkâr bir devlet kurumunda çalışan, güneş gözlüğü takan memurlar, fotoğraf çekerek (ve arada sırada el sallayarak) sokağın karşı tarafındaki camları filmli siyah bir sedanın içinde otururlar. Bu, ilk kez araba kullanacak bir sürücü için büyük baskı demektir.

Josh annesine sıklıkla sinirleniyordu. Bunun nedeni, Diane'in dünyanın en iyi öğretmeni olmamasıydı. Bunun bir nedeni de, Josh'un dünyanın en iyi öğrencisi olmamasıydı. Başka nedenler de vardı.

“Josh, beni dinlemen gerek,” derdi Diane.

“Anladım. Anladım, tamam,” derdi Josh, hiç anlamadan.

Diane Josh'la araba sürme konusunda tartışmaktan hoşlanırdı, çünkü bu, konuşarak, bir ilişki kurarak geçirilen bir zamandı. Kolay değildi bir ergene annelik yapmak. Josh da bu zamandan hoşlanıyordu, ama bunun bilincinde değildi. Dışarıdan bakıldığında sefil bir hâldeydi. Araba sürmek için gereken bir arabaya sahip olmak ve bunu sürmeyi öğrenmek gibi şeyleri yapmayı değil, sadece araba sürmeyi istiyordu.

Ve bazen “Neden babam gelip bana araba sürmeyi öğretmiyor?” diye sorardı, çünkü bunun annesini incittiğini bilirdi. Sonra da onu incittiği için kendisini kötü hissederdi. Diane de kendisini kötü hissederdi. Kendilerini kötü hissedererek arabada otururlardı.

“İyi iş çıkarıyorsun,” dedi Diane bir keresinde Josh'a, öylesine, sırf sessizliği doldurmaya çalışarak.

“Diğer zamanlarda iyi iş çıkarmıyorum demek ki, diye düşündü Josh, çünkü annesinin söylediği şeyin bağlamını anlayamamıştı.

“Teşekkürler,” dedi Josh yüksek sesle, sessizliği nezaketle doldurmaya çalışarak.

“Yine de pek çok şey üzerinde çalışman gerek,” demedi Diane. “Baban burada olmadığı için üzgünüm,” de demedi. “Ama çok, çok çabalıyorum. Çabalıyorum, Josh. Çabalıyorum, çabalıyorum, çabalıyorum,” demedi. Olayların gidişatına bakılırsa kendini oldukça iyi kontrol ediyordu.

Josh, araba sürmede gerçekten iyiyim, diye düşünürdü sıklıkla, her ne kadar otoyoldaki bariyerlere çok yakın gitse de, kaldırıma çıkıp tekerleri boş döndürse ve kukuletağların geçiş üstünlüğüne uymayıp şehir çapında saatlerce zorunlu can sıkıntısına neden olsa da. Night Vale’in trafik kuralları karmaşıktır ve sivil sürücüler söz konusu olduğunda, bilinmesi gereken gizli bilgiler temelinde uygulanırlar.

Sürüş dersleri sıklıkla, bir “Aferin”, bir “Teşekkürler”, kısa bir duraksama ve ayrı ayrı sessiz odalara dağılma ile sonuçlanırdı. Daha sonra Diane kapıyı çalar ve “Josh,” derdi ve Josh da ya cevap verir ya da vermezdi.

Diane inciniyordu. İncindiğinin bilincinde değildi ama inciniyordu. “Josh,” dedi, aynı gün içerisinde pek çok kez, çok farklı nedenler yüzünden.

Josh annesini seviyor ama neden sevdiğini bilmiyordu.

Diane oğlunu seviyor ve neden sevdiğini umursamıyordu.

Evin diğer evlerden farklı olduğu bir başka yön de, içinde, suratı olmayan yaşlı bir kadının gizlice yaşaması. Gerçi bu, bu hikâye için önemli değil.

“KING CITY,” diyordu kâğıtta.

Jackie hayatı boyunca korku duygusunu hissetmemişti. Korkuya benzeyen sakınmayı, huzursuzluğu, üzüntüyü ve neşeyi hissetmişti. Ama korkunun kendisini hiç hissetmemişti.

Korku duygusunu o zaman da hissetmedi.

Dükkânı kapatmaya girişti. Tuvalet lavabosunu temizledi, yerleri süpürdü ve Larry Leroy’un Yasaklı Teknolojiler Müzesi’nden çaldığı zaman makinesiyle kurşun ve tükenmez kalem gibi yasak ya da gizli eşyaların üzerini örten kalın çuval bezini düzeltti (yazı gereçleri, kamu refahı için Night Vale’de uzun süredir yasaklıydı, gerçi herkes bunları gizlice kullanmaya devam ediyordu).

Kâğıt hâlâ elindeydi. Bunu fark etmemişti, farkına varmadan her işe koyuluyordu ama kâğıt oradaydı. Hâlâ orada. Soluk renkli kurşun kalem yazısı. Dağılmış. Aceleyle yazılmış. Tezgâhın kırık camının üstüne koydu onu.

Şimdi artık canlı olan eşyaları besleme zamanıydı. Eşyalardan bazıları canlıydı. Bazıları köpekti ve bazıları da değildi.

Artık çölde ışıklar vardı. Alçakta ışık baloncukları gelip gidiyordu. Bunları daha önce hiç görmemişti. Günlerinin ufak döngüsünün parçası olmayan her şeyi görmezden geldiği gibi, bunları da görmezden geldi.

Night Vale’de her zaman, daha önce hiç görmediği şeyler olurdu. Çölde, yanından geçtiği ve bir kaktüsün tepesinde sanki onun saçını kesiyormuş gibi makas kullanan adam vardı. Saçla dolu bir

kafası olan kaktüs vardı. Gökyüzünde her zaman görünen ufak yarığın birden açıldığı ve içinden birkaç pterodaktilin¹ fırladığı bir gün olmuştu. Daha sonra bunların sadece pteranodon² olduğu ve tüm paniğin boşuna olduğu ortaya çıktı.

Envanteri kontrol etmeyi bitirdi. Kâğıt elindeydi.

“KING CITY” diyordu kâğıtta.

Oraya nasıl gelmişti?

“Buraya nasıl geldi bu?” diye sordu. Köpekler tepki vermediler ya da ondan daha az duyarlı bir şey yapmadılar.

Kâğıdı arka odadaki, olmayan işleri için kullanmadığı bir masanın çekmecelerinden birine koydu.

Dükkanı kapatmaktan başka yapacak bir şey yoktu. Eğer dürüst olması gerekirse, ki deniyordu, gitmemek için bahaneler arıyordu. Eğer dürüst olması gerekirse ve olmayı deneyecekse, öncelikle yerler yeterince temiz değildi. Pencereden dışarı bir bakış... Çöldeki alçak ışık baloncukları gitmişti. Gökyüzünde, yanıp sönen kırmızı ışıklarıyla, geniş çölde savunmasız bir şekilde yavaş yavaş uçan uzak bir uçak vardı, cılız kırmızı işaret fişeği yanıp sönerek MERHABA. BURANIN YUKARISINDA, UZAYA YAKIN KÜÇÜK BİR YAŞAM ADASI. BİZE DUA EDİN. BİZE DUA EDİN mesajını veriyordu.

Kâğıt elindeydi.

“KING CITY” diyordu kâğıtta.

Jackie ilk kez korkuyu hissetti ve bunun ne olduğunu bilmiyordu.

Uzun zamandır ilk kez, arayacağı bir arkadaşının olmasını diledi. Lisede arkadaşları olmuştu, gerçi, lise anıları artık uzak ve belli belirsizdi. Arkadaşları on dokuz yaşında kalmamışlardı. Yaşlanıp dolu dolu hayatlar yaşamışlardı. İletişimi koparmamaya çalışmışlardı ama onlar yetişkin kariyerlerine, çocuklara ve emekliliğe yönelirken, Jackie'nin on dokuz yaşında kalmaya devam etmesi bunu zorlaştırıyordu.

“Demek hâlâ on dokuzsun?” demişti Noelle Connolly, son kez telefonda konuştuklarında. Onaylamayışı sesinden anlaşılıyordu.

1 Nesli tükenmiş bir kanatlı sürüngen (ç. n.).

2 Nesli tükenmiş bir uçan dinozor (ç. n.).

“Ah Jackie, yirmi yaşına girmeyi hiç düşündün mü?”

Lise ikideki İspanyolca dersinden beri arkadaşlardı ama Noelle, bu soruyu Jackie’ye sorduğu ve Jackie’yle mide bulandıracak derecede anne babası gibi bir ses tonuyla konuştuğu sırada elli sekiz yaşındaydı. Jackie bunu ona söyleyince, Noelle bariz biçimde küçümser bir tavır takındı ve karşılıklı telefonu kapatıp bir daha hiç konuşmadılar. Yaşlanan insanlar çok bilge olduklarını sanıyorlar, diye düşündü Jackie. Sanki zaman her şey demekmiş gibi.

Orada elinde kâğıtla dikilirken radyo kendiliğinden açıldı. Radyo gecenin bu saatinde bunu hep yapardı. Cecil Palmer, Night Vale Halk Radyosu sunucusu, onunla konuşuyor, ona bir şeyler anlatıyordu. Haberleri, kasabada yaşananları, trafiği.

İmkânı olduğunda Cecil’i dinlerdi. Kasabanın büyük bölümü onu dinlerdi. Jackie’nin evde sadece altmış santim genişliğinde ve kırk beş santim boyunda küçük bir radyosu vardı. Sedef kaplama taşıma kolu olan ve üst köşelere gagaları açık kartalların oyulduğu, sivri köşeli, hafif (yedi kilonun altında!), taşınabilir bir sürümdü.

Annesi bunu ona –artık kaç yıl önceyse– on altıncı doğum gününde vermişti ve bu, Jackie’nin plak koleksiyonuyla birlikte en sevdiği eşyalarından biriydi; plakları hiç dinlememişti çünkü bunları çalacak bir cihaza sahip olmak için henüz ehliyeti yoktu.

Cecil Palmer günlük hayatın dehşetlerinden bahsederdi. Neredeyse her yayında, yaklaşan bir kıyamet ya da ölüm hikâyesini ya da daha kötüsünü –beyhude bir kıyamet ya da ölüm korkusuyla yaşanan uzun bir hayatı– anlatırdı. Jackie dünyanın bütün kötü haberlerini bilmek falan istemiyordu aslında. Odasının karanlığında, battaniyelerle ve görünmez radyo dalgalarıyla sarmalanmış hâlde oturmayı seviyordu.

Bakın, hayat stresli. Bu her yer için geçerli. Fakat Night Vale’de hayat daha da stresli. Gölgelede gizlenen şeyler var. Kaygılı bir zihnin tasarlamadığı ama gölgelerde gerçek anlamda gizlenen gerçek şeyler var. Her dükkânın önünde, her sokağın altında ve havada gezinen helikopterlerde komplo teorileri gizli. Ve bunlarla birlikte hayatın orta şiddetli trajedisi vardır bir de. Doğumlar, ölümler, gelişler, gidişler, bizim ve önemsedığımız herkes arasındaki öznellikler

ve meydan okuma uçurumları. Bir zamanlar adamın birinin bu konuda gerçekten pek de bir şey yapmadan dediği gibi her şey kederdir.

Ama Cecil konuştuğunda, bunların bazılarını boş vermek mümkündü. Endişeleri boş vermek. Soruları boş vermek. İzin vermeyi ya da gitmeyi boş vermek.

Ancak Jackie o kâğıt parçasını boş veremiyordu. Elini açtı ve kâğıdın titreyerek yere düşmesini seyretti. Ona baktı. Yerdeydi. “Üç nokta,” diyordu kâğıdın boş olan arka yüzünde, gerçek anlamda değil de bir çizgi romandaki konuşma baloncuğunda olduğu gibi. Baktı da baktı, oturdu da oturdu ve sonra gözlerini kırptırdı, kâğıt yine elindeydi.

“KING CITY,” diyordu kâğıtta.

“Bu beni hiçbir yere götürmüyor,” dedi Jackie, hiç kimseye ya da köpeklerle ya da köşede gizlenen şeylere.

Güderi bir evrak çantası taşıyan, taba ceketli bir adamla ilgili bir şey duyup duymadığını öğrenmek için radyo istasyonundaki Cecil’i aramayı denedi. Cecil’in programında bu tarife uyan birinden bahsettiğini hatırlayamıyordu ama yine de denemeye değerdi.

Radyodaki stajyerlerden biri telefonu açıp mesajı ileteceğine söz verdi, ama zavallı çocuğun mesajı iletecek kadar yaşayıp yaşamayacağını kim bilebilirdi ki?

“Tamam,” dedi Jackie. “Hey, baksana, sanırım Arby’s eleman alıyor. Orayı düşündün mü hiç? Ölüm oranları bölgeye göre gerçekten düşük.”

Ama çocuk telefonu çoktan kapatmıştı. Neyse, bir halk radyosunda stajyer olacak kadar gözü kara birinin hayatı için endişelenmek Jackie’nin derdi değildi.

Dükkân basbayağı ve gerçekten kapanmıştı. Bu noktada daha fazla beklerse, bir uyku tulumu çıkarıp geceyi orada geçirebilirdi. Ki böyle bir şey yapmayacaktı. Bu yüzden, otoparka adımını attı; bariz biçimde gergindi.

Otoparkın sonunda camları film kaplı, siyah bir sedan vardı – camlar, ne olduğu tam olarak belli olmayan fakat tehditkâr bir devlet kurumunda çalışan, güneş gözlüğü takmış iki memurun onu

dikkatle seyrettiklerini görebileceği kadar aşağı indirilmişti. Memurlardan birinin elinde flaşı sürekli patlayan bir fotoğraf makinesi vardı ama adam flaşı nasıl kapatacağını bilmiyor gibiydi. Filmli camlara vuran ışıklar pozları işe yaramaz hâle getiriyordu. Memur küfrederek tekrar denedi ve makinenin flaşı yine patladı. Jackie her zaman yaptığı gibi, onlara iyi geceler demek için el salladı.

Belki de eve giderken Mercedes'e binerdi. Arabanın üstü açık şekilde gider, Şerif'in Gizli Polisi onu durdurmadan önce ne kadar hız yapabileceğini test ederdi. Ama elbette böyle bir şeyi yapamazdı. Arabasına; muhtemelen o satın almadan önce bir ara yıkanmış, üzerinde iki tane kırmızı şeridi olan, iki kapılı mavi bir Mazda coupe'ye doğru yürüdü.

"King City," dedi. Elindeki kâğıt da aynı şeyi söylüyordu.

Taba ceketli adamın kendisine sunduğu şeyi kabul etmek bir hataydı. Bunun ne olduğunu ya da ne anlama geldiğini ya da hangi bilgiyi kime iletmeye çalıştığını bilmiyordu. Ama bunun bir şeyleri değiştirdiğini biliyordu. Dünya hayatına doğru kayarak giriyordu. Ve Jackie, bu kâğıt parçası ve taba ceketli adamdan başlayarak onu dışarı itmeliydi.

Tüm Night Vale vatandaşlarının yapması gerektiği gibi niyetini beyan etti.

"Taba ceketli adamı bulacağım ve bu kâğıdı geri almasını sağlayacağım," diye beyanda bulundu. "Eğer bunu, onun hakkında ya da bu kâğıdın ne anlama geldiği hakkında bir şeyler öğrenmek zorunda kalmadan yapabilirsem harika olur." Arabada işaret parmaklarını kulaklıklarına bastıran memurlar, bunu büyük bir ciddiyetle not aldılar.

Çölde, yere yakın ışık baloncukları. Tartışan ve sonra da neşelenen bir kalabalığın yankısı. Bir anlığına, eskiden kumdan başka hiçbir şeyin kesinlikle olmadığı bu yerde, tamamı camdan ve köşelerden ve işten ibaret olan, uzun bir bina belirip kayboldu ve kaybolduğunda yerinde, etrafındaki havayı değiştirip çarpıtan daha fazla ışık vardı. Ve kalabalıkların yankısı. Ve ışıklar.

Arabayı geri vitese alıp otoyola çıktı, kâğıt parçasını pencereden dışarı attı ve onun gecenin içinde titreyerek kaybolmasını bir

tatmin olmuşluk duygusuyla seyretti. Sonra parmaklarıyla kâğıdı yakaladı; kâğıt her zaman olduğu yerdeydi, öncesinde de hep olduğu yerde.

NIGHT VALE'İN SESİ

CECIL: Merhaba, sevgili dinleyiciler, ben Cecil, karanlıktan gelen sesiniz, boş gecenizde sessizce fısıldayan adam, şu anda Night Vale Halk Radyosu istasyonunda bir kabinden sizlere sesleniyorum. Sizi, bilmeniz gereken tüm haberlerden ve kasabada olan bitenden haberdar etmek ve yasaklı ve tehlikeli tüm bilgileri sizden saklamak için buradayım.

Şimdi haberler.

Kasabamız Night Vale'in üstünde ışıklar var. Burada yıldızlardan bahsetmiyorum. Hiç kimse yıldızların ne olduğunu ya da amaçlarının ne olduğunu bilmez ama bunlar çoğunlukla aynı düzende kaldılar ve buralarda birilerinin hatırlayabildiği kadarıyla hiçbir zararları olmadı. Gök bilimciler, yıldızların uzak galaksilerdeki uzak güneşler olduklarını açıklamaya çalışıyorlar ama elbette gök bilimcilerin söylediği her şeye kuşkuyla yaklaşmak zorundasınızdır.

Ama bu yeni ışıklar yıldız değil. Havada alçaktan gidip gelen ışık baloncukları. Bunlar bazen Arby's'in birkaç yüz metre yukarısında gezinen ışıklar değil. O ışıklar farklı. O ışıkları anlıyoruz. Ancak bu yeni ışıklar endişe verici.

Tanıklar ışıkların kendileri hakkında yorum yapılırken renk değiştirdiğini bildiriyorlar. Bazı insanlar "A, şu turuncu ışıklara bak," gibi şeyler söylüyor ve sonra onları işaret ediyorlar. Ve birdenbire ışıklar sarı oluyor ve o zaman, o insanların arkadaşları "Hayır, bu kesinlikle sarı," diye karşılık veriyorlar ama sonra ışıklar tekrar turuncu oluyor. Vesaire vesaire.

Bu, Eski Night Vale sakinlerinden olan Chris Brady ve Stuart Robinson tarafından verilen, böylesi tanık raporlarından biriydi. Chris, "Ne dersin?

Turuncular, değil mi?" diye ilave etti. Sonra ışıklar tekrar sarıya döndü ve Stuart, "Senin için her zaman haklı olmak neden bu kadar önemli Christopher?" diyerek konuyu kapatıp öfkeyle çıkıp gitti; çok mahcup olan Chris de onu takip etti.

Şimdiye kadar ışıklar, doğrudan altlarında olmadığınız sürece zararsız görünüyorlar, altında durduğunuz takdirde zararsızın zıttı bir hâl alırlar, bu sizin için ne anlama geliyorsa artık.

Dün gece bir basın toplantısında Belediye Meclisi, herkese Köpek Parkı'nın halkımızın eğlencesi ve kullanımı için orada olduğunu, bu yüzden de hiç kimsenin oraya girmemesinin, bakmamasının ya da Köpek Parkı hakkında düşünmemesinin önemli olduğunu hatırlattı. Köpek Parkı'nın büyük siyah duvarlarını sürekli izlemesi için yeni, gelişmiş bir kamera sistemi ekliyorlar ve eğer birileri oraya girmeye çalışırken yakalanırsa, onları oraya girmeye zorlayacaklar ve kendilerinden bir daha asla haber alınamayacak. Eğer Köpek Parkı'nda kukuletalı şahıslar görürseniz hayır, görmediniz. Kukuletalı şahıslar tamamen güvendeler ve ne olursa olsun, yanlarına yaklaşılmalı. Belediye Meclisi üyeleri toplantıyı sivri dişleri ve pütürlü dilleriyle çiğ bir patatesi hızlı, küçük ısırıklarla mideye indirerek bitirdiler. Toplantı sonrasında soru sorulmadıysa da birkaç çığlık duyuldu.

Ayrıca, şifreli radyo titreşimleri aracılığıyla, yeni bir dükkânın açılacağına dair bir haber aldık. Size geçen hafta bahsettiğim, yakın zamana kadar son derece gizli ve tamamen gizli birtakım testler için hükümet tarafından kullanılan, terk edilmiş bir depo olan Lenny'nin Bahçe Aletleri ve Makine Parçaları Takas Evi. Lenny'nin dükkânı, çevre düzenlemesi ve çim dekorasyonu malzemeleri dâhil olmak üzere, tüm ihtiyaçlar için faydalı bir yeni kaynak olacak; ayrıca, hükümetin, aksi takdirde "güvenli bertaraf" ya da "Güneş sönene kadar beton bir mezara gömme" gibi şeylerle boşa zaman kaybedeceği tehlikeli maddeleri, tüm makineleri ve başarısız olan testleri boşaltabileceği bir yer olarak hizmet verecek.

Açılışa özel büyük indirim için Lenny'nin dükkânına gidin. Sekiz hükümet sırrını öğrenin, ayrıca, bedavaya bir adam kaçırma ve bu sırları öğrendiğinizi unutmak için kişilik değiştirme hakkı kazanın!

Ve şimdi sırada, Çocuklar İçin Eğlenerek Bilim Köşesi var.

İşte bilinçlilik hakkında bildiklerimiz. Kum bilinçlidir. Çöl bilinçlidir. Gök yüzü bilinçli değildir. Bitkiler aralıklı olarak bilinçlidir. Köpekler çoğunlukla

bilinçlidir. Bizler bilinçli değiliz. Gezegen bir bütün olarak bilinçlidir. O bütününü oluşturan parçalar bilinçli değildir. Delikler bilinçlidir. Bizler bilinçli değiliz. Hediye kartları tarihleri geçene kadar bilinçlidir. Hediye kartlarının kullanma tarihinin sona ermesinin yasak olduğu eyaletler ölümsüz bilinçler yaratmışlardır. Para bilinçli değildir. Özel mülkiyet kavramı bilinçlidir. Kum bilinçlidir. Çöl bilinçlidir. Bizler bilinçli değiliz.

Çocuklar İçin Eğlenerek Bilim Köşesi'ni dinlediniz.

Kimliğiniz güvende mi, sevgili dinleyiciler? Günümüzde veri tabanlarında çok fazla bilgi depolandığı için kimliklerimizin bize ait olduğu konusunda kendimizi nasıl güvende hissedebileceğimiz belirsizdir. Kredi kartı numaralarınızı, sosyal güvenlik numaralarınızı, şehir vatandaşlık numaralarınızı, mahalle sakini takip numaralarınızı vs. çalabilmek için bir sürü sahtekârlık yapılıyor.

Hafta geçmiyor ki granit bir tezgâha düşen taze yumurta gibi çatlayıp açılan bir veri tabanı ve her tarafa saçılan kişisel bilgilere dair bir hikâye duymayalım, kimlik hırsızları, mutfak tezgâhına çıkmasına izin verilen ve çiğ yumurtaları seven bir köpek gibi bu bilgilere balıklama atlıyorlar.

İşte, size kimliğinizi korumak için bazı ipuçları, sevgili Night Vale. Bilgisayar şifrelerinizi sık sık değiştirin. Pek çoğumuzun yasal olarak bilgisayar kullanmasına izin yok ancak olur da, birdenbire bir tanesini kullanmanıza izin verilirse diye, siz yine de değiştirin. Ayrıca, kamusal alanda maske takın ve ev numaranızın üzerini sprey boyayla kapatın.

En son olarak, pek çok kimlik hırsızlığı veri tabanları güvenli bir şekilde idare edilmediğinde gerçekleşir. O zaman neyi mi tavsiye ediyorum? Asla bir veri tabanına düşmeyin.

Bunlar da Teknoloji Haberleriydi.

Aradan sonra da, kısa süre önce kendimle yaptığım ve isteklerimi, hayatta nerede durduğumu, neden farklı bir yerde olduğumu, bunun kimin hatası olduğunu ve bu utandırıcı şeyi neden söylediğimi sorguladığım üç saatlik röportajdan bazı özel bölümleri vereceğim.

Diane, Evan'ı ya da Dawn'ı bir süredir ofiste görmemişti. Aslında günlerdir.

Diane, Evan'la nadiren konuşurdu. Bazen Dawn'la konuşurdu. Arkadaş değillerdi. Sadece birbirlerini severlerdi. Dawn pazarlamada çalışıyordu. Diane de teknik olarak pazarlamada çalışıyor ama sadece bir veri tabanını yönetiyordu.

Veri tabanı isimlerden oluşan bir listeydi. Ayrıca, isimlerle ilişkili kişisel detaylardan oluşan bir liste daha vardı. Ayrıca, her bir isimle ilişkili bir dizi kişiselleştirilmiş fotoğraf ve tarihçe vardı. Her bir hayatı alıp onu tek bir sayısal kimlik ve alt listeye sıkıştırmak eğlenceliydi. Çünkü büyük oranda gayrişahsi ve indirgeyici olsa da diğer on binlerce sayısal kimlik ve onların yüz binlerce alt listeleriyle birleştirildiğinde, bir veri tabanı size insanların nasıl davrandıkları hakkında pek çok şey söyleyebilirdi.

Bazen fazladan azıcık zamanı olduğunda –işteyken sıklıkla fazladan zamanı olurdu– Diane veri tabanındaki insanlarla ilgili bilgilere bakardı. Onlarla ilgili fotoğraflar, hikâyeler ya da videolar bulmak ve bu verileri dosyalarında düzenlemek için araştırma yapardı. Bunun, insanları tanımanın iyi bir yolu olarak birilerine illaki yardımcı olması gerekmezdi. İşi ve Josh'u büyütme arasında yeni arkadaşlar edinmek ya da randevulara gitmek için kısıtlı zamanı oluyordu.

Pazarlama departmanı Diane'in veri tabanından veriye ihtiyaç duyduğunda sadece o insana özel bir satış konuşması düzenlemek

için değil, aynı zamanda onların “sizi o kadar önemsiyoruz ki gerçek hayatta size dair bulunabilecek her şeye baktık” diyebilmelerine izin vermek için yazışmalarında son derece kişisel bilgileri kullanabilirlerdi. Bu jestle müşterilerin gururu sıklıkla öylesine okşanırdı ki, “Tüm bunları nasıl buldunuz?” ya da “Siz kimsiniz?” ya da “Bunu kimseye söylememiştim, nasıl öğrendiniz?” gibi teşekkür notları gönderirlerdi.

Diane’in patronu Catharine bu mektupları okurdu, bazen de Diane’e, herkesin pazarlama epostaları almaktan ne kadar mutlu olduğunu ve Diane’in şirketleri için ne kadar değerli olduğunu söylerdi. Bazen Diane, Catharine’e şirketlerinin aslında ne sattığını sormak isterdi ama böyle bir soruyu sormanın kendisine düşmediğini bilirdi.

Night Vale’deki çoğu insan yasaklı ya da erişilemeyen bilgilerin var olduğunu bilir, ki bu da neredeyse bütün bilgiler demektir. Night Vale’deki çoğu insan yalanlar, varsayımlar ve komplo teorileriyle örülü bir çerçevede hayatlarını idame ederler. Diane de çoğu insan gibiydi. Çoğu insan öyledir.

Masası elemanların geri kalanı gibi aynı odacık grubu içinde değildi. Masası sunucu odasının bitişiğinde koridorun sonundaydı. Ofisi bilişim desteğini dışarıdan alıyordu, bu yüzden sunucuların sürekli uğultusunun yakınında sadece Diane vardı.

Bu güzeldi, çünkü Diane istediğinde kişisel işlerini ya da kişisel telefon görüşmelerini yapabiliyordu. Bunu nadiren yapıyordu ama istediğiniz şeyi, istediğiniz zaman yapma özgürlüğüne sahip olmak kesinlikle hoştu; özellikle de bu özgürlüğü istismar edecek bir tip değilseniz.

Diane bu özgürlüğü istismar edecek bir tip değildi.

Ama masası diğer herkesten çok uzakta olduğundan kendini sıklıkla diğerlerinden kopmuş hissedirdi. Büyük spor olaylarında (Super Bowl, Absürt Bowl, bıçak topu, şiir sanatı, vesaire) düşük riskli bahisler oynamak ya da doğum günü pastası üflemek ya da işten çıkan elemanların arılarla dolu bir pinatayı sallandırdıkları veda partileri gibi olağan ofis aktivitelerine kesinlikle davet edilirdi.

Ama Diane ofis hayatının normal, günlük sohbetlerinin bir parçası değildi. Her sabah en son haber başlıklarını tartışmıyordu. Diane iş arkadaşlarıyla böylesi bir samimiyeti hissedemiyordu. Martellus'un geçen yıl bir bebeğinin olduğunu biliyordu. Tina'nın uzun zaman önce unutulmuş dillerde yazılmış duaları kanaviçeyle işlemeyi sevdiğini biliyordu. Ricardo'nun kuşlara güvenmediğini biliyordu. Ama etkileşimleri ofis coğrafyasıyla sınırlıydı.

Yıllar içinde, masasından kalkıp iş arkadaşlarının arasına karışmak için çaba gösterebilirdi ama bunu yapmamıştı. Utangaç değildi ama belki de sosyal anlamda tembeldi. Rutininin hâlihazırda parçası olmayan durumları ve bağlantıları aramaya gönüllü değildi. Ya da belki de utangaçtı. Bir insan yeni insanlarla tanışma fırsatını asla bulamamışsa, utangaç olup olmadığını nasıl anlardı ki?

Farklı bir örnek sağlayacak ikinci bir ebeveynin yokluğundan dolayı Josh'un sadece kendisinin utangaçlığını öğreneceğinden endişe duyardı sıklıkla ve aslına bakılırsa, oğlu arkadaşlık kurmak ve arkadaşlarıyla iletişime geçmek konusunda sorun yaşıyor gibi görünüyordu. Ama babasından herhangi bir şey almasındansa, kendisinin hantallığını almasının daha iyi olacağını düşünürdü.

Diane bu işe altı yıl önce, Pizzacı Koca Rico'nun kasasında durma işi artık Josh'u tek başına büyüttmeye yetecek kadar para kazandırmamaya başlayınca girmişti. Şirket Diane'i işe almıştı çünkü veri tabanlarından anlayan birilerine ihtiyaçları vardı. Diane veri tabanlarından anlamıyordu ama her şeyi çabucak öğrenirdi, bu yüzden de işe girmek için yalan söylemişti.

Diğer kasabalarda geleneksel olarak, insanlar tarafından ücret karşılığında yapılan pek çok işi (park görevlisi, kartograf, köpek gezdiricisi) yerine getiren gizemli kukuletalı şahıslar yüzünden Night Vale'deki iş piyasası çetindir. Night Vale'in pek çok vatandaşı gibi Diane de bu durumu sinir bozucu bulur ama aynı zamanda onun bundan şikâyet etmesini engelleyen, tarifi mümkün olmayan, onu tir tir titreten bir dehşete kapılır.

İşteki ilk haftaları işi eve götürmekle ve kendi kendine veri tabanını yönetimini öğretmekle geçti. Bu zordu çünkü evde bilgisayarını açma izni yoktu, dahası bu, onun dikkatini Josh'tan uzaklaştırma-

sına neden oluyordu. İşe yeni başladığı günlerde Josh kendisiyle, gitmeyi istediği bir konser hakkında konuşmaya çalışmıştı ama o meşgul olduğunu ve başından gitmesini söylemişti. O işe, Josh'un kendisinden hoşlanmasına ihtiyaç duyduğundan daha fazla ihtiyacı vardı.

Daha sonra, olduğunu söylediği kişi hâline gelerek veri tabanlarından anlamaya başladı ve işlerinin hepsini iş saatleri içinde yapabilir hâle geldi.

İnsanlar ona ne iş yaptıklarını sorduğunda Diane, "Bir ofiste çalışıyorum. Ya siz?" derdi. Ve sonra onların hayatlarıyla ilgili ilginç sohbetlere rehberlik eder ya da Josh'la ilgili konuşurdu. Yaptığı iş Josh'u büyütme ve ofisteki iş bunu yapmasına olanak tanıyordu.

Diane iş yerindeki Evan'la aslında hiç konuşmazdı. Onu pek çok kere görmüştü. Doğum günü ve pinata partilerinde "Pasta güzel, değil mi?" ya da "İş yerinde şampanya! Harika!" ya da "Gökyüzü bu sabah özellikle engin ve sonsuzmuş gibi görünüyordu" gibi yorumlar yapmışlardı. Sıradan hoşbeş işte.

Evan'ın iş yerinde olmadığını bile hemen fark etmemişti. Dawn konusunda da aynısı geçerliydi. Ama günler geçtikçe yoklukları ofis sohbetlerinin günlük monotonluğu bastırdı. Bazıları Evan'la Dawn'ın birlikte kaçtıklarını düşünmüştü. Diane iş arkadaşlarının yanında, dedikodu yaptıkları için onları kınayacak kadar rahat değildi.

Bazıları Evan'ın ailesini terk ettiğine, gizli bir hayatı olduğuna dair yorumlar yaptılar. Bazıları kişisel sorunlarıyla uğraşıyor olabileceğini düşündüler. Bazılarıysa öldüğünü ve hiç kimsenin cesede ulaşamadığını düşündüler.

Bölüm şefi Catharine, bu ikilinin yokluğunu tartışmak için bir toplantı düzenledi. Yapılması gereken işleri olduğundan, toplantı büyük ölçüde pratikte yapılacaklara yönelik oldu. Birileri onları kontrol etmek için evlerine gitmeyi önerdi. Catharine bunun iyi olacağını söyledi.

Diane, Evan'ı neredeyse hiç düşünmedi. Ama bir sabah Evan'ı çok düşündü. Evan da onu düşünüyordu.

Diane o sabah başını kaldırıp baktı. Evan masasının birkaç metre ötesinde dikiliyordu. Taba rengi bir ceket giymişti. Kemer,

ayakkabılarından bir ton daha koyu bir kahverengiydi. Saçları yakınlarda kesilmişti. Yüzü temiz ve pürüzsüzdü. Sessizce gülümsüyordu.

İnsanın bir iş arkadaşına ya da normal bir arkadaşına gülümsediği gibi gülümsemedi. İnsanın turistik bir anıtın önünde fotoğraf çekinirken gülümsediği gibi gülümsüyordu.

Dişleri beyazdı. Ya da neredeyse beyazdı. Sol üst taraftaki küçük azıdişi diğerlerine göre biraz daha çıkıktı. Dişleri beyaz değildi ama birbirlerine yakındı.

Diane'e doğru bakıyordu. Diane'e değil ama onun olduğu yöne bakıyordu. Diane onun göz bebeklerini görebiliyordu. Göz bebekleri irileşmemişti. Noktalar hâlindeydi. Diane'e doğru bakıyordu ama bakışı daha Diane'e varmadan duruyor gibiydi. Gülümsüyordu.

Diane Evan'a günaydın dedi. Evan başını hafifçe çevirdi.

"Tekrar burada olmak güzel," dedi.

"Dawn nerede?" diye sordu Diane, ismi vurgulayarak.

"Dawn nerede mi?" diye sordu Evan, nerede kısmını vurgulayarak. Dişleri lekeli ve çarpıktı.

"Her şey yolunda mı Evan?" diye sordu Diane.

Evan gülümsemeyi kesti ve sol ayağını, üzerine ağırlığını vermeden ona doğru hareket ettirdi.

Diane'in telefonu çaldı.

Evan dirseğini bükmeden sol kolunu uzattı. Gözlerini Diane'in hemen önündeki noktaya dikti.

Diane'in telefonu çaldı.

Evan parmaklarını uzattı. Ağırlığını sol ayağına vermemeye devam ederek sağ dizini bükte.

Diane'in telefonu çaldı.

Evan'ın parmaklarının arasında bir kâğıt parçası vardı. Üst dudığında küçük bir ter damlası oluştu. Diane'e bakmıyordu.

Diane'in telefonu çaldı.

Çalışlar arasında Diane Evan'ın gereğinden fazla uzayan nefes alıp verişlerini duyabiliyordu. Evan'ın tüm bedeni kaslarındaki gerginlikten dolayı titreşiyordu. Evan küçük kâğıt parçasını masaya koydu. Üzerinde bir şey yazıyordu.

Diane'in telefonu çaldı. Diane tam çalışın ortasında ahizeyi kaldırdı.

"Diane Crayton," diye bağırdı telefona.

"Alo Diane. Benim Evan," dedi kulağındaki madeni ses.

"Evan?"

Evan konuşmadan, gülümsemeye devam etti. Kâğıdı bıraktı.

"Bugün işe gelemiyorum, Diane," dedi Evan'ın telefondaki sesi.

"Catharine'e bugün işe gelemeyeceğimi söyleyebilir misin?"

"Evan," diye tekrar etti Diane.

Evan ayağa kalktı, burnundan derin bir nefes aldı ve ağzından geri verdi.

"Bugün işe gelebilecek durumda değilim Diane. Beni anlıyor musun?" dedi telefondaki ses.

"Evet. Sanırım."

Evan tekrar gülümsedi. Diane'e baktı. Diane masasındaki kâğıt parçasını gördü. Ne yazdığını okuyamıyordu.

"Anlatabildim mi, Diane?"

"Evan, bilmiyorum. Neredesin? Şu anda neredesin?"

"Bugün oraya gelemem."

Diane masasındaki kâğıt parçasına baktı. Evan gülümseyerek Diane'e baktı. Sonra, Diane'e bakmayı keserek ama büyük olasılıkla gülümsemeye devam ederek döndü. Çabucak yürüyerek Diane'in masasından uzaklaştı, köşeyi döndü ve koridoru geçip gözden kayboldu.

"Evan. Alo?"

"Catharine'e söyle."

"Klik," dedi telefon.

Diane telefonu kapattı. Masasındaki kâğıt parçasına baktı. Kâğıt orada yoktu.

Aceleyle Catharine'in ofisine gitti. Yolda Dawn'ı gördü.

"Selam Dawn. Nerelerdeydin?"

"Selam Diane. Birkaç gündür evde hasta yatıyordum. Ama şimdi kendimi çok daha iyi hissediyorum."

"Güzel. Seni buralarda görmeyi özlemiştik. Ne diyecektim, bu sabah Evan'ı gördün mü?"

“Kimi?”

“Evan.”

“Evan kim?”

“Evan McIntyre. Pazarlamada çalışıyor. Şuradaki odacıkta oturuyor.”

Diane döndü ve Evan’ın odacığının olduğu tarafa işaret etti. Ama bir odacık yerine bir eğrelti otu, çerçeveli bir bulut fotoğrafının altındaysa boş bir koltuk vardı. Onun hangi bulut olduğundan emin değildi.

“Burada Evan diye birinin çalıştığını hiç hatırlamıyorum.”

Diane buluta doğru baktı. Ona değil, onun hemen yakınına.

Dawn gülümsedi. Dişleri beyazdı. “İyi misin?”

Bulut bir şey demedi.

Jackie kahve siparişı verdi. Nihayet kahvesi geldi. Bu anlar birbiriyle ilişkiliydi.

Tüm Gece Açık Mehtap Lokantası her sabah olduğu gibi tıklım tıklımdı. Kasabada insanın, sessizce kahvaltılarını yapan diğer pek çok insanla birlikte sessizce kahvaltı yapabileceği birkaç yer vardı. Tek başına sessizce yapılan bir eylemden daha yalnız ve aynı sessiz eylemi, yan yana ama tek başına oturan diğer insanlarla paralel bir şekilde yapmaktan daha rahatlatıcı bir şey yoktur.

Sağ elinde, üzerinde şöyle yazan bir kupada servis edilen kahve vardı:

JONES KARDEŞLER YABANİ OT BEKÇİLERİ ŞİRKETİ "YABANİ OTLARINIZI ŞÜPHELİ DAVRANIŞLARA KARŞI GÖZETLİYORUZ! 7/24 SESLİ VE GÖRÜNTÜLÜ TAKİP."

Bu, Tüm Gece Açık Mehtap Lokantası'nı cazip hâle getiren şeylerden biriydi. Çok sayıda kaynaktan toplanmış kupalar kullanıyorlardı. Bazen bu kaynaklar kupalarda tuhaf lekeler ve uğultu sesleri bırakırdı. Bu da cazibenin bir parçasıydı.

Sol eli dün akşamdan beri aynı yerde duran kâğıt parçasını tutuyordu. Daha önce kâğıdı yakmayı denemişti ama kâğıt küllerinden geri gelmişti. Kâğıdı küçük, kilitli bir kutuya koyup kilitlemişti. Kâğıt dışarı çıkmıştı.

Kâğıdı duş alarak uzaklaştırmayı denedi. Duş almak çoğu zaman sorunları onun yerine çözerdi. Kendini, kendisi dışında bir

yerden geliyormuş gibi görünen düşüncelerle, kararları sorgulayacak ya da önerilerde bulunacak düşüncelerle bulurdu ya da sadece, hayatı, düşüncelerin kendisine ait olması mümkün değilmiş gibi görünmesine neden olacak şekilde puslu görürdü.

Doğrudan akansuyun altına tuttuğunda kâğıt hamur gibi olup erimiş, gidere doğru akan pis suya karışmıştı. Ama sonra yine elindeydi. Kâğıdı tekrar tekrar yok etmiş, kâğıtsa tekrar tekrar geri gelmişti.

“Nihayet, güvenilir bir arkadaş,” dedi duş başlığına ve neredeyse kelimelere dökülemeyen bir düşünce aklına geliverdi, bu daha çok Jackie’nin ne sıklıkla güvenebileceği şeylerle çevrili olduğuna ve onun bunları ne kadar az düşündüğüne dair genel bir görüntüyüdü. Duşu, çoğu insanın yaptığı gibi temiz ve biraz yalnız bıraktı.

Akşam yemeğinde yeni bir umutla kâğıdı top şekline getirdi ve yaban mersinleri, tuz küpleri ve tütsülenmiş somonla birlikte her zamanki yulaf ezmesine karıştırdı. Tüm kâseyi sanki günlerdir yemek yememiş gibi mideye indirdi, ki bu doğru da olabilirdi. Bundan tam anlamıyla emin olmak zordu, çünkü neredeyse kâğıttan başka hiçbir şeye dikkatini veremiyordu. Sol eli seğirdi ve daha bakmadan ne olduğunu anladı.

Kâğıdı tereyağı bıçağıyla parçalayarak “Lanet olsun!” dedi ve sonra çaresizce sesi alçalırken birkaç kez daha “Lanet olsun” diye tekrarladı.

“KING CITY,” diyordu kâğıtta.

“Tamam, tamam, duydum,” diye mırıldandı. Etrafındaki hiç kimse onu fark etmedi. Ergenler bıçakları ellerinin yakınlarına saplarken bağırarak pek çok şey söylerler, bunu herkes bilirdi.

Sol tarafındaki adam pürüzlü tezgâhı dürtüyor ve ona fısıldıyordu. Hasır şapkası başının çok gerisinde duruyordu, bu yüzden suratı olduğundan daha uzun görünüyordu. Sağ tarafında sandalyesini lokantanın kapısına bakacak şekilde yerleştirmiş bir kadın vardı ve ne zaman içeri biri girse klipsli not panosuna bir işaret koyuyordu. Sonuçta, hiç kimse bağırıp çağırarak eline bıçak darbeleri indiren genç bir kadını umursamıyordu.

Sabahları Mehtap Lokantası’nda kahve, onun her zamanki rutininin bir parçasıydı. Yaklaşık beş dakika içinde kahvesinden geriye

kalan ne varsa mideye indirecek, hesabı istemek için su bardağına fısıldayacak, aniden orada belirecek şeker paketleri tablasının altından hesabı çekecek, sonra şekerlerin altına biraz nakitle birlikte onu bırakacak, hesabın ödendiğini işaret eden yutma sesini bekleyecek ve sonra restorandan ayrılacaktı. Tipik lokanta saçmalığı işte.

Sonra rehin dükkânına gidecek; kapıları, sakladığı yerden kazıp çıkaracak ve tam açılış saatinde –ki bu, içgüdülerinin ona dükkânın açılması gerektiğini söylediği saatti– ön tarafa kilitli olmayacak şekilde yerleştirecekti. Orada her zaman yaptığı şeyleri yaparak ve her zaman yaptığından daha fazlasını yapmayarak tüm gün oturacak ve sonra bunu yapmaya bir son verip eve gidecekti. Hayatta bundan başka pek bir şeyi yoktu. Bir insanın hayatı yaptıklarından ibaretti.

Ama bu sabah hesabı istememişti. Hesabı ödememiş ya da oradan ayrılmamıştı. Elindeki kâğıda baktı ve o gün normalde yaptığı şeylerin hiçbirini yapamayacağını anladı. Bu bilgi ona, midesinde bir ağrı ve ensesinde bir titreme şeklinde geldi. Fiziksel bir şeydi bu bilgi; zaten şiddetli bir şekilde bilmek her zaman öyleydi. Bunun, kafasındaki bir kavramdan çok kemiklerindeki bir ağrıyla ilişkisi vardı.

Kâğıt, rutinini bozmuştu ve rutini onun hayatıydı. Bu olmadan önce o, yaşlanmayan ve arkadaşları olmayan bir ergenden ibaretti. Kâğıdın gücü karşısında kendisini, o gücün ne olduğunu anlamasa da çaresiz hissetti.

“İyi!” diye bağırdı kâğıda.

“Tamam!” diye bağırdı kravatında bir leke olan ve yakındaki bir bölmede oturan bir adam.

Mutfakta çiçekli önlük ve file bir bone takmış başka bir adam başıyla onaylayarak “Evvet,” dedi lavabonun içindeki tabaklara.

İnsanlar kendilerini sıklıkla Tüm Gece Açık Mehtap Lokantasındaki cansız nesnelere onay verirken bulurlardı.

Jackie lastik ve talaş kokan çatlak kırmızı taburede arkasına yaslandı. Bir plana ihtiyacı vardı. Solundaki adama döndü.

“Bir plana ihtiyacım var,” dedi.

“O da neydi?” Adam başını kaldırıp baktı. Alnı uzun ve kırıksızdı ve suratında çok fazla makyaj varmış gibi görünüyordu.

“Bir plan, dostum. Hayatımın eski hâline dönmesine ihtiyacım var.” Kâğıdı, delirmiş gibi salladı.

“Ah. Tamam çocuk.” Adam gözlerini tekrar seyretmekte olduğu tezgâha çevirdi.

“Taba ceketli adama ihtiyacım var.”

Yanındaki adam gözlerini kıstı. Galiba iki gözü vardı.

“Az önce ne diyordun?” dedi.

“Onu gören başka birini bulmam lazım. Bu kasabada onunla konuşmuş ve bana onunla ilgili bir şeyler söyleyecek birileri olmalı.”

Adam, ona muhtemelen normal sayıda olan gözleriyle baktı.

“İnsanlarla konuşmaya başlamam lazım. Tüm kasabada. Onu bilen birilerini bulmaya çalışmam lazım. Onların söylediklerini ve söylemediklerini dikkatle dinlemem lazım.”

“Az önce taba ceketli bir adamdan mı bahsettin?” diye sordu.

“Önemi yok,” dedi Jackie, önüne dönüp kendisiyle lokanta tezgâhında yemek yiyen diğer müşterilerle arasındaki duvarı ya da tiyatro dünyasında “sekizinci duvar” olarak bilinen şeyi yeniden inşa etmeye devam etti.

Bu gizemli adam hakkında bir şeyler bilebilecek herkesin bir listesini yapmaya karar verdi. Rehin dükkânında fişleri yazmak için kullandığı kalemi çıkardı. Bu, birkaç yıl önce belediye tarafından düzenlenen bir festivalde dağıtılan promosyon kalemlerden biriydi.

NIGHT VALE KUYUDAKİ SHAKESPEARE FESTİVALİ, OZANIN KELİMELERİNİ DÜŞÜN

yazıyordu üzerinde. Kırık bacak ona acı vermişti ama kalemi sevmiştir.

Ceplerinde üzerine yazı yazabileceği herhangi bir şey aradı ama hiçbir şey bulamadı. Boş fişler rehin dükkânındaydı ve zaten onlar sadece ödeme fişleri yazmak içindi. Her işin bir adabı vardır. Her ne kadar o an yapılmıyor olsalar da. Jackie’nin varlığı her şeyin her gün aynı olması öncülüne bağlıydı ve kâğıt ısrarcı bir şekilde farklıydı. Elindeki gizemli kâğıtla önceden belirlenmiş mutlu bir yola dalmak imkânsızdı.

Üzerine yazı yazabileceği menüler ya da tabak altlıkları yoktu, sonra sol eline ve kâğıda baktı. Elbette. Kâğıdı tezgâha koydu, boş tarafın en üstüne “LİSTE” yazdı.

En azından, yazmaya niyetlendiği şey “LİSTE” idi. Onun yerine “KING CITY” yazdı.

“Hayır,” dedi, kendi eline. Yazdığı şeyin üstünü çizdi ve “LİSTE” yazdı.

Fakat hâlâ daha ziyade “KING CITY” gibi görünüyordu.

“Hayır,” dedi yine. Bunu kabul etmeyecekti. Bu kadar da olmazdı artık.

Belki yüzeyden dolayıydı. Kâğıdı bir kenara itti (kalem izleri tamamen gitmiş hâlde ânında sıçrayarak sol eline geri geldi) ve doğrudan tezgâha yazdı.

“Hey,” dedi garson Laura, Jackie’nin yanından geçerken. “Daha sonra onu temizlemem gerekecek.”

Laura’nın bedeninden meyvelerle dolu bir sürü dallar çıkıyordu.

“TEST” yazdı Jackie tezgâha. Ve sonra yazdıkları yine “KING CITY”e dönüştü. Hayal kırıklığı içinde bağırdı. Uzun alınlı adam ve klipsli not panosu olan kadın ona dik dik baktılar. Ergenler genellikle, bağırırken yazı yazmazlar, diye düşündüler endişeyle.

“Şşş...” dedi bir ses adamın şapkasının altından.

Rehin dükkânına gitmiş olsaydı bile müşteriler için fişleri ya da üzerinde “11\$” yazan etiketleri yazamayacaktı. Kendini fena hâlde yenilmiş hissetti ve bu his onu öfkelenendirip küstahlaştırdı. Bunu hak edecek ne yapmıştı? Tezgâhı yumrukladı ve sonra acıyan yumruğunu kavradı.

Telefonu çaldı. Telefonu çıkardı; yanında oturan kadın kulaklığını taktı, böylelikle o da dinleyebilecekti.

“Alo, anne?”

“Alo, tatlım!” Annesi, telefonların insanların arasındaki mesafeyi kısalttığını, bu yüzden de bağırmanın gereksiz olduğunu pek anlayamazdı.

“Özür dilerim anne. İşte yoğunum.” Klipsli not panosu olan kadının bir eli kulaklıkta, tek kaşını kaldırarak ona baktı ve Jackie eliyle dur işareti yaptı. “Bir şeye mi ihtiyacın var?”

“Sadece çocuğumu aramış olamaz mıyım? Bir şeye ihtiyacımın olması mı gerekiyor illaki?”

“Elbette arayabilirsin anne, demek istediğim–”

“Ama madem konuyu açtın ...”

“Gördün mü?” dedi Jackie klipsli not panosu olan kadına, sessizce dudaklarını hareket ettirerek. Kadın omuz silkti.

“Ne vardı anne?”

“Seninle konuşmam gerek.”

“O zaman konuşabildiğimize sevindim. Başka bir şey var mıydı?” Jackie tezgâha tekrar “KING CITY” yazdı ve korkudan sindi.

“Hayır. Seninle yüz yüze konuşmam gerek. Önemli. Sana söylemem gereken bir şey var. Bu şey hakkında... Yani, gelsen de bu konuda konuşsak daha iyi olur.”

Jackie’nin gözleri yandı. Bunun alerjik bir reaksiyon olup olmadığından emin değildi. Bu hissi daha önce yaşadığını hatırlayamıyordu. Gözünün kenarına dokundu. Islaktı. Gözlerinden dökülüp yanaklarından aşağı akan yaşlar vardı ve ağladığını biliyordu ama daha önce ağlayıp ağlamadığından emin değildi. Ciğerlerindeki bütün nefesi, bir şeyler anlatması için ağzını kullanmadan dışarı verdi. Bu iletişim eksikliği çok fazla şey anlatıyordu.

“Jackie, orada mısın?”

“Evet, her neredeysem artık. Buradayım. Anne, ben hiç... Yani, sen hatırlıyor musun hiç, benim...”

Başını kaldırıp baktı ve esasında hareket etmeye devam ederken yine de donup kaldı. Donup kalma hâli Jackie’nin içinde gerçekleşmişti.

Aşçılardan biri ona bakıyordu. Adam uzun boylu ve sarışındı. Gülümsemesi kocaman ve sıcacıktı ve bu, Jackie’nin sinirini bozuyordu. Adam hamburger köftelerini çeviriyordu (sabahın bu erken saatinde kim hamburger siparişi vermişti ki?) ama gözlerini Jackie’den ayırmıyordu, bu yüzden köfteler, spatulasıyla onları çevirdiği noktadan, yere, lavaboya, döküm tavaya gelişigüzel bir biçimde, etrafa yağ sıçratarak düşüyordu.

“Jackie, gel hadi. Bence şu an, sana anlatmak için gayet iyi bir zaman.”

“Tamam anne. Tamam, geleceğim. Sadece ilk önce yapmam gereken birkaç şey var.”

Telefonu kapattı, annesi de gitti.

Bir yerlerden başlamak zorunda kalacaktı. İhtiyar Kadın Josie meleklerin onu görmek istediğinden bahsetmişti ve hiç kimse onların varlıklarını yasal olarak tanımasa da, onlardan daha yasal varlıkların olmadığını bilme eğilimindeydiler. Hiç değilse, bu, bir başlangıç noktasıydı. Dönüp tekrar mutfağa baktıktan sonra gitmek üzere ayağa kalktı.

Köftelerden biri saltosunun tam ortasındaiken, aşçı hâlâ Jackie’ye bakmaya devam ediyordu. Jackie’nin ona hızla attığı bakış, köftenin yere inişinden kısa sürdü; bu yüzden de, zihninde o köfte her zaman havada, takla atar pozisyonda, asla yere inmeyen, asla yenmeyen hâliyle, sadece dönerek düşerken, dönerek düşerken kaldı.

Catharine’in ofisinde iki bitki, üç koltuk, iki masa, bir dolap, ayaklı çerçevelere koyulmuş altı kişisel fotoğraf, duvarda “Aralıksız bir şekilde Güneşe bakmalısınız,” gibi dandik ve ilham verici bir yazıyla orta büyüklükte bir orman kedisinin iç organlarını parçalayan iki karganın yer aldığı, motive edici klişe posterlerden biri ve büyük olasılıkla Catharine’in kızı tarafından yapılmış (sevimli bir küçük çocuğun el yazısıyla

“senin tohumun tarafından”

diye imzalanmış) kilden bir kâğıt ağırlığı vardı.

Diane tekerlekleri olmayan koltuklardan birine oturdu. Diğer iki koltuk boştu. Bilgisayar uğulduyor ve ekranı parlıyordu. Ekran-da rengârenk noktalar bir belirip bir kayboluyordu. Odacıkların olduğu alanda bir yerlerde bir telefon çalışıyordu. Odacıkların olduğu alanda bir yerlerde çalan bir telefona cevap veriliyordu.

Bir tarantula, sanki tarantulalar arasında popüler olan ve her seferinde sadece tek bir bacağın hareket ettirilebileceği bir oyunu oynuyormuş gibi, klavye ve fare arasında yavaş yavaş hareket ediyordu. Tarantulalar basit yaratıklar, diye düşündü Diane’in evi, ama evde bu düşünceyi algılayacak hiç kimse yoktu. Josh okuldaydı, tarantulaları düşünmüyordu. Diane ofisteydi, Josh’u düşünmemeye çalışıyordu.

Kapı açıldı ve Catharine, “Seni bu kadar çok beklettiğim için özür dilerim,” dedi ama bunu bir insanın “Evcil hayvanınızın ölü-

mü için üzgünüm,” demesi gibi bir ifadeyle söyledi. Catharine ya uzman sayılacak derecede anlayışlıydı ya da tamamen ikiyüzlüydü. Bu, bir patronun nasıl olmasını istediğinize göre değişirdi. Bu şekilde Catharine iyi bir patrondur.

Catharine tekerlekleri olan ve iki masanın arasında duran koltuğa oturdu. Kâğıtları ve onların üstündeki ağırlıkları meşe masanın ortasından çekerek kendisiyle Diane arasında küçük, temiz bir üçgen alan yarattı.

“Josh nasıl?” diye sordu Catharine.

“Josh mu?” Diane hoşbeş etmeyi beklemiyordu. Catharine’in, onun oğlunun ismini hatırlamasını da beklemiyordu. Her zaman patronuyla iyi geçinmişti ama şirkette geçirdiği tüm zaman boyunca onunla sadece bir ya da iki kez konuşmuşlardı. Catharine her zaman adil ve kibar birine benziyordu, ama aynı zamanda stresli ve dikkati dağınık birine de benziyordu.

“Josh, değil mi? Oğlun yani? Nasıl o? Sürekli farklı fiziksel formlara girmeye devam ediyor mu?”

“Ah, iyi. Çok iyi.”

“Bu belirsiz bir cevap oldu ama iş ve ev hayatını birbirine karıştırmayı istemiyorsan daha fazlası için ısrar etmeyeceğim,” dedi Catharine, boynunu ya da gözlerini hareket ettirmeden. “Ben Josh’la resmi olarak ilgileniyorum. Onunla, birkaç sene önce birbirimizi Ralphs’te gördüğümüzde karşılaştım. Farklı mısır gevreği paketlerine bakıyordunuz ve Josh o gün –ah, hatırlıyorum– uzun parmaklara ve kulaklara, kocaman koyu renk gözlere ve güzel, siyah kanatlara sahipti. Yakışıklı bir delikanlıydı.”

“Evet. Yakışıklı bir delikanlıdır.”

“Ve ben de metal temizleyicisiyle bir paketinden otuz iki tane çıkan et termometrelerinden satın alıyordum. O günü çok iyi hatırlıyorum.” Catharine suratını astı, suratını eski ifadesiz hâline getirmeyi başarana kadar kısa süreliğine hüzünlü hüzünlü baktı. “Okulda durumu nasıl? Şimdi on beş yaşında olmalı. Birileriyle çıkıyor mu?”

“Sanırım ilgilendiği birileri olabilir.”

“Eğer istemiyorsan cevaplamak zorunda değilsin.” Catharine, parmakları bitişik ve avuç içi Diane’e bakacak şekilde bir elini kaldırdı.

Diane, Catharine'in zorlama ama sempatik hareketine ve sonra da kolunun biraz yukarısına baktı. Daha önce bilgisayarın yakınında olan tarantula şimdi Catharine'in omzundaydı. Bir bacağı havada, Diane'i işaret ediyordu. Yaratığın hâlâ yavaşça yürüyor olması mümkündü ama Diane onun, sahibinin kol hareketini taklit ettiğini umuyordu.

Bunu hayal eden Diane'in dudaklarında ufak bir gülümseme belirdi. Catharine de gayriihtiyari gülümsedi.

Catharine'in tarantulanın orada olduğuna dair bir fikri yoktu. Aslında örümceklerden korkardı. Hatta paniklemeden ve bayılmadan bunlardan birinin fotoğrafına bile bakamazdı. Diane durumu yanlış anlamıştı.

Catharine bir çalışanla duygusal düzeyde bağlantı kurduğunu düşünüyordu. Catharine de durumu yanlış anlamıştı.

"Ah hayır, sorun yok," dedi Diane. "On beş yaşında. Nasıldır bilirsin. Kimlerden hoşlandığına dair pek konuşmaz."

"Böylesi muhtemelen en iyisi. Romantizm, cinsellik ve flörtle ilgili anne babalarla konuşmak zordur. O yaşlarımı hatırlıyorum. Neredeyse tüm yaşlarımı hatırlıyorum."

Tarantula dönmüştü ve Catharine'in kolunun üst tarafından aşağıya doğru iniyordu. Diane ofiste bir evcil hayvanın olmasının hoş olacağını düşündü. Mesela bir Japon balığı. Kendi masasında bir Japon balığına bakabilir miydi? Çok fazla gürültü yaparlar ve onlara her hafta yem olarak fare vermek zorundasınız, diye geçirdi içinden Diane. Belki de zorunda değilsinizdir.

"Sana hangi konuda yardım edebileceğimi söyle bana, Diane," dedi Catharine.

"Seninle Evan hakkında konuşmak istemiştim. Geçen hafta Evan ve Dawn yokken neler olduğuyla ilgili."

"Peki. Evan adında birilerinin burada çalıştığına dair ısrarından bahsediyorsun," Catharine başını yana eğdi.

"Yani, Evan hakkındaki yanlış anlamamızı diyorum."

Catharine hiçbir şey yapmadı.

"Bu bir-" Diane bir eyleme ilişkin suçlu olduğunu kabullenmekle o eyleme sahip çıkmak arasındaki farkı kafasında tarttı. Bir yandan işini, itibarını koruyabilirdi. Diğer yandan, gerçeklik olarak

algıladığı şeye –Evan adında bir adamın, onun ofisinde çalıştığına– dayanarak hareket edebilirdi.

Bu konuyla ilgili olarak hem iş arkadaşlarıyla hem de insan kaynaklarıyla tartışmalar yaşamıştı. Bu konuyu çözmesi için Catharine’in yardımını istiyordu ama ısrarının ona olumsuz yansımaya başladığının da farkındaydı.

Diane’in başı, baş ağrısına pek de benzemeyen bir şekilde nabız gibi attı. Kendi sesi farklıymış ya da başka birine aitmiş gibi geliyordu.

Ayrıca, Evan’ın masasının olduğunu düşündüğü yerde aslında hiç masa olmadığını düşündü. Belki de iş arkadaşları haklıydı. Bir anlığına, kendi kendine, aklını ya da aklının bir kısmını kaybetmiş olduğu fikrini kabul ettirmeye başladı. Belki de bir doktora görünmesi gerektiği fikrini. Night Vale’deki pek çok insan gibi o da doktorların tam olarak ne yaptıklarından emin değildi ama onların gizemli eylemlerinin faydaları olduğuna dair söylentiler vardı.

Diane sohbet esnasında bir nefes uzunluğundaki tereddüt ânında aklından pek çok düşünce geçirdi. Tarantulanın bir adım atmak için bile vakti yoktu.

“–bir hataydı,” diye devam etti Diane, duraklayışı neredeyse bir kekemeninkinden ayırt edilemez hâldeydi. “Orada öyle bir adam olduğunu nasıl düşündüm bilmiyorum, yani...”

Ve bir anlığına o adamla ilgili, adından başka hiçbir şey hatırlayamadı.

“Evan diye birinin burada çalıştığını.”

“Anlıyorum,” dedi Catharine.

“Ama merak ediyorum. O isimde ya da benzer isimde bir çalışan var mıydı hiç? Ona yakın mıydım? Belki de bu kişiyi başka biriyle birleştiriyordum. Sadece kendimi delirmiş gibi hissetmemeye çalışıyorum, anlıyor musun?”

Diane güldü. Catharine gülmedi.

“Bilmediğime göre, hayır. Bakacağım ve sana haber vereceğim. Sanırım satış ortağı olan bir Alan vardı.”

“Ah, Alan’ı hatırlıyorum. Hayır, o değil.”

“Eğer bir Hayır Kültürü yaratırsan yardımcı olmak zor olacak, Diane.”

Buna ikisi de güldüler. Acayip bir soğuk espriydi, diye düşündü Catharine. İnsanlarla iletişim kuruyorum, diye düşündü Catharine. Bu da neydi böyle, diye düşündü Diane.

“Cidden, bakacağım Diane. Dawn’ın geri dönmesine ve tüm ekibimizin yeniden bir arada olmasına memnunum.”

“Evet, ben– Yani, sen de öyle miydin bilmiyorum ama bilmemek beni strese sokuyordu.”

“Bilmemek mi?” Tarantula kolçağa ulaşmaya çalışırken Catharine’in dirseğinin arkasından atladi.

“Dawn ve Ev– Dawn’ın yokluğunu ele aldığımız bir personel toplantısı düzenledin. Onun birkaç gündür işe gelmediğini ve kimsenin ona ulaşamadığını konuştuk. Evine gitmeyi önerdik ve–”

“Bu ne zamandı?” Catharine bilgisayara dönmek için koltuğunu çevirdi ve fareyi üç eşit kaydırma hareketiyle ileri geri hareket ettirdi. Rengârenk noktacıklar ve karanlık kayboldu ve Catharine takvimine tıkladı. Tarantula keşifçi bacağına geri çekti.

“Perşembe.”

“Saat?”

“Sabahtı sanırım. Sanırım bir sabahtı–”

“O sabaha dair takvimimde hiçbir şey yok. O öğleden sonra bir operasyonlar toplantımız varmış ama sen orada bulunmuş olamazsın. Salı gününün öncesinde ve sonrasında bir şey yok. Perşembe günü bir personel toplantımız vardı ama Dawn o gün işteydi. Dawn sadece dört günlüğüne yoktu ve her gün arayıp hasta olduğunu söylüyordu, Diane.”

Catharine bilgisayarın karşısından ayrıldı. Hâlâ kolunda duran tarantula onunla birlikte döndü.

“Dawn’la konuştun mu hiç?” diye sordu Catharine.

“Evet. Hayır. Yani detaylı olarak değil.”

“Dawn’la konuşmalısın.”

“Konuşacağım. Kesinlikle konuşacağım.”

“Diane. Ayrıca kendine biraz izin vermelisin. Ben sağlıklı bir çalışan, mutlu bir çalışan isterim. Migreninin çaresine bakmanı istiyorum.”

Diane'in hiç migren ağrısı olmamıştı ve Catharine'in neyden bahsettiğinden emin değildi. Belki de bunun, onun düşündüğünden farklı bir gün olduğunu ya da Catharine'in patronu değil de maske takan başka biri olduğunu düşündü. Hiçbir şey olması gerektiği gibi görünmüyordu.

"Olur. Bunun çaresine... Bakacağım. Ve Dawn'la konuşacağım."

"Harika." Catharine koltuğunu tekrar Diane'e doğru çevirdi. "Ve Diane."

Diane ayrılmak üzere ayağa kalkmışken durdu.

"Teşekkürler."

"Hayır. Ben teşekkür ederim Catharine. Teşekkürler... Sabırlı olduğun için teşekkürler. Benim kafam karıştı."

"Bir şey değil." Catharine'in parmakları yine bitişikti, masasının üstündeki üçgen şeklindeki açıklığa tam olarak sığıyordu.

Tarantula kolçağa ulaşmıştı ve kahverengi cüssesini masaya doğru sürüklüyordu. Kendini, genç bir Catharine'in ve daha genç bir delikanlının yer aldığı fotoğrafın yanına sürükledi.

"Catharine, sana alakasız bir soru sorabilir miyim?"

"Ne zaman istersen, Diane."

"Bu küçük hanımın adı ne?" diye sordu Diane, örümceğe işaret ederek.

"Kimin adı?"

"Ya da küçük beyin. Özür dilerim. Cinsiyetçi yakıştırmalar yapmamalıyım."

"Ah. Tabii ya. O bir erkek," dedi Catharine katı bir gülümsemeye, elini örümceğin olduğu yöne uzatırken. Tarantula durdu. Catharine'in eline bakıyormuş gibi görünüyordu. Ya da sadece tepesindeki hareketi sezip donakalmıştı.

Tarantulalar basit yaratıklar, diye düşündü Diane, bu düşüncenin nereden geldiğini bilmeden.

Catharine'in eli, kendisinin ve çocuğun olduğu fotoğrafın yan tarafını kavradı. Tarantula bir bacağını Catharine'in orta parmağına sürttü. Catharine bunu hissetti ama o hissin ne olduğunu bilmiyordu ve bu yüzden, anlamadığı pek çok şey gibi bunu da görmezden geldi.

“Bu oğlum Kim’le benim fotoğrafım.”

Diane’in onun zihinsel anlatısını görünen gerçeklikle bağdaştırması biraz zaman aldı. Ama düşününce, Catharine’in tarantuladan değil de delikanlının fotoğrafından bahsettiğini net biçimde anladı.

“Net biçimde anlıyorum,” dedi Diane.

“Ne tuhaf bir yanıt.”

“Yani, o güzel bir delikanlı. O fotoğrafta ikiniz de güzelsiniz.”

“O fotoğrafta daha genciz. Daha yaşlı olduğumuz fotoğraflar da var.”

“Zaman,” dedi Diane, kahkaha atarak.

Catharine karşılık verdi. “Doğru. Zaman dediğin nedir ki?”

Catharine elini fotoğraf çerçevesinden çekti. Tarantula ayağını tekrar masaya koydu. Diane ayağa kalkma hareketini tamamladı.

“Gidip Dawn’la konuş.”

“Konuşacağım.”

Catharine yazması gereken raporlar olduğunu bilerek bilgisayara döndü.

Diane, Dawn’la konuşması gerektiğini bilerek Catharine’in ofisinden ayrıldı.

Tarantula, tavanın ne olduğunu bilmeden tavana baktı.

NIGHT VALE'İN SESİ

CECIL: . . . çok az şey söylerken çok şey ima ediyordu. Aslında aynı şey Güneş sistemimizdeki gezegenlerin geri kalanı için de söylenebilirdi. Hiçbiri yorumda bulunmadı.

Kasabamız bir kez daha ciddi bir tarantula sorunuyla karşı karşıya. Night Vale Birleştirilmiş Okul Bölgesi, tarantulaların beşte birinden daha azının liseden mezun olduğuna işaret etti. Aslında örümceklerin çoğu, ağ örmeyi ve daha küçük böcekleri yemeyi tercih ederek örgün eğitime hiçbir zaman dâhil olmuyorlar.

Tarantulalar basit yaratıklar, diye düşündü Okul Aile Birliği Sayman Üyesi Diane Crayton, o anda beynini tarayan güvenilir ve istilacı casus uydulardan birkaçına göre bu cümleyi hiç kimseye yüksek sesle söylemeden.

Diane'in kendine sakladığı fikrine bir yanıt vermeleri için tarantula halkına ulaştık ve birkaçı hemen o an üstümüze tırmandılar. Bence gittiler ama sırtımda kaynağını araştırmaya korktuğum belli belirsiz bir gıdıklanma hissediyorum.

Belki de migren ağrılarım oluşmaya başlıyordur. Carlos'a bunu sormalıyım.

Sevgili dinleyiciler, Şerif'in Gizli Polisi bu gece Night Vale'de kalabalıklar hâlinde dışarıdalar. Bir katili ya da kaybolmuş birini aramıyorlar. İlgilenmeleri gereken bir felaket ya da kaza yok. Sadece kalabalıklar hâlinde kasabada dolaşıyorlar. Bu polis memurlarından bazıları önemsiz trafik ihlallerini ya da göreve çağrılmayı beklerken devriye arabalarında oturarak çalışıyorlar.

Bu polis memurlarından bazıları çalışmıyorlar. Aileleriyle dışarı akşam yemeğine çıkıyorlar ya da arkadaşlarıyla bir bar televizyonundan popüler bir spor karşılaşmasını seyrediyorlar. Bazıları kitap okuyorlar ya da televizyon dizilerinin izlemedikleri bölümlerini izliyorlar. Bazıları muhtemelen ağır görünömlü, hareket etmeyen bir bulutun içinde gizlenmiş gizli bir polis merkezi ofisinde geç saatlere kadar çalışıyorlar.

Gizli polisler bu gece kalabalıklar hâlinde dışarıdalar. Gizli polis teşkilatının neredeyse tüm üyeleri Night Vale’de bir yerlerdeler. Hepsi de oradalar. Kendimizi çok güvende hissediyoruz.

Birazdan daha fazla haber sunacağım ama önce sponsorlarımızdan kısa bir haber.

Pepsi. Ferahlatıcı bir içecek. Uyandıığınızda çalan yumuşak bir ses duyarsınız ama sonra ses kesilir ve siz bunu rüyanızda görüp görmediğinizden emin olamazsınız. Buzdolabınızın arkasında bir koridor belirir ama tekrar baktığınızda kaybolur. Düşünüzün size olan inancını kaybettiğine dair tekrar eden bir his. Çaresizlik. Açlık. Açlıktan ölmek; gerçek anlamda değil, ama bu his yine de var. Yine o koridor; açabileceğinizi bildiğiniz kapılarla dolu. Buzdolabınız boş. Evden günlerdir çıkmamışsınız ama yine de gelip gidiyorsunuz. Bu yiyecek değil. Ne yiyorsunuz siz?

Pepsi: Kola için.

Belediye Meclisi meleklerin sebep olduğu büyük tehlikeleri vurgulamak için birkaç saat içinde üçüncü basın toplantısını gerçekleştirdi.

“Melek diye bir şey yok,” dedi meclis, birleşik çok sesleriyle, “ama olsaydı, ne kadar da tehlikeli ve iğrenç bir yaratık olurdu. Çok sayıdaki bacağını ve korkunç sesini düşünün. Bir meleği evinizde saklanan bir katil olarak düşünün. Bir meleği anlamsız yaralanma ve ölüm kavramının ta kendisi olarak düşünün. Tüm bunları hayal etmek zorunda kalacaksınız çünkü melekler yoklar.”

“Onlardan uzak durun,” diyerek sözlerini bitirdiler.

Şimdi de etrafınızda var olan seslere dönün; muhtemelen sandığınızdan daha fazla ses var ve içlerinden yalnızca bir kısmı gelecekte sizin açınızdan tehlike arz ediyor.

İhtiyar Kadın Josie öncelikliydi. Jackie annesini daha sonra ziyaret edebilirdi.

Josie'nin evi kasabanın sınırına yakın bir yerde, ikinci el oto pazarının bitişiğindeydi. Birinin bir arabayla işi bittiğinde ve onu rehin olarak vermeye ihtiyacı olmadığında, onu ikinci el oto pazarına park eder, kapıyı açar ve ikinci el oto satıcılarına yakalanmamak için çite doğru olanca hızıyla koşardı. Hiç kimse bunlardan bir tane satın almak için gelmezdi. İkinci el araba satıcıları boyunlarındaki tüyler diken diken ve kuyrukları dik bir hâlde araba sıraları arasında uzun adımlarla dolaşırlardı. Çöl güneşinde sıcaktan parlayan bir Toyota Sienna'nın kaportasını okşarlar ya da çukurlar yüzünden neredeyse parçalara ayrılmış ve birkaç kabloyla tutturulmuş bir Volkswagen Golf'un kaportasını merakla dürtüklerlerdi. İkinci el araba satıcıları hızlı ve yırtıcıydılar ve bazen, arabasını bırakmaya niyetlenen kişi, orada bundan çok daha fazlasını bırakırdı.

Jackie, satıcılarla herhangi bir karışıklık yaşamaktan kaçınmak için arabasını sokağın aşağısına park etti. Midesi kötü bir şey yemiş gibi değil de kötü bir şey yapmış gibi ağrıyordu. Sağ tarafına bir ağrı saplanıyor gibiydi. Belki de apandisiti patlamıştı. Bu bir şeydir, değil mi?

Jackie işte değildi. Rutinlerini tamamen terk etmişti. Elinde bir kâğıt vardı. Zihnindeyse güderi bir evrak çantası taşıyan, taba ceketli bir adamın belli belirsiz anıları vardı.

Eve yaklaştı. Burası, çok uzaktaki ve akıldan uzak başka bir yerin zararına olacak şekilde, kuru bir iklimde bol bol sulanmış düzgün çimleri olan, avokado yeşili, alçak bir bungalovdu.

Çimler –ya kötülüğü uzak tutması niyetiyle ya da sadece depresyonlardan sonra o hâlde kaldığı için– geometrik şekiller hâlinde

düzenlenmiş çakıl taşlarından bir sınırla çevriliydi. Ev ve otopark arasındaki çit uzun bir zincirden ibaretti. İkinci el araba satıcılarından biri hayvanlara özgü bir neşeyle bir arabadan diğerine atlayarak uludu. Jackie, Josie'nin yan bahçesine açılan metal kapıyı gıcırdatarak açtı, burası, minderlerinin kumaşları Güneş yüzünden solup neredeyse bembeyaz olmuş, paslı metalden sallanan sandalyelerin olduğu bir dış mekân oturma alanıydı.

“Yardımcı olabilir miyim?”

Jackie döndü. Her ne kadar en iyi ve en yasa dışı tasvir bir “melek” olsa da karşısında tarif etmesi zor bir varlık vardı. Melekler hepsinin adı Erika olan uzun, cinsiyetsiz varlıklardır.

“Sadece biraz budama yapıyordum,” dedi o varlık. Ellerinde çalı budama makaslarıyla boş bir çamur birikintisinin yanında dikiliyorlardı.

“İhtiyar Kadın Josie'yi arıyorum,” dedi Jackie.

Varlık kıpırdandı. Ağır kanatların çırpılırken çıkardığı çıtırtı duyuldu ve insanı kör eden, parlak bir karanlık belirip kayboldu, bu karanlık öylesine ıslık ıslık ki, Jackie kalbi dağılacakmış gibi hissetti.

“Josie?” dedi varlık. “Tabii ki. Buralardadır. Gidip haber vereyim.” Hareket etmediler.

“Ah, tamam. Teşekkürler dostum,” dedi Jackie. Varlıklar hâlâ hareket etmiyordu. “O zaman kapıyı çalayım?”

“Gerek yok,” dedi Josie. “Erika bana haber verdi.” Kamburu çıkmış bir hâlde ağırlığını bastona vererek ve uzun saçları tel tel gözünün önüne düşerek arka bahçeden geliyordu. Ama bedeninde, yaşlı bir kadının iskeletine tünemiş bir olimpiyat atleti gibi güçlü görünen bir şey vardı.

“Harika,” dedi Jackie. “Teşekkürler Erika.” Varlıklar hâlâ hareket etmiyordu. Bir kuş sürüsü sokaktaki bir ağaçtan havalandı, kuşlar arka arkaya uçuyordu, muhtemelen orada bir ağaca sığabilecek olandan çok daha fazla kuş vardı. Birbirlerine doğru ötüşüp uçurken kafaları karışmış gibi bir hâlleri vardı.

“Bugün senin için ne yapabilirim genç Jackie Fierro?” dedi Josie. “Nihayet bir gün tatil yapıp keyfine bakıyorsun demek?”

“Hayır, sadece sana bir şeyler sormak istedim.” Daha fazla acı. Belki de apandisiti gerçekten patlamıştı. Belki de ölecekti. “Benim

bir... Sorunum var. Belki başka birilerinin de aynı sorunu yaşayabileceğini düşündüm.”

“Neredeyse her zaman başkalarıyla aynı sorunları yaşarsınız,” dedi Josie “fakat durum böyle değilmiş gibi davranırsınız, bu yüzden de her birimiz yalnız olduğumuzu düşünürüz. İçeri gel hadi.”

Ön kapıya doğru aksayarak yürüdü. Kolunun altında beze sarılı kirli bir çıkın vardı. Evin serinliğine girerlerken çıkını mutfak tezgâhına koydu ve Jackie’yi oturma odasına buyur etti.

“Burada istediğin yere oturabilirsin,” dedi. “Hepsi de poponun deneyimleyebileceği en konforlu şeyler.”

Jackie şal desenli, aşırı doldurulmuş rahat bir koltuk seçti.

“Vay canına,” dedi, arkasına yaslanıp bel vermeye devam eden kumaşa gömülürken. Bir anlığına acısı yok oldu. Rahatlık, hayatın tüm sorunlarına cevaptı. Belki sorunlarını çözmüyordu ama sessizce kötüleşirlerken onları birazcık uzaklaştırıyordu.

“Bana bir soru mu sormak istedin?” dedi Josie, kendini mutfak tezgâhındaki çıkını rahatça görebileceği bir kanepeye bıraktıktan sonra. Ayağını yere vurarak tempo tutarken alçak sesle sayı sayıyor-muş gibi bir hâli vardı.

“Evet. Acaba taba ceketli bir adamla ilgili-”

“Ah, bir dakika canım.” Farklı ve en az dışarıdaki kadar tanımlanması zor bir varlık, kahveyle bir tabak dolusu Oreo getiriyordu. “Misafirler için yalnızca bunlar var, elbette. Kahve ve Oreo. İster misin?” diye sordu Josie.

“Hayır, teşekkürler.”

“Hayır mı?” dedi Josie suratını asarak. Varlık da suratını asmış olabilir. Bundan tam anlamıyla emin olmak zordu ve elbette tasvir etmek imkânsızdı.

“Peki, tabii ki alırım o zaman.”

“Tabii ki alırım o zaman mı?” Josie başını iki yana salladı. “Hayır, hayır. Eğer kahve ya da Oreo istemiyorsan o zaman kahve ya da Oreo almazsın. Lütfen onları götür Erika.”

Varlıklar gittiler. Muhtemelen yürüyerek uzaklaştılar. Jackie onların yürüyerek uzaklaştıklarını kaçırmış olmalıydı. Josie tezgâhtaki çıkına dik dik baktı.

“Sakın ha,” dedi.

“Neye sakın ha?”

“Sana demedim. Sorunu sorsana.”

“Josie, güderi bir evrak çantası olan, taba ceketli bir adamla ilgili bir şeyler biliyor musun?”

“Taba ceketli adam mı?” Josie’nin sesi öncekinden farklı bir tona büründü; merak ve belki de panik dolu bir hâl aldı. Erika’lar geri döndüler. Erika’ların ikisi de. Kanepede Josie’nin iki yanına oturdular. Yüzlerindeki ifade bir insanın korkuyu aktarırken takındığı ifadeye benziyordu. Hayır, korku değil. Endişe. Endişelenmiş görünüyorlardı.

“Evet,” dedi Jackie. “Bir adam. Taba ceketli. Güderi bir evrak çantası taşıyor.”

Meleklerin gözleri ışık saçtı; bu, resmetmesi zor olduğu kadar tanıklık etmesi de tuhaf bir eylemdi.

“Ah, canım,” dedi Josie. “Bu konuda sorular sorup sormaman gerektiğini bilmiyorum. Biraz Oreo almak istemediğinden emin misin?”

“Almayacağım, hayır.”

“Tamam,” dedi Josie. “O zaman güderi bir evrak çantası taşıyan, taba ceketli bir adamla ilgili konuşacağız.” Sol eliyle, sanki orası ağırıymuş gibi böğrünü kavradı ama suratında acı çektiğine dair bir ifade belirtmedi.

“Onunla ilgili hiçbir şey bilmiyoruz,” diye devam etti Josie. “Ne Erika ne de Erika. Elbette, Erika gerçekten de hiçbir şeyle ilgili hiçbir şeyi asla bilmez ama Erika tatlı biridir yani.”

“Onu tanıyor musunuz, tanııyor musunuz?”

“Onu tanıyoruz, sadece onunla ilgili hiçbir şey bilmiyoruz. Onun var olduğunun farkındayız, yani o kadarı var ama varlığı onun, ona dair bilgilerin sınırını oluşturuyor.”

“Bilgi sınırlardan yapılmıştır,” dedi, gerçekten de hiçbir şeyle ilgili hiçbir şey bilmeyen Erika.

“Bu iyiymiş,” dedi Jackie. Bunu söylerken ciddi değildi ve oradaki herkese ciddi olmadığını bildirecek şekilde söylemişti.

“Evet, kesinlikle iyi,” dedi tatlı olan Erika; bu konuda tamamen ciddiydi.

“Şöyle oluyor,” dedi Josie, “bahsettiğin adamı pek çok kere gördük. Ama onunla ilgili hiçbir şeyi hatırlayamıyoruz.”

Erika’lar üzgünce başlarını salladılar.

“Onun bir erkek olduğunun bile farkında değildik,” dedi tatlı olmayan Erika. “Cinsiyetleri göremeyiz.”

Üzgün olmalarının nedeni bu değildi. Üzgün oluşlarının sohbetle alakası yoktu. Mutfak tezgâhındaki tozla kaplı çıkınla da alakası yoktu.

“Aynı sorunu ben de yaşadım,” dedi Jackie. “Öğrenmeye başladıktan saniyeler sonra onunla ilgili bildiğim her şeyi unutuyorum hep.” Son on iki saatin onu ne kadar derinden sarstığını kapsayacak kelimeler kombinasyonunu bulmaya çabaladı. Onun kendini nasıl hissettiğini biliyordu. Sadece bunu kelimelerle tanımlamaya ihtiyacı vardı. Fakat böyle yapmak yerine, “Berbat bir durum,” demekle yetindi.

“Evet! Evet, berbat,” dedi Josie. Suratı pörsümüştü ve dudaklarında kısacık bir gülümseme bir belirip bir kaybolmaya devam ediyordu. Bunun sohbetle alakası vardı.

Uzanıp elini Jackie’nin elinin üstüne koydu.

“Erika? Erika? Biraz baş başa kalabilir miyiz?”

İki varlık artık kanepede oturmuyorlardı. Jackie camdan bakınca, her ne kadar –muhtemelen konuşulanları duymaya çalıştıkları için– başları hafifçe Jackie’ye dönük olsa da, içlerinden birinin dalgın bir ifadeyle çalılardan böğürtlen topladığını görebiliyordu.

“Jackie, sana söyleyemeyeceğim şeyler var.” Josie’nin eli hâlâ Jackie’nin elinin üstündeydi. Josie’nin diğer eli yan tarafını sımsıkı kavramıştı. “Sana söyleyemem çünkü bu bir sır ya da bunu kelimelere dökmek imkânsız ya da bilmiyorum. En çok da bilmediğim için.

“Bütün bir bilgi evrenini, gerçeklerin ve tarihin dünyalarının tamamını göz önünde bulundurursak, bunların neredeyse hiçbirini bilmiyorum. Ve bildiğim şeylerin çoğu, bildiğimin farkında olduğum ya da “bildiğim bir şey” olarak düşündüğüm türden şeyler değil. Tostun nasıl koktuğu mesela. Kuma dokunmanın nasıl bir his olduğu. Bunlar, birilerine söylemeyeceğim ya da birilerine söylemeyi bile düşünmeyeceğim türde gerçekler.”

Jackie ne söyleyeceğini bilemedi. Josie'nin söylediklerinin hepsine katılıyordu ama aynı zamanda söylediklerinin büyük kısmı umurunda değildi.

Sonunda yalnızca, "Peki," demekle yetindi.

"Tüm bunlar, bildiklerimin bir kısmını sana söylememeyi seçtiğim anlamına geliyor. Ya da sana bu konuda yalan söyledim. Ve beni affetmeni istediğim."

"Hepimiz bir şeyleri isteriz," dedi Jackie.

Josie başını hüzünle salladı. Ayağa kalktı; bu hareketi et, eklemeler ve kasların karmaşık bir yeniden düzenlenmesini içeriyordu.

"Benimle gel," dedi. Ve Jackie de onun dediğini yaptı. Beraber mutfağa yürüdüler. Josie masadaki çıkını görmezden geldi, Jackie de aynı şeyi yaptı. Eğer Josie bir şeylere ilişkin endişesini ifade etmeyecekse, o zaman Jackie de bunu yapmayacaktı.

Josie mutfak dolaplarını, supapları ve belediyeye ait sıhhi tesisatı kullanarak bir bardak su doldurdu. Ne o ne de Jackie, bir bardak suyun bu denli kolaylıkla dolduruluyor oluşuyla temsil edilen insan mucizesinden etkilenmemişti.

"İç bunu," dedi, bardağı Jackie'ye uzatarak. "Migrenine iyi gelir."

"Benim migrenim yok. Daha kötü bir şeyim var." Sol elini kaldırarak oldu.

"İç."

Jackie suyu içti.

"Ama migrenim yok benim," dedi sonra.

"Jackie, bu kadar gençken başına böyle bir şey geldiği için üzgünüm. On yıllardır o rehin dükkânını işletiyorsun, çok gençsin ve dışarıdaki hayatın, en az gençliğin coşkusu kadar fakat ondan daha farklı biçimde zalim olduğunun farkında değilsin."

"Kaç on yıl?" diye sordu Jackie, daha çok kendi kendine.

"Ne aradığını biliyorum. Ne olduğunu biliyorum. Ve bu çok tehlikeli olacak. Bunu atlatamayabilirsin. Atlatsan bile, atlatmış hâlin, önceki hâlinle aynı olmayacak. Bu anlamda, bundan sonra kesinlikle var olmayacaksın ve ben bunun için çok üzgünüm."

Çıkın masanın üstünde havalanıp süzölmeye başladı. Josie, Night Vale'deki posta kutularının pek çoğunu tıkayan Mağara ve

Oyuklar için Dekor ve Aksesuarlar Kataloğunu rulo hâline getirip çıkına vurdu. Çıkın masaya tekrar lap diye düştü.

“Lanet olası nankör,” dedi.

“Neyden bahsediyorsun?” dedi Jackie.

“Hiçbir şey. Hiçbir şey. Taba ceketli adam tehlikeli bir yerden geliyor. Hiç kimsenin gidemediği ve geri dönemediği bir yer. Biz böyle düşünüyoruz.”

Josie sol elini uzattı. Elinde bir kâğıt parçası vardı. Üstünde bir yerin adı yazıyordu.

“Sen de mi?”

“Bizden çok var. Ne olduğundan emin değiliz. Daha fazlasını öğrenmemiz gerekiyor.” Josie kâğıdı tezgâha fırlatıp mutfak taburelerinden birine oturdu fakat kâğıt parçası çoktan eline geri dönmüştü bile.

“Nereden başlıyoruz?” dedi Jackie.

Josie ona anlattı. Jackie ona küfretti ve sonra küfrettiği için özür diledi.

“Kütüphane, yani,” diye düşündü Jackie. “Hayır. Bu. Bu.” Ne olduğunu eliyle işaret etti.

“Gerçeği aramak bizi tehlikeli yerlere götürür,” dedi İhtiyar Kadın Josie. “Genellikle, bizi o en tehlikeli olan yere götürür: kütüphaneye. Bunu kimin dediğini biliyor musun? Bilmiyor musun? George Washington demiş. Kütüphaneciler onu yemeden dakikalar önce.”

Jackie ön kapıyı açtı. Midesindeki ağrı bir anlığına dindi ya da belki de kütüphaneyi düşünmenin yarattığı gerginlik yüzünden geçti.

Dışarıdaki bahçe, loş olan iç mekândan son derece parlak ve uzak görünüyordu. Erika’lar bahçedeki işlerine devam ediyorlardı. Arka bahçede ikisinden birinin doldurmaya başladığı bir çukur vardı. Çukura doğru bir şeyler mırıldanarak hareket etmeden dikildiler ve parlak siyah bir ışık, çukurdan çıkarılmış toprağı sarmalayıp tekrar yerine doğru iteledi.

Bedeninde, onu sarmalayan birtakım eller vardı. Josie onu kucaklıyordu ama aç ıyanlıştı ve aralarında bariz bir boy farkı vardı.

İkisi de bir süreliğine doğal olmayan bir şekilde kucaklaşarak ayakta öylece dikildiler, ikisi de bu fiziksel yakınlığın hizasızlığını kabullenmek istemiyordu.

Jackie gitmek zorunda olduğu yeri düşününce korku duymadı. Ama bunun, yani Jackie Fierro'yu oluşturan düşünceler ve alışkanlıklar toplamının temelini ne kadar sağlıklı olduğunu farkına vardı. Tüm bunların ne kadar büyük kolaylıkla alınıp maddenin başka bir formunda yeniden düzenlenebileceğinin farkına vardı.

“O adamdan uzak dur. Onu, yaşadığı şehre kadar takip etmeye çalışma. Bu bir tuzak.”

“Josie. Bununla yaşayamam,” dedi Jackie, elindeki kâğıda bakarak.

“Düzelecek,” dedi İhtiyar Kadın Josie. “Düzelecek.”

Josie daha da sıktı, Jackie ise onun kendisini rahatlatılmasına izin vererek kucaklamaya karşılık verdi. Midesi artık ağrıyordu ya da daha farklı bir şekilde ağrıyordu.

“Bu yalandı,” dedi Josie. “Yalan söylediğim zamanlardan biriydi.”

“Biliyorum,” dedi Jackie. “Önemli değil.”

O da yalan söylüyordu.

Diane, Troy'u gördüğünde benzin deposunu dolduruyordu. Yanına gitmedi, Troy da onu fark etmedi. Troy'u on beş yıldır görmemiş ve onu tekrar görmeyi hiç istememişti.

Hortum başını tekrar pompaya takmaya çalıştığında düşüp durdu çünkü elleri titriyordu. Hiçbir şey hissetmiyor olsa da ellerinin titremesine engel olamıyordu. Başını kaldırıp baktığında Troy çoktan gitmişti. Arabasına (stop lambası kırık, beyaz bir sedan) binip ona bir kez bile bakmadan uzaklaşmıştı. Diane, ellerinin titremesini durdurana kadar kendini çok hareketsiz durmaya ve yavaşça nefes alıp vermeye zorladı. Ellerinin titremesi geçince hortumu yerine koydu, arabasının kapısını telâşsızca açtı ve makul bir hızla oradan uzaklaştı. Tüm bu süre boyunca iyi hissediyordu.

Haftalar sonra, okul aile birliğinde toplanacak bir yardım için para çekmek üzere bankasına uğradı. Masalardan birinin arkasında oturmakta olan kişi, koyu renkli bir takım elbise giymiş ve plastik bir yaka kartı takmış olan Troy'du. Diane yaka kartındaki ismi, Troy'a baktığını fark ettirmeden teyit etmeye çalıştı ama bunu başaramadı.

Bu kez elleri hiç titremedi. Aslında kendisini iyi hissediyordu ama yine de ağzına kan tadı geldi. Farkına bile varmadan alt dudaklarını o kadar sert ısırmıştı ki dişi etine batmıştı. Kanı sildi ve elinde para çekme makbuzuyla Troy'a bakmadan yanından geçip gitti. Ona bakmadığı için onun da kendisine bakıp bakmadığını görmedi.

Bundan sadece birkaç gün sonra o ve Josh birlikte sinemaya gittiler. Bu, Josh yedi yaşına girdiğinden beri her ay yaptıkları bir şeydi. Josh somurtuyor, mobilya ve halıları berbat hâle getiren, ışıyan, yapışkan formlar alıyor, babasıyla ve onun nereye gittiğiyle alakalı bir sürü soru soruyordu. Küçük oğlunun yerine ortaya çıkan bu kaprisli yaratık, Diane'i kâh korkutuyor kâh çileden çıkarıyordu; ve Diane ona özel bir ödül olarak sinemaya gideceklerini söyleyivermişti.

Sinemadaki o gece haftalardır geçirdikleri ilk güzel geceydi. Hangi filme gitmeleri gerektiğinden emin değildi; gişede en popüler çocuk filminin hangisi olduğunu sordu. Bir yerlerde birlikte vakit geçirmenin ve aynı takımda olduklarını hissetmenin yarattığı neşeli coşku, perdedeki çocuk filminin (*İhtiyarlara Yer Yok*) komik karakterlerinin aptalca maskaralıklarını gölgede bırakmıştı. Sinemadan çıkmışlardı, Josh ışımayan bacaklarla dimdik yürüyor, bir insanın avuç içi ve parmaklarıyla annesinin elini tutuyordu. Aylar boyunca babasıyla ilgili soru sormadı.

Ve böylece, o ilk gecenin ısıltısını yeniden yakalamaya yönelik aylık girişimleri başladı. Çoğunlukla iyi gidiyordu. Diane bazen, özellikle de son zamanlarda, oğluna, kısa, geniş kanatları olmayan ya da diğer seyircilerin görüşünü engelleyen dumanlar çıkartmayan bir formda kalmasını hatırlatmak zorunda kalıyordu. Josh, onun dediklerini her zaman yapıyor ama çoğu kez iç çekip gözlerini devirmeyi de ihmal etmiyordu (her ne kadar görmeden dinleme deneyimini tercih ettiği bir dönemden geçiyor olsa da, sinemaya giderken neredeyse her zaman gözleri olan bir formda oluyordu).

O gece sinemada, ağaç gibi görünen ama insan organlarına sahip olan ve ormanlarını tahrip eden şehir planlamacılarını durdurmaya çalışan ağaçlarla ilgili popüler bir animasyon filmi gösteriliyordu. Ağaçlar ilk başta başarısız oluyorlardı ama sonunda inşaat çalışanları bol miktarda kan görüp korkunç şekilde yaralananların çığlıklarını duyduktan sonra derslerini alıyorlardı. Daha sonra, bu insanların bağırsakları, ağaçlarda yaşayan intikamcı ruhlar tarafından deşiliyordu. Diane filmin orijinali kadar iyi olmadığını düşündü ama ölümsüz sinema efsanesi Lee Marvin'in komik

seslendirmelerine hayran kalmıştı. Josh filmin sıkıcı olduğunu düşündüğünü söyledi ama zaten bunu çoğu film için söylerdi, ayrıca, esprilerin ve komik ölüm sahnelerinin pek çoğuna gülmüş gibi görünüyordu.

Filmden önceki fragmanları seyrederken Diane, Troy'un salona girdiğini gördü. Adamın üstünde polo yaka tişört vardı ve yanında bir halı süpürgesi taşıyordu. Bir çıkıştan diğerine doğru yürüdü. Koridor boyunca yer alan zemin ışıklarını kontrol ediyor gibiydi. Şeritlerden biri yanmıyordu.

Diane, Josh'a bakmamaya çalışsa da başaramadı; dönüp onun gümüşü, pullu tenini, düz burnunu ve perdeye odaklanmış pörtlek gözlerini seyretti. Josh, Troy'u tanımamıştı. Nasıl tanıyacaktı ki? Josh Troy'u bebekliğinden beri görmemişti. Diane, Josh'ta kendisini görüyordu ve bazen onun da aynısını kendisi için hissettiğini varsayıyordu.

Josh, Diane'de kendisini görmüyordu. Diane bunu biliyordu.

Kolunu, görünüşte şefkat duygusuyla ama bilinçaltında koruma isteğiyle Josh'un omzuna attı. Josh, olmayan omzunun kenarından sarkan ele baktı. Şaşkın ama üzgün olmayan bir şekilde Diane'e baktı.

Diane, Josh'un babası hakkında nasıl düşünmeyeceğini düşünerek perdeye doğru, ileriye baktı. Ayağını yere vurup duruyordu. Dikkatle, ayağını yere vurmaya bıraktı.

İşte Troy'la ilgili bilgiler:

Diane'in her zaman bir kocası olmaz. Her zaman bir kocasının olduğu bir dönem vardı ama şimdi hiç kocası yok.

Her zaman eski bir kocası vardır. Hiçbir zaman evli değillerdi ama koca ve eski koca onun Troy'la ilişkisini tanımlamak için en kısa yol.

Diane evlilik ve evlilik olmayanın anlam bilimiyle ilgilenir. Şu sebeple:

Diane'in her zaman anne babası vardır. Bir gün hiç anne babası olmayacak ama şu anda onlar hep var. Onlar, Diane için anne ve baba, Josh içinse büyükanne ve büyükbaba.

Annesiyle babası hiçbir zaman evlenmedi. Evlenmeyi asla istemiyorlar(dı). Birlikte ve âşık olmak istiyorlar(dı). Neredeyse her

zaman birlikte âşıklardı. Bir belge almayı ya da evraklar doldurmayı ya da aşklarının ve birlikteliklerinin gülümseyen bir tanrı tarafından onaylanmasını asla istemiyorlar(dı).

Elbette, başkalarının gülümseyen bir tanrıyı sevmelerine değer veriyor ve saygı duyuyorlar. (Bu bir gülümseme mi?)

Ayrıca, iş için ya da ehliyet almak için ya da Diane'in doğumu ya da kazananların Night Vale Evcil Hayvan Çiftliği'ndeki aç kurtlara yem edildiği şehir genelindeki zorunlu piyango çekilişine katılmaları gerektiğinde evraklar doldurup belgeler alıyorlardı.

Ama asla evlenmeyi istemiyorlar. Bizim birlikte geçirdiğimiz hayatımız tam olarak şöyle: Eğer onlara seçimlerini kısa ve öz bir şekilde sahnelemelerini isteseniz, bizim birlikte geçirdiğimiz hayatımız diyebilirlerdi. Diyebilirlerdi ama muhtemelen demezlerdi. Onlar mutaassıp ya da düşüncelerini yüksek sesle dile getiren insanlar değiller. Sadece birbirlerini seviyorlar ve bu da inanmaları için yeterli.

Diane de biriyle birlikte olmak ve birini sevmek istedi. Bunları evlenmeden yapmak istedi. Hâlâ da istiyor. Anne ve babasında kendini gördü. Kendisinin nasıl olabileceğini, hayatın nasıl olabileceğini, aşkın nasıl olabileceğini gördü.

Neler olabileceğini görmekle o şeyi yaşamak arasında bir korelasyon vardır. Ama haberlerde sıklıkla röportaj yapılan hoş sohbet bir bilim insanının da dediği gibi: “Korelasyon nedensellik değildir” ve “Geçmiş performans, gelecekteki sonuçların bir göstergesi değildir.”

Ayrıca, Diane'in anne ve babası iki farklı ırktan. Bu ırkların hangi ırklar olduğu önemli ama sadece Diane ve anne ve babası ve onların ailesi ve arkadaşları için önemli; onları tanımayanlar için değil. Herkes, herkesle ilgili her şeyi öğrenmez.

Güneybatıda büyüyen Diane farklı ırklardan gelen birkaç anne baba ve melez çocuk gördü ama bu ailelerle arkadaşlık kurmak için her zaman fırsatı ya da eğilimi olmadı. Diane çocukken arkadaşlar, Belediye Meclisi kararıyla, her çocuğun isminin numerolojisine göre belirlenmeye devam ediyor ve bu, uzun süreli bir arkadaşlık için en güvenilir temel olarak görülüyordu.

Kimi zaman, öteki çocuklar Diane'le alay eder, ona korkunç lakaplar takarlardı. Kimi zaman, o çocuklar onun anne ya da babasından biriyle aynı ırktan olmazdı. Buna karşılık, aynı çocuklar sıklıkla anne ya da babasından biriyle aynı ırktan olurdu.

Diane ergenliğe adım atarken sadece ırkıyla ilgili değil bedeniy-le de ilgili bir şeyler duymaya başladı.

O bir genç kızdı ancak bir kadın değildi. On beş yaşındaydı.

Anne babası farklı ırklardan olan on beş yaşında bir genç kıızı hayal edin.

Gayet güzel. Kendisinin nasıl görüldüğünü tanımlayan herhangi birine, çok yaklaştın, diyebilirdi. Diane nasıl görüldüğünü bil-miyordu. Öğrenmek için asla zahmete girmede. Nasıl olsa pek çok insan bunu ona söyleyecekti.

Diane, kadınlığa giden yolda, kişiliğine karşı girdiği yarışı bedeni kazandığında, uzun, kısa, şişman, cılız, çirkin, seksi olduğunu, çok fazla gülümsediğini, çok az gülümsediğini, saçlarının kötü olduğunu, saçlarının güzel olduğunu, dışında bir şey olduğunu, güzel giyindiğini, ucuz giyindiğini, ayaklarının taraklı olduğunu, ayakla-rının zarif olduğunu duydu. Fazla esmerdi. Fazla soluktu.

Kendisiyle ilgili çok fazla betimleme duydu ve hepsini de doğru olarak kabul etti.

Güneş'e hiç ihtiyaç duymuyor olmalısın, Diane, diyebilirdi bir insan, şakayla (ve kıskanarak) uzun kollu bluzları içindeki kollarını ona doğru sallarken. Olduğun kişi gibi görünmüyorsun Diane, di-yebilirdi bir başka insan, şakayla (ve azarlayarak) sıvanmış kollarını ona doğru sallarken.

İrkiyle ilgili sataşmalar giderek azaldı. Ya da kendini basit bir değerlendirme kılıfına soktu. Telefonda sesin normal bir insan gibi geliyor, diyebilirdi telefonda konuştuğu biri.

Bunların dışında, anne ve babasının evli olmayışı hakkında söy-lenenleri de duyardı. Sen teknik olarak bir piçsin, değil mi, diye so-rardı bazen insanlar, anne ve babasının evli olmadıklarını duyunca.

Sen kaza kurşunu musun, diye sorabilirdi bazen de farklı insanlar (bazen de aynı insanlar). Birbirlerini seviyorlar mı, diye sorar-dı başka insanlar, ısrarla. Yani, eğer işler yolunda gitmezse kolayca

kaçabilirler, diye espri yapabilirlerdi başkaları, samimiyetsizce. Eş değiştiriyorlar mı, diye sorabilirdi bazıları, samimiyetle.

Ama en çok duyduğu, onun asla âşık olmayacağı varsayımıydı. Muhtemelen asla birileriyle tanışmayacaksın, diye varsayımında bulunurdu birileri, çünkü anne ve baban sana evliliğin önemini öğretmedi.

Diane gerçek aşkı buldu. Adı Troy'du. On yedi yaşındaydı. Diane ise daha geçkince bir on yedilikti.

Troy adında bir ergeni hayal edin.

Fena değil. Bundan daha az atletik ama önemli değil. Troy, benzediğini düşündüğü şeye benziyordu. Karşılaşana kadar Diane'i hiç sevmemi. Sonra onu hep sevdi. Ta ki onu hiç sevmediği sonraki zamanlara kadar.

“Seni her zaman seveceğim,” derdi bazen Diane'e.

Sonra, bunu hiç söylemedi. Bunu söylemek için orada bile değildi.

Her zaman birliktelerdi ve Beyaz Kumlar Dondurmacısı'nda yaz işlerinde çalışırken tanıştıkları o sekiz ay boyunca birbirlerine hep âşıklardı. Sonra Josh –ki o zaman adı henüz Josh değildi– farklı formlar almaya başladı. Önce dağınık hücrelerle başladı. O hücreler birleşti ve tek ve devasa bir hücre şeklini alana kadar milyarlarca kere çoğaldılar.

O hücrelere Diane'in hücrelerinden de katıldı ve o hücreler, Josh'a benzeyen bir şekil alana dek büyüyüp genişleyerek gözler ve ayaklar ve böbrekler ve diller ve kanatlar ve solungaçlar oluşturmaya başladı. İnsanlar, Diane'e dışarıdan ne kadar farklı göründüğünü işaret ettiler. Fakat o kendisini farklı görünüyormuş gibi hissetmiyordu.

Sonra bir gün Josh, Diane'in içinden çıktı.

Diane bir genç kızdı; nihayet bir kadın oldu. On sekiz yaşındaydı. On sekiz yaşında bir anne hayal edin.

On yedi yaşında bir baba hayal edin.

Troy edemedi. Troy artık kendisini göremiyordu. Troy, emekli bir ordu mensubu olan ve azıcık da olsa “havalı” olduğunu düşündüğü amcasının ismini verdiği Josh'a baktı ve senkronu bozuk bir

ayna gördü. Troy'un yaptıklarından farklı el kol hareketleri, farklı hareketler yapan bir surat kendisine bakıyordu. Bu kendi suratıydı ama ona benzemiyor, onun gibi hareket etmiyordu.

Troy bu uyuşmazlığı daha önce hiç deneyimlememişti. Ya da o âna kadar uyuşmazlığı deneyimlediğini fark etmemişti.

Troy, Josh bir yaşındayken Night Vale'den ayrıldı.

Bir ay sonra Troy, Diane'e bir mektup gönderdi. Bir asker ailesiyle ilgili bir şeyler yazıyordu. Çocuk olmakla ilgili bir şeyler yazıyordu. Hatalarla ilgili bir şeyler yazıyordu. Birbirlerini hatırlamakla ilgili bir şeyler yazıyordu. Diane'in yüzünü hiç unutmamakla ilgili bir şeyler yazıyordu.

Diane, Troy'un onun suratını mı hiç unutmayacağını, yoksa Diane'in kendi suratını mı hiç unutmayacağını yazdığını hatırlamıyor. Her hâlükârda, ikisi de gerçekleşmedi.

Bazı insanlar, onun bir adamı asla elinde tutamayacağını bildiklerini söylediler. Bazıları, iyi bir anne babanın Troy'a onunla evlenmesi için ısrar edeceğini söylediler. Bazıları onun uygunsuz giyindiğini söylediler. Bazıları ona boyunun fazla uzun olduğunu söylediler. Pek çoğu onun asla evlenmeyeceğini söylediler.

Diane açısından bu konuda sorun yoktu. Diane açısından bu konuda hâlâ sorun yok.

Bırak evlenmeyi, artık kimseyle tanışmayacaksın bile, diye konuya açıklık getirdi çoğu insan.

Josh, babasının kim olduğu hep merak etti. Arkadaşlarının kendisine söylediklerinden yola çıkarak pek çok çocuğun anne ve babası olduğunu anlıyor ve birinin eksikliğini çok bariz hissettiği dönemler oluyordu. Sıklıkla sorular sorardı. Kimi zaman o soruları yüksek sesle sorardı.

Diane kimi zaman, Troy'un bir sigorta uzmanı olduğunu duyar. Kimi zaman Troy'un bir çiçekçi olduğunu duyar. Kimi zamansa Troy'un bir polis memuru olduğunu duyar. Bir vergi tahsildarı. Bir profesör. Bir müzisyen. Tek kişilik gösteriler yapan bir komedyen. Bir keresinde onun kütüphaneci olduğuna dair korkunç bir dedikodu geldi kulağına ama kendisine ne yaparsa yapmış olsun Troy'un kötü canavarların en karanlığı olduğunu hayal edemiyordu. Hem

zaten, bir insanın kütüphaneci olması mümkün mü, diye sordu kendi kendine Diane.

Ve şimdi Josh’la birlikte sinemadaydı ve Josh, Troy’u fark etmemişti.

Karanlıkta yerdeki aydınlatmanın şeridi tekrar yandı. Hâlâ ona doğru bakmayan Troy karanlık köşenin hemen oradaki görünmeyen birine başparmağıyla işaret yaptı. Troy’un dişleri karanlıkta parladı. Troy, Diane’e bakmadı. Başparmağı hâlâ aynı şekilde, sırtmaya devam ederek salondan yavaşça çıktı.

Diane, refleks olarak kolunu daha fazla sıkarken tekrar dönüp Josh’a baktı. Josh ise kıpırdanıp ona baktı.

“Özür dilerim,” dedi Diane ve kolunu çekti.

“Hayır, önemli değil,” dedi Josh, yarısı yenmiş şekerlemesine bakarken.

“Gerçekten mi?” Diane kolunu tekrar Josh’un omzuna attı.

Sessizce filmin başlamasını beklediler. Daha sonra Diane sine-maya tek başına tekrar gelecekti.

Jackie kütüphaneye doğru gitmek üzere arabasını çalıştırdı ama kısa süre sonra araba başka yöne saptı. Ya da Jackie başka yöne saptı. Her neyse, fiil yoldan sapmaya neden olmaktı. Doğru yoldan sapmış. Arabasını doğru yoldan saptırıp annesinin evine doğru sürdü.

Annesi telefon açmıştı ve iyi bir kız evlat olmak, en az başka bir bahane kadar geçerliydi. Kütüphaneden kaçmak için herhangi bir bahane.

Gerçek olan hiçbir şeyi çağrıştırmayan bir isme sahip olan Çöl Karaağacı Sokağı'na döndü. Antikacı Dükkânı'nı geçti. Vitrindeki antikalar özellikle sevimliydi, birbirleriyle güreşiyor ve şakayla birbirlerinin kuyruklarına vuruyorlardı. Ama kendisi antika bir şey almak için para harcamayı hiçbir zaman haklı çıkaramıyor gibiydi; hem zaten nadiren evde oluyordu, antika bir şey neden ilgisini çeksindi ki?

Annesi, Palmiye Yaprığı Görkemi ve Ağlayan Madenci bölgeleri arasında yer alan Kum Ocağı Mahallesi'nde yaşıyordu. Burası, çoğunlukla su tüketimi konusunda hassasiyet sahibi sakinleri tarafından çakıl taşlarıyla doldurulmuş küçük ön bahçeleri ve tepelelere doğru dik uzanan, yoğun emek ve zaman gerektiren teraslama yapılmaksızın bitki yetiştirilemeyen arka bahçeleri olan bekâr aile evlerinden oluşan bir mahalleydi.

Annesinin evi yeşil vurgulara sahip herhangi bir pembe ev gibiydi ya da elle açılan, parçalara ayrılmış ahşap garaj kapısına sahip herhangi bir ev gibiydi ya da bahçedeki diğer tüm bitkilerin hakkına

tecavüz ederek yavaş yavaş yayılan bir biberiye çalısına ve paslı menteşeleriyle bel vermiş bir ön kapıya ve su tüketimi konusunda duyarlı komşularının sinirlerini bozacak derecede gür yeşil çimlere sahip bir ev gibiydi. Evi buna benzeyen diğer evlerle kolaylıkla karıştırılabilirdi.

Jackie eve baktığında herhangi bir tutarlı bir hareketle ya da tutarsız bir kelimeyle ifade edemediği bir huzursuzluk hissetti. Ona evle ilgili tanıdık gelmeyen bir şeyler vardı. Kalbi, göğüs kafesinin içinde küt küt atıyordu, ki zaten genellikle orada atardı. Arabadan indi ve o an yapıyor olabileceği tüm diğer şeyleri düşündü. Gideceği yeri bilmeden, (ya da hayır, eline bakınca gideceği yeri tam olarak biliyordu, öyle değil mi?) arabanın tavanı açık hâlde, kavurucu hava ve toz saçlarının arasından geçerken, eylemin kendisi eğlenceye karşılık geldiğinden, arabayı tavanı açık hâlde kullanmanın verdiği rahatsızlık hoş giden bir şeymiş gibi yaparak rehin dükkânında duran o Mercedes’le çölde ilerlemek gibi şeyleri. Ya da en sonunda kendisine Night Vale’in en havalı yemek yeri olan Tourniquet’de (uygun bir şarapla ve ikram olarak verilen panzehirle) hoş bir fiks menü ısmarlardı. Ya da geceleyin, etrafındaki ışıklar sönene kadar kum tepelerinin üzerinde hiç kıpırdamadan dikilir ve soğuk, uzaylı eller tarafından kaldırılıp araştırma için asla geri dönmek üzere gizli ve uzak bir yerlere götürüldüğünü hissederdi. Yaşıyor olabileceği tüm o eğlenceyi düşündü, gerçi bunların hiçbirini daha önce yapmamıştı ve dürüst olması gerekirse, –ki bazen dürüst olurdu– yapmayı da hiç istemişti. Onun sevdiği şey rutindi. Rutini onun hayatıydı.

Eğer bu konuda düşünecek olsaydı, hayatı pek bir şey ifade etmezdi ama bu konuda hiçbir zaman düşünmedi. O an hariç; o kâğıdı elinde her görüşünde bunu düşünüyordu. Tüm bu düşünmeler korkunçtu.

Annesi açık kapının önünde bekliyordu.

“Ah Jackie, gelmene sevindim.”

Jackie annesinin arkasından içeri girdi. Ev sanki içinde hiç kimse yaşamıyormuş gibi tertemizdi. Bazı insanlar evlerini, sanki içinde hayata dair bir belirti yokmuşçasına düzenli hâle getirmeyi tercih eder.

“Söylemek istediğin bir şey vardı sanırım,” dedi Jackie. “Ne olduğunu öğrenmek için geldim.”

“Sen her zaman doğrudan konuya girerdin. Çocukken bile.”

Annesi Jackie’yi, en az oturma odası kadar el değmemiş görünen mutfığa götürdü. Camgöbeği ve ahududu rengi, nane yeşili vurgularıyla birlikte evin diğer bütün odalarındaki gibi baskındı. Burası maket bir eve benziyordu; Jackie tezgâhta cam bir kâse içine mükemmel bir şekilde yerleştirilmiş portakalların bal mumundan yapılıp yapılmadığını merak etti.

Jackie portakallara, mutfığa, temiz duvarlara ve mobilyalara tekrar baktı. Daha önce bu eve girdiğinden emin değildi. Elbette burada büyümüş olmalıydı. Tabii eğer, annesi buraya Jackie kendi evine taşınacak kadar büyüdükten sonra taşınmadıysa. Ama öyle olsa, bunu duyar, hatta yeni bir yer seçme sürecine de dâhil olurdu. Ayrıca, on dokuz yaşında olduğundan, evden ayrılalı çok zaman geçmiş olamazdı. Ama evle alakalı hiçbir şey ona tanıdık gelmiyordu. Bir mutfığa aşina olmanın en kesin işareti olarak çatal bıçakların hangi çekmeceye olduğunu tahmin etmeye çalışarak mutfığa göz attı fakat herhangi bir ipucu bulamadı.

“Yıllar önce en iyi arkadaşların Anna ve Gracia’yı doğum günü partin için davet ettiğimizi ve senin de, doğum günün aslında sonraki gün olduğu için sinirlendiğini hatırlıyor musun?” diye sordu annesi.

“Ah,” dedi Jackie. “Mmm,” dedi. Çatal bıçakların nerede olduğunu bilen biri gibi görünmeye çalışarak çekmecelerden birini açtı. Çekmece kurulama bezleriyle doluydu.

“Ertesi gün okul olduğunu ve ilkokul yönetiminin okulu kıran çocukların peşine silahlı kişiler gönderdiğini açıklamaya çalıştım ama sen dinlemedin. Her zaman inatçıydın.” Annesinin gözleri kocamandı ve dişlerinin altındaki alt dudağı kıvrılmıştı. Parmaklarını renkleri soluklaşınca dek formika tezgâha bastırmıştı.

Jackie başka bir çekmeceyi denedi. Burası görünmeyen bir ısı kaynağı yüzünden içten içe kaynayan renksiz, yağlı bir sıvıyla doluydu.

“Hayır,” dedi Jackie kendi kendine. Sıcak süt çekmecesini aramıyordu. Çatal bıçak çekmecesini. Eğer onun nerede olduğunu bilirse,

o zaman evi de bilirdi. Eğer bilmezse, o zaman evi de bilmiyor demektir.

“Ben bu evin içine hiç girmedim,” dedi. Annesi şaşırılmış gibi görünmüyordu.

“On yaşındayken başını bu tezgâha vurdun. Canının yanmış olacağını düşünmüştüm ama sen gülüyordun. Bunun, sana bir filmde komik bir şekilde düşen bir karakteri hatırlattığını ve bu şekilde, uzaktan resmetmenin canını daha az yaktığını söyledin. Gülmene bir türlü engel olamıyordun.”

“Buraya nasıl geleceğimi nereden bildim ki?” Jackie yeniden korkmaya başlamıştı ve bu onu öfkeliyordu. Öfkeyle bir başka çekmeceyi daha sert biçimde çekti ama çatal bıçaklar yine yoktu. “Çatal bıçağın olması gereken yer burası, eğer mutfak iş akışı anlamında düşünecek olursan. Hem kimin *iki* tane sıcak süt çekmecesi vardır ki?”

“Kendi canını yakma konusunda yeteneğin olsa da bunu gerçekten hissetmeme konusunda doğal bir eğilimin vardı,” dedi annesi. “Doğum gününde pinyatanın³ arılarla dolu olduğunu ve arıların seni sokmasını hatırlıyorum. Bu sana doğum günleriyle ilgili değerli bir ders verdi. Hatırladın mı?”

“Rehin dükkânını hatırlıyorum. Rehin dükkânındaki günleri hatırlıyorum. Geriye, daha geriye giderek. Hatırlamadığım şey çatal bıçak çekmecesinde nereden olduğu. Nerede? Çekmece nerede?”

Onun için bundan daha önemli bir bilgi hiçbir zaman var olmamıştı. Sol elindeki kâğıt parçasını buruşturdu ve sonra üzerinde tek bir kırışık bile olmayan kâğıtla kendini yelledi.

“Öyle bir çekmecem yok tatlım. Bunu biliyorsun. İkimiz de tartışıyoruz. Otursan daha iyi olur. Eğer biraz daha su içersek bunun ve diğer her şeyin üstesinden gelebileceğiz. Bu önemli. Migrenine iyi gelecektir.”

“Benim migrenim yok!”

Annesi pencereden dışarı baktı ve Jackie pencereye atılan o bakışı fiziksel olarak takip etti. Öfkesi artık bir yaratıktı ve arkasından yürüyerek onu ittiriyordu.

3 Meksika kültürüne has bir tür kukla tipi oyuncaktır. Kağıt veya kil gibi maddeler kullanılarak kuş ya da başka bir hayvandan kukla yapılıp ve içine şekerlemeler, oyuncaklar, süslemeler doldurulur (ç.n.).

Orada annesinin, sınırı çakıl taşlarıyla çizilmiş, düzgün çimleri olan bir bahçesi vardı. Çimler, en yakın rezervuara kadar yüzlerce kilometre boyunca uzanan pompalar ve makinelerden oluşan yapay bir yaşam destek sistemiyle hayatta kalıyordu, kökleri, yüzeydeki, yoğun kimyasal gübre karıştırılmış olan toprağa güç bela tutunuyordu. Çimlerin ötesinde, dik tepeye teraslama sistemiyle ekilmiş ve iklime daha uygun bitkiler vardı. Her gün boyut değiştiren kaktüsler, pelin otları ve metalik ağaçlar.

“Daha önce orada bulunduğumdan emin değilim,” dedi, annesiyle mutfak masasına otururken.

“Elbette bulundun,” dedi annesi. “Haydi, orada geçen anılardan konuşalım.”

Annesi lekesiz masanın üzerindeki bir avokadoyu ileri geri yuvarladı. Zemin, masa üstü ve duvarlar hep o aynı temiz renkteydi ve her şey eşit derecede temiz ve kullanılmamış görünüyordu. Avokado elbette sahteydi, tüm avokadolar gibi.

Sonra annesi yalvaran gözlerle ona baktı. Sanki söylemek istediği şey oymuş ya da en azından ona yakın bir şeymiş gibi avokadoya baktı.

“Beş yaşındayken Mission Grove Park’taki parti alanında senin için bir doğum günü partisi verdik. Arada sırada gerçekleşen o doğum günü kazalarından biri olursa diye etrafı çitlerle çevrilmiş olan ve güvenli olan o yerde.

“Daha basit zamanlardı. Çünkü şahsen benim daha az anım vardı; dünyaya eklemelenmeyecek kadar az. Bu yüzden, her şey çok daha açıktı ve ben de daha gençtim. Bu yüzden, dünya daha basitti. Kayboluyorum.

“Senin için bir doğum günü partisi yaptık. Hediyeler, konuklar ve

İYİ Kİ DOĞDUN

yazan bir flama vardı.

Baban seni kucağına alıp döndürdü. Bazen anne babalar sevgilerini süratle gösterirler. O fotoğraf bende yok artık ama bir ara vardı. Baban seni kucağına aldı. Doğum günündü. Anlıyor musun?”

“Bir babam olduğunu hatırlamıyorum.”

“Şey, tatlım. O bir süre önce bizi terk etti.”

“Bir babam olduğunu hatırlamıyorum işte. Senin bana bir babam olmadığını söylediğini de hatırlamıyorum.”

Annesi avokadoyu kavradı ve muhtemelen iletişimin gerçekleşip gerçekleşmediğini anlamak için Jackie’nin suratına baktı.

“Anna ve Gracia’ye ne oldu?” diye sordu Jackie.

“Kim?”

“Doğum günü partilerimden birine gelen o kızlar?”

“Ah, bilmiyorum. Büyüdükçe arkadaşlarla tüm bağımızı koparıyoruz.”

Arka bahçede bir şeylerin hareket ettiğine işaret eden bir ses geldi. Jackie tekrar sıçrayarak ayağa kalkıp dışarı bakarken annesi bakışlarını yere eğdi.

Hâlâ arka bahçe, çimler, çitin dibinde çakıl taşları vardı. Fakat artık bunlara ek olarak, bir de çitlere yaslanmış, belli belirsiz bir silüet vardı; ilk bakışta belli belirsiz bir adam silüetiydi, daha dikkatli bakıldığında tam bir adam silüetiydi. Jackie’nin keşfeden gözleri bu detaylarla doldu. Sarı saçlar. Sıcak bir gülümseme. Bu bir gülümseme miydi? Tüm Gece Açık Mehtap Lokantası’ndaki mutfakta görüldüğü adamdı.

“Bu adam da kim?” dedi Jackie, gözlerini ve yumruklarını sıkarak.

Şerif’in Gizli Polisleri’ni çağırmak her zaman kolaydı, kapınızdan çıkıp “Hey, polis!” diye bağırarak ya da telefonunuza fısıldayarak konuşmak kadar kolay. Telefonun açık olması bile gerekmiyordu. Ama yardım istemek Jackie Fierro’nun yapma ihtimali olan bir şey değildi.

Yapma ihtimali olan şey, diye düşündü, arka kapıdan çıkıp “Bekle beni pislik, geliyorum!” diye bağırmaktı.

Çakıl taşlarının üzerinde ayak izleri bile yoktu. Adam böylesine gitmişti işte. Jackie sendeleyerek durdu. Hiç kimse yoktu. Arkasından gelen şiddetli bir tıslamayla sıçradı.

“Korkmuyorum,” dedi ve korkmamıştı da. Öfkeliydi ve bu da korkunun daha üretken olan kuzeniydi.

Fıskiye açıldı ve su tam ona isabet etti. Ve sonra fıskiyelerin geri kalanı, çimleri beslemek ya da süzölmek ya da buharlaşmak üzere yüklerini birer birer sıcak çöl havasına bıraktı.

“Ben orada daha önce kesinlikle bulunmadım,” dedi Jackie, su saçlarından ve yüzünden akıp kıyafetlerine ve ayakkabılarına doğru giderken. “Buraya gelmeyi nereden biliyordum ki?”

Mutfak penceresinden güçlükle görölen annesi bal mumundan yapılmış avokadodan derin, yavaş bir ısırık aldı ve dönüp kızına bir daha bakmadan güçlükle çiğnemeye başladı.

Diane, Josh'un kapısında, "Ben sinemaya gidiyorum," diye seslendi, bir cevap almak için beklemeksizin.

İlk başlarda Diane bunu yapmaya başladığında oğlu "İyi eğlenceler" ya da "Ben evde kalacağım," derdi, çünkü annesiyle her gece değil, ara sıra takılabilirdi.

Diane, iki hafta içinde beşinci ya da altıncı kez, "Ben sinemaya gidiyorum," diye seslendi; Josh, onsuz bu kadar fazla dışarı çıktığı için annesine gücenmeye başlamıştı. Bu güceniklik bilinçli değildi. Sadece annesinin bu kadar sık sinemaya gitmesinin aptalca olduğunu düşünüyordu. Kendini ne sanıyor, diye düşündü Josh.

Biz aslında kimiz ki, diye düşündü ev.

Josh cevap vermeyi bıraktı, Diane de bir cevap beklemeyi bıraktı. Öylece çekip gidecekti.

Saat akşam sekizdi. O akşamki film yine John Frankenheimer'ın 1973 tarihli *The Iceman Cometh* uyarlamasıydı. Diane, pek çok insan gibi filmi hayatında onlarca defa görmüştü –film Night Vale şehir nizamnamesi uyarınca her gece gösteriliyordu. Film, film olarak sevmiyordu ama ona tanıdık bir rahatlama hissi verdiği için takdir ediyordu.

Çoğu zaman ağlardı, özellikle de Larry Slade karakteri, "Dünya tarihinin kanıtladığı gibi, gerçeğin hiçbir şey üstünde bir etkisi yoktur," dediğinde. Hüzünlü ya da duygusal bir sahne değildir. Aslında, epey didaktik bir sahnedir ama Diane'inki nostalji gözyaşlarıydı. "Alakasız ve konu dışı," repliğini Larry'yle birlikte söylerdi.

Her neyse, orada bulunmasının sebebi film değildi.

Diane gişede çalışan önsezileri güçlü bir duman lekesinden bir bilet aldı. İsmi Stacey'ydi ve Diane onunla bir tür arkadaşlık kurmuştu ya da en azından bunu bir mesele hâline getirmeden birbirlerini tanıyor olmanın rahatlatıcı aşinalığını hissediyordu.

Her gidişinde belli etmemeye çalışarak Troy'a bakardı. Bazen etrafa bakınırken sadece (sadece, yasaklı bir fikir ya da hareket görme riskinden dolayı değerlendirdiği filmlerin hiçbirini seyretmeyi kabul etmeyen Luis adında bir adamdan oluşan) Night Vale Çok Gizli Sansür Kurulu'ndan geçen yeni filmleri ya da bir kova mısır patlağının (kasabada kimsenin anlamadığı nedenlerden dolayı Night Vale Sinemaları'nın katı bir şekilde kömür vadeli işlemler piyasasına bağlı olarak belirlediği) mevcut fiyatını merak ettiğini düşünerek bunu kendinden bile saklamayı başarıyordu. Ama aslında Troy'u arıyor ve onu görmüyordu.

Kimsenin kuyrukta beklemediği ve gişede Stacy'nin yanında kimsenin olmadığı bir gecenin gelmesini bekledi.

“Burada çalışan, Troy adında birini tanıyor musunuz?”

“Tabii. Gerçi bu gece burada değil.”

“Kahretsin. Ben onun eski bir arkadaşım. Onunla burada karşılaşmayı umuyordum. Genellikle ne zaman çalıştığını biliyor musunuz?”

Uzun bir duraksama oldu. Ne demek istediğinin anlaşılabileceği bir surata ya da bedene sahip olmayan bir dumandan ibaret olan Stacy gişe kabinin içinde dolanmaya devam etti. Diane sorduğu soruyla Stacy'yi rahatsız edip etmediğini bilmiyordu.

“Özür dilerim. Muhtemelen cevap veremeyecek–”

“Hayır hayır. Şu anda çizelgeye bakıyorum.”

Diane duvara tutturulmuş bir not panosundaki kâğıtların hışırtısını duydu.

“Yarın on birden dörde kadar çalışıyor.”

“Ah, harika,” diyebildi Diane. Boğuluyormuş gibi hissetti ama aslında gayet iyi nefes alıp verebiliyordu. Elinden geldiğince doğal bir şekilde başını salladı. “Teşekkürler Stacy.”

Diane'in iş yerindeki hayatı daha kolay değildi. Hiç kimse Evan hakkında konuşmuyordu. Hiç kimse Evan'ı hatırlamıyordu. Diane özür dileyerek herkese kafasının karışmış olabileceğini söyledi.

"Migren yüzünden mi?" diye sordu satış bölümündeki müdür yardımcısı ve Diane'i daha çok ilgilendiren şekliyle söyleyecek olursak, masası, onun bilgisayar ağı odasının yakınındaki تنها görev yerine en yakın olan Janice Rio.

"Hayır," dedi Diane. "Benim... Yok."

"Hımm..." dedi Janice mırıldanarak. Karşısındaki insanın ne dediğini umursamadığında ama sohbetin ritmi bir cevap vermeyi gerektirdiğinde yaptığı şey buydu. Daha fazla cevap vermesi gerekmeden oradan uzaklaştı.

Diane çok fazla iş yapmadı, zannettiği kadar fazla sorumluluğu yoktu. Çalışmak yerine, arabasının zemininde bulduğu birkaç defter sayfasına bakarak bir sürü zaman geçirdi.

En üstteki sayfada Josh'un kine benzeyen bir yazıyla yazılmış bir telefon numarası ve adres vardı. Adres Eski Night Vale'deydi ve sonunda bir daire numarası vardı. Josh'un yıllar önce, kasabanın o bölümünde yaşayan bir arkadaşı olmuştu ama Diane şu anda orada kimin yaşayacağını bilebilecek birini düşünemiyordu.

İkinci sayfada yine Josh'a ait olan farklı bir el yazısı vardı. El yazısı, yazma organının boyutu ve şekline göre düzenli olarak değişiyordu. Arkasındaki zihin sabit olsa bile, bir dokunaç, bir kanat ve bir insan eli, kütle ve şeklin katıksız gerçeği nedeniyle bir kalem farklı şekillerde kullanacaktır. Yine de, onun dönüşümleriyle alakalı diğer şeylerde olduğu gibi, Diane, Josh'un el yazısını her zaman anlayabilirdi. Yazısının merkezinde her zaman, Diane'in Josh'a duyduğu sevgiyi sakladığı yere temas eden bir şey vardı.

Notta, "Bu adamla tanışmak istiyorum," yazıyordu.

Altında Josh'a ait olmayan ve farklı bir renkte mürekkeple yazılmış bir yazıyla, "Sana numarasını bulurum ama onu hemen arama," yazıyordu.

Josh: "Aramam. Hadi canım. Bir resmi var mı? Neye benzediğini bilmek istiyorum."

[Kim?]: "Eğer resim çektirmediyse bulamam."

Josh: “Adı ne?”

Ve başka bir şey yoktu. Diane, Josh’un ilgilendiği delikanlının kim olduğunu merak etti. Birileriyle çıkıp çıkmadığını bilmiyordu. Oğlu kendisiyle, birileriyle flört edişiyse ilgili konuşmak konusunda hiçbir zaman gönüllü olmamıştı.

Diane konuyu Josh’a ne şekilde açması gerektiğini düşündü, sonra bunun bir ergene açılacak türden bir şey olup olmadığını düşündü.

“Demek flört meseleleriyle ilgileniyorsun?” diye sorabilirdi, ama ne bekliyordu ki? Bir evet mi? Peki ya sonra?

“Adı ne?” diye devam etti hayalindeki sohbette.

Diane, oğlunun kendisinininkinin iki katı kadar parmağa sahip ellerindeki gagasına bakarken “Bilmiyorum. Başka birileri biliyor,” dediğini hayal etti.

“O delikanlının ismini öğrenmek istedin. Kâğıdı arkadaşına neden geri vermedin?” diye sorarken hayal etti kendini.

Onunsa, “Neden notlarımı okuyorsun?” diye bağırıldığını hayal etti. Gözleri pembeydi, uzun dişleri görünüyordu. Kanatlarını çırparken ağlıyordu.

Bu sohbeti masasında otururken birkaç kez hayal etti ve sohbet hiçbirinde daha iyi sonuçlanmadı.

Notu cebine tıktırdı ve Catharine’e migreni olduğu yalanını söyledi (Catharine söyle demişti: “Görebiliyorum.” Diane insanın migreni nasıl görebileceğini anlamıyordu) ve işten erken –on birle dört arası bir saatte– çıktı.

Endişeliydi, yüksek olmasına karşın makul bir sesle radyo dinleyerek arabasını hızla sürüyordu. Cecil Palmer, bulutların nemden yapıldığını ve uzaylı gemileri ya da büyük bir gökyüzü varlığının uzuvları için paravan olmadığını açıklayan bir bilim insanıyla konuşuyordu. Bu günlerde radyodaki pek çok şey gibi bu da gülünç görünüyordu. Adam sırf dinleyicileri heyecanlandırmak için abes bir sav yaratarak gerçekleri çarpıtıyordu.

Diane hayal kırıklığına uğradı çünkü Cecil ve o bilim insanı çıkıyorlardı ve bir haber programı için partnerinizle röportaj yapmak bir tür çıkar çatışması gibi görünüyordu. Ve daha da önemlisi, o bilim insanı saçma sapan konuşuyordu.

“ . . . tek olarak görülebilen ufak, ufak damlalar, ama bir bütün olarak kabarık, beyaz bir bulutu oluşturlar,” dedi bilim insanı.

Diane ilk başta, dürüst vatandaşları yayın süresinde bu tür konuşmaları duymaktan korumak için belediyenin sansürü olduğunu düşündüğü ama sonra aslında arkasındaki yoldan geldiğini fark ettiği sirenleri o anda duydu.

Elliyile gidilmesi gereken bir yolda neredeyse seksenle gidiyordu. Peki, diye düşündü, o zaman bunu hak ediyorum.

Arabasını kenara çekerken gösterge panelindeki saate baktı ve Troy’u görmek için sinemaya zamanında varabilmesinin imkânsız olduğunu fark etti. Göğsünün en tepesine kadar yükselen bir his tekrar karnına indi. Bu hissin ne olduğunu ya da iyi mi yoksa kötü mü olduğunu anlayamıyordu.

Night Vale’de düzenli bir polis kuvveti yoktur. Eskiden vardı ama düzenli bir polis kuvvetinin yeterince güvenli olmadığına karar verildi. Herkes düzenli bir polis kuvvetinin var olduğunu biliyordu; birileri bir şekilde bu bilgiyi Night Vale’e karşı kullanabilirdi. Hiç kimse bunun nasıl olacağından emin değildi ama bu tehdit yeterliydi. Halk toplantıları yapılmıştı ve sonra polis kuvveti, resmî bir açıklama yapılmaksızın ortadan kaybolmuştu. Birkaç gün sonra Şerif’in Gizli Polis kuvveti altın rengi yarış arabası çizgileri olan ve üzerilerinde

GİZLİ POLİS

yazan yedi köşeli siyah yıldızlara sahip ve daha önce düzenli polis kuvvetinde yer alan insanlar tarafından kullanılan koyu kırmızı sedanlarla kasabada görüldü. Bundan sonra herkes kendini çok daha güvende hissetti.

Bu yüzden, kenara çekmesini isteyen arabanın üzerinde ışık çubuğu olması ve Crown Victoria gövdesine sahip eski moda bir polis aracı olması tuhaftı. Araçtan inen memurun üzerinde sıradan bir polis üniforması vardı fakat kasket ya da ağız tüfeği kemeri takmamıştı.

Sigorta kartı ve ruhsat için torpido gözünü, sonra da ehliyetini bulmak için cebini karıştırdı. Josh’un buruşturulmuş notunu çıkardı.

Nota baktı. Notu bir süre seyretmiş olmalıydı; emin değildi.

Sol kulağına şiddetli bir tıklama sesi geldi.

Şaşkın bir hâlde başını kaldırıp baktı. Suratından sadece birkaç santim uzakta, biri cama parmak eklemiyle tıklatıyordu.

Çığlık attı ama aslında korkmamıştı. O daha bu konuda harekete geçmeden bedeni çığlık atmıştı. Eklem artık cama vurmuyordu.

Elini göğsüne götürdü. Diğer eli pencere düğmesine bastı.

“Özür dilerim,” dedi Diane, uzun uzun ve ağır ağır nefes alıp vererek.

“Ehliyet ve ruhsat lütfen.”

Ses hafiften tanıdıktı ama bunu umursamayacak kadar kendi düşüncelerine gömülmüştü.

“İşte, buyurun.”

Sessizlik. Diane, hâkî rengi pantolonu, hâkî rengi gömleği, siyah deri kemeri, –memur belgelerini okurken– dirsekleri ve yine –ceza yazarken– dirsekleri gördü.

Bu birkaç dakika sürdü çünkü yasalara göre polisin, her ne kadar ölçü ve uyak isteğe bağlı olsa da, herhangi bir ihlal durumunda güneş ışığının doğasını tasvir etmesi zorunludur.

“Kavurucu ve sarı, ayrıca, gökyüzünün dünyeviliğine karışıp kaybolmadan önce etrafında mora çalan bir tür hale oluşuyor. Bu –bu Güneş– sonsuza yakın bir evrendeki sonsuza yakın küçüklüğü-müzün bir hatırlatıcısı. Ama bugün, ben bu hız cezasını yazarken Güneş’i bir üzüm tanesi gibi ayağımın altında ezebileceğimi ve evrenin, kapatıp bir kenara koyabileceğim bir şemsiyeye benzediğini hissettim,” diye yazdı memur, Diane’in ceza makbuzunun üstüne.

Diane, memur makbuzu kendisine verirken teşekkür etti ama gözleri Josh’un yolcu koltuğunda duran notundaydı.

“Sadece dikkatli olun. Hmmm ... Diane,” dedi memur ve Diane’in kafası, o sesi nereden tanıdığını anlayacak kadar berraklaştı. Başını kaldırıp baktı.

Adam sarışındı ve dişleri parlıyordu. Kısa bir süre göz göze geldiler –ya da Diane onun aynalı güneş gözlüğünün diğer tarafından göz göze geldiklerini farz etti– ve sonra adam aracına doğru çabucak yürüyerek gitti.

Diane nefes almaya çalıştı ama başaramadı.

Adam Troy’du.

NIGHT VALE'İN SESİ

CECIL: "... SELAMLAR OLSUN, HEPİNİZ SURATINIZI NADASA BIRAKILMIŞ TOPRAĞA GÖMÜN VE AĞLAYARAK REFAHA ERİN," diyerek sözlerini bitirdi, yeni şehir merkezinin buz pateni pistini resmen açmak için kurdeleyi kesmeden önce. Konuşması için Parlak Bulut'a çok teşekkür ediyoruz ve elbette kudretli Parlak Bulut'a selam olsun.

Dinleyicilerimize bir uyarı: Yollarda bizim çıkarlarımızı gözetmek yerine, toplumsal olarak en az direnebilecek kişileri adaletsiz bir şekilde hedef alıp haklarını gasp etmek için keyfî yetkiyle çalışan sahte polis memurları olduğuna dair raporlar var. Eğer o Sahte Polislerden birini görecekseniz, omuzlarınızı silkip ne yapacağım ben, diye düşünerek ve sonra da Twitter'da komik bir şey var mı diye bakarak hemen harekete geçiniz.

Ve şimdi biraz da iç karartıcı haberler. Radyo stajyeri Jodi'den, Şerif'in Gizli Polisi'nin isteği üzerine, Night Vale'deki her bir şeyin günlük sayımının bir parçası olarak radyo istasyonundaki her şeyi alfabetik olarak listelemesi istendi. Ne yazık ki, Jodi işinde öylesine gayretliydi ki kendisini de alfabetik olarak sıraladı ve bir zamanlar yardımsever ve çalışkan bir stajyer olan kız artık kanlı detaylarla A'dan Z'ye sıralanmış kol ve bacaklardan ve organlardan oluşan bir yığından ibaret.

Stajyer Jodi'nin ailesi ve arkadaşlarına sesleniyorum: Jodi'yi özleyeceğiz. Özellikle de, kendisini bu sürecin başında alfabetik olarak listelediği ve bu yüzden de istasyondaki işin büyük kısmı hâlâ yapılmayı beklediği için. Eğer kolej için krediye ya da dışarıdaki tehlikeli dünyadan kaçacak bir yere

ihtiyacınız varsa, bugün istasyona gelin ve radyoda uzun ve sağlıklı bir hayata başlayın.

Diğer haberlerde Lenny'nin Bahçe Aletleri ve Makine Parçaları Takas Evi adına konuşan, kabarık bir trençkot giyip pilot gözlükleri takmış bir kadın, sattıkları şeylerden birkaçında bazı ufak tefek sorunlar olabileceğini duyurdu.

"Sattığımız bahçe fiskeyilerinden bazıları aslında harekete duyarlı döner başlıklar," dedi. "Ayrıca, ateşlenmeye hazır patlayıcıların üzerine YILAN ZEHRİ yazan çıkartmalar yapıştırmış olmamız mümkün. Ve bunların aslında yılanları öldürebileceği gerçeğini savunsak da bunların aynı zamanda yılanların birkaç yüz metre çevresinde yaşayan herhangi bir canlı organizmayı da öldürebileceğine dikkat edilmelidir. Muhtemelen bunu etikete koymamız gerekirdi. Bu yüzden bizi dava edin."

"Tekrar düşündüm de," dedi, "bizi dava etmeyin. Hükümetin hangi kısmında çalıştığımızı bile bilmiyorsunuz. Kimi dava edeceksiniz? Ve zaten bütün hâkimlere rüşvet verdiğimizizi akıl edemiyor musunuz? Hiç şansınız yok."

Kadın, ucunda yanmamış bir sigara olan uzun bir sigara tutucuyu abes bir şekilde sallayarak kıkırdadı. Bu, rahatsızlık verici dakikalar boyunca devam etti. Kahkahası doğal olmayan bir burundan solumaya ve sonrasında birkaç uzun, tasarlanmış iç çekmeye dönüşerek azaldı.

"Ah dostum," dedi kadın. "Buna ihtiyacım vardı. Pekâlâ, sanırım hepsi bu kadar. Ah evet, unuttum. Kesinlikle flamingolara dokunmayın."

Orada hazır bulunan birkaç haberciye başıyla selam verdi ve Belediye Binası'nın yakınındaki sığınağına geri döndü, daha sonra oradan kovularak yerel Haşereleri Kafesle ve Serbest Bırak Mücadele ekibi tarafından etik bir şekilde yakalandı.

Bugün Night Vale Okul Aile Birliği, eğer Okul Yönetim Kurulu, çocukların adli tatiller sırasında uyuşturucu kullanımı ve kütüphane bilimi gibi tehlikeli aktiviteleri öğrenmelerini engelleyeceğine dair söz veremeyecekse, tüm okul girişlerini bedenleriyle kapatacaklarını söyleyen bir bildiri yayınladı. Kamyonlardan "Tüm bu bedenlerin sahibiyiz ve eğer bu çocuklarımızın öğrenmelerini engelleyecekse, etten kocaman barikatlar yaratmak için bunları kullanmakta tereddüt etmeyeceğiz," diyerek yüzlerce bedeni kamyonlardan çıkardılar.

Okul Yönetim Kurulu, Okul Aile Birliği fonlarının bu kadar fazla cesedi satın almak için kullanılmasını eleştirerek karşılık verdi ama Okul Aile

Birliği sayman üyesi Diane Crayton üzüntünün sonsuz olduğunu, zayıflığın insanlık için bir başka sözcük olduğunu ve her şeyin geçeceğini, her şeyin geçeceğini söyledi. Bir fincan kahveyi göğsüne yakın bir yerde tutuyor ve bunları kendi kendine mırıldanıyordu. Bunu mevcut anlaşmazlığa istinaden mi söylediğinden ya da varlığımızdan haberdar olup olmadığından emin değilim. Biz bildirsek de bildirmesek de bu hikâyenin devamı dünyada bir yerlerde her zaman yaşanıyor.

Ve buraların bilim insanı, sertifikalı dâhi ve ah evet, benim erkek arkadaşım olan ve daha önce bulutları açıklamak için gelen Carlos'a kocaman teşekkürler. Bilimsel olacağından emin olduğunuz bir dilde açıklamaya ihtiyacınız mı var? Carlos'un laboratuvarına uğramaktan çekinmeyin. Bazen orada olacaktır. Bazen gece randevusuna çıkar ve o sırada benimledir. Ben onun erkek arkadaşayım. Bundan bahsetmiş miydim?

Jackie arabanın camını indirdi (arabasında düzden daha basit bir form olan vites dışında –ki onun çalışma şeklini tamircisi bile anlamıyordu– her şey düzdü, elle çalıştırılıyordu, “Bu bir vites bile değil. Sadece vites koluna iple bağlanmış bir taş torbası. Bu araba nasıl gidebiliyor ki?” dedi tamirci, Jackie en son yağ değişimi için ona gittiğinde. Jackie’nin verdiği cevap, tıpkı günlerinin rutini dışındaki her şeye verdiği cevap gibi, omuz silkip etrafındaki insanların ona bunu hatırlatmayı bıraktığı ânı düşünmeye bir son vermektir) ve Güneş’in teni üzerinde yapacağını yapmasına izin verdi. Arabayı sürerken hava Jackie’ye kendini iyi hissettirdi; hava üzerinden kayıyor ve o gün başka hiçbir şeyin yapmadığı kadar yoğun bir gerçeklik duygusu veriyordu.

İhtiyacı olan şey, dünyayı anlayan ve onu nesnel bir şekilde inceleyen biriydi. Bir bilim insanına ihtiyacı vardı. Neyse ki Night Vale sadece birkaç yıl önce bunlardan birkaçına sahip olabildi.

Bilim insanları, sürü hayvanları olduklarından hepsi birlikte gelmişlerdi. Liderleri, Çöl Çiçeği Bowling Salonu ve Atari ve Eğlence Merkezi’nin 5. şeridinin altında yaşayan ufak bir medeniyetin vahşi saldırısında yer almasından birkaç yıl önce, neredeyse ölümle sonuçlanan deneyimden sonra yerel radyo istasyonunda spiker olan Cecil’le çıkmaya başlayan, Carlos adında hoş bir adamdı. Bu, bir ilişkiyi başlatmak için yeterince sıradan bir yoldu zira bu işler böyle oluyordu.

Carlos, “bilim” artık ne menem bir şeyse, onunla biraz fazla meşgul olsa ve Cecil bazen şey, her şey konusunda biraz fazla hevesli

olsa da, Jackie onların her zaman şirin bir çift olduğunu düşünmüştü. Carlos'un Night Vale'in dışından bir yerlerden olduğu gerçeği de sıra dışıydı. Night Vale çok fazla yeni sakin kabul etmez ve burada doğan çoğu insan burayı asla terk etmez. Herkes Carlos'tan (ya da Night Vale'lilerin sokakta tanımadıkları birilerini gördüklerinde, ona parmaklarıyla işaret ederken bağırdıkları sevgi dolu bir takma isim olan "mütecaviz") yabancı insanların çoğundan hoşlandıkları gibi hoşlanıyordu. Carlos yeterince çekiciydi, yeterince yakışıklıydı ve suçlanmayı hak edecek kadar akıllıydı ama tüm bunlara rağmen kimse onun esprili biliminden ya da mükemmel saçlarından korkmuyor ya da şüphelenmiyordu.

Cecil, radyo programlarında Carlos'la ilgili açık açık konuştuğu için ilişkileri, onları bireyler olarak seilmeye değer kılan kusurları ve hataları, Night Vale'de neredeyse sürekli bir tartışma konusuydu. O hataları, işlevsel olan herhangi bir uzun süreli ilişkinin, sonunda dönüştüğü alışlagelmiş dağınık, rahat, yamalı güzel yapıya eklemişlerdi.

Bu, ilişki kısıntısı fikri, ona göre tamamen varsayımdan ibaretti. Bırakın kendisinininkine yakın birinin hayatını, kendi hayatını anlamaya çalışmak için bile çok genç olduğunu hissediyordu ve bu yüzden o türde bir dostluğu asla aramamıştı. Jackie, arada sırada bir insanın sonunda ünlü olmayı ya da bir şato sahibi olmayı ya da koç boynuzlarına sahip olmayı düşündüğü gibi uzak bir ihtimal olarak birileriyle flört etmeyi düşünüyordu. Tüm bunlar ulaşılabilir, gerçekçi amaçlardı ama hedefleri salt fantezilere dönüştürerek asla bunlara ulaşma ya da devam ettirme zahmetine girmek zorunda kalmamıştı.

Arada sırada kendini, geceleyin gökyüzünde parlayan bir sürü casus uyduya bakarken ya da rüzgâr, anlaşılamayan bir nedenden dolayı ekşimiş şeftali gibi tat verirken ya da söyleyeceği bir kelime-den farklı görünen bir kelime söylediğinde aşka dair düşünürken bulurdu. Sonra, hayatını birileriyle paylaşmanın ya da birileriyle sadece birkaç dakikayı, sadece bir dokunuş ya da bir bakışı, sadece bir şeyi, sadece herhangi bir şeyi paylaşmanın nasıl olacağını merak ederdi.

Bugün özel birileriyle tanışmak isterdim, diye düşündü Jackie. “KING CITY,” diyordu elindeki kâğıt.

Jackie kâğıdı direksiyona bastırarak buruşturdu. Araba kullanımının tam anlamıyla farkında değildi.

Üzerinde sadece iki işletmenin (Carlos’un laboratuvarı ve Pizzacı Koca Rico) olduğu şerit tipi alışveriş merkezine geldi. Koca Rico, buğday ve buğday ürünlerinin yasa dışı olduğu ilan edildiğinden beri mücadele veriyordu. Bu, uzun ve korkunç derecede ilginç bir hikâyenin sonucuydu ama işin özü, buğday ve buğday ürünleri önce yılanlara, sonra da birtakım vatandaşların ölmesine sebep olan kötü ruhlara dönüşmüştü.

Jackie, arabayı yakınlardaki bir ağacın kökleri yüzünden keskin dalgalar şeklinde kabarmış olan asfalta park etti, yavaşlayan arabasının tekerlerinin bu dalgalı kısımların üstünden geçerken çıkardığı rahatsız edici gümbürtünün ruh hâlini düzeltmeye faydası olmuyordu.

Carlos’un laboratuvarı kasabanın oldukça köhne bir kısmındaki bilim bölgesinin kenar mahallesindeydi. İnşa edilen birkaç yeni laboratuvar vardı ama bilim camiası, şehrin soylulaştırılmasından hoşlanmıyordu, bu yüzden tarihlerine ve kültürlerine sıkıca bağlı kalarak sonradan görmelere karşı direniyorlardı.

Tek bir mahallede sadece deniz biyologları değil aynı zamanda birbirlerine bitişik yaşayan kuantum fizikçilerinin de olması nadir bir şey değildi. Diğer pek çok şehirde bu, sivil bir felaketin işi gibi görünebilirdi ama Night Vale’in bilim bölgesinde gerçekten işe yarıyordu.

Söz gelimi, ikisi de birbirini gerçek bir bilim olarak görmeyen gök bilimciler ve kuş bilimciler arasında kesinlikle bazı büyük anlaşmazlıklar ve son derece kamusal birtakım çatışmalar vardı. Bazen bir bilimin esas ilkesi, bir başka bilimin varlığını yalanlamak olduğunda iki bilimsel grubun –meteorologlar ve jeologlar konusunda olduğu gibi– iyi geçinmesi zordur.

Carlos’un laboratuvarı ön camda sarı ve siyah renklerden oluşan basit, ışıklandırılmış bir LAB işareti ve el yazısıyla yazılmış

tabelasıyla gayet işlevsel biçimde işaretlenmişti. Kapı kilitli değildi ve ilk önce bir doktorun muayenehanesini andıran ufak bir bekleme odasına açılıyordu ama burada birkaç tane daha az ölümcül tuzak vardı. Laboratuvarın asıl bölümüne geçti.

Carlos ve beş kişiden oluşan ekibi bir masanın başına toplandı. Aralarında, her biri köpüren bir dizi beherglas ve üzerinde sayılar ve birbirinden farklı süslü püslü el yazısıyla yazılmış *bilim!* kelimesi olan bir kara tahta vardı. Tekrarların bazıları pembe tebeşirle kalp içine alınmıştı. Burası üniversite seviyesindeki herhangi bir bilim laboratuvarı gibiydi.

“Affedersiniz,” dedi Jackie.

Bilim insanlarından hiçbiri onu fark etmedi. Hepsı de meşgul bir şekilde klipsli not panolarına notlar alıyorlardı ve üzerlerinde laboratuvar önlükleri vardı. Buna “deney yapmak” deniyordu.

Ne deneyi yaptıklarını görmek için yanlarına gitti. Işık altında inceledikleri şey pembe plastik bir flamingoydu.

“Şimdi dikkatli olun,” diyordu Carlos. “Bunun ya da başka bir şeyin ne yaptığını bilmiyoruz.”

Bilim insanları hep birlikte başlarını salladılar ve not panolarına bir şeyler çiziktirdiler.

“Çok az şey anlıyoruz.”

Daha fazla baş sallama, daha fazla çiziktirme.

“Affedersin Carlos?” dedi Jackie. Carlos döndü. Gerçekten de onda insanı kör edecek bir yakışıklılık vardı. Belki de saçları. Ya da tavırları. İnsanlar güzel şeyler yaptıklarında güzeldirler. Belki de hayatının büyük kısmını güzel şeyler yaparak geçirmişti ve gerçekten de bu güzellik kendisine geçmişti. Gülümsedi. Askerî bir mezarlık gibi düzgün dişlere sahipti.

“Jackie, merhaba. Özür dilerim, bilimle uğraşıyordum.” Flamingoları gösterdi. “Bu, son derece bilimsel bir malzeme. Tam burada bir denklem var,” dedi, tahtadaki bazı numaralara işaret ederek. “Denklemlere sahip olmak önemli.”

“Anlıyorum. Cecil nasıl?”

“Aşırı hevesli ve işiyle kafayı bozmuş durumda, ayrıca, bilimden çok az anlıyor. Onu çok seviyorum. Her zamanki şeyler.”

Bilim insanları başlarını sallayıp not panolarına notlarını aldılar. Nedenleri hemen anlaşılmasa da, tüm bilgiler önemli bilgiydi. Bir şeyin hemen o anda, hatta en sonunda anlaşıldığı nadiren görülürdü ancak o şey, yörüngeden kaçan ve artık bir Ay olmayan, sadece hiçliğe doğru dönen, bir zamanlar bir şeyin parçası olan bir Ay gibi, bir yerlerde var olurdu. Bilim insanları o metaforun ta kendisini not alıyorlardı. Metaforlar bilimin büyük bir kısmını oluşturur.

“Yardıma ihtiyacım var Carlos.”

“Jackie, insanlara yardım etmekten daha fazla sevdiğim çok az şey vardır. Bilim ve Cecil bunlardan ikisi. Ama önemli bir deneyin ortasındaım ve sanırım biraz ilerlersek deneyin neden önemli olduğunu anlayabiliriz. Zaten yaptığımız bir şeyi neden yaptığımızı öğrenmek heyecan verici bir an ve oraya varmak üzere olduğumuza inanıyorum.”

“Pekâlâ, dostum ama—”

“Üstelik Josie buna bakmamızı istedi ve ona birkaç tane borcum var. Birkaç taneden fazla. Ona borçluyum, sayısından tam olarak emin değilim ama çok sayıda. Bunu bir denklem olarak ifade ederdim ama bu çok sembolik ve sembolik matematik gerçekten ustalık ve dikkat ister.”

“Carlos bak.”

Jackie sol elini kaldırdı. Bilim insanlarının tümü kalemleri havada, o anda hangi gözlemi yapmaları gerektiğinden emin olmayarak bekletiler. Jackie kâğıt parçasıyla bütün numaralarını yaptı. Kâğıdı yere fırlattı, parçalara böldü, bunsen ocağına attı. Lanet olsun, kâğıdı yedi. Neden olmasındı ki?

Tüm numaralar aynı şekilde, kırışmamış kâğıdı sol elinde tutmasıyla sona erdi; kâğıt aslında oradan hiç ayrılmamıştı.

Carlos not panosunu düşürdü.

“Sen de mi?” dedi.

“Ben de mi?”

“Bir bakayım şuna.”

Carlos kâğıt parçasını alıp yakından inceledi. Bıraktığında kâğıt yine Jackie’nin elindeydi. Bilim insanları ağızları açık şekilde

seyrediyorlardı. Not panoları yan taraflarındaydı. İçlerinden bir tanesi aşırı yüklenilmiş ve tamamen kapanmış görünüyordu.

Carlos ocakları açıp kapatarak ve elektrik düğmelerini delirmiş gibi açarak laboratuvarda koşuşturdu. Diğer bilim insanları o tek bilim insanını yeniden başlatmaya yardımcı oluyorlardı.

“Hemen başlıyoruz,” diye bağırdı Carlos.

“Ah iyi,” diye bağırdı Jackie de. “Neden bağıriyoruz ki?”

“Şimdiye kadar bildiklerimiz şunlar: Kurşun kalemin ucunun yapısı, kurşun kalemin ucunun olmasını beklediğiniz gibi. Kâğıdın yapısı, tam olarak kâğıttan beklediğiniz gibi. Şüphelendiğimiz bütün kısımlar herkesi şaşırtarak düzgün çıktı.

“Fiziksel olarak tehlikeli görünmüyor. Zihinsel olaraksa sahip olduğu özelliklerin cazibesiyle bile açıklanabileceğinden daha fazla nüfuz sahibi. Ne de olsa, ben sadece buradaki halk kolejinde kısa bir araştırma eğitimi olması gereken bir şey için burada olan biri olarak konuşuyorum; bu kasaba çoğunlukla açıklanmayan şeylerden yapılmış.

“Özür dilerim, dikkatim dağılıyor. Ayrıca, kâğıdı bana atmayı keser misin? Asla bana ulaşmadığını biliyorum ama yine de sinir bozucu ve ben sana burada yardım ediyorum. Teşekkür ederim. Eğer vurduysam özür dilerim. Vurduğumu söylemen sorun olmaz. Hayır, sorun olmaz.

“King City, Monterey idari bölgesinde, on binden biraz fazla sayıda insanın yaşadığı küçük bir kasaba. Resimlerini internette görebilirsin. Google Görseller aramasında herhangi bir şeyi ara; her zaman ilk başta onun resmi çıkacaktır. Onunla ilgili sıra dışı olan hiçbir şey görünmüyor; insanların sıra dışı hayatlarını yaşadıkları diğer yerlerden daha fazla değil.

“Bu kâğıt parçalarına sahip olduğunu gördüğüm ilk kişi sen değilsin. Başka kimin sahip olduğu önemli değil. Bu, onlar için önemli ama senin için değil. Bu konuda çok fazla düşünmedim, sanırım

benim için de önemli değil. Ben bunun, Cecil daha bu konuyu haber yapan yayın gününü bitirmeden kendi kendine hallolacak olan bir başka geçici tuhaflik olduğunu varsaydım. Ama üzerinden birkaç hafta geçti. Ve kâğıdın bunu yaptığını fark etmedim. Başka ne yaptığını merak ediyorum.

“Kâğıdı eline aldığından beri hayatının farklı olduğunu hissettiğini ifade ettin. Artık sen, kendin değilmişsin, geçmiş, senin geçmişin değilmiş ve planladığın gelecek artık imkânsızmış gibi. Bu, genellikle yeni uyandığımızda ya da duş sırasında kendimize ait değil gibi görünen düşünceleri alırken hissedilen ortak bir his. Ama o his devam ettirildiği için ve başlangıcı senin kâğıdı almanla tam olarak örtüştüğü için, ikisinin bağlantılı olduğunu söylemek güvenli olacaktır.

“İşte, bu denkleme bak. Ne anlama geldiğiyle ilgili hiçbir fikrim yok. Gerçi, gerçekten uzun. Birkaç çift değişken daha ekleyeceğim. Harika, gerçekten harika görünüyor. Nilanjana, lütfen onu da tahyata ekle.

“Sonraki malum adım King City’nin kendisini ziyaret etmek olacaktır. Tüm bunların basit bir fiziksel yakınlıkla açıklanıp açıklanamayacağına ya da kâğıt parçasının varış noktasından ziyade yeri bildirdiği zaman farklı bir tepki verip vermeyeceğine bak.

“Ah, Nilanjana! Lütfen etrafında kalp olan bir ‘Bilim’ daha yazsana. Yeni denklemin yanına yaz. Teşekkürler Nils.

“Ama King City’ye ulaşmak kolay değil. Etrafımızda devasa bir çöl olduğu için ve gerçekliğimiz dünyanın geri kalanıyla tam anlamıyla örtüşmüyor gibi görüldüğü için Night Vale’den bir yerlere gitmek biraz ustalık gerektiriyor ama King City özellikle zor bir vaka.

“Bu haritaya bak. Stan, lütfen haritayı projektöre yansıtabilir misin? Hayır, yanlış slayt. Bu, üzerinde “Kan Yemini” yazan bir etikete sahip bir arının resmi. Arı bilimi projesiyle alakalı. Evet, sonraki üç slayt da. Bunlar arılar hakkında yazdığım serbest yazılar. ‘Araştırma Notları’ diye etiketlenmelerinin nedeni bu.

“Tamam, evet, iyi. İşte harita. Bu, bölgemizin tüm yollarıyla ve otoyollarıyla birlikte bir haritası ve hepinize bir şey göstermek

istiyorum. Haydi, burada bir lazer işaretleyiciyle başlayalım ve Night Vale'den King City'ye yolumuzu çizmeye çalışalım. 800 numaralı yoldan git ve sonra buradan dön ve buraya bağlan –Ama hop, bunu kaçırdık. Bu yüzden geri dönüyoruz, belki bu küçük dağ yolunu kestirmeden geçmeyi deneriz. Dağlara inanıyorsun, değil mi? Herkes inanmaz. Her hâlükârda kilometrelerce uzağa düşmüş oluyoruz. Görüyor musun? Bu yollardan hiçbirisi birbirleriyle bağlantılı değil. Sanki bağlanması gereken ama asla bağlanmayan, tamamen farklı iki yol sistemi gibiler.

“İşte, bu sonraki slayt, bizi at ve doğa yürüyüşü yolları, küçük çiftlik yolları, buna benzer şeylerin seviyesine indiriyor. Hepsini şimdi takip etmeyi denemeyeceğim ama bana inan: Bizi buradan King City'ye götürecek bir yürüyüş yolu ya da araba yolu ya da başka herhangi bir ulaşım türü silsilesi yok. Gerçi çok tuhaf olsa da, söz gelimi hedefimizden sadece birkaç kilometre aşağıdaki Soledad'a giden birkaç yolu kolaylıkla takip edebiliyoruz. Tamam, o kadar kolay ki şimdi Soledad'a gidebilirsin; King City'ye giden otoyoldan gitmen yeterli. Pekâlâ, Soledad'dan başlarsan bunu yapabilirsin. Ama Night Vale'e geri dönen yolları takip etmeye başlarsan, Soledad'a vardığında King City'ye varmak için hiçbir yol bulamazsın.

“Bilimsel olarak konuşursak, vay be. Kocaman bir vay be. Bu hiç anlamlı değil, değil mi? Anlamsız olduğunu mu düşünüyorsun? Eğer anlamsız geliyorsa, herkes başını sallasın. Herkes başını sallıyor. Bak, bunun anlamsız geldiği konusunda hepimiz hemfikiriz.

“Ama tüm bunlar laboratuvar çalışması. Ve laboratuvar çalışması sana ne söylüyor? Neredeyse her şeyi. Laboratuvarlar çok önemlidir.

“King City'yle ilgili bir sorun var. Sana verebileceğim en bilimsel cevap bu. Ve sanırım oraya gitmek tehlikeli olacaktır. Ki zaten bunu da yapamazsın. Ama bunu yapma girişimi bile kişiliğine ya da kişiliğinin içindeki bilinçliliğine geri döndürülemez zararlar verebilir. Tavsiye edilmez.

“Valimizle konuşmayı deneyebilirsin. Diğer dünyalara ilişkin deneyimi vardır. Deneyimi olan başka birilerini düşünemiyorum. Bir de elbette ben. Benim epey deneyimim var. Ama ben kendi hakkımda konuşmayı sevmem. Bu, kişisel bir şey, bilimsel değil.

“Çoğu insan buradan ayrılmaz. Çoğu insan buraya gelir ve sonra kalır, kalır ve kalır. Dürüst olmak gerekirse ne kadar uzun zamandır burada olduğum konusunda hiçbir fikrim yok. Zaman falan burada işlemiyor. Ama yeterince uzun değil. Burada yeterince uzun bir süre kalmadım.

“Ah özür dilerim, gitmek zorundayım. Ya da sen gitmek zorundasın. Burada kalacağım, burası benim iş yerim. Ama Cecil’in yayını neredeyse başlayacak ve ben bunu asla kaçırmam.

“Hayır, sanırım yeterince uzun bir süre kalmadım,” dedi Carlos.

800 numaralı yol üstündeki Tüm Gece Açık Mehtap Lokantası idare edecek düzeyde kahveler servis ediyordu. İdare edecek düzeyde tartlar.

Tartların ve kahvelerin bazıları görünürdü ve görünmez tart ya da görünmez kahve isteyen insanlar için bu gerçek bir artıydı. Şöyle ki: Eğer bir şeyi seviyorsanız ve kasabada sadece tek bir yer o şeyi servis ediyorsa, kalitesinden bağımsız olarak o şey sizi heyecanlandıracaktır.

Bu yüzden, görünmez tarttan hoşlananlar için Tüm Gece Açık Mehtap Lokantası'ndaki görünmez tart idare edecek düzeyde olmasına rağmen mükemmeldi.

Diane görünmez tarttan hoşlanmazdı. Okul Aile Birliği'nden arkadaşı Steve Carlsberg popüler olmayan bu tatlıyı savunan insanlardan biriydi. "Bu değeri bilinmemiş bir tart Diane," derdi Steve bazen, ısırıkların arasında. "Bunun için bir damak tadı geliştiriyorsun, İskoç viskisi ya da kişniş ya da tuz yalamada olduğu gibi."

Diane ikna olmuyordu. Takıldığı konu tat değil (tartın tadı yoktu) dokuydu (dokusu yoktu).

Ama Diane o an Mehtap'ta Steve'le birlikte değildi. Orada Dawn'la buluşacaktı.

İş yerinde nadiren, iş yeri dışındaysa çok daha az etkileşime geçerlerdi. Bunun için, hiçbiri ilginç olmayan pek çok neden vardı. Herkes herkesle arkadaş olacak diye bir kural yoktu.

Diane pek çok kişiyle arkadaş değildi. Yaş, değişen durum ve Night Vale'deki gizemli ortadan kaybolma ve ölüm oranlarının yüksek

oluşu yüzünden çocukluk ve ergenlik arkadaşlarıyla bağını koparmıştı. Yirmili yaşlarının ortasına geldiğinde kendisini çocukluk arkadaşlarından geriye kalanların sonuncusunun (üçüncü sınıfta Müzik Sansürü dersinde tanıştığı ve üç UFO saldırısından, belediye seçimlerinden birinde doğru oy vermediği için Belediye Meclisi tarafından verilen bir yıllık hapis cezasından ve sokak temizleyicilerinden oluşan bir grupla doğrudan bir rastlaşmadan sağ kurtulan, o kadar şeyden sonra bir yıl boyunca teşhis edilmeyen karaciğer kanserinden ölen Cythia Yin'in) cenazesinde buldu ve dünya onları kendisinden bu kadar kolayca alıyorken, arkadaşlara sahip olmaya, herhangi bir ilişki kurmaya değip değmeyeceğini düşündü.

O zamandan beri arkadaşlıklar kurmaya devam etti ama hepsi de, Steve gibi durum gereği edindiği arkadaşlardı. Okul Aile Birliği'nde birlikte çalıştığı insanlar. Mehtap'ın müdavimleri. Hatta arkadaşlıktan ziyade, uzaktan başarıyla birbirlerine selam verdikleri türden bir arkadaşlık kurduğu ama yine de isimlerini bildiği, akşamları aynı mahalle güzergâhında sıklıkla birlikte yürüdüğü insanlar ve önsezileri güçlü duman lekeleri. (Bunlardan birkaçı yanından geçerlerken birtakım ilginç sırları bile fısıldamışlardı kendisine.)

Çoğunlukla, arkadaşlarından biri olmayan ve hatta çoğu zaman ona arkadaşça bile davranmayan ama hayatını, içine başka bir şey sığmayana dek dolduran Josh'la kendisini mutlu ediyordu. Oğlunun büyüyüp de kalbinde biraz yer açılacağı, ve her ne kadar kim olabileceğini hayal edemese de, başka birinin sığabileceği bir boşluk kalacağı günü heyecan ve tedirginlikle bekliyordu.

Her neyse, Dawn gecikmişti. Diane açısından sorun yoktu.

Kadrolu garsonlardan biri olan Laura bir masanın başında dikiyor, göğsünden, kollarından ve boynundan uzun yapraklı bitkiler çıkıyordu. Lokantaya gelenler onun dallarından meyveleri koparıyor, eziklikler var mı diye her bir parlak çiçek soğanına bakıyor, olgunlar mı diye kokluyorlardı.

Diane, Dawn'la konuşmak için bazı şeyler not almıştı. Malum olanı bilmek istiyordu: nasılsın, ailen nasıl, bir ailen var mı (Diane, herkesin geleneksel bir "ailesi" olduğunu varsaymak istemediği için

parantez içinde yazılmıştı), nasıl hissediyorsun, birlikte çalıştığın herkesin ismini söyle ve saire.

Ama bunların hepsi sohbetlerinin gerçek nedenine çıkıyordu. Evan. İsmi Evan mıydı? Not defterine baktı. “EVAN” yazıyordu tanımadığı bir yazıyla.

“Evan,” dedi Diane yüksek sesle.

“Hey Diane,” diye bağırdı Laura karşı taraftan, beş kişilik bir aile onun yan taraflarından böğürtlen ve domatesler koparıırken. “Seni tekrar görmek güzel. Bir dakikaya garsonlardan biri yanına gelir, tamam mı?”

Diane gülümseyerek el salladı. Laura’nın odundan kol ve bacaklarından kanlar akıyordu. Lokantadakiler ondan yiyecek almayı bırakıp, rahatsız olmuş biçimde dik dik baktılar.

“Hop, bunun için üzgünüm, sana başka bir garson göndereyim. Hemen geliyorum.”

Laura mutfağa giderken yol boyu kanadı. Dallarından biri evyelerden birine takılıp kırıldı. Laura kahve makinesine doğru gitmeye devam ederken ağlamaya başladı, dalın kırıldığı yerden kahve fincanlarına kanlar fışkırırken suratı giderek soluklaştı.

“Ah tanrım,” dedi gözyaşları yanaklarından süzülüp hâlihazırda kandan lekenmiş yapraklarına çiy taneleri gibi düşerken. “Ne kadar sakarım. Tam bir sakarım.”

Beklenen tüm yönlerden yakışıklı olan, beyaz önlük takmış sarışın bir adam kirli tabaklarla dolu bir tepsiyi taşıyarak Laura’nın arkasından geliyordu. Masanın köşesinden dönerken, Diane onun Troy olduğunu gördü.

Diane, daha yapacağı şeyin bu olduğunu bilmeden ayağa kalktı. Troy ona bakmadı. Tabaklarıyla hızlı hızlı yürüyordu. Bir şey söyleyeceğini düşündü ama ne söyleyeceğini bilmiyordu, bu yüzden onu takip etmekle yetindi. Adam kesinlikle Troy’du. Onu mutfağa kadar takip mi edecekti? O an gelene kadar bunu bilemezdi.

Adam gümüş rengi döner kapıya yaklaşıyordu; lavaboları gösteren ok şeklindeki tabelayı, Diane’in varlığının mazur görülebileceği noktayı çoktan geçmişlerdi ve Diane hâlâ ona bir şey söylememişti.

Adam –ve Diane artık onun Troy olduğu konusunda tereddüt etmeye başlıyordu, belki de sadece ona benzeyen bir adamdı ya da ona hiç de benzemeyen bir adamdı– Diane bakmak için döndü. Kapıyı açmak için sırtıyla ağırlığını verirken ona baktı.

“Affedersiniz,” dedi Diane, niyet ettiğinden çok daha yüksek bir sesle, “lavabo burası mı?”

Adam hiçbir şey demedi. Kapının kanatları geriye doğru giderek açıldı, sonra giderek azalan hareketlerle kapandı. Troy’a benzeyen adam gitti.

“Ne yapıyorsun Diane?” Bunu soran Laura’ydı. Gülümsemiyordu. Dallarından yere hâlâ biraz kan akıyordu.

“Hiçbir şey. Ben sadece–”

“Lavabolar diğer tarafta.”

Diane mutfğa açılan kapıya işaret etti.

“Hayır, o tarafta,” dedi Laura, suratındaki ifade hizmet sektörünün yavan cana yakınlığı dışında hiçbir şeyi ele vermiyordu.

Diane lavabolara doğru yürüdü ama burayı kullanmaya ihtiyacı yoktu, bu yüzden restorana doğru yavaş yavaş yürüdü ve mutfak alanına göz atarak kahve tezgâhını geçti. Orada kimseyi göremedi.

“Hemen oradalar Diane,” dedi Laura, mekânın diğer tarafından. Suratında artık cana yakın bir ifade olmadan, gözlerini hareket ettirmeden, istifini bozmadan, yapraklı kollarından biriyle işaret etti.

Diane dönüp lavaboya girdi. Elleriyle lavabonun iki tarafını kavrayarak bir dakika boyunca aynanın önünde dikildi. Troy’du, biliyordu. Ya da şey, belki de değildi. Her neyse, buraya şey konusunu öğrenmeye gelmişti. .. Ethan? Ellen? İsmi hatırlayamadı. Kendisiyle ilgili hiçbir şey kesin görünmüyordu. Lavaboya doğru bağırdı. Lavabo bunun karşılığında hiçbir şey yapmadı. Lokantadaki insanların onu duyup duymayacağını merak ederek tekrar bağırdı. Her neyse, içeri hiç kimse gelmedi. Yüksek sesle mi bağırmıştı, yoksa sadece bağırmanın mı düşünmüştü, ondan bile emin değildi. Boğazının derisi soyulmuş gibi hissediyordu.

Önce musluğu açtı, sonra da el kurutucuyu ve sonra da oturduğu yere geri döndü.

Dawn oradaydı.

“Garson senin lavaboda olduğunu söyledi. Oturmamı söyledi. Geç kaldığım için özür dilerim.”

“Selam Dawn. Seni görmek güzel.”

Konuşurken boğazı geriliyor ve acıyordu, sesinin normal çıkması için çabaladı.

“Bu ne?” Dawn, Diane’in masada bıraktığı not defterini eline aldı.

“Hayır, mecbur değilsin–” diye söze başladı Diane. “Bu sadece şey–”

Dawn okurken sırttı.

“Şey, öncelikle ben iyiyim. Sen nasılsın? Kalemin var mı?”

Diane tuzluk, biberlik ve kumluğun yanındaki kaleme işaret etti.

“Ah harika.” Dawn kalemi aldı ve soruları cevaplarırken yanlarına tik koydu. “Ailem çok iyi. Kız kardeşim hamile. Babam emekli oldu ve hamaklar yapıyor. Hobi olarak yani. Binlerce yaptı ve bunları ön bahçesine dev bir yığın şeklinde bıraktı. Mahalle birliği huzursuz çünkü bunun siyasi bir ifade, dağların varlığı hakkında bir tür kavramsal sanat yerleştirmesi olduğunu düşünüyorlar.”

“Hadi be. Bu çok tartışmalı bir konu,” dedi Diane, sohbet esnasında sesini kullanabileceği bir boşluk bularak. “Yani, ben dağlara falan inanıyorum ama bunun tartışmalı bir bakış açısı olduğunu anlıyorum. Bu bakış açısını benimsemeleri için asla başkalarını zorlamam.”

“Pekâlâ, şey, yapmaya çalıştığı şey bu değil. Babamı yanlış anlama. Onu tanımıyorsun. O sadece hamaklar yapmayı ve sonra bunları yığın hâline getirmeyi seviyor. Bu, onun her zaman sevdiği bir şeydir.”

“Özür dilerim. Demek istediğim bu değil. Babanın mutlu olmasına sevindim.”

“Bazen çocukların iki ağacın arasına asıp uzanmak için yığınınan hamaklar çalmaya geldiklerini söylüyor. O barbarların pek çoğunu kovalamayı başarıyor. Bu konuda konuştuğunda sinirli davranıyor ama aramızda kalsın, bence bu meydan okumadan hoşlanıyor.”

Dawn listedeki sonraki maddeyi işaretledi ve ekledi, “Evet, bir ailem var. Öncelikle bunu koymak daha anlamlı olabilirdi.”

Diane bugünle alakalı herhangi bir şeyin anlamlı olabileceğini sanmıyordu. Lavabodaki o andan sonra midesinin bulandığını hissetti ve görünmez ya da değil, herhangi bir yemek sipariş vermediği için fazladan memnundu.

“Kendimi iyi hissediyorum,” dedi Dawn, sonraki sorunun üstünü çizerek. “Geçenlerde migrenim tuttu, gerçi elbette birileri bana bunu söyleyene kadar bilmiyordum.”

“Elbette,” dedi Diane. “Neden elbette?”

“Ayrıca bir gıda zehirlenmesi krizi. Birkaç gün işe gidemedim.”

“Gıda zehirlenmesinden dolayı mı migrenin tuttu?”

“Ne? Hayır, böyle bir şey nasıl olurdu ki? Yalnızca gıda zehirlenmesiydi. Her salı somon balığı dağıtan adamımız gelir ve verandamıza taze somon bırakır. Son zamanlarda kalite bozuluyor gibi görünüyordu. Oraya bütün bir canlı balık ve kereste bırakırdı. Kapıyı açtığımızda kapımızın önünde paniklemiş, açılıp kapanmayan gözlerle etrafta çırpınıp duran ıslak bir yaratık bulurduk. Onu strikninle öldürüp lezzetli kalın dilimler, salatalar ve makarnalar yapardık. Ama son zamanlarda sadece somon olduğunu umduğum, pembeye çalan grilikte, parçalanmış, ıslak yığınlar bırakıyor. Dürüst olmak gerekirse, onları artık verandaya kadar bile gelmeyip kaldırımdan fırlatıyor.”

“Herhangi türde bir etin gıda zehirlenmesine neden olduğunu daha önce hiç duymadım. Sadece buğday ve buğday ürünleri yapar bunu.”

“Pekâlâ, ben de duymadım elbette ama bu haftaki somon teslimatını yedikten sonra –bu hafta özellikle ıslak ve süngerimsiydi– Stuart ve ben kendimizi biraz hasta hissettik. Günlerce yataktan çıkamadık.”

“Stuart kocan mı?” diye sordu Diane.

“Kim?”

“Stuart?”

“Stuart kim?”

“Az önce adının Stuart olduğunu söyledin. Seninle yaşayan adamın.”

“Ben yalnız yaşıyorum, Diane. Alabildiğine bekârım.”

Diane birdenbire, söylediği sözcüklerin ağzında çarpıldığını ve tümüyle farklı kelimeler olarak çıktığını hissetti. Sohbetin hiçbir kısmı diğer kısımlarıyla bağlantılı değildi. Neredeyse kusacaktı ama daha az önce lavabodaydı. Bu kadar kısa zaman içinde oraya yeniden koşması tuhaf görünenecekti. O küçük utancın düşüncesi midesini kontrol altında tutuyordu.

“O gece somonu kiminle yedin?”

“Hiç kimseyle. Kendi başıma. Dediğim gibi, bu, bir aydan fazla zamandır ilk kez biriyle dışarı çıkışım sanırım. Beni davet etmene çok sevindim.”

“Doğru. Benimle görüşmeyi kabul ettiğine sevindim.”

Gri eldivenli bir el, iki kahveyi tutarak masanın ucuna doğru eğildi. Kahveleri iki kadının önüne sessizce kaydırarak bıraktı. Kadınlar göz temasını devam ettirerek ve o el aslında asla sipariş vermedikleri yemekleri önlerine iterken sessizlik içinde bekleyerek eli görmemiş gibi yaptılar: Diane için bir Yunan salatası ve Dawn için bir Denver omleti. El, belli belirsiz bir başarma hareketi yaptı ve sonra masanın altına girip kayboldu.

“Bu” –Dawn, Diane’in listesine tekrar baktı– “Evan’la ilgili mi?”

Diane bir eli midesinde, Yunan salatasını kendisinden uzaklaştırdı.

“Evet. Evan’la çalıştığımı hatırlıyorum. Onun, sen hasta olduğun zaman ofiste olmadığını hatırlıyorum. Senin döndüğün gün Evan beni çağırdı ve çalıştığı odaya, onun çalıştığından emin olduğum yere gittiğimde orada oda falan yoktu. Sadece bir bitki, bir fotoğraf ve bir sandalye vardı.”

“Mmm,” Dawn’ın ağzı omlet doluydu. Çok aç görünüyordu. Gıda zehirlenmesinden sonra iyileşiyor olmalıydı.

“Ve ne sen ne Catharine bizimle çalışan, Evan adında birini hatırlamıyorsunuz?”

“Özür dilerim. Hatırlamıyorum,” dedi Dawn, ağız dolusu yumurtayı yuttuktan sonra. Diane ağzının arka tarafında bir kabarma hissetti ve kendini toparlamak için bir an duraklaması gerekti.

“Sadece,” dedi bir süre sonra, “nasıl olur da birinin çalıştığı yere bu kadar yakın oturursun ve ona dair bir şey hatırlamazsın?”

“Şey Diane, ben–”

“Arayıp izin istemedin. Catharine bizden bazılarını seni bulmak üzere evine göndermek üzereydi, Dawn. Ama sonra sen işe dönüyorsun ve Catharine ‘Hayır, ben kesinlikle biliyordum,’ diyor ve sen ‘Evet, sadece gıda zehirlenmesi,’ diyorsun. Ama sen dönmeden önce ofis genelindeki hissiyatın, hem senin hem” –Diane not defterine baktı– “Evan’ın kayıp olduğu yönünde olduğunu söylüyorum. Neredeyse Şerif’in Gizli Polisi’ni işe dâhil etmek zorunda kalacaktık.”

Dawn kalemi masaya bırakıp not defterini Dianee doğru kaydirdi. İnce dudaklarında sert bir ifade ve bir parça yumurta vardı.

“Diane, bu Evan’la ilgili neler hatırladığını bana söylesene.”

“Onunla çalıştığımı hatırlıyorum. Yıllardır.”

“Spordan hoşlanır mıydı?”

“Bilmiyorum.”

“Filmler? Televizyon dizileri? Kitaplar? Belli türdeki köpekler? Ne tür kıyafetler giyerdi?”

“Taba bir ceket hatırlıyorum.”

“Başka bir şey? Ne renk gömlekler? Boyu ne kadardı? Evli miydi? Kaç yaşındaydı? Bir keresinde söylediği unutulmaz şey neydi? Sana espri yaptı mı hiç? Ya da belki bir toplantı sırasında bir şeylerin iç yüzünü sezdi mi? Evan hangi departmanda çalışıyordu, Diane?”

Uzun bir duraklama, kısa bir duraklamaya, o duraklama, hızlı bir kalp atışına, o da bir hiçe dönüştü.

“Seni delirmiş gibi göstermek istemiyorum, Diane. Gerçekten istemiyorum. Dinle, ben sadece birlikte zaman geçireceğim bir arkadaşım olduğu için mutluyum. En son ne zaman birileriyle takıldığımı hatırlayamıyorum. Ama ofisimizde Evan diye birinin hiçbir zaman var olmadığını sana söyleyebilirim.”

Dawn’ın suratı kızardı ve güçlükle nefes alıp vermeye başladı. Öfkelenmiş görünüyordu ama sadece gıda zehirlenmesi de olabilirdi.

Diane, o tanıdık sarışın adamın tezgâhın altına çömeldiğini gördü. Ona kadar yavaşça saydı ama adam ayağa kalkmadı. Belki de hiçbir şey görmemişti. Belki de saniyeler önce var olmaya başlamıştı ve bu âna kadar her şeyi bu lokantada, bu masada oturuyor oluşunu açıklamak için uyduymuştu.

Dawn her ikisinin de tahmin ettiğinden fazla uzayan sessizliğı örtmek için kahvesinden bir yudum aldı; öyle ki tek yudumda fincanı bitirdi. Boş fincanı masaya koydu, dudaklarındaki kahve ve yumurta artıklarını sildi.

“Bazen kesin olarak bilebileceğimiz tek şey hissettiklerimizdir. Sana inanıyorum, Diane. Seninle aynı görüşte değilim ama sana inanıyorum.”

Diane, nazik bir elin kendi eline, anlayışlı bir şekilde sıvazlayarak dokunduğunu hissetti. Dawn iki eliyle kahve fincanını tutuyordu. Diane kendi eline baktı ve gri eldivenli bir elin son bir hızlı hareketle masanın altına girip kaybolduğunu gördü.

Kapı, onu gerisin geriye Güneş'in çatlattığı asfalta gönderirken, Jackie bilimin kendisine çok az şey öğretmiş olduğunu hissetti. Carlos valiyi görmeyi önermişti. Bu da, onu Belediye Meclisi'yle tehlikeli bir yakınlığa yerleştiren Belediye Binası'na gitmesi anlamına geliyordu ama valinin kendisi rahatlatıcı bir şahsiyetti ve muhtemelen yeterince güvenliydi.

Belediye Binası, İhtiyar Kadın Josie'nin kendisinden gitmesini istediği yerden kesinlikle daha iyiydi. Herhangi bir yer, kütüphaneye gitmekten daha iyiydi.

Akşam saatlerindeki güneş ışığının ılıkliğini terk etmek için acele etmeyerek arabasına doğru yavaş yavaş yürüdü. Yolların ve binaların ötesindeki çöl, kenarlarda pembeye, daha ileride тұruncuya ve sonra batan Güneş'in ufukla buluştuğu yerde koyu sarı bir parıltıya dönüşüyordu. Tüm bunları seyretmesi çok hoştu; o da seyretti. Sonuç olarak, kapıyı açarken, o kendisini kavrayana kadar arabasında ne olduğunu fark etmedi.

"Erika! Ödümü kopardın," Jackie nefes alıp verişini bilerek yeniden başlatmak zorunda kaldı.

Görünüşte parlak siyah ışık huzmelerinden yapılmış, mümkün olamayacak derecede uzun olan varlık omuz silkti ve ânında yüzlerce küçük kanadın hepsinin birden çırpılma sesi duyuldu.

"Korku, hayata verilebilecek makul bir tepkidir."

Jackie'nin, var olduğunu kabullenmenin yasa dışı olduğu bir varlığın yaptığı genel felsefeye ayıracak zamanı yoktu. Ya da belki

de zamanı vardı. Zamana dair hiçbir şey anlamamış gibi yapacak değildi.

“Arabamdasın, bu yüzden neden burada olduğunu açıkla ya da in.”

Erika ona bakmak için döndü. Bir insanda gözlerin olduğu yerde, Jackie’nin ağzının arka tarafında tadını hissedebildiği gölgeli bir ışıltı vardı. Tadı, çamura bulanmış çilekli şeker gibiydi.

“Melekler adına bir mesajla geldim. Biz korkuyoruz. Hepimiz. Belki de ben, içlerinde en çok korkanım.”

Jackie kendisini Erika’ların bakışlarına doğrudan ya da gözlerinin yerini tespit edemediği düşünüldüğünde, olabildiğince doğrudan karşılık vermeye zorladı.

“Bu bana faydası olması beklenen bir mesaj mı?”

“Bir şey olması beklenmiyor. Bu sadece bir mesaj. Mesajlar, gönderen içindir, alıcı için değil.”

“O zaman dostum, umarım bana bunu söylemenin sana faydası olmuştur. Bunu gerçekten umuyorum, ama arabamdan inebilir misin? Yoksa kendini Belediye Binası’nda bulacaksın, çünkü ben oraya gidiyorum.”

Yine kanatların çırpılma sesi geldi. Yukarılarında bir yerden yumuşak bir sesin şarkı söylemesi.

Erika omuzlarını silkti.

“Aslında, beni bir yerlere bıraksan iyi olurdu. Sakıncası var mı?”

“Benzin paran var mı?” Jackie sol elindeki kâğıdı tomar hâline getirdi ve Erika’nın göğsüne fırlattı. Tomar pencereye çarpıp Erika’nın kucağına düştü.

“Bu kâğıt parçasından korkuyorum,” dedi Erika.

“KING CITY,” diyordu kâğıtta.

“Melekler bile korkuyor,” dedi Jackie. Erika boş kucağına boş boş baktı. Yakınlardaki çatıların üzerinde yer alan birkaç dinleme anteni arabaya işaret edecek şekilde döndü. Gösterge panelindeki yanıp sönen ufak bir ışık

MELEK TESPİT EDİLDİ.

uyarısını tekrar ediyordu.

Jackie ışığı söndürmek için yeniden başlat düğmesine bastı.

“Özür dilerim, senin bile korktuğunu söylemek istedim,” dedi yüksek sesle, dinleme cihazları duysun diye. “Cidden, benzin paran var mı?”

“Son derece varlıklı olduğum zamanlar oldu. En varlıklı insanlardan biriydim. Ama bana sürekli söyleyip durdukları gibi, melekler para kullanmazlar.” Erika’lar ellerini kucaklarında kavuşturdu.

“Mantıklı. Pekâlâ, Erika, haydi gidelim.”

Her ne kadar motorla alakalı hiçbir şey motoru çalıştırmayacak olsa da, arabayı bir şekilde çalıştırdı. En son randevulu bakım sırasında “Taşlar. Bu sadece bir torba taş,” diye mırıldanmıştı tamircisi, suratından yaşlar akarken.

Jackie arabasını sürerken Erika çölü işaret etti.

“Dikkatli bak.”

Gün batımı renklerinin ortasında dev cam bina yeniden belirmişti. Onunla birlikte diğerleri, cam heyulalardan oluşan bir kalabalık ve kaynağı, hızla batan Güneş’e benzemeyen ışık baloncukları vardı. Beraberinde, tam anlaşılabilirlik sınırında bir şeyler söyleyen kalabalığın sesleri duyuldu.

“Yani?” dedi Jackie, otoparktan çıkmaya devam ederken. “Bazen aynamda suratı olmayan yaşlı bir kadının belirip kaybolduğunu görüyorum. Olur böyle şeyler.”

“Böyle şeyler değil,” dedi Erika’lar. “Bu hepten yanlış. Bizler İhtiyar Kadın Josie için endişeleniyoruz. Onun için endişeleniyoruz. Çok korkuyorum. Çok korkuyorum.” Uzun ellerinden birkaçı birbirine sürtünüyordu.

“Çöldeki görüntülerden korkacak bir şey olmadığına eminim. Gözlerimiz bize yalan söylüyor, hepsi bu. Bedenlerimizin her bir parçası bize sürekli yalan söylüyor. Ortaokulda hiç sağlık dersi almadınız mı siz?” dedi Jackie.

Erika’lar çöl görünmez olana dek çöldeki ışıkların olduğu yerden, gözlerin yerine artık her neleri varsa onları ayırmadan koltuklarında döndüler. Sonra tekrar öne bakacak şekilde oturdular.

Erika’lar ve Jackie arasında sadece nefes alıp verişler, rüzgâr ve hafif bir trafikten ibaret rahatlatıcı bir sessizlik oldu.

Bu şekilde geçen birkaç dakikadan sonra Jackie sordu, “Yani ciddi dostum, benzin parası yok mu?”

“Pekâlâ, sanırım on dolarım olabilir,” dedi melek.

“Ne arıyorsun?” diye sordu Dawn, Diane’nin başının arka tarafına doğru.

Diane durdu. Bir saniye önce kendini iyi hissetmişti ama o an sinirlerin sertliği göğsüne vuruyordu. Bunun, yere çöküp ofis asansörünün yanındaki emanet dolabında yer alan çöp kutusunu kaldırmanın, dışarıdan nasıl göründüğünü biliyordu.

“Geçen hafta bir şey kaybettim, bir kâğıt parçası.”

“Geçen haftanın çöpünü çoktan almışlardır.”

“Biliyorum. Sadece belki de düşmüş olabileceğini düşündüm. Öylesine bir kâğıt. Boş ver.” Diane ayağa kalktı.

Dawn’dan bariz biçimde uzundu. En azından on üç santim uzundu. Diane kendini ondan uzun olarak görmüyordu.

“Ne kaybettin? Belki yardımcı olabilirim.”

Diane, Tüm Gece Açık Mehtap Lokantası’ndaki sohbetlerinden bu yana Dawn’dan tam olarak kaçmamıştı ama işin doğal akışının, aralarında oluşabilecek herhangi bir köprüyü yıpratmasına izin vermişti. Mesafe konusu onun için sorun değildi. Bir yabancı olmak onun için sorun değildi. Ve lokantadaki o günü, Dawn’ın dudaklarındaki yumurtayı, Dawn’ın hikâyelerindeki iki gerçekliği ve Laura’nın dallarından damlayan kanı düşünmek mide bulantısını geri getiriyordu. Dawn’ın suratı, Diane’in başının hatıralarla dönmesine neden oluyordu.

“Hayır, sorun değil. Sorun değil. Ufak bir kâğıt parçasıydı.”

“Makbuz gibi mi?”

“Evet, ama üzerinde bir el yazısı vardı, sanırım.”

“O zaman bir not?”

“Evet, bir not.”

“Notta ne diyordu?”

Diane istemsiz bir şekilde nefes alıp vermiyordu. Farkına vardığında tekrar nefes alıp vermeye başladı.

“Sorun değil. Bana söylemek zorunda değilsin.”

“KING CITY,” dedi Diane, bunu nasıl söylediğini anlamadan.

“King City.”

“Sanırım ‘KING CITY’ diyordu, kurşun kalemle, büyük harflerle.”

“Tek söylediği bu mu?”

“Evet. Sadece ‘KING CITY’ diyordu.”

Dawn ona baktı ve Diane başka ne söyleyeceğini bilemedi.

“Sana nasıl yardımcı olacağımı bilmiyorum Diane,” dedi Dawn, kafa karışıklığı ve hayal kırıklığının mükemmel bir karışımıyla ve masasına geri döndü.

Diane geriye kalan diğer herkes –Dawn, Catharine, satış departmanında çalışan (hepsi de Shawn adındaki) erkekler, Piotr, Celia, Maya, Martellus, Ricardo ve Tina– gibi iş yerinde iş yapmadan öylece oturdu.

Herkes gidince Tina’nın bilgisayarına bağlandı (kendine has bir özellik olarak, bir insanın kişiliğine bakarak şifreleri tahmin etme işinde mükemmeldi ve uzun zaman önce Tina’nın şifresinin arkasında on dokuz soru işaretiyle beraber “AslındaBenKimim” olduğunu doğru olarak tahmin etmişti) ve ofisin telefon kayıtlarını inceledi.

Birilerinin unuttuğu bir ceketini almak ya da kullanmak için eve kadar beklemek zorunda kalmasınlar diye ofisteki Kan Taşı Hal-kası’nı kullanmak için geri gelmediğinden emin olmak için ikide bir başını kaldırıp baktı. Ama ofis sessizdi. Sessizliği, duymaktan ziyade hissediyordu. Gerginliğinden dolayı sessizlik elle tutulur bir hâl almıştı.

Ofisi arayan insanların kaydı yoktu, sadece ofisten yapılan ara-malar vardı, bu yüzden bu iyi değildi. Sonra bütün çalışan listeleri için maaş bordrosu dosyalarını aradı. Bir işaret, birilerine dair...

Diane kimi aradığını hatırlayamadı.

Evan. Evan'ı arıyordu. Diane, Tina'nın yazıcısından boş bir kâğıt aldı ve kurşun kalemle, büyük harflerle "EVAN" yazıp yeni bir karton dosyaya koydu.

Tina'nın bilgisayarında yaptığı aramada Evan'la ilgili bir sonuç çıkmadı. "İK" başlıklı bir dosyada "rEVAN" kullanımına ve Tina'nın e-posta programında birkaç "tahtırEVAN" kullanımına rastladı. Hiç "Evan" yoktu.

Diane içerisinin boş olduğu konusunda kendisini rahatlatmak için boş ofisi tekrar dolaştı. Takip edildiğini hayal ediyordu.

Diane, Dawn'ın bilgisayarında (şifresi "HerŞeyKayıp") ağ tarayıcısını açtı ve düşünebildiği bütün telefon hattı şirketlerinin adreslerini yazdı. Üçüncü tahmininin ilk iki harfini yazınca tarayıcı bir giriş ekranının adresini otomatik olarak tamamladı. Çıkan adrese tıkladığında tarayıcı bir kullanıcı adı ve şifresini çoktan doldurmuştu.

Diane, Dawn'ın telefon hesabına Dawn olarak giriş yaptı.

En son aramalar listesine baktı ve Dawn'ın ofiste olmadığı dört tarihi buldu ama ofisi aradığına dair bir kayıt yoktu.

Elbette bu, Dawn'ın evde başka bir telefonunun olmadığı anlamına gelmiyordu. Diane başka telefon ve kablolu yayın sağlayıcılarına bakmayı denedi. Başka otomatik tamamlama yoktu.

Catharine'in ofisinin dışında Diane kapı topuzunu kavradı ama topuz dönmedi. Fırçalanmış nikel topuza baktı.

Diane patronunun ofisine izinsiz girecek tipte bir insan değildi. Ya da aslında, anlaşıldığı üzere o tipte bir insandı ama kendisini asla o tipte biri olarak düşünmemişti. Herhangi birinin yanlış olduğunu düşünebileceği ya da yerel bir hükümet dairesine ya da amatör bir gözetim kulübüne bildirebileceği bir şeyi yapabilecek türde bir insan değildi. Kapıdan girme sorumluluğunu sessizce almaya başlarken sorumluluk sahibi ve sessiz olduğunu düşünüyordu.

İlk önce televizyonda bir dedektifin bir kredi kartıyla kilidi açtığı eski numarayı düşündü. Sonra, duvarlardan ve dolayısıyla kapılardan geçme gücüne sahip olduğunu hayal etti.

Sonra standart bir kilide dikkatle itebileceği kısa kablolarla dolu ufak bir sırt çantası, parmak eklemlerinde ve suratında yağ lekeleri,

gözlerinde soğuk, odaklanmış bakışları olan ve düz başlıklı ucu dişlerinin arasından sarkan plastik saplı bir tornavidayla profesyonel bir çilingir olduğunu hayal etti.

Sonra Diane, muhtemelen bir bekçinin anahtarları sakladığını hayal etti.

Diane kilitli olmayan bir bekçi odasında metal bir dolap buldu. Diane kilitli olmayan metal dolabın içinde, sarı bir kauçuk halkada gürültülü sesler çıkaran fare kralla birlikte bir grup anahtar buldu.

Diane, Catharine'in ofisinin dışında durup doğru anahtarı bileceğini hayal etti ve bu ilk anahtar olacaktı.

Diane ikinci anahtar konusunda da aynı şeyi hayal etti; üçüncüden on üçüncüye kadar da. Bunları yaparken seyredildiğini hayal etti. Her anahtarı deneyişinden sonra etrafına bakındı ama hiç kimse yoktu. Kan Taşı Halkası köşede tanıdık bir melodi mırıldandı.

On üçüncü anahtarda topuz döndü. Diane'in hâlâ oradan uzaklaşabileceğini ve hayatının herhangi bir kısmında bir yere izinsiz girmiş bir insan olmayacağını düşündüğü, kapının açık olduğu ama kendisinin içeri adım atmadığı bir an yaşandı ama sonra ileri doğru adım attı ve sonsuza kadar o insan oldu. Kapıyı kapattı, jaluzilerin kapalı olup olmadığını kontrol etti ve Catharine'in masasındaki döner koltuğa oturdu.

Catharine'in bilgisayarında şifre yoktu. Sadece evet ve hayır butonlarının yer aldığı bir "Catharine misin?" sorusu vardı. Diane evet butonuna tıkladı ve masaüstü göründü.

Evan ismi için bir arama başlattı. Tina'nın bilgisayarındakine benzer sonuçlar elde etti. İsim ya da eski çalışan olarak "Evan" adını bulamadı.

Dawn'ın yokluğundan bahsedilip bahsedilmediğini, sıra dışı notlar olup olmadığını görmek için Dawn'la alakalı e-postaları aradı.

Diane aslında bir programlama dilleri ve ağ güvenliği uzmanı değil de tuşlara delirmiş gibi basan, ekrandan aşağı önemli sırlar eski moda bir bilgisayar fontuyla upuzun akıp giderken her bir parmağı tuştan tuşa ustaca atlayan, gözleri sağa sola hızla bakan, her bir numarayı ve harfi ve önemli bilgi parçalarını ezberleyen, filmlerdeki gibi bir bilgisayar korsanı olduğunu hayal etti.

Hiçbir şey bulamadığını hayal etti.

Fareyi tutan elinde hafif bir kaşıntı hissetti. Bilgisayar ekranının hafif parlaklığıyla gördüğü üzere bu, bir bacağına onun serçe parmağına atmış bir tarantulaydı. Tarantula, Diane'in fiziki alanına daha fazla girme konusunda tereddüt edermiş gibi durdu. Diane şaşkınlıktan dolayı biraz kasıldı ama sonra ne olduğunu anlayınca sakinleşti.

Josh sıklıkla eklem bacaklılardan bir tür olarak görüldüğü için bunu umursamayacaktı, bu yüzden örümceklerden ve böceklerin çoğundan korkmuyordu. Hayvanın bu kadar utangaç ya da düşünceli görünmesini sevimli buldu.

Aslında, tarantula hareket eden renk ve şekillerden oluşan geniş bloklar görüyordu ve kendisinden çok daha büyük bir yaratıkla temas ettiğini sezmişti. Büyük bir korku hissetti ve hâlâ hareket edersen seni görürler ve görürlerse seni yerler içgüdüsüne tutunuyordu.

Diane personel toplantılarındaki geçmiş gündemlere ve tutanaklara bakmaya devam etti. Tarantula, onun hareketini tehdit edici bir hamle olarak algıladı ve ofisin karanlığına kaçtı.

Diane büyük ipuçları bulduğunu hayal etti. Bir *kara film*, loş ancak yüksek kontrastlı ışığın şerit perdeden sızıp zifîrî karanlık odada dumanlı, beyaz çizgiler yarattığını hayal etti. Diane suratının bilgisayar monitöründen dolayı yumuşak bir mavilikle aydınlandığını hayal etti. Kendi suratını değil de arketip bir şapkası olan kaşarlanmış bir dedektifin suratını hayal etti.

Seyredildiğini hayal etti. Omzunun arka tarafında yumuşak bir küt sesi duydu. Ensesinde uyarıcı bir enerji hissetti. Seyrediliyordu.

Başını çevirmedi. Hareket etmedi. Sadece gözleriyle baktı, sağa doğru o kadar çok baktı ki sinüsleri acıdı.

Perdeye bir gölge düştü. Perde kapalıydı. Diğer tarafta bir kişi vardı.

O kişi ne uzun ne kısaydı. O kişinin kendisini görüp göremediğini bilmiyordu. Gitmiyorlardı.

Görürlerse seni yerler, diye düşündü tarantula insan kelimeleri olmaksızın.

Diane istemsiz bir şekilde nefes alıp vermeyi durdurdu. Bunu fark edince nefesini tutmaya devam etti. Elleri oldukları yerde kalakaldı.

Ani bir çıtırtı oldu. Kapının topuzu ileri geri hareket etti. Kapıyı kilitleyip kilitlemediğini hatırlayamıyordu. Eninde sonunda nefes almak zorunda kalacaktı. Kapının topuzu tıkırdadı.

Nefes aldı. Nefesi çok ses çıkardı. Her zaman bu kadar çok ses çıkarır mıydı?

Bilgisayar ekranında ekran koruyucu belirdi. Işıktaki bu değişikliğin perdenin öbür tarafından görünüp görünmeyeceğini bilmiyordu.

Kapının topuzu yine tıkırdadı. Sonra bir kez vuruldu. Tekrar. Kapıya üç kez sertçe vuruldu.

Yapabileceği hiçbir şey yoktu. Olduğu yerde kaldı. Hiçbir şey yapmadı. Gölge pencereye geri döndü ve uzun bir süre kaldı. O sürenin ne kadar olduğunu bilmiyordu. Koltukta hareketsizce oturan kişiye sonsuzmuş gibi gelmişti.

Sonra gölge, kaynağı pencereden uzaklaşırken bulanıklaştı. Işık perdenin kenarlarından girmeye başladı.

Tekerleklerinkine benzeyen boğuk bir gıcırta duydu. Bir el arabası. Bekçiye ait araba. Ses koridor boyunca uzaklaşarak devam etti.

Diane bekçilerin uzun saatler boyunca çalıştıklarını ve bir süre boyunca ofisten çıkmayacaklarını hayal etti. Belki saatlerce. Bilgisayar monitörünü kapattı ve Catharine'in ofisinde sessizce, tek başına, nefes alıp vererek bekledi.

NIGHT VALE'İN SESİ

CECIL: . . . kabuklu deniz ürünlerine karşı alerjik olma, kabuklu deniz ürünlerinden hoşlanmama hâli, kabuklu deniz ürünlerine karşı ilgisizlik, kabuklu deniz ürünleriyle felsefi anlamda zıt görüşlerde olma ya da bütün olarak kabuklu deniz ürünleri kavramına ilişkin genel bir belirsizlik durumu, rezervasyon esnasında etkinliği planlayanlara haber verilmelidir.

Ve şimdi de sponsorlarımızdan bir mesaj:

Bazen hayatta kendini, beklemekten başka hiçbir şey yapamayacak durumda bulursun. Belki de saatlerce beklemen gerekecektir. Belki de bekçi gidene kadar karanlık bir ofiste beklemek üzere saatler geçirirsin, böylece iş yerindeki gizli dosyalara burnunu sokarken yakalanmayacaksındır. Bekliyor olmanın pek çok nedeni vardır. Şu anda bekliyor olmanın nedeni tam da bu. Evet, seninle ilgili bir sürü şey biliyoruz.

Bu vazifeyi suistimal suçunu işlediğin bekleme sürecini, söz gelimi, en sevdiğin televizyon dizilerinin en son bölümlerini seyretmek için kullansaydın daha iyi olmaz mıydı? Şu anda eğer bir dizi seyrediyor olsaydın patronunun ofisine yasa dışı bir şekilde girmenin ne denli heyecanlı olacağını bir düşün, Diane.

Biz hep senin iyiliğini düşündük.

Hulu Plus: Suçlular için iyidir.

Sponsorlarımızın mesajını dinlediniz.

Ve şimdi de kütüphanecilerimizle ilgili bir haber. Hepimiz, en erken yaşlarımızdan beri, en tehlikeli, en güvenilmez yaratıkların bizim halk kütüpha-

nelerimizde kol gezenler olduğuna dair uyarıldık. Hepimiz çocuklar olarak, bunun antika kitap ciltlerini göğüslerine bastıran, buruşuk takım elbiseli bitap düşmüş adamlar tarafından bize söylendiğini hatırlarız.

“Ahhh!” derlerdi, ortasında düzgün bir şekilde KÜTÜPHANE kelimesinin yazıldığı bir kareden ibaret olan bir diyagrama işaret ederek.

“Ayyy!” diye devam ederlerdi, bir kütüphanecinin flu ve fena hâlde yanmış bir Polaroid’i olan en net fotoğrafına işaret ederek.

“Of! Of! Of!” diyerek bitirirlerdi, ilk diyagrama tekrar işaret ederek. Bu her zaman çok kısa bir sunum olurdu.

Sonra adamlar etrafa korkuyla bakarak ve “Zaman yok, zaman yok,” diye mırıldanarak sınıflarımızdan koşarak kaçır ve bir daha asla görünmezlerdi.

Bu uyarılar, şakacı bir şekilde iletilse de yetişkin, ciddi hayatınıza uygulanması gereken ciddi meselelerdir. Kütüphaneciler hayal edilemez güce sahip iğrenç yaratıklardır. Ve güçlerini hayal edebilecek olsanız bile bu, yasa dışı olurdu. Böylesi bir varlığın neye benzediğini hayalinde canlandırmaya çalışmak bile mutlak şekilde yasa dışıdır.

Bu yüzden kütüphanecilere dikkat edin, tamam mı?

Ve şimdi de trafiğe bir bakalım.

Burada yeni bir işe girmiş bir adam var. İşte bir adam. Yeni bir işi var. O kadar yeni ki daha işe gitmemiş bile. Henüz işe gitme sürecinde. Bu onun ilk günü. Bir insan olarak değil ama bu işte ilk günü. Bugün insan olarak yaklaşık on bininci günü. Yine de, yaşadığı tüm günlere rağmen bir insan olmakta hâlâ çok iyi değil. Hâlâ bir sürü hata yapıyor. Onca zaman geçmiş ve hâlâ kendinden emin değil.

İş yerine arabayla gidiyor. Arabası güzel. Gücünün yetebileceğinden daha güzel ama tam da kısa süre sonra gücünün yetebileceğini umduğu kadar güzel. Arabası arzu uyandırıyor. Gri çizgili takım elbisesi, gülümsemesi, gümüş saati, yürüyüşü, bunlar da arzu uyandırıcı. Kendisini o an var olduğu hâliyle değil, kısa süre sonra var olacağı hâliyle düşünüyor. Gerçekte olduğu hâlimden uzak değil. Kısa süre sonra kendisinin o versiyonu hâline gelecek.

Ama sonra bir şey görüyor. Ne olduğu önemli değil. Bu, ölen biri. Ölümü ani ve kimsenin suçu değil ama aynı zamanda engellenebilirdi de. O, güzel arabasında oturuyor ve bu ölümü görüyor. Ve yeni işine gitmiyor. Hiçbir

zaman gitmiyor. Aslında, oraya hiç gitmediği için bunu yeni işi olarak adlandırmak doğru değil. Bu, hiçbir zaman sahip olmadığı iş. Bu, çoğu gelecek gibi, hiçbir zaman gerçekleşmemiş bir gelecek.

Trafik haberlerini dinlediniz.

Şeffaf Bir Hükümet Taraftarı Vatandaşlar adlı eylemci grup tarafından sağlanan yeni istatistikler Belediye Binası'ndan canlı bir şekilde geçip Vali Cardinal'le konuşmanın hiç olmadığı kadar zor olduğunu ve Belediye Binası önünde beliren vatandaşların yarıdan fazlasının meclis tarafından yendiğini ve hükümetin hâlâ şeffaf olmadığını söylüyor.

"Ben onları hâlâ bütünüyle görebiliyorum," dedi grup sözcüsü Frankie Ramon. "Onlar havadaki belli belirsiz çizgiler bile değiller, hâlâ bütünüyle görünürler, bütünüyle matlar. Sanki böyle olmaya çalışmıyorlar bile."

Az sonra: Tüm o eski soruların cevaplanmadan kaldığı, yeni bir insan olarak yeni bir hayata uyanmanın ardından ani bir bilinç kaybı. Bir, iki diye başlayarak...

Jackie Erika'ları Belediye Binası'nın karşı tarafında indirdi. Erika'lar için şehir kanunlarının kaynağına bu kadar yakın olmak güvenli değildi.

"Teşekkürler," dedi Erika'lar, arabanın kapısını açarlarken.

"Hey," dedi Jackie. "Bunu dert etmeyin. Nakit için teşekkürler."

"Sen iyi birisin, Jackie Fierro," dediler. "Ve bu da dünyayı senin için tehlikeli bir yer hâline getiriyor."

Yine kanatlar çırpıldı ve karanlık bir pus Erika'ların arkasındaki havayı doldurdu. Arabadan indiklerinde iki metreden uzun ve Jackie'nin küçük arabasına sığamayacak kadar uzunlardı.

"İyi ol," dediler, ayakları ve sonra bedenlerinin geri kalanı kaldırırken. "Bunu başaramazsan Jackie, sadece ol. Sadece olmaya devam et."

Ve yerin altına girdiler.

"Eğer bunu yapabiliyorsanız neden birilerinin sizi bir yere bırakmasına ihtiyaç duyuyorsunuz?" dedi Jackie iç çekerek.

Arabayı sokağın karşı tarafına sürdü ve valiyi ziyaret edenler ya da kendilerini Belediye Meclisi'nin korkunç isteklerine ve eksik merhametlerine teslim etmek için başvuruda bulunanlara ayrılmış küçük yere park etti.

Belediye Binası, her gece üzerini örten siyah kadifenin altından tamamen çıktığında heybetli bir binaydı. Kadife, binayı örtmediği zamanlarda sararmaya devam eden çimenlerde toplanmış hâlde duruyordu. Jackie kemerli girişten içeri adım attı, kapıda duran

nöbetçiye geldiğini bildirme zahmetine girmedi. Nöbetçi bütün sesleri ve görüntüleri bloke eden bir maske takıyordu, böylece görmesi gereken hiçbir şeyi görmeyecekti. Jackie giriş yapmaya çalışmış olsa bile bu, hâlihazırda sinir bozucu olan güne gerilim dolu birkaç dakika daha eklerdi.

Valinin ofisine giden tek yol Belediye Meclisi'ne giden eşiği geçmekti. Yolu, bedeninin elverdiğince çabuk bir şekilde, kâğıdı elinde buruşturarak geçti. Kapılar açıktı; çirkin şekilleri görebiliyor ve işbaşındaki Belediye Meclisi'nin yırtıcılara özgü feryatlarını duyabiliyordu. Bina tebeşir ve yanık saç kokuyordu.

Geçtiğimiz günlerde çıkarılan yeni bir yasayla, Belediye Meclisi'ni ziyaret etmenin, hız cezasına dilekçe vermenin tek olası yolu olarak kabul edilmişti ve sonuç olarak vatandaşlar arabada olmasalar da, bir bankta oturuyor ya da kendi yataklarında uyuyor olsalar da kendilerine verilen hız cezalarını kabul etmeye başlamışlardı. Genel hissiyat, bedel ödemektense para cezası ödemenin daha iyi olduğu yönündeydi.

Tam o anda meclis üyelerine rastladığını hayal etti. Kim Belediye Meclisi'ne yapılan bir ziyaretin tehlikesini ve acısını anlayabilir ki? Elbette, kim insanın eline yapışarak konsantrasyonunu bozan ve belki de hayatını yerinden oynatan anlam verilemez bir kâğıdı anlayabilirdi ki? Belediye Meclisi onun için sorunu bu ya da şu şekilde çözer miydi? Çözse bile, sonuç bundan daha mı iyi olurdu?

Toplantı odasındaki masanın oralardan, toplantı hâlindeki meclis üyelerinin yarattığı kaosu ortasında Jackie yumuşak bir inilti ve yüksek sesli bir şaklama duydu ve hızla yürümeye devam etmeye karar verdi.

Valinin ofisi üst katta, binanın bol miktarda ahşap panel ve çerçevelenmiş deniz feneri fotoğraflarıyla dekore edilmiş bir bölümündeydi. Valinin odasının dışındaki danışma görevlisi, Jackie ihtiyacı olan şeyi açıkladığında gülümseyerek başını sallayan ve duvarın önünde sıralanmış pelüş gece kulübü sandalyelerinden birine işaret eden oldukça yaşlı bir adamdı.

Jackie belki de sonunda kendisine yardımcı olabilecek bir yere gelmişti. Masanın arkasında duran yaşlı adam kapıyı işaret etti ve sonra beş parmağını havaya kaldırarak tekrar başını salladı.

“Sorun yok, ben beklerim.”

Önünde duran masadan bir dergi aldı. “Kan Taşı Halkanızı Yeniden Dekore Etmenin On Yolu.” “Fani Olduğunuzu Unutmadan Nasıl Kilo Verirsiniz.” “Sadece Hükümetimizden Nefret Eden İnsanların Denemek İsteyeceği Bir Pasta Tarifi, Bu Yüzden Bunu Yaparken Çekilmiş En İyi Fotoğraflarınızı Bize Gönderin ve Biz de Sizi Ortadan Kaldıralım.” Bunun gibi sıkıcı şeyler vardı ama valinin görüşmeye hazır olması için geçen birkaç dakikada kafasını dağıtmıştı.

Yaşlı adam onun dikkatini çekmek için masasına hafifçe vurdu ve sonra avuç içi görünecek şekilde eliyle kapıya doğru işaret etti.

“Teşekkürler dostum. Bütün gün boyunca konuştuklarım arasında en sevdiğim insan sensin.”

Adam merdivenlere geri dönüp onu epey meşakkatli bir şey olan kapı açma işiyle baş başa bırakırken omuzlarını silkti. Bu, orta dereceli kanama gerektiren işlerden biriydi.

“Ahh,” dedi Jackie ofise girerken. “İtiniz dediğini düşünen bir aptal gibiyim. Hayır. Çekiniz. *Kanayınızı* tamamen unuttum. Bir işaret ya da bir şeyler olmalı.”

Vali Dana Cardinal resmî bir ihtişam portresi için poz verircesine ne oturuyordu, büyük pencerelere silüeti yansıyor, ve ışık, masasına düşüyordu; kâğıtlar, ışık ve gölgenin ortasına yayılmıştı. Tüm bunlar otoritesini sergilemek için mükemmel bir şekilde sahnelenmişti.

“Aynı görüşte olacağım tutuyor ama bu binada bir şeyleri yapmaya çalış da gör bakalım neler oluyor,” dedi vali.

“Elbette, evet. Bir şeyleri yanlış yaptığını kastetmedim.”

“Evet, ettin. Hiç sorun değil. Eğer eylemlerimiz yüzünden yargılanamazsak o zaman yargılanamayız. Ve bak ne diyeceğim.” Vali ona bakmak için döndü ve dirseklerini masaya koydu.

“Yargılanabiliriz. Kesinlikle olabilir bu. Demek Jackie, beni görmeye geldin. Seni rahatsız eden bir şey mi var?”

Jackie valinin karşısındaki koltuğa oturdu ve kâğıt numarasını yaptı. Kâğıt yerde. Tekrar eline geldi. Parçalara bölündü. Tekrar eline geldi. Zihinsel olarak alevlere büründü. Tekrar eline geldi. Vali şaşırmamış görünerek, ciddiyetle başını salladı.

“Evet. İşte böyle,” dedi Jackie. “Ama bu işin sadece bir kısmı. Başka bir şey daha var: Annemin evinde daha önce bulunduğumdan emin değilim. Bana çocukluğumu hatırlayıp hatırlamadığımı sordu; hatırlamıyorum. Hatırlamıyorum, Dana.”

Jackie kâğıdı valinin masasının bitişiğindeki el oyması meşe çöp kutusuna fırlattı. Kâğıt parçası kutunun kenarına çarpıp içine girdi. Jackie kâğıdı avucunun içinde açıp masaya bıraktı. “‘KING CITY’ dışında bir şey yazamıyorum. Başka bir şey düşünemiyorum,” dedi. “Sanırım oraya gitmem gerekiyor ama görünen o ki, hiç kimse bunu yapmam gerektiğini hatta bunu yapabileceğimi düşünmüyor.”

Vali mutluluktan ziyade rahatlamak istemiş gibi gülümsedi. Pencereden hızla kararan güne baktı.

“Jackie, tüm bunlar ciddi sorunlar. Sana bu sorunların ciddi olmadığını söylemek istemiyorum. Ama yapabileceğim sadece bu kadarsa özür dilerim. Burası biraz yoğun, görebildiğin gibi.”

Elini ofisin mutlak durgunluğuna işaret etmek için salladı.

“Erkek kardeşim hasta. Sorununun ne olduğundan emin değiliz. Ona bakmak için evde olmayı istedim ama Belediye Binası’nda olmak zorundayım. Eğer her gün gitmezsem ne olacağından emin değiliz ama bu her neyse Belediye Meclisi’nin en büyük gazabından bizi koruyan şeyin valinin istisnasız her gün Belediye Binası’nda olmasını gerektirdiğini düşünüyoruz. Bu yüzden buradayım. Şehrim için. Erkek kardeşimin ateşi var ve üşüyor. Çölde ışıklar gördüğünü söylüyor. Ona hepimizin çölde ışıklar gördüğünü söyledim. Hayır, farklı ışıklar, diyor. Genellikle gördüklerimizle aynı değil. Alçaktan gidip gelen ışık baloncukları. Buna ne diyeceğimi bilmiyorum.”

“Alçaktaki ışık baloncukları mı? Çünkü ben–”

“Bu kâğıt parçasını göğsüne bastırıyor. Bize göstermiyor. Elinde ne olduğunu görmemizi istemiyor. Ortadan sıvışırken bile her zaman başkalarını düşünüyor. Bizden kaçıyor Jackie. Ayrıca büyük iş fuarı yaklaşıyor. Çadırların kurulması gerek. Her türden gizemli organizasyon en iyi kabini istiyor, böylece Night Vale’in genç insanlarını ortadan kaybolmaları ya da kendilerini töhmet altında bırakmaları ya da en iyi ihtimalle, gizemli bir organizasyonun parçası olmaları için kandırabilecekler.”

“Erkek kardeşinin bir kâğı-”

“Özür dilerim, Jackie. Amacım yakınmak değildi.” Vali başını, önce iki yana, sonra öne doğru, ardından da yeniden iki yana salladı. “Hayır, evet, amacım yakınmaktı. Dert yanacağım başka kimse yok. Ben gencim Jackie. Bunu biliyor muydun?”

“Elbette.”

“Öyleyim. Gencim. Ve bu iş zor. Sana yardım edip edemeyeceğimi bilmiyorum çünkü, açık konuşacağım, tüm bunları idare etmede biraz zorluk yaşıyorum. Ama bu, aynı zamanda benim de işim. Vali olmak için seçildim. Ben seçildim; bu yüzden de şehrimde elimden gelen en iyi şekilde hizmet edeceğim. Ve bu da bana yardım istemek için geldiklerinde, senin gibi insanlara yardım etmek anlamına geliyor. Özür dilerim Jackie, kötü bir valiyim ben.”

“Ah, hayır,” Jackie birazcık duraksadı. “Hayır, harika bir iş çıkarıyorsun.” Masanın diğer tarafına uzanıp elini uzattı. Vali elini kabul etmedi. Bir süre, insanlığı ve düşünceliliği sıkıcı bir tablodaki katışıksız bir fırça darbesi gibi iyice çatılmış kaşların içine saklanmış hâlde pencereden dışarıya bakmaya devam etti. Vali kendine gelerek suratında, daha resmî ve daha az kendisi gibi olan bir ifadeyle mükemmel bir gülümseme belirdi.

“Haydi, tekrar başlayalım. Jackie, sana yardım etmek için elimden gelenin en iyisini yapacağım. Sana yardım edemeyebilirim. Çoğunlukla edemem. Ama her zaman elimden geleni yaparım.”

“Bu harika dostum, teşekkürler.”

Vali ellerini birbirine sürttü.

“King City, Night Vale için bir sorun olmaya başlıyor. Ellerde kâğıtların olduğunu ve kafa karışıklığı, hayal kırıklığı ve korkunun kol gezdiğini biliyorum. Hayır, korku değil. Endişe. Endişe var.”

“Ben korkmuyorum ve endişeli değilim. Ben mahvoldum.” Jackie, kelimenin dilinde nasıl bir his bıraktığına baktı ve doğru bir his bıraktığını gördü, bu yüzden de kelimeyi tekrar söyledi. “Mahvoldum.”

“King City’nin Night Vale’le neden bağlantı kurduğunu bilmiyorum. Bazen başka yerlerin bizimkiyle gizemli bir bağlantısı olur. Rusya’daki ufak bir balıkçı kasabası. Düşman komşumuz Desert

Bluffs. O öl dünyası beni aylarca kapana kısırmıştı. Dışarıdaki dünyayı her zaman dışarıda tutamayız.”

“Yani King City’ye gitmeli miyim?”

“Elbette.”

“Öyle mi düşünüyorsun?” Jackie en sonunda bir otorite kendisine ne yapması gerektiğini söylediği için memnundu.

“Muhtemelen hayır. Bunun gerçek bir yer olduğundan bile emin değilim. Sadece kâğıt üzerinde bir fikir bile olabilir.”

“Ama ben şeyle konuştum–”

“King City’nin ne olduğunu bilmiyorum,” diyerek devam etti vali, esneyerek. “Ben bir sürü şeyi bilmiyorum. Night Vale için her zaman sorunların olacağını biliyorum ama. Çok fazla var bunlardan. Genellikle geçerler. Sıklıkla pek çok insanı öldürürler ama henüz gerçekleşmemiş ölümler olmadan insan dediğın nedir ki?”

“Henüz gerçekleşmemiş doğumlar olmadan?” dedi Jackie, düşünmeden.

Vali güldü. Güldüğünde farklı görünüyordu, sonra gülmeyi kesti ve artık farklı görünmüyordu.

“Teşekkürler Jackie. Buna ihtiyacım vardı. Tıpkı senin ihtiyacın olduğu gibi. Şey, buraya bir cevabım ya da durumu düzeltecek bir tavsiyem olduğunu umarak geldiğini biliyorum.”

“Yani–”

Vali ayağa kalktı; bu sözsüz bir ön vedaydı. Jackie de ayağa kalktı; bu sözsüz bir teslimiyetti.

“Hayatının dağıldığını söylüyorsun. Hayatın dağılamaz. Hayatın, hayatındır. Onu kaybetmedin. Sadece şimdi farklı.”

“Kardeşin için de aynı şeyi mi hissediyorsun? Hayatının dağılmayacağını. Sadece şimdi farklı olduğunu.”

Dana gözlerini kırptırdı. “Evet,” dedi. “Sanırım öyle.”

“Öyle olsun dostum, ama ben eski hayatımı geri istiyorum, eski hayatım artık her neyse.”

Dana başını iki yana salladı.

“Biliyorsun Jackie, ben vali olmadan önce halk radyosu istasyonunda stajyerdim. O programı hayatta tutmak için çalışan stajyerlerden biriydim sadece. Radyo istasyonunda bir stajyer olmak

tehlikeli ve korkunç bir iş. Ama bu ofiste yaşımdan daha büyük sorumluluklarla oturarak, güç bela anladığım bir sistemde çalışırken bir stajyer olarak geçirdiğim zamanları özlediğim günler oluyor. O zaman, en azından genç olmama izin vardı. En azından Vali Cardinal değil de Dana olmama izin vardı.”

“Umarım kardeşin iyi olur,” dedi Jackie.

“Her şey olacağına varacak. Ve artık hepimiz, o şey her neyse bu şeye alışmayı öğreneceğiz.”

Güle güle, dedi Jackie gözleriyle. “Güle güle Jackie,” dedi vali, dudaklarıyla.

Jackie kapıyı çekti. Kapı hareket etmedi. Kapıyı itti. Kapı hareket etmedi.

“Ah, tamam. Tanrım. Gerçekten de bir işaret olmalı,” dedi Jackie, kanayarak.

Ahşap panelli bekleme odasına çıktığında masada, dudaklarında kocaman bir gülümseme olan sarışın bir adam vardı.

“Baksana!” dedi Jackie.

“Evet,” dedi adam, sesi müşteri hizmetlerinde çalışanların kibarlığını yansıtıyordu.

Bu, Jackie oraya geldiğinde gördüğü adam değildi. Onu daha önce görüp görmediğini bilmiyordu ama görünüşü onu huzursuz etmişti.

“Burada daha önce başka biri yok muydu? Şu konuşmayan yaşlı adam hani?”

“Ah, ah hayır,” dedi adam. Gülümsemesi bozulmadı. “Burada her zaman sadece ben varım. Güzel bir gün geçirin, anlaştık mı?”

“Elbette. Tamam,” dedi Jackie.

Jackie merdivenden inerken adam birtakım formlar çıkardı, bir kalem aldı ve hiçbir şey yazmadan, formlara bakarak sessizce gülümsedi. Jackie bu kez Belediye Meclisi kapılarından geçerken irkilmedi bile. Hiçbir şey, korkunç meclis bile, başta kendisi olmak üzere, ona yardımcı olacak hiç kimsenin olmayışı gerçeğinden daha korkunç değildi.

“Dün gece eve gelmedin.”

Josh bunu, bacaklarının üstünde açık duran bir kitapla kanepeye otururken söyledi. Kırmızı pençeleri ve antenleri vardı. Üzerinde çuval gibi bir pantolon ve bir keresinde, dağlara inananlara verdiği güçlü siyasi mesajı yüzünden okuldan atılmasına sebep olan Dağ Keçileri tişörtü vardı.

Diane mutfağa girecekken durdu. Josh’un uyanmış olmasını beklemiyordu. Üç saatlik uykuyla duruyordu ve ondan önce uyanıp evden çıkmayı umuyordu.

“Şimdi buradayım. O tişörtü giymenden nefret ediyorum.”

“Dağlar gerçektir, anne.”

“Ben dağlara inanıyorum Josh. Sadece bana, seni nasıl okuldan almak zorunda kaldığımı ve müdür yardımcısı bana böylesi bir saçmalığa inanan bir çocuk yetiştirmenin ne denli uygunsuz olduğunu ilgili nutuk çekerken ön büroda beklemek zorunda kaldığımı hatırlatıyor. Utanç vericiydi.”

“Pekâlâ, ben inançlarımdan utanmıyorum.”

“Bana kötü bir anne olduğumun söylenmesinden utanıyorum.”

“Bu günlerde pek evde durmuyorsun.” Bu bir cevap değildi; konuyu değiştirmekti. Josh ona ya da kitabına bakmıyordu. Kafasının tepesindeki uzun, kıvrımlı sapların uçlarından sarkan yekpare siyah gözler yüzünden nereye baktığını anlamak zordu.

Diane onu geçip mutfağa girdi ve kahve yapmaya girişti. Kahve çekirdeklerini her zaman kendisi öğütürdü. Kahvesinin bu yüzden

daha lezzetli olduğunu düşündüğünden değil; sadece çekirdekleri öğütme sürecinden hoşlanıyordu: dondurucudaki torbanın serin buruşukluğu, tezgâha düşen çekirdeklerin yumuşak tıkırtısı, birkaç dakika boyunca bunları dövmenin terapiyi andıran etkisi.

Koruyucu gözlüklerini çıkarıp ellerini yıkarken oturma odasına doğru seslendi. “Okul nasıldı?”

“Dün gece eve gelmedin.”

Ellerini kuruladı. “Dün gece eve geç geldim.”

“Nereden?”

“İşten.”

“Sen hiçbir zaman geç saatlere kadar çalışmazsın.”

“Dün gece çalıştım?”

Diane sesindeki soru ifadesinden nefret etti ama yalan söyleme konusunda hiçbir zaman iyi olmamıştı.

“Ne yapıyordun? Ne yapıyordun ki sabahın erken saatlerine kadar eve gelmedin, mesajlarıma ve e-postalarımı cevap vermedin?”

“Telefonum kapalıydı.”

“Peki. Neden?”

Oturma odasına geri döndü ve Josh onunla yüz yüze durmak için ayağa kalktı. Josh uzundu, kot pantolonu bol katlar şeklinde toynaklarına düşüyordu.

Diane, Josh’un nasıl görüldüğünü bilebilmeyi diledi. Oğlu hakkında varsayabileceği tek bir şeyin olmasını diledi. Josh’un dengeyi sağlayacak ikinci bir ebeveyne sahip olmasını diledi. Josh da aynılarını diledi.

“Bir randevum vardı.”

Josh cevap vermedi, bu yüzden Diane huzursuz bir şekilde boşluğu doldurdu.

“Telefonumun şarjı bitti ve ben. Şey.”

“Az önce işte olduğunu söyledin.”

Josh kollarını kavuşturmaya çalıştı ama pençeleri birbirine girdi, bu yüzden kollarını beceriksizce önünde kenetledi.

“Evet, biriyle görüşüyorum. Biliyorum, bu konuları çok konuşmuyoruz. Ana-oğul olarak, bilirsin işte. Bu... Tuhaf. Değil mi?”

“Hayır, anne, hayır. Bu gerçekten havalı. İsmi ne?”

İyi bir yalan iki şeyi gerektirir: (1) konuşma tarzında kararlılık ve (2) asıl gerçeğin kararsızlığa düşürümeyeceği bir anlatı mantığı.

“Dawn,” dedi Diane, kararlı bir şekilde, bu iki şeyden birini batararak.

“Don?”

“Evet, Dawn.”

Josh arkasına yaslandı.

“Don’la ne kadar süredir görüşüyorsun?”

“Birkaç haftadır. Çoğunlukla sinemaya ve akşam yemeği yemeye gidiyor, birbirimizi tanımaya çalışıyoruz.”

Diane, Josh’un Dawn’la karşılaştığını ve ilişkileriyle ilgili konuşmaya çalıştığını düşünerek paniklemeye başladı. Zihninde, önümüzdeki günlerde Dawn’la çirkin bir şekilde ayrılmayı planladı. Yoksa bu, Josh’un onunla konuşma olasılığını daha da artırır mıydı? Bu kesinlikle Dawn’ı olası gelecek arkadaşları listesinden çıkartacaktı.

“Ve o zaman dün geceyi de Don’un evinde geçirdin?”

Doğru. Bu aralar hâlâ Dawn’la görüşüyordu ve odaklanmak zorundaydı.

“Bana böyle sorular soramazsın, Joshua.”

“Haklısın. İğrenç.”

Josh’un donuk, sallanan gözlerini ve kamçıli çeneğini inceledi. Suratındaki ifadeden oyunbaz mı yoksa agresif mi olduğunu anlamak zordu ama sesinden sırttığını anlayabiliyordu.

Diane’in suratındaki ifade gevşedi.

“Evet, son zamanlarda çok fazla dışarı çıkıyorum. Özür dilerim, Josh. Bazen hayatımda neler olup bittiğini sana yeterince anlatmıyorum. Bencilleşiyorum.”

“Sorun değil,” dedi Josh, başını eğdi ve kitabını öylesine açıp kapattı.

Annesine bu kadar ihtiyaç duyuyor olmaktan utanıyordu. Onun yaşındayken temelde bağımsız olması gerektiğini hissediyordu ama Diane önceki haftalarda evde giderek daha az zaman geçirmeye başlayınca Josh onun varlığını nasıl da kanıksadığının farkına varmıştı. Bu durum onu biraz telaşlandırmıştı, o telaş, annesinin nerede olduğunu öğrenme arzusu olarak ortaya çıktı ve bunu öğrenmek

istediği için kendinden nefret etti ama kendini bunu sormaktan alıkoyamadı da.

“Dinle. Bu karşılıklı tatlım. Sadece sen ve ben varız ve birbirimize güvenmek zorundayız. Sen benim bebeğimsin–”

“Anne–”

“Sen benim bebeğimsin. Dostumsun. Her şeyimsin, tamam mı? Ve bu da, sen bana kapılarını kapattığında elimde hiçbir şeyimin kalmadığı anlamına gelir. Bir işim ve bir evim, birkaç arkadaşım, bir arabam ve büyükannenle büyükbaban var. Ama aynı zamanda hiçbir şeyim yok.”

Josh konuşmak için çenекlerini açtı.

“Bekle,” dedi Diane. “Bana her şeyi anlatman gerektiğini söylemiyorum. Ama merak ediyorum: Hayat nasıl gidiyor? Kendini nasıl hissediyorsun? Bu senin için kolay bir dönem olmamalı. Ya da belki de öyledir. Gerçekten bilmiyorum.”

Oğlunun karşısına oturdu. Bir sessizlik oldu ve sessizliğin oluşmasına izin verdi.

“Sorman yeterliydi,” diye mırıldandı Josh.

“Josh, ben her zaman soruyorum. Daha az önce sordum. Ve tek kelimelik cevaplar alıyorum.” Sesinin giderek yükseldiğini duyabiliyordu ve buna engel olmaya çalıştı. “Özür dilerim. Ben sadece hayatlarımızla ilgili konuşmamızı istedim. Her zaman değil. Arada sırada. Bana” –Josh’un tişörtüne baktı– “Dağ Keçileri konserlerinden bahsedersen sıkılmayacağıma söz veriyorum, eğer sana ofisteki fotokopi makinesinin işimin yarısında bozulduğundan bahsettiğimde sıkılmayacağına söz verirsen.”

“Kulağa sıkıcı geliyor.”

“Değildi. Küfürlü konuşma ve makineye şiddet yüzünden on sekiz yaşından küçüklere uygun değildi.”

Josh gülmedi ama yumuşadı, Diane’in kötü bir esprinin yapmasına ihtiyaç duyduğu tek şey buydu.

“Yani Dawn’la çıkıyorum,” dedi Diane, oğluna yalanlar söyleyen tipte bir insan olmadığını düşünerek ama bir kez daha kendisinin düşündüğünden farklı bir insan olduğunu fark ederek. “Birileriyle çıkan bir anne. İğrenç, değil mi?”

“İğrenç değil,” diye mırıldandı Josh.

“Sık sık görüşüyoruz ama ne kadar süreceğini kim bilebilir ki? Kendinden bahsetsene. ”

“Bilmem.”

“Birileriyle çıkmıyor musun?”

“Hayır.” Josh zoraki güldü.

“Bir erkekten mi hoşlanıyorsun?”

“Hayır.”

Diane, Josh’un sohbete kendiliğinden katılacağını umarak ona daha fazla ısrar etmek istemiyordu.

Sessizlik, bedenlerin ve cihazların vızıltıları ve ağır sesleriyle, kahve demliğinin ve uzaktaki bir arabanın korna sesiyle, yakındaki bir kuşun feryadıyla, hafif bir gıdıklanma hissettiği boyun derisinin altındaki titreyen, yalpalayan adımlarla dolaşan kanının sesiyle ve üstlerindeki ikinci kat koridorunda yavaş, dikkatli adımlar atarak evlerinde gizlice yaşayan ve suratı olmayan yaşlı kadının sesiyle ve sessizliği oluşturan diğer seslerle daha yoğun bir hâl aldı.

“Neden bir erkekle ilgilendiğimi düşünüyorsun?” dedi Josh.

“Yani, on beş yaşındasın. Ben tüm ergenlerin işinin diğer ergenlerle ilgili düşünmek olduğunu sanıyordum, öyle değil mi?”

“Hayır, ben öyleyim, sanırım. Yani, bir erkek değil. Bir tane vardı ama o tuhaftı. Sanırım onu korkuttum.”

Diane, bu beklenmedik iletişim ânını durdurabileceğinden endişelenerek herhangi bir şey söylemekten çekindi. Josh’un kendi hikâyesini anlatmasına izin verdi.

“Arkadaşım Matt’in, benden hoşlandığını söylediği Lisa adında bir kız vardı ama sanırım o kız sadece herkese iyi davranıyordu. Biri ne iyi davranmanın onu sevmek anlamına geldiğini sanmıyorum, özellikle de herkese iyi davranıyorsan. Yani, Matt sadece kızlarla takılmayı ve arkadaşlarını da kızlarla tanıştırmayı düşünüyor. Bu kızların hepsi Matt’e âşık ve Matt bazen çöpçatan gibi onlara diğer arkadaşlarıyla randevu ayarlıyor. Ve hepsi de sırf Matt’e yakın kalabilmek için onun arkadaşlarıyla çıkıyorlar ama eninde sonunda ona dönmenin bir yolunu buluyorlar. Bence bu onun oynadığı bir oyun; gelecekteki kız arkadaşlarını zulalamak için arkadaşlarına

tuzak kurmak. Tamamen böyle. Bana da Lisa'yla tuzak kurmaya çalışmasının nedeni muhtemelen bu, çünkü kendisi hâlâ Rosa'yla çıkıyor ve eğer Lisa'yla takılırsam–”

“Josh.”

“Efendim?” Yalnız olduğunu düşünüyormuş gibi irkildi.

“Lisa'dan hoşlanıyor musun?”

“Sanırım. Evet. Onu tanımıyorum.”

“Ona karşı bir şey hissediyor musun?”

“Sanmıyorum. Birazcık. Gerçekten değil.”

“O zaman onunla çıkma konusunda baskı altında hissetme kendini. Eğer ondan hoşlanıyorsan o zaman bunda sorun yoktur. Ama bunu Matt için yapma. Bunu çözmek onun sorunu. Senin değil.”

“Tamam.”

Yine sessizlik oldu. Diane didaktik ebeveynliğiyle oğlunun lafını böldüğü için kendini azarlayarak kullandı bu sessizliği. Ama ebeveynliğiyle Josh'un hayatını bölmek de onun işi değil miydi?

“Sana bunu sormaktan nefret ediyorum,” diye sordu Diane, sormaktan nefret ederek, “çünkü burnumu sokuyormuş gibi görünmek istemiyorum.”

Josh, doğrudan onun gözlerine bakacak hâle gelene kadar, donuk bir siyahlığa sahip olan gözlerini taşıyan göz saplarını kaldırdı.

“Geçen gün arabamda bir not buldum.”

Josh'un omuzları gerildi ve antenleri geri çekildi.

“Sanırım defterinden düştü. Ve kısa bir nottu. Normalde bu kadar kişisel görünen bir şeyi okumazdım ama onu gördüm ve daha ne olduğunu anlamadan hepsini okumuş bulundum.”

Bu yalan da iyi bir yalanı oluşturan iki şeyden birini yerine getirdi.

“Ne notu?”

Josh ne notu olduğunu biliyordu. O notu arıyordu. Annesinin o notu bulmasından korkuyordu. O notla ilgili konuşmak zorunda kalmayacağını umuyordu.

Diane arada sırada onun yazdığı notları bulurdu. Bu daha önce olmuştu. Bazen bu gerçekten tesadüfen olurdu; bazen de evlerinde gizlice yaşayan ve suratı olmayan yaşlı kadın, Josh'un notlarını

Diane'in göreceği yerlere koyardı, çünkü yaşlı kadın sıkılıyordu ve başkalarının sıkıntılarını ilginç buluyordu. Diane her zaman onun özeline saygı duyduğunu söylerdi ve her zaman da bu konuda ciddi idi ama bunun yanı sıra, her zaman daha farkına varmadan bütün notu okumuş olurdu. Bu Diane'in farkında olduğu bir örüntü değilse de Josh'un çok aşına olduğu bir şeydi.

"Sınıf arkadaşlarından birine bir çocukla ilgili soru sorduğun bir nottu. İlgilendiğin bir çocukla ilgili."

Josh rahatlayarak iç çekti ve tam nefesini verirken kendine engel oldu, bu yüzden sesi, kulağa bezmiş bir şekilde burnundan soluyor-muş gibi geldi. Not bir çocukla değil bir adamla ilgiliydi. İşte notun konusu buydu.

Josh altı yaşındayken annesine, babasının kim olduğunu sormuştu. Diane ona babası olmadığını söylemişti. Bazı çocukların babası olurdu, bazılarınınansa olmazdı. Josh o bazı çocuklardan biriydi.

Josh on yaşındayken annesine babasının nerede olduğunu sormuştu; o yaştayken bebeklerin biyolojik bir anne ve biyolojik bir baba olmadan doğmasının imkânsız olduğunu biliyordu. Diane ona bilmediğini söyledi.

Josh on üç yaşındayken annesine babasının kim olduğunu sormuştu, böylece onun izini sürebilecekti. Diane ona böyle bir şeyin olmayacağını söyledi. Henüz babasını arayacak kadar büyük olmadığını. On sekiz yaşına gelince ve onun çatısı altında değil de tek başına yaşadığında istediği her şeyi yapmakta özgürdü ama daha kendisini büyütme zahmetine bile girmemiş bir adamın izini sürmeye çalışmasa daha mutlu olurdu.

Diane bunu takip eden birkaç hafta boyunca eve gelme saatini ve ev ödevi ya da koro provası ya da Erkek İzçiler toplantısı olup olmadığını sormak dışında (Josh'un Kan Kardeşliği İzçiler rozetini almasına sadece birkaç görev kalmıştı.) Josh'la çok fazla konuşmadı.

Josh annesinin iyi bir anne ve iyi bir insan olduğunu düşünüyordu. Annesi nazikti, gülümsüyor, sevgiyle kucaklıyor ve onun iyiliğini düşünüyordu. Josh aynı zamanda annesinin zor bir anne ve zor bir insan olduğunu düşünüyordu. Annesi affedici değildi, nezaketine karşılık karşısındakinden de nezaket bekliyor, sessiz-

likle öldürüyor ve iğneli ama derinden yaralayan üstü kapalı şeyler söylüyordu.

“Daha çok olgunlaşman lazım,” demişti Diane, ergenlik döneminde olduğunu bildiği son çocuklardan biri olan on üç yaşındaki Josh’a. Josh’un savunması yoktu çünkü geç serpilene biri için geç serpilmekle ilgili düşünmekten daha kötü olan tek şey, geç serpilmekle ilgili konuşmaktır.

Diane’in Josh’a babası hakkında bir şey söylememesinin kendi adına iyi bir nedeni vardı. Yaptığı çoğu şey için iyi bir nedeni yoktu. Çoğunlukla o anda doğru görünen şeye göre hareket ediyor ve daha sonra bunu kendi kendine mazur gösteriyordu ve bu anlamda, tanıdığı diğer insanlardan pek de farklı değildi.

Bazen –sinemadaki gün ya da hız cezası yedikten sonra olduğu gibi– Josh’a Troy’u anlatmak istediği oluyordu ama isminin şekli ağzında yanlış bir his bırakıyordu ve onunla ilgili konuşma düşüncesi, tam olarak kendi hayatına benzeyen bir rüyadan uyanmış da gerçek ve rüyayı birbirinden ayırt etmeye çalışıyormuş gibi başının dönmesine yol açıyordu. Troy’dan nefret etmiyordu. Kimseden nefret etmiyordu. Sadece onunla ilgili konuşmak istemiyor ve bu yüzden de konuşmuyordu.

Josh on beş yaşındayken annesine babasının kim olduğunu sormamıştı. Kısmen onun iyiliği, kısmen de kendi iyiliği için onu üzmemek istemiyordu.

Josh bunun yerine Belediye Binası’na tam erişimi olan, ne olduğu tam olarak belli olmayan fakat tehditkâr bir devlet kurumunda çalışan bir memuru tanıyan kukuletalı şahıslardan bazılarını tanıyan bazı insanları tanıyan bir arkadaşına bir not yazdı. O memur Josh’un babasının kim olduğuna dair bazı bilgilere erişebilirdi.

Şimdi annesi bunun Josh’un hoşlandığı bir çocukla ilgili bir not olduğunu düşünüyordu. Hiç de üzgün görünmüyordu ve Josh, ona üzülmeye için bir neden vermeyecekti.

“Ah! O not. Onu arkadaşım DeVon’a yazdım,” dedi Josh gerçeği söyleyerek, iyi bir yalanın her iki unsurunu da yerine getirme konusunda başarısız olmadan önce. “Kuzeni, şey, Ty 800 numaralı yolun yakınındaki DuBois Yolu’nda yer alan yeni bir sözleşmeli okula

gidiyor. Ve DeVon bana Ty'n hayatında birilerinin olmadığını ve gerçekten sevimli olduğunu söyleyip duruyor, ben de onunla tanışmak istediğimi söyledim ve DeVon ne yapabilirim bir bakayım falan dedi ve ben de bir resmi var mı falan dedim ve DeVon, dur bakalım, sana bir tane bulurum ama bekle biraz dedi. Bakayım, ilgileniyor mu ilgilenmiyor mu dedi."

"Bir fotoğrafını aldın mı?" dedi Diane.

"Evet."

"Ve?"

Josh hayalindeki aşkının detaylı özellikleri konusunda kararsızdı, bu yüzden de yalanı sarsıldı.

"Sevimli mi?" Diane oğlunun birileriyle çıkacak kadar büyümesi konusunda utanmadı, gerçi daha sonra, yalnız kaldığında utanmak için kendine izin verecekti.

"Evet," dedi Josh, zihni söylediklerini henüz yakalayamamışken. İsteddiği son şey annesinin kendisine bu var olmayan Ty ile tanışmak istemesi ya da daha kötüsü, DeVon'a sevimli kuzeniyle ilgili bir şeyler sormasıydı.

"Onunla ne zaman tanışıyorum?"

"Anne!"

"Özür dilerim. Özür dilerim." Ve sohbet sona erdi. Her ne kadar konuşmaya devam ettiyseler de ikisi de bunu hissedebiliyorlardı. Bağlantı, ya da son birkaç dakikadır su üstüne çıkan şey her neyse, yine gözden kaybolmuştu.

"Neyse, o kadar da meraklı değilim zaten. DeVon iyi bir arkadaş. Kuzeniyle çıkmak tuhaf olurdu."

"Josh." Diane ağlamadı, gerçi daha sonra ağlamak için kendine izin verecekti. "Böyle akıllı, düşünceli bir çocuğum olduğu için o kadar gurur duyuyorum ki."

"Ağlayacak mısın?"

"Hayır." Diane ayağa kalkıp mutfığa doğru yürüdü. Yine Evan'la ve onunla ilgili bilgi edinmek için bir sonraki sefer nereye bakacağıyla ilgili düşünmeye başlamıştı. Yorgundu ve yeni oluşmaya başlamış bir paniği baskılamaya çalışıyordu. Kendi kendiyi kalabileceği zamana, düşünecek zamana ihtiyacı vardı.

Bunu, “Benim kahve içmem, senin de okula gitmen lazım,” diyerek yüksek sesle açıkladı.

Diane bir yardım kampanyasında birkaç yıl önce aldığı kırık ağızlı bir Night Vale Halk Radyosu kupasından kahvesini içti. İstasyona bağış yapmayı kendisi tercih etmemişti. Ama arkadaşlarından birine Cecil’in programını sevdiğini ifade etmişti. Yorumları istasyon tarafından kasabanın her yerine saklanan binlerce dinleme cihazından birine yakalandı. Yaş, öz varlık ve istasyonun programları için algılanan hevesi hesaplayan karmaşık bir algoritma kullanan Radyo İstasyonu Yönetimi doğrudan Diane’in banka hesabından, bir çek yazmasına ya da bir zarf göndermesine hatta paranın gönderildiğini bilmesine bile gerek kalmadan bağış aldı. Bu, dâhil olan herkes açısından uygun bir bağış toplama yaklaşımıydı. Bir gün postayla o kupayı ve üzerinde Eleanor Roosevelt’in meşhur sözünün (“Bir gün Ay’ı ilgisizliğimizle mahvedeceğiz!”) olduğu gömleği teslim aldı ve böylelikle NVHR’nin bir destekçisi olduğunu anladı.

“Bugün arabayı alabilir miyim?” diye sordu Josh, bu sabah inşa etmiş olduğu iyi niyetten faydalanmaya çalışarak.

“Alamazsın.”

“Anne.”

“Hayır dedim.”

“Az önce akıllı ve düşünceli olduğumu söyledin.”

“Doğru. İyi ve sorumluluğunu bilen bir sürücü olduğunu söylemedim.”

“Ama daha iyi olmamı istiyorsun, değil mi?”

“Yaptığın şey bu mu, Josh? Seninle sohbet etmeye çalışıyorum. Seninle konuşmaya çalışıyorum ve bu sabah gerçekten bir ilerleme kaydettik. Nazik olduğun, kendini açıkça ifade ettiğin ve sevimli davrandığın gerçek bir dönüm noktası yaşadık ve ne için? Sırf arabamı almak için mi?”

Josh tamamen hareketsiz bir biçimde dikiliyordu. Bu en çok korktuğu andı. Annesiyle sohbetleri bu şekilde ilerliyordu. O sadece konunun kapanmasını ve babasını arayabilmek için dışarıya çıkmayı istiyordu. Onu terk eden babasına göre kim olduğunu anlamak istiyordu, (Babası onu terk mi etmişti? Bilmiyordu ve asıl

mesele buydu) aynı şekilde, tüm iyi ve kötü yönleriyle, annesine göre kim olduğunu anlamak istiyordu. Sonra, kendisini bu iki kişi arasında ve onların karşısında görerek her gün girdiği formların altında, herhangi bir anda dünyanın onu gördüğü formun altında kim olduğunu anlamaya başlayabilirdi.

“Sadece benden bir şey istediğin zaman benimle gerçekten konuştuğundan şüpheleniyorum artık. Bu büyük bir ikiyüzlülük.”

“Anne. Ben–”

“İkiyüzlülük içi dışı bir olmamak anlamına gelir. Okulda size bu kelimeyi öğretip öğretmediklerini bilmiyorum.”

“Otobüse yetişirim ben.”

“Acele etsen iyi olur.”

Josh eşyalarını çantasına fırlattı ve kapıdan çıkıp gitti.

Diane kahvesine baktı, oğluyla yaşadığı sevimli bir ânı mahvettiğini, böyle davrandığında oğlunun onun etrafında olmaktan nefret ettiğini biliyordu.

“Seni seviyorum,” dedi, bunun için çok geç olmadığını umarak.

“Ben de seni seviyorum,” diye karşılık verdi Josh, duyulmayacak kadar alçak bir sesle.

Bilim ve belediye lideri sorununu çözmeye başarısız olunca Jackie Belediye Binası'nın otoparkına gidip arabasına bindi, ne yapacağından emin değildi. Hiç kimse hiçbir şeyi çözmemişti. Hiç kimse ona yardımcı olamamıştı.

İşçilerin kapılardan koşturarak çıkıp uzun bir işlem olan Belediye Binası'nın üzerine siyah kadife örtme işine başlamalarını seyretti. Onu ilgilendirmeyen ya da etkilemeyen bir sorun için insanların uğraş vermesini seyretmek hoştu. Yardım etmek ya da harekete geçmek ya da seçim yapmak zorunda değildi. Bir yanı, koltuğu olabildiğince yatar pozisyona getirip geceyi orada uyuyarak geçirmek istiyordu. Bir noktada kalmak ve dünyanın, tuhaf ve korkunç meseleleriyle onsuz dönmesine izin vermek istiyordu.

Ama daha o düşüncüyü aklından geçirmeyi tamamlamadan kontağı çevirdi ve otoparktan geri geri çıktı. Durmayacaktı. Duramazdı. İçinde, vazgeçmeyi, sorunlarının en imkânsızı kadar imkânsız hâle getiren bir şey vardı.

Night Vale'de akşamın erken saatlerinde arabayla gezinmek huzur vericiydi. Yollarda çok fazla araba yoktu, çoğunlukla sadece ne olduğu tam olarak belli olmayan fakat tehditkâr bir devlet kurumunda çalışan memurlar kasabada yavaş ve sabit bir hızla gece devriyesine başlıyorlardı. Kukuletalı şahısların, yaptıkları her neyse, onu üstlerinde uygulayacakları yalnız yayaları aramak üzere kaldırımlarda gezinmesi için yeterince geç bir saat değildi (neredeyse hiçbir karşılaşmaya tanık olunmadı; olunduysa da, tanıklar

tüm şey, artık her neyse, bitene kadar duyu sistemlerinin tanık olan kısmını örtecek kadar akıllıydılar.)

800 numaralı yol boyunca çeşitli iş yerlerinde ışıklar açıktı. Gün geceye dönerken Tüm Gece Açık Mehtap Lokantası'nın neon ışıkları göze çarpıyordu. Radyonun bir keresinde tasvir ettiği gibi, ılık çöl karanlığında nane yeşili bir ışık dilimi vardı. Orada yemek yemeyi düşündü, açlık, çözümü gayet basit bir sorundu, ama geri dönüp kendisine gülümseyen o adamı –mutfaktaki sarışın adamı– görme düşüncesi kendini huzursuz hissetmesine neden oldu. Bu, valinin ofisinin dışında gördüğü o sarışın adam mıydı?

Başını salladı ama düşünce aklından gitmiyordu.

Sarışın adam, dedi.

“KING CITY,” diyordu kâğıtta.

Annesinin arka bahçesindeki bir adam. Sarı saçlar. Bir gülümseme. Onu oradan tanıyordu. Kalbi bileklerinde atıyordu, ki nadiren orada atardı.

Işık benekleri –kırmızı stop lambaları, sarı veranda ışıkları, turuncu sokak lambaları, Arby's'in yüzlerce metre yukarısındaki tuhaf, yeşilimsi beyaz ışık titreşimleri– alaca karanlık ufkunun puslu morunu süslüyordu. Uzakta, gökyüzündeki bir çatlağı andıran, yumuşak mavi ışığın pürüzlü çizgisi görülüyordu. Tüm bunların yukarısında, yıldızların ve Ay'ın ve gözetleme helikopterlerinin arama ışıklarının temiz, beyaz parlaklığı vardı.

Night Vale'deki çocuklar, kayıt yapan ya da izleyen ya da helikopterlerin yaptığı şey her neyse onu yapan helikopterlerin sürekli dalga pırpırlarını duyarak büyürler. Bu, iyi ve kötüyü kusursuz bir şekilde yargılayanlar tarafından size iyi bakıldığını bildiğiniz için rahatlatıcı bir sestir.

Jackie kendisini rahatlamış değil, sadece alışmış hissediyordu. Düşünmüyor, sadece yapıyordu. Arabasının hızının farkına varmadan 800 numaralı yoldan çıkıp sonunda Sandwaste'se ve barista bölgesi olan gecekondu mahallesine çıkan isimsiz bir sokağa girdi. Gerçi, tüm bunlardan önce o isimsiz yol Jerry'nin Taco Dükkanı'nın önünden geçiyordu.

Jerry'nin Taco Dükkânı'nın yumuşak ışıkları gün boyunca görüldüğü en davetkâr şeydi. Burası, birkaç yıl önce bir zaman yolcusunun dâhil olduğu çirkin bir kazanın ardından yakın bir zamanda yeniden açılmış olan ufak bir tezgâhtı ama daha şimdiden etrafta yemeklerin yıllarca beklemeye ve öncesindeki sessizliğe değdiğine dair haberler yayılmıştı.

Yemeği sipariş vermek ve sonra onu tüketmek gibi basit bir görevi yerine getireceğinden dolayı rahatlamış bir şekilde otoparka girdi. Elini cebine atarak elindeki kâğıttan farklı türde bir değere sahip, farklı türde bir kâğıdı tuttu.

Otoparktaki tek araba gümüş renkte bir kamyonetti. Altı kişilik. İyice eskimiş. Tavanı yüksek. Uzun. Camları kurumuş çamurdan dolayı gri renkteydi. Onu daha önce pek çok kez görmüştü. John Peters'a (bilirsiniz, çiftçi olan?) aitti.

John mekânın en iyi yaptığı yemeği, gizemli bir şekilde gevrek olan *enchiladayı* çoktan sipariş vermişti ve camın önündeydi.

Jackie "Hey, John," diye bağırdı yürürken.

Adam elinde gevrek *enchilada*yla döndü.

"Selam Jackie. Rehin işleri nasıl gidiyor?"

Jackie tezgâha dirseğini koydu ve buzlu camın diğer tarafında siparişini almak için bekleyen gölgeyi el sallayarak geçirtirdi.

"İyi gidiyor. Kesinlikle iyi gidiyor. Ben sadece, şey, sanırım ara veriyorum. İnsanlar ara verirler. Senin nasıl gidiyor, yani, çiftçilik?"

"Ah, her zamanki gibi işte. Çiftçilik, bilirsin yani."

"Kesinlikle."

Enchiladadan büyük, çtır bir lokma.

"Dostum, bu güzel görünüyor." Jackie camın arkasındaki gölgeli figüre döndü. "Bundan bir tane ve bir tane de Jerry'nin Özel Taco'sundan alacağım. Borcum ne kadar?"

Camın altından bir fiş uzandı. Ücrete göz attı.

"Gerçekten mi? Tanrım."

John Peters, Jackie'nin fişin üstüne kendini zorlayarak bir gözyaşı dökmesini ve fişi camın altından itmesini seyretti. Ücret ödendi, yemek dakikalar sonra bir servis penceresinden verildi.

"Buranın fiyatları biraz yükseldi," dedi John.

“Biraz anlatsana.”

İkisi de yemeklerine gömüldüler. Başka hiçbir şey işe yaramadığında yemek yemek kesinlikle yarıyordu.

“Güderi bir evrak çantası taşıyan taba ceketli bir adamla ilgili ne biliyorsun?” diye sordu Jackie, yemek yemenin rahat sessizliğini bozmak istemeyerek; ama soruya takılıp kalmak da istemiyordu.

John yemeğini çiğnemeyi bıraktı.

“Sen güderi bir evrak çantası taşıyan taba ceketli bir adam mı gördün?” diye sordu.

“Evet. Onunla ilgili pek bir şey hatırlamıyorum, o ayrı.”

“Hayır,” dedi John. “Hatırlayacağını sanmam zaten. İnsanlar üzerinde öyle bir etkisi vardır.”

Jackie içinde dikildikleri ışık birikintisinden ilerideki karanlık çöle baktı. Orada hareket vardı. Söz konusu taba ceketli adamı ışığın tam sınırında hızla koşarken görebildiğine yemin etti. İnsan değil de daha çok bir karaltı gibiydi ama yine de bir şeye doğru değil de bir şeyden kaçır gibi çaresiz bir şekilde koşuyordu.

John’un bakmadığı düşünöldüğünde, “Bu-?” diye sordu, sadece kendisi olabilecek kişi.

Yemeğini tezgâha düşürdü ve tezgâhtan uzaklaşmaya başladı ama John elini omzuna koyarak onu durdurdu.

“Zahmet etme. Onu yakalayamazsın zaten, muhtemelen. Yakalasan bile hatırlayamazsın. O tehlikeli.”

“Tehlikeli mi?”

“Yerinde olsam onun kasabasından uzak dururdum.” Jackie’nin eline işaret etti. Jackie kâğıdı kaldırdı.

“King City’den mi?” diye sordu Jackie.

“KING CITY,” diye doğruladı kâğıt.

“Diane yüzünden burada bence,” dedi John.

“Diane Crayton mu?”

“Diane yardım mı ediyor yoksa onun peşinde mi bilmiyorum ama kesinlikle her zaman Diane neredeyse o da oralarda sinsi sinsi dolaşıyor gibi görünüyor.”

“Diane Crayton,” diye tekrar etti Jackie, kendi sorusuna cevap. Bu bilgiyi düşündü.

“Ben olsam onun kasabasının yakınlarına gitmezdim,” dedi John. “Ne bulacağını kim bilir ya da keşke bulmasaydım diyeceğin neyi bulursun kim bilir.”

Horchata dolu bir köpük bardak alıp büyük bir yudum içti, gözleri adamın koşuyor ya da koşmuyor olabileceği yerdeydi.

“Çoğunlukla bizi mahvetmezler,” dedi John. “Çoğunlukla biz kendi kendimizi mahvederiz.”

Otoparka başka bir araba geldi. Bu, otuz yıl değilse de en azından yirmi yıl öncesinden, iyi korunmuş bir Chrysler'di. İçinden, aynı şeylerin söylenebileceği bir kadın çıktı.

“Anne?” dedi Jackie, kadın Jerry'nin Taco Dükkânı'na girerken.

Jackie'nin annesi gülümsedi. O sabah giydiği kıyafetlerin aynılarını giyiyordu.

“Selam, John. Çiftçilik nasıl gidiyor?”

“Buraya şu federal sudan biraz getirene kadar çoğunlukla hayali mısır yetiştiriyorum. Bu da diğer her şey gibi büyüyor. Çok da iyi satıyor. Artı, çok fazla iş gerektirmiyor.”

“Gerektireceğini hayal etmezdim, hayır.”

Annesi camın diğer tarafındaki gölgeye (Jerry?) merhaba dedi, sıradan menüye göz attı, hoşuna giden bir şey bulamayınca gizli menüyü almak için şifreli ifadeyi söyledi.

“Sırlar konusunda rahatımdır,” dedi annesi, sonra sunulan sarı sayfayı hızlıca gözden geçirdi. “Şey, şunu söylemek zorundayım ki, hepsi de çok iyi geliyor kulağa. Dört numarayı alacağım ve hiç kimseye söylemeyeceğim.”

“Anne, sen her zaman bu arabaya mı biniyordun?”

Annesi menüden başını kaldırıp baktı.

“Evet, elbette tatlım. Sadece tek bir arabam oldu. Kimin hayatı boyunca birden fazla arabası olur ki?”

“Çiftçiliğe dönmek zorundayım sanırım,” dedi John, açık kapının eşliğinde dikilirken.

“Dışarısı karanlık,” dedi Jackie'nin annesi.

“Gerçekten de öyle,” dedi John, elini gözlerine siper edip karanlık gökyüzüne bakarak. “Tamamen karanlık. Yani, geri dönsem iyi olur.”

Göz kırptı, ambalajı ve bardağı çöp kutusuna attı ve kamyonuna bindi.

“Anne, en son bana çocukluğumu anlatıyordun.”

“Evet tatlım, sanırım öyleydi.” Annesi peçetelikten birkaç tane peçete alıp oturdu. Jackie’ye bakmadı.

“Neyle ilgiliydi?”

Annesi güldü. Gülmeye devam etti.

“Anne, neler oluyor? Neden bana söylemiyorsun?”

Annesi gülmeye devam etti. Aynı zamanda ağlıyordu. Jackie ne yapması gerektiğinden emin değildi. Annesinin yemeği geldi, annesi hâlâ gülüyor ve aynı zamanda ağlıyordu. Jackie yolda birkaç defa durarak, kamburu çıkmış hâlde tezgâha yaslanmış annesine doğru yürüdü ve kolunu uzatıp annesinin sırtına attı. Jackie pence-reden kendi arabasına baktı. Keşke kendisi de aynı anda hem gülüp hem de ağlayabilseydi. Her ne kadar kendisinden sadece çok şey alınmış olsa da sanki her şey alınmış gibi hissediyordu.

Jackie kendi arabasından sonra John’un gidişinin ışık ve karanlığın sınırında girdaplar yaratan tozuna baktı, koşan bir adamı andıran hareketliliği hâlâ görebiliyordu.

“Diane Crayton,” dedi kendi kendine. Artık annesini duyamıyordu.

Diane yerel haberleri sık sık seyreder.

Kablolu yayın olduğunda bile yerel haberleri seyreder. Yerel haberler güçlü bir yayın frekansına sahiptir, bu yüzden insan kablolu yayını olmasa bile yine de yerel televizyon haberlerini alabilir. İnsanın işe yarayan bir kablolu yayını olsa bile, yerel haber yayını tüm kanallarda çıkar. Hatta anteni olmasa bile. Hatta insan televizyonu kapatsa bile, frekans bazen öylesine güçlüdür ki. Çok çok güçlüdür. Haberleri kapatmak zordur.

Yerel haber istasyonunun sloganı şudur: “Haberleri kapatmak zordur. Buyurun. Deneyin. Gördünüz mü?”

Her hâlükârda Diane yerel televizyon haberlerini seyreder çünkü haberler onunla konuşur. Gerçek anlamda onunla konuşur.

Sabah haberlerini sunan iki kişiden –kravat takıp ceket giymiş, çukur gözlere ve keskin dişlere sahip ve fotoğraflarda kendini göremeyen– biri şöyle dedi, “Diane Crayton. Merhaba.”

Diane önce hiçbir şey demedi, çünkü mısır gevreği yiyordu. Sabahı, henüz işe gitmemişti, duştan yeni çıkmıştı. Duşta, birdenbire bir evin duvarları arasındaki tüm o boşluğu ve tüm bu boşluk boş bir küpe dönüşecek olsa ne kadar yer tutacağını düşündü. Bu düşüncenin nereden geldiğine dair hiçbir fikri yoktu.

“Merhaba Diane,” dedi diğer sunucu.

“Selam. Merhaba. Günaydın,” diye cevap verdi Diane, nazik bir şekilde suratını kapatarak ve agresif ve tartışmalı reklamlarıyla bilinen yerel bir şirketin ürettiği bir ağız dolusu Flakey O’nun kalanını çiğneyerek.

“Josh nasıl?” dedi üzerinde fil dişi klapalı, kahverengi bir ceket olan, saçlarını açık, parlak, kestane rengi dudaklara ve tırnaklara ve parlak kırmızı gözlere sahip olan ikinci sunucu.

Josh okula giden otobüse yetişip binmişti. Konuşmalarından sonraki gün iyiydi. O günden sonraki gün daha az iyiydi. O günlerden sonraki günler, kaçırılan gözlere ve kapalı kapılara dönüşmüştü.

Diane’e okuldan Josh’un dersleri asması ve geceleri Night Vale’in üstünden geçen gizemli ışıklarla ilgili kamu merakını ifade etmek ya da koruyucu teçhizatlar olmadan Belediye Meclisi odalarına girmeye çalışmak gibi tehlikeli şeyler yapmasıyla ilgili endişeli telefonlar geldi. Ayrıca her gün eve geç geliyordu.

Onunla Ty hakkında konuşmaya çalışmıştı ama bu konuyu açtığı anda, Josh sinirlenmiş görünüyordu. İnce, sarı gözlerini devirip uzun kulaklarını kafatasının tepesine yatırmakla ve “Sorun yok,” ya da “Yeni bir şey yok,” ya da “Bu konuyu konuşmak istemiyorum,” demekle yetiniyordu.

“Josh iyi mi?” dedi ikinci haber spikeri.

“İyi.”

“Nereden biliyorsun?”

Diane cevap vermedi.

“Çok fazla şey yaşıyor, Diane,” dedi ilk spiker ve iki spiker karşılıklı gülümsediler. (Bu bir gülümseme miydi?)

“Birilerine abayı yaktı bence ve olmadı,” dedi Diane. Mısır gevreği yemeyi bırakmıştı.

“Onu huzursuz eden sadece bu mu? Sadece başarısız olmuş bir ilişki mi?” diye ısrar etti ikinci spiker, en azından habercilikte biraz altyapısı olduğunu göstererek.

“Bilmiyorum. Keşke bilseydim. Bilmiyorum. Farklı görünüyor ya da bir şeyler içindekileri kontrolden çıkarmış gibi ve ben onu tekrar nasıl doğru yola sokacağımı bilmiyorum. Sınıfta birilerine not yazıp duruyor. Derslere giderse tabii.”

“Belli bir kişiye mi not yazıyor?”

“Bana anlatmadı.”

“Telefon kayıtlarını kesinlikle kontrol et, Diane,” dedi ilk spiker, masanın üzerinde mümkün görüldüğünden daha ileriye doğru eğilerek.

“Bu biraz onun hayatını istila etmek gibi olur.”

“Sen onun annesisin. Senin çatın altında yaşadığı sürece ve faturaları sen öderken istila etmeye hakkın var,” dedi ikinci spiker.

“Ve başkalarının telefon kayıtlarını kontrol etme konusunda isteksiz davranacak birine benzemiyorsun,” diye ekledi diğeri.

Ve tam bu noktada iki spiker, provası yapılmış bir özenle tiz sesle güldüler ve sonraki birkaç saniye boyunca Night Vale’deki pek çok insan tarafından hissedilen alçak sesli bir gümbürtü oldu.

“Bunun sadece tutulduğu biriyle ilgili olduğunu sanmıyorum,” dedi spikerlerden biri.

“Tim’e katılıyorum,” dedi diğeri.

“Teşekkürler Trinh.”

“Dün gece, onu gördüğümde,” dedi Diane, “küçüktü; bir basketbol topu boyutlarındaydı. Ve bir basketbol topu gibi yuvarlaktı. Bir basketbol topunun aksine, pürüzsüz, koyu renkli ve ağırdı. O şekle büründüğünde onunla nasıl konuşacağımı bilmiyorum.”

“Ne çok anne babanın bunu söylediğini bilemezsin, Diane,” diye mırıldandı Tim gülümseyerek ve kaşını kaldırarak. Tim’in boğazının arkasından ya da haber spikerlerinin deyimiyle “toraks”tan seri bir tıkırtı sesi geldi.

“Ona destek olmalısın,” dedi Trinh.

“Ama bu ne anlama geliyor ki? Kapısının önünde dikiliyorum. Kapıyı çalıyorum. ‘Josh,’ diyorum. Bunu iki kez söylüyorum. Ona akşam yemeğinin hazır olduğunu söylüyorum. Ona televizyon var diyorum. O ise ‘iyi’ diyor. Hepsi bu kadar. Her şey ‘iyi’. Ve artık derslere gitmiyor.”

Diane’in evinde bir yerlerden tiz bir çığlık ve bir aynanın parçalanma sesi duyuldu. Buzdolabı açıldı ve bir kutu badem sütü sanki raftan aşağı fırlatılmış gibi yere düştü. (Fırlatılmıştı.) Onun evinde gizlice yaşayan ve suratı olmayan kadın yine taşkınlıklarından birini sergiliyordu.

“Lanet olsun.” Diane gözlerini devirerek ayağa kalktı.

“Sakin ol, Diane. Süt bir felaket değil. Hemen ilgilenilmesine gerek yok.”

“Evet, hikâyeni bitir.”

“İşte, odasından çıktığında konuşmadan öylece oturuyor. Gözleri içeri çekiliyor. Ellерinde ve ayaklarındaki tüyler ipeksi, düz ve yumuşak bir şekilde uzuyor. Burun delikleri genişliyor. Buna ne demem beklenir? Yapılması gereken doğru şey nedir?”

Badem sütünün yerde yayılmasını seyrederken iç çekti.

“Dürüst olmak gerekirse, ona vurmak istediğim zamanlar oluyor,” dedi. Bunu söyleyeceğinden kendisinin de haberi yoktu.

Spikerler birbirlerine baktılar ve sahte masalarındaki boş kâğıtları karıştırdılar. Badem sütü dolaplara kadar gidip orada birikti. Bir yaprak kâğıt havlu alıp onu silmesi gerekiyordu ama kendisini hareket edebilecekmiş gibi hissetmiyordu.

“Yani böyle bir şeyi asla yapmazdım. Sadece aklımdan geçiriyorum. Bu beni kötü bir insan mı yapar?”

“Ancak kötü şeyler yaparsan kötü bir insan olursun,” dedi ikinci spiker.

“Teşekkürler.”

“Bu bir aklanma değil Diane. Bunun karşılığında da, ancak iyi şeyler yaparsan iyi bir insan olursun.”

“Televizyonu kapat da eBay’de bulduğum şu bıçağa bir bak,” diye fısıldadı suratı olmayan kadın, Diane’in omzunun üstünden. Diane dönüp koridora baktı, meraktan çok alışkanlıktan. Koridor boş ve doğal olmayan bir şekilde karanlıktı. Yanağına bir parmağın dokunduğunu hissetti.

Suratı olmayan yaşlı kadın, insanların televizyon seyretmesinden hoşlanmaz. Diane onu görmedi, aslında, onu hayatında hiç görmemişti ama aşağıya baktı ve masanın üzerinde uzun bir av bıçağı gördü. Bıçak, kullanılmaktan körelmişti ama temizdi ve körelmesi dışında mükemmel durumdaydı.

“Bu güzel bir bıçak, Suratı Olmayan Yaşlı Kadın. İyi bir pazarlık yaptın mı bunun için?”

Cevap yoktu.

Diane televizyonu kapattı. Spikerler çölde kasırga güvenliğiyle ilgili konuşarak ekranda kalmaya devam ettiler ve Diane'in zihni, Josh'a olan sevgisini daha iyi ifade edebilme olasılıklarıyla dolup taşıtı.

İyi insan, iyi şeyler yapan insandır. Bu aldatıcı şekilde basit bir tanımdı çünkü onun ya da bir başkasının, iyi şeylerin ne olduğunu bildiğini ima ediyordu. Bu durumda hangi iyi eylemi gerçekleştirebilirdi ve bu, hangi standarda göre iyiydi?

Telefonunu alıp "Evlat, ara sıra geçimsiz olduğum için özür dilerim. Yaşadığın şeyler her neyse bunlar için üzgünüm, ayrıca, bana anlatmak zorunda değilsin. Ama ben senin annenim ve eğer bir şey varsa yapabilece-" yazdı. Metin karakteri sınırına ulaştı.

Diane birden fazla metinle tek bir mesaj göndermeyi sevmezdi. Kelimeleri sildi. Başka kelimeler yazdı. Kendisine herhangi bir şey anlatmasının gerekmediğiyle ilgili kısmı annelerin bilmesi gereken şeyler olduğuyla değiştirdi ve eğer ciddi bir soru--

Karakter sınırlaması.

Yazdıklarını sildi ve bir şeyleri, bir geceliğine bir kenara bırakmakla ilgili şeyleri yeniden yazdı. Sadece bir gece. Hatta bir saat. Konuşmak için. Sadece televizyon dizileriyle ilgili konuşmalar bile. Sil.

Yeniden yaz. Ergen olmanın ne kadar zor olduğunu bilmekle ilgili bir şeyler.

Sil.

"Dersler nasıldı?" ile başlayan ama ardından, daha sonra konuşmak istemeye dönüşen bir şey.

Sil.

Diane telefonuna baktı. Josh'la son mesajlaşması birkaç gün öncesine aitti. Gönderdiği son mesaj: "ne zaman evde olursun?" Bundan önceki mesaj yine Diane'dendi: "geç kalacağım; yemek için markete uğrayacağım; bir şey istiyor musun?" Josh'la mesajlaşmalarında geriye gitti. Birkaç hafta öncesinde, Josh'tan gelen şu mesaj vardı: "özür dilerim, yanlış kişiye gitti." Bundan önceki mesaj aynı tarihte Josh'a aitti: "onunla kesinlikle tanışmak istiyorum."

Diane bu yanlış gönderilmiş mesajı unutmuştu. Bunu, Josh'un bir çocukla buluşmakla ilgili notunun bağlamında tekrar okudu.

Kendisi için yazılmamış bir şeyi okumayı istila etmek olarak düşündü. Oğlunun iyiliği için endişelenmeyi iyi annelik olarak düşündü.

Josh bir çocukla buluşmak istedi. Bu karmaşık bir şey değildi. Zaten kendinden nefret etme ve huzursuzluk dolu bir dünyaya onu buyur etme konusunda zor zamanlar yaşıyordu. Josh bir çocukla tanışmak istiyor ve Diane'in merakı onu geriyordu. Bir hoşlanma. Aşkın erken yakınlaşmalarını yaşayan bir ergen. Bu, tatlı bir şeydi.

Ağlama öncesi belirtileri gösterdiyse de ağlamadı. "Hatırlatayım: Seni çok seviyorum. Hepsi bu." Sonra metni gönderdi.

Ağlama öncesi durum, ağlamaya döndü. İyi bir ağlama. Hüzünlü ama iyi bir ağlama. Televizyondaki spikerler endişeyle ona baktılar ama haberleri sunmaya devam ettiler. Bir elin sırtını nazikçe okşadığını hissetti.

"Teşekkürler, Suratı Olmayan Yaşlı Kadın," dedi Diane. "Bu iyi geliyor."

Telefonu titreşti. Ekranı baktı. Josh cevap yazmıştı.

"Troy'la tanışmak istiyorum."

NIGHT VALE'İN SESİ

Ve sırada kasabamız için etkinlik takvimi var:

Cumartesi, Night Vale Halk Radyosu ve Night Vale Yerel Haber Televizyonu arasında bir *softball* maçı var. Size söylememde sakınca yok; bu, keyif aldığım bir oyun değil. Vücut uzantılarının şekli ve miktarı yüzünden televizyon haberlerinde çalışan yaratıklar, sıklıkla sopayı insan gözünü rahatsız eden şekillerde tutarlar. Genellikle diğer takımı korkutup kaçırarak kazanırlar, o kadar ki televizyon haberleri takımı boş bir sahada kazanmak için oyunlarını oynarken, karşı takım yedek kulübesinde ses çıkarmadan oturur. Gelin de harika bir oyun olması gereken şeyi seyredin!

Pazar, kasabamızın en önemli ürününü kutlayan Hayalî Mısır Festivali ve Eğlence Fuarı'nın yıl dönümü. Gelin, basit ve sağlıklı hayalî mısır tariflerinden deneyin ve *Night Vale Günlük Gazetesi'nin* sponsor olduğu kostüm yarışmasına katılın. Herkesin beyinsiz bir hayvanlık durumuna döndüğü bir toplumda basılı haberler azaldığı için herkesin giyinmesini istiyorlar. En iyi kostümün sahibi, bir yıl boyunca, ufak el baltaları taşıyan gazete çalışanları tarafından birkaç tane *Günlük Gazete* aboneliği satın almak için zorlanmama hakkını kazanıyor. Ayrıca gezintiler ve karnaval oyunları ve korku dolu heyecan ve umut edilen gelecekler ve karın ağrıları ve ter ve hayal kırıklığı ve ter ve ter ve aşk ve olması gerekenden daha fazla şey ifade eden ama gerektiğinden daha azını ifade eden bakışlar ve bir top fırlatma oyunu olacak.

Pazartesi, Sheraton Cenaze Evi'nde bedava numune günü.

Salı, ters yüz edilecek. Uykudan yorgun bir şekilde kalkıp gece olduğunu göreceğiz ve plakları dişlerimize fırçayla yeniden yerleştireceğiz. İşe geri geri gideceğiz, iş tablolarını yapılmamış hâlde getireceğiz, dağılan toplantılarda fikirleri unutacağız ve yüzlerce kedi resmini görmemiş olacağız. Sonra, kafeinden hafif sarhoş olmuş hâlde evlerimize döneceğiz, fincanlara sıvı uyanıklık tüküreceğiz ve tazelenmiş ama uyku mahmuru bir hâlde, belli belirsiz, sadece belli belirsiz hatırladığımız rüyalara geri döneceğiz.

Çarşamba, Bir Korsan Gibi Kokma Günü. Kasabadaki herkes haftalarca banyo yapmayıp kül ve kanla ovalanarak çılgın bir eğlenceye katılmaları için teşvik edilecek.

Perşembe, Dark Owl Records çalışanları, Patsy Cline'ın hayaletine ulaşmak için bir oturum düzenleyecekler. Eğer uğrayıp yardım etmek isterseniz sadece sessizce girin ve lütfen bir rozet kravat takın. Artık hepimiz rozet kravat takıyoruz. Ve o ayakkabıları giymeyin. Tanrım, size her şeyi anlatmak zorunda mıyız? Belki de gelmeseniz daha iyi olur. Kayıtlar satılık değil, her zamanki gibi.

Bu hafta cumayı atlıyoruz, ama gelecek hafta çifte cuma yaparak bunu telafi edeceğiz. Takvimlerinize işaret koyun.

Etkinlik takvimini dinlediniz.

Az önce bir son dakika haberi elime ulaştı. Gizli Polis, bu gece kalabalık bir grup hâlinde ortalıkta dolaşacaklarına dair daha önce yaptığı açıklamayı geri çekmek istiyor. Bunun bilinmemesi gerekiyordu.

"Bir şeyleri bilmek istediğinizi sanıyor ama sonra onları bilir hâlde geldiğinizde artık çok geç oluyor. Bunu bilmek istemiyordunuz. Bilmeyi hiç istemediniz," deniyor Gizli Polis'in basın açıklamasında. "Bu, hiç bilmemeyi dileyeceğiniz şeylerden biri."

Açıklama, hafızanın, temelleri sağlıksız bir insan kurgusu olduğunu ve büyük resimde, hiçbir şeyin önemli olmadığını falan söyleyerek devam ediyor.

Diğer bir habere göre, güderi bir evrak çantası taşıyan taba ceketli bir adam görülmüştü. Onunla ilgili herhangi bir şey ya da bunun neden haber olduğuna dair bir şey hatırlamıyorum ama o zaman bana önemli gelmişti. Şöyle not almışım: "Taba ceketli adamla ilgili bir şeyler söyle." Bu neydi? Ne söylemem gerekiyordu?

“Bu iyi bir fikir değil, Josh.”

“Neden?” Bağırımları kilitli oda kapısının arkasından boğuk geliyordu.

“Çünkü–”

Çünkü kelimesinden sonraki boşlukta Diane sonraki kelimele-
rinin ne olabileceğini düşündü.

Çünkü o tehlikeli bir insan mı? Belki de. Troy tehlikeliymiş gibi görünmüyor. Ama herkes tehlikeli olabilirdi.

Çünkü seni hayal kırıklığına uğratacak mı? Muhtemelen. Daha önce kaybolmuştu, yine kaybolabilirdi. Ayrıca berbat bir baba olabilirdi.

Çünkü bu iş karmaşıktı. Genç beyninle anlayabileceğinden daha karmaşık, demek istedi.

Çünkü tam olarak bir nedeni yoktu ama Diane, Troy’un tekrar ortaya çıkması ve Josh’un ilgisi ve Evan’ın ortadan kaybolması birleşince bir fırtınanın kopmak üzere olduğunu hissetti ve kendini Josh’a siper ederek onu, gelecekte olacaklar her neyse hepsinden korumak istedi.

“Çünkü ben öyle dedim,” dedi Diane.

Duyulabilir bir cevap gelmedi.

“Gitmek zorundayım,” dedi Diane.

“Nereye gidiyorsun? Saat yedi.”

“Dışarıya.”

“Kiminle? Don’la mı?”

İkisi de beklenen ses tonlarına büründüler ve sanki bir senaryodanmış gibi repliklerini okudular ama sahne bir şekilde karışıp tersine döndü. İkisi de bunu olması gereken şekline çevirmek istedi ama ikisi de bunu nasıl yapacağını bilmiyordu.

Diane, Troy'u tekrar bulmaya çalışmak, belki de sinemaya tekrar gitmek için dışarı çıkıyordu. Josh bunu yapmadan önce kendisinin Troy'la yüzleşmesi gerekiyordu. Josh eninde sonunda onu bulacaktı, bu yüzden Diane, bunu oğluna ya da daha kötüsü Troy'a göre değil de kendine göre kolaylaştırabilse daha iyi olurdu.

Ayrıca, Evan için iş yerinde yaptığı aramada ve Dawn'la konuşmasında çıkmaza girdiği için daha fazla bilgi alabileceği tek yer kayıtlar binasıydı ama vatandaşların kamu kayıtlarının tutulduğu yeri bilmelerine izin verilmiyordu. Bunların Belediye Binası bodrumunda bir yerlerde olduğunu düşünüyordu ama kayıtlar ofislerine girmek için yüksek seviyeli izniniz yoksa, haber muhabirlerini ve her şeye burunlarını sokan soy bilimcileri tuzağa düşürmek için tasarlanmış karmaşık, dolambaçlı labirentlerde sıkışıp kalırdınız.

Diğer seçenek halk kütüphanesine gitmekti. Çok az insan kütüphaneye yaptığı ziyaretten geri dönerdi.

Birkaç yıl önce Night Vale Halk Kütüphanesi'nde Yaz Okuma Programı'ndan sağ kurtulan bir kız vardı. Tamika Flynn adlı bu kız, kendisini ve sınıf arkadaşlarını tutsak eden kütüphaneciyi Eudora Welty'nin dokunaklı yuvaya dönüş romanı *İyimserin Kızı*'nın bütün ciltli baskılarında saklanan sustalıyı kullanarak mağlup etti.

Ama bir kütüphaneciyi yakından gören ya da iletişim kuracak bir fiziksel durumda bulunan çok az kişi hayatta kalmıştır.

Belki de Diane Troy'u kullanabilirdi. Polis memurlarının her türlü veri tabanına erişimi vardı. Eğer Diane arama yapmak için Troy'un ofis bilgisayarlarını sadece birkaç dakikalığına kullanabilseydi, muhtemelen Evan hakkında bir şeyler bulabilirdi. Onu yeni bir tarafa yöneltecek bir şey: emlak kayıtları, bir doğum ya da nikâh belgesi, eğer yasal bir sakınse, belediyeye sunmak zorunda kaldığı zorunlu rüya günlükleri, değilse, bir tür cezaevi kaydı.

Bunu yapmak için Josh'tan tüm hayatı boyunca hiç olmadığı ka-

dar uzak durması ve bunu yapmak için de Dawn'la olan şu hayali şeyi devam ettirmesi gerekiyordu.

"Evet, Dawn'la."

"Neden Don'u akşam yemeğine çağırılmıyorsun?"

Diane cevap vermedi. Josh, zahmetsiz bir sis bulutu gibi kanatlarını çırparak kapısını açtı.

"Anne, Ty falan yoktu. DeVon bana, babamın gerçek adının Troy Walsh olduğunu öğrenmemde yardımcı oldu. Bir fotoğraf bulamadık ama DeVon, arkadaşı bir tane bulabilir mi diye bakıyor. Babamla tanışmak istiyorum. Yani artık sana gerçeği söyledim. Benden yapmamı istediğin gibi açıldım. Şimdi sende. Şimdi sıra sende. Randevulara gidiyorsun. Bazen bu randevular tüm gece sürüyor ve tamam, yani bu bir şey sanırım ve o ayrıntılara ihtiyacım yok. Ama benim hiçbir zaman bir babam olmadı ve onunla tanışmama izin vermiyorsun ve şimdi birileriyle ciddi ciddi görüşüyorsun ve onunla tanışmama da izin vermiyorsun."

"Dawn bir kadın," diye düşünmeden düzeltti Diane, yalanıyla alakasız bir gerçekliğe dayanarak ve sonra hemen pişman oldu.

"Yani gerçekten de bir babam olmasını istemiyorsun, öyle mi?" dedi Josh, yine düşünmeden, hayatıyla alakasız olmayan bir incinmişliğe dayanarak ve sonra hemen ekledi: "Hayır, özür dilerim. Hayır, sorun yok. Demek istediğim... Sorun yok."

Josh şaşırmıştı, yine savunmaya geçti ve oraya nasıl vardığından emin olamadı.

Diane hiçbir şey yapmadı. İstemsiz bir şekilde nefes aldı. Evlerinde gizlice yaşayan ve suratı olmayan yaşlı adam tavana tırmandı ama ikisi de onun farkına varmadı.

Josh, Diane'le bir saniye kadar göz göze kaldı, sonra geri geri sürünerek kapıyı kapattı.

Portakal suyuyla ilgili anlamadığımız pek çok şey var, diye düşündü ev.

Diane mutfığa doğru yürüyüp buzdolabını hızla açtı. İçinden bir şey almak istemiyordu ve bu yüzden, yapacağı sonraki şeyin ne olacağından emin olmadan birkaç saniye boyunca açık buzdolabının karşısında dikildi.

Telefonu titreşti. Bir metin. “Merhaba?”

Bilinmeyen numaraya cevap yazdı. “Merhaba?”

Diane buzdolabındaki portakal suyu kutusuna, parlak, yuvarlak meyve logosuna, yüzeyi kabarcıklı surattaki görünmeyen gözleri gölgeleyen hasır şapkaya, pembe, yaprak şeklindeki bir dille hafifçe ayrılmış mükemmel insan dişlerine sahip gergin sırtışa baktı. Neden portakal suyuna gözlerini dikip baktığını bilmiyordu ama herhangi bir şeyi neden yaptığını da bilmiyordu zaten.

Troy her yerdedi. Ondan çok sayıda vardı ve Josh onlardan sadece biriyle tanışmak istiyordu. Bu, engel olabileceğini düşünmediği bir buluşmaydı, bu yüzden Troy’un artık kim olduğunu ve ne istediğini anlamak için daha fazla zamana ihtiyacı vardı. Ve sonra Evan vardı. Neden Evan’ı böyle yana yakıla arıyordu?

Ona göre hayatı bir şekilde başıboş bir hâl almış, ilerleyişi raydan çıkmıştı. Josh ve Troy, bu bir şeydi. Ama daha büyük bir değişim hissediyordu ve bu değişim Evan ortadan kaybolup kendisi dışında herkes tarafından unutulduğunda başlamıştı. Hayatında, Night Valde, belki de dünyada ters giden bir şeyler vardı. Bu şeyin büyüklüğü belli değildi ama her neredeyse kendisi de bunun içindeydi.

Telefonu titreşti.

“epey zaman oldu”

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu ve cevap vermek istemedi. Sinemaya gitmesi gerekiyordu. Sinemaya gidecekti.

Tekrar Josh’un kapalı kapısına gitti.

“Josh, özür dilerim. Tüm bunların sana anlamsız geldiğini biliyorum. Bana da anlamsız geliyor.”

Hiçbir şey.

“Seni seviyorum.”

Uzun bir hiçbir şey.

“Ben mükemmel değilim. Değilim. Özür dilerim.”

Cılız bir “Ben de seni seviyorum,” geldi.

Diane nefesini bıraktı. Telefonu tekrar titreşti.

“beni hatırlıyor musun?”

Telefona baktı. Metinlerin alan kodu, canlı renkler yelpazesinden tonlarda parlayan, yılanlarla dolu yanmış bir ormanın posta

pulu boyutundaki bir fotoğrafıydı. Alan kodunu tanıyamadı ama oraya ait değildi.

Titreşim.

“beni hatırlıyorsun diane.”

“Sen kimsin?” diye yazdı.

Hiçbir şey.

Hiçbir şey.

Başına gelecek şeyleri beklemekten yorulmuştu; bir şeylerin gerçekleşmesini sağlayacaktı. Sadece numarayı arayacaktı. Telefonu kulağına koydu.

Telefon kulağında sıcak bir şekilde titreşti ve Diane bu yakınlıktan dolayı ciyakladı. Bir mesaj daha.

“evan”

Bir fotoğraf eklenmişti. Bu suratu daha önce hiç görmediğinden emindi. Küçük, kahverengi bir evrak çantası taşıyordu ve üzerinde taba rengi bir ceket vardı. Çanta deri gibi görünüyordu. Koyu gri pantolonu ve yakaşı açık, açık mavi bir gömleği vardı.

Adamın suratına baktı. Gözlerini, ağzını, burnunun kıvrımını, saçın bitim çizgisini hatırlamaya çalışarak uzun süre baktı. Adam kendisine yabancı değildi, Diane gözlerini ona odaklayamıyordu. Yanaklarına ya da kulaklarına ya da çenesine her baktığında kendisini, onlara değil de taba rengi ceketine ya da deri evrak çantasına bakarken buluyordu.

Ve gözleri suratına gittiğinde sanki onu ilk kez görmüş gibi oluyordu. Tanıma yoktu.

Titreşim.

“hatırladın mı?”

“evan. ben hatırlıyorum ama başka hiç kimse hatırlamıyor.”

“hiç kimse hatırlamaz diane.”

“seni arıyorum. neredesin.” Diane numarayı yazmak için bir kalem uzandı. Onun varlığının sadece dijital değil fiziki kanıtına da ihtiyacı vardı.

“sana geleceğim.”

Çantasını kapıp ön kapıya yürürken “aslında dışarı çıkıyordum. Kasabada buluşalım,” diye yazmaya başladı Diane.

Yazının ortasında telefon titreşti.

“Buradayım!” yazıyordu mesajda.

Hemen önünde ön kapı yüksek sesle vuruldu. Diane birdenbire buzdolabını açık bırakmış olduğunu hatırladı.

Diane oraya nasıl geldiğine dair net hiçbir fikri olmadan Tüm Gece Açık Mehtap Lokantası'nın köşedeki masalarından birinde oturuyordu. Sağ tarafına baktı ve arabasının otoparkta olduğunu gördü.

“Başını çevirme.”

Masanın diğer tarafında taba renk ceketli bir adam oturuyordu. Adam ona tanıdık geliyordu.

“Gözlerini benden ayırma, Diane.”

Diane'in kucağında kendi el yazısıyla yazılmış bazı notlar vardı. Birinde “Evan McIntyre” yazıyordu. Bir diğerinde “King City?” İkincisi iki kez daire içine alınıp altı çizilmişti.

Buraya nasıl gelmişti? Olanları düşündü. Ona ne yapmışlardı? Ya da o kendi kendine ne yapmıştı? Kendisinin dışındaymış, kendi hayatına bir yabancıнын gözlerinden bakıyormuş gibi hissetti ve gördüğü şeyi sevmedi.

Masanın karşısına baktı ve adam orada değildi. Bir saniyeliğine gözlerini kırptı ve adam geri dönmüştü.

“Gözlerini benden ayırma,” dedi, “yoksa unutursun.”

“Evan,” dedi Diane tereddütle.

“Adım Evan değil,” dedi adı Evan olmayan adam. Sonra adını söyledi.

“Evan,” dedi Diane tereddütle.

Adam gerçek adını tekrarladı.

“Evan, adının ne olduğu umurumda değil. Üzgünüm, değil. Neden ofisten gidip ortadan kayboldun?”

Ne kadar süredir lokantada olduğunu ve Josh'un kendisi için endişelenip endişelenmediğini merak etti. Onun endişelenmesine, kendisinin onunla ilgili endişelenmesinden daha fazla endişelendi. Aynı zamanda, içinde, Evan'ın gerçek olduğu, karşısında oturduğu, var olduğu ve ofisinde çalıştığı doğrulandığı için bir zafer duygusu vardı.

Adam, eş zamanlı olarak hem anlayışlı hem de savunmacı bir tavırla, omuzlarını geniş gösterecek şekilde, dimdik oturuyordu.

Laura masaya gelip ikisine de kahve doldurdu. Diane öğle yemeği siparişi verdi. Laura, parmağını ve bloknotuna tutturulmuş küçük mürekkep şişesini kullanarak bir inek kafatası çizdi. Bu, birkaç dakikasını alan detaylı bir resimdi, bu arada, Evan ve Diane onun işini bitirmesini sabırla beklediler ve Laura onlara resmi gösterdiğinde ikisi de resmin, fiziki hayatın güzelliğini ve geçiciliğini yakaladığı konusunda hemfikir oldular.

Laura mutfağa dönmeden önce, "Özür dilerim tatlım, ne sipariş etmiştiniz?" diye sordu.

"Sadece kahve," dedi Evan. "Teşekkürler."

"Güzel gözlerin var," dedi Laura. Bunu neden söylediğini bilmiyordu. Ayrıca özgür iradeye inanmıyordu ama bu, bahsedilmeye değer kadar önemli bir mesele değildi.

"Ben mi o mu?" dedi Diane, şakayla, her ne kadar bilmek istese de.

"Ne dedin tatlım?"

"Hangimizi kastediyorsun?"

"Anlamadım."

"Beni mi Evan'ı mı kastettin?"

"Evan kim tatlım?"

Diane, Evan'a baktı ama adam orada değildi.

"Buraya yalnız geldin, Diane. Sadece birkaç dakika önce."

Masada sadece bir kahve fincanı vardı. Sadece bir kişilik servis takımı vardı. Karşısındaki suni deri koltuk boştu ve masanın altına doğru, düzgünce itilmişti.

"Boş ver. Teşekkürler," dedi Diane.

Laura gitmek için döndü, dalları, önceden Evan'ın bulunduğu boşlukta sallanıyordu.

Diane çaba harcayarak nefes aldı.

Evan'ın gözlerinin olduğu yere baktı. Nasıl göründüklerini hatırlayamadı ama yaklaşık konumlarını tahmin edebiliyordu. Onun ortaya çıkışını görmedi. Evan yine oradaydı; Diane'in bakışlarına karşılık veriyordu. Diane gözlerini kaçırmak istedi.

“Odaklan,” dedi Evan, yine görünür bir şekilde.

“Bu benim için zor.”

“Benim için de zor. Neredeyse hiç kimse beni hatırlamıyor. Geldiğim yerde bile. Ama sen hatırlıyorsun. Sen beni hatırlıyorsun. Yardımına ihtiyacım var, Diane.”

Diane kahve fincanını sımsıkı kavradı. Josh'la en son konuştuğu zamanı düşündü ve o öfkenin kendisini bu tuhaf sohbet boyunca ayakta tutmasına izin verdi.

“Benden yardım falan isteyemezsin. Seni tanımıyorum. Ofisimde belirliyorsun. Anılarıma çaktırmadan sızıyorsun ve sonra da hayatımdan kayboluyorsun. Şimdi bile kaybolmaya devam ediyorsun.”

“Bu kontrol edebildiğim bir şey değil.”

“Bahane istemiyorum.” Gözlerini ondan ayırmadan masanın karşısına bir kalem ve boş bir kâğıt parçası uzattı. “Adını yazmanı istiyorum.”

Adam ağzını açtı.

“Çabuk yap şunu. Konuşmak yok.”

Diane iyi bir insandır. İyi insanlar açık olmakta iyi değildirler. İyi insanlar başkalarını aceleye getirmek ya da borçlu çıkarmak ya da rencide etmekten hoşlanmazlar. İyi insanlar başkalarını iyi hissettirmekten hoşlanırlar. Isırcı olurken iyiliği devam ettirmek zordur. Saygılı ve ısırcı olabilirsiniz elbette ama bunun iyi olmakla alakası yoktur.

“Ve sen bunu yaparken ben senin fotoğraflarını çekeceğim. Bu gülünç duruma tekrar düşmeyeceğim.”

Telefonu eline aldı.

“Seni gülünç duruma düşürmeye çalışmıyorum, Diane. Elimden geldiği kadarıyla sana yardımcı olmaktan mutluyum,” dedi, adını sayfaya yazarak. Diane, orada yazan ada baktı, başını salladı ve hemen o an unuttu.

“Bana yardımcı olmak mı? Evan, bu lokantaya nasıl geldiğimi hatırlamıyorum. Bunun beni ne kadar huzursuz ettiğini biliyor musun?”

Daha adam cevap veremedi Laura geri döndü. Diane’in önüne bir kâse meyve ve bir yığın ponza taşı bıraktı. İki kahve fincanını da tekrar doldurdu.

“İşte Yunan salatan,” dedi Laura. “Ve biraz daha kahve, yakışıklı.” Adama baktı ve sırtarak Diane’e kaşlarını kaldırdı. Diane gözlerini adamdan ayırmadı. Laura omuzlarını silkerek uzaklaştı ve az önce neler olduğunu unuttu.

Diane onun birkaç tane fotoğrafını çekti.

“Açıklamak zor–” dedi Evan.

“Açıklamaya çalış,” diyerek araya girdi Diane.

Güderi bir evrak çantası taşıyan taba ceketli adam açıkladı. Diane de anladı. Başını, anladığını göstermek için salladı. İtiraz etti. Onun söylediklerini asla yapmayacağına karar verdi ve sonra bu konuyu düşünmeyi kabul etti.

Kahvesinden bir yudum aldı. Adamın az önce söylediklerine dair bir şey hatırlamıyordu.

“Buna ihtiyacın olacak.” Ona, üzerinde “KING CITY” yazan bir kâğıt parçası uzattı.

“Bu nedir?” diye sordu Diane.

Adam cevap vermek yerine masalarının yanından geçen sarı saçlı beyaz önlüklü adama işaret etti.

“Kastettiğim kişi o. Kastettiğim kişi o,” diye fısıldadı taba ceketli adam Diane’in sol kulağına, masanın karşısında oturmasına rağmen, dudaklarını kıpırdatmadan.

“Troy?” Gözleriyle Troy’u takip etti. “Onu nereden tanıyorsun?”

Taba ceketli adamın oturduğu yere tekrar baktı. Adam tabii ki gitmişti. Koltuğu çekilmiş, kahvesinin yarısı içilmişti. Masada, net bir şekilde Amerikan doları olarak işaretlenmiş ama Diane’in tanıyamadığı bir banknot vardı.

“Sana bunu zaten açıkladım. Unuttun mu?” diye bir fısıltı geldi Diane’in sağ kulağına. “O kâğıdı Josh’a ver. Josh’la tanışmak istiyorum.”

“Josh’tan ne istiyorsun?” Oğlunun adı geçince, şaşkınlığı yoğun bir koruma duygusuna dönüştü. Bir çocuğu böylesi bir karmaşaya sürükleyen herkes çok kötüdür. Cevap yoktu. Diane pencereden dışarıya baktı.

Taba ceketli adam çöle doğru koşuyordu. Onu, otoparkta ışığın etki ettiği alanın sınırında zar zor görebiliyordu. Adamın kolları delirmiş gibi sallanıyor, evrak çantası da aynı şekilde savruluyordu. Ayakları yeri döverken arkasından büyük kum bulutları çıkarıyordu, başını arkaya atmıştı ve suratından akan terler Diane’in oturduğu yerden bile görünüyordu. Bu, bir şeye doğru koşma değil, bir şeyden kaçıştı. Sonra, adam ışığın cılız sınırını terk ederek gözden kayboldu.

Diane elindeki kâğıt parçasına baktı. Üzerinde “KING CITY” yazıyordu. Masada, herkesin görebileceği potansiyel bir suç aleti bırakmış olmaktan utanarak kalemi çantasına sakladı ve eşyalarını topladı.

Hâlâ ne süredir restoranda olduğundan emin değildi. Josh’la vedalaşmış mıydı? Josh nerede olduğunu biliyor muydu? Diane ona mesaj yazacaktı.

Gitmeden önce Troy orada mı diye restorana göz gezdirdi. Onu göremedi.

Jackie ona tezgâhtan el salladı. Hoşbeş ettiler. Jackie’nin ona bakışında tuhaf bir şey vardı. Düşünceli ve şüpheli gibiydi. Diane tam anlamıyla rahat görünmeye çalıştı. Karşılıklı, çok fazla anlamı olmayan birtakım kelimeler ettiler. Sonra her şey ters gitti. Diane, “Ne?” dedi ve Jackie başını sabırsız bir şekilde salladı.

“Boş ver. Orada ne saklıyorsun?”

Diane’in elindeki kâğıda başıyla işaret etti. Diane, Jackie’nin elinde de aynı kâğıttan olduğunu fark etti ama zihnini, bu konuda merak duymaya yetecek kadar bu gerçeğe odaklayamıyordu.

“Hiçbir şey,” dedi Diane ve kâğıdı çantasına tıktırdı. Kâğıt, çantasında kaldı.

“Şanslı,” dedi Jackie ve kâğıdın ucunu tezgâha vurarak kahvesine geri döndü.

Diane yine anlamadı ama Jackie’nin suratı asıktı ve Diane sohbetin bu noktada sona ermesine izin verdi. Öylesine bir görüşürüz

dedi ve Jackie, Diane'in gereksiz ve kaba olduğunu düşündüğü alaycı bir espriyle karşılık verdi.

Diane arabasına doğru giderken anahtarlarını almak için elini çantasına attı.

Eline buruşturulmuş kâğıt denk geldi. Kâğıdı çıkardı. "KING CITY" diyordu kâğıtta. Kâğıt neden kendisindeydi? Bu kâğıt parçası nereden gelmiş olabilirdi? Kâğıdı yere attı ve sonra kendisini suçlu hissederek yerden alıp çöp kutusuna götürdü. Daha kâğıdı atamamıştı ki, hemen yanı başından onu irkilten bir çarpma sesi geldi.

Troy oradaydı, büyük çöp torbalarını kutuya atıyordu.

"A, selam," dedi ve hemen arka kapıdan içeri girdi.

Diane elinde bir kâğıt parçası tutuyormuş gibi görünüyordu. Bunun ne olduğunu ya da nereden gelmiş olabileceğini ya da bunu elinde tuttuğu için daha sonra ne kadar pişman olacağını bilmiyordu.

Jackie soruşturma anlamında tam bir çıkmazdaydı. Taco açısından gayet iyi gidiyordu. Sol eliyle bir kâğıt parçasını hiçbir zaman atamama yeteneği düşünülüşünde, her şey harika gidiyordu. Ama neler olup bittiğini anlamaya çalışmak hiç de iyi gitmiyordu.

Geceyi, zihninin de aynı şekilde açık olmasını dileyerek gözleri açık geçirmişti. Atladığı bir şeyler olmalıydı; o günkü anılarında dolanıp duran olayları ve bireyleri birbirine bağlayacak bağlantılar olmalıydı. Ama varsa da bunu göremiyordu. Belki de yeterince akıllı değildi. Ya da belki dünya yeteri kadar akıllı değildi. Belki de dünya, anlamlı gelen bir hikâyeyi oluşturacak kadar akıllı değildi. Belki de sadece rastgele unsurları bir araya getirip Shakespeare'in de çok iyi bilinen sözünde "sonunda hiçbir şeye varmayan anlamsız bir hareket ve durum gösterisi"⁴ diye belirttiği şeyi oluşturuyordu.

Ertesi sabah elinde sadece bir ipucu kalmıştı. Sarışın adamı annesinin evinde görmüştü. Ve onu valinin ofisinin dışında görmüştü. Ve onu Tüm Gece Açık Mehtap Lokantası'nda görmüştü. Adamla konuşup bu şey her neyse onun içine nasıl dâhil olduğunu öğrenmenin vakti gelmişti.

Tüm Gece Açık Mehtap Lokantası'na gitti. Her zamanki kalabalık yine oradaydı; bu da, müdavimlerin pek çoğunun orada olduğu ve aynı zamanda, lokantada her zaman aynı masalarda oturan, asla gitmiyormuş gibi görünen ve yemek tabaklarını tırtıklayan belli birtakım insanların olduğu anlamına geliyordu. Zamanda donup

4 Shakespeare, *Hamlet* 2. Perde, 2. Sahne (ç.n.).

kalmış müşterilere sahip olmak, iyi bir restoran olmanın işaretidir. Yemek yemenin iyi bilinen bir kuralı da, eğer bir zaman döngüsünde sıkışıp kalmış müşterileri yoksa, muhtemelen o mekânın kızartma tabağı sipariş etmeye değmeyeceğidir.

Jackie tezgâhtaki her zamanki yerine oturdu.

“Selam, Jackie,” dedi Laura, kalın, odunsu dalları tezgâha sürterken güçlkle hareket ederek. “Aç mısın?” Meyvelerle dolu bir dalını, davetkâr bir şekilde ona doğru eğdi.

“Teşekkürler Laura, ama sadece bir kahve alayım.”

Laura kahve makinesine doğru ilerledi, giderken dalları, ketçap ve mayonez şişelerini ve boş su bardakları istifini devirdi.

Jackie mutfağa baktı. Sarışın adam yoktu.

Mekânı incelemek için döndü. Diane Crayton yerinden çıkıyordu. Yanında biri var gibiydi ama Jackie onun kim olduğunu hatırlayamadı. Diane’in masasına tekrar baktı ve kalbi hızla atmaya başladı, sonra tekrar mutfağa baktı ve kalbinin neden böyle hızla attığını anlayamadı.

Diane yanından geçti. Jackie onu durdurup, sanki önemsiz bir şeymiş gibi onunla biraz konuşmaya karar verdi. Diane gerçekten de bu işe bir şekilde dâhilse Jackie’nin bunu bilmesi gerekiyordu.

“Hey! Diane!” dedi Jackie, öylesine bir yarım ağız selamlamayla.

Diane irkilirken soluğu kesildi.

“Sakin ol,” dedi Jackie, selam veren elini “Oha,” diyerek indirirken. “Sadece selam diyordum.”

“Tabii ki. Ben...” Diane nefes aldı. “Düşüncelerime dalmışım.”

Elini düşüncelerinin nerede olduğunu işaret etmek için salladı. İyi olduğunu ve rahatsız olmadığını işaret etmek için de güldü. Ellerin ve kahkahasının kombinasyonu, irkildiğine ve rahatsız olduğuna işaret ediyordu.

“Tabii, anlıyorum. Harika.”

“Özür dilerim. Gitmek zorundayım. Umarım sana verdiğim gözyaşı işe yarıyor.”

“Evet. Gözyaşı. Harika. Çok yakında raftan uçacağına eminim. Gözyaşlarına her zaman talep var.”

“Annen nasıl?”

Jackie sert bir bakış attı.

“Annemle ilgili ne biliyorsun?”

Diane suratını astı.

“Ne?” dedi.

Sohbet bu noktadan itibaren ters gitmeye başladı. Jackie, Diane’in kendisinden bir şeyler gizlediğini hissetti. Sanki herkes Jackie’den bir şeyler gizliyordu; sanki tüm dünya onun oynamaya asla rıza göstermediği bir saklambaç oyunuydu. Jackie sohbeti bıraktı ve kahvesine döndü.

Diane gülümsedi ama gülümsemesi yalnızca dudaklarıyla sınırlı kaldı.

“Seni sonra görürüm artık Jackie.”

“Ben tam anlamıyla görünürüm.” Jackie bunun oldukça iyi bir espri olduğunu düşündü ama Diane gülmedi.

Jackie’nin kahvesi, üzerinde dünyaya pis pis bakışlar atan, tuhaf orantılara sahip dev bir adam logosu olan bir kupada geldi. Logonun altında keskin bir nesneyle tahrip edilmiş bir ifade vardı, yazının pek çoğu silinmiş, sadece BENİ ARA kalmıştı. Kupanın üzerinde, kanın tam olarak silinmediği yerde bir leke vardı.

Bir yudum aldı ve bekledi. Bekledi ve bir yudum aldı. Yudum alma eylemi, bir bekleme eylemiydi. Bazen kahveyi ağzına bile götürmüyor, sadece dudaklarını kupanın ağzına götürüyor ve sonra kupayı masaya bırakıyordu.

Klipsli not panosu olan kadın her zamanki gibi oradaydı ve Jackie her yudum aldığı anda kadın bir şeyler not alıyordu. Kulaklığı olan ve dışarıda dikilen bir kadınla birlikte çalışıyor gibi görünüyordu; dışarıdaki kadın arada sırada ona çılgınca el sallıyor, diğer kadın da çılgınca el sallayarak karşılık veriyordu. Sonra klipsli not panosu olan kadın çabucak ve ilgisiz bir şekilde bakışlarını kaçırıyor, yüksek sesle ıslık çalıp şöyle diyordu, “O kişiyi bilmiyorum. Eğer benden bir yabancıyı tanımlamamı isteseydiniz, o hanımefendiyi söyledim. Onu daha az tanıyamazdım yani.”

Jackie tekrar mutfağa baktı; adam yine oradaydı. Sarışındı ve beklenen tüm yönlerden yakışıklıydı (ve bu anlamda yakışıklı değildi), Jackie’ye bakıp sonsuz sayıda köfteyi havaya fırlatıyor,

etrafında bir buçuk metre yarıçapında et-benek şeklinde bir köfte pınarı oluşturunuyordu.

Tabureden atladı. Klipsli not panosu olan kadın not defterine delirmiş gibi yazmaya başladı ve Laura, “Hey Jackie, nereye gidiyorsun?” dedi ama ayağa kalkamadı çünkü dalları, dondurma dolabının kapısına sıkıştı.

Jackie mutfağın çelik çarpma kapısının olduğu arka tarafa koştu. Kapılara vurup geçerek içinde kimsenin olmadığı mutfağa girdi. Bütün köfteler hâlâ oradaydı, bu da, adamın kısa bir süre önce orada olduğunun kanıtıydı.

Hazırlama masasının yanından yavaşça geçti, masanın, tence-re ve tabakların konulduğu alt tarafına bakmak için durdu. Kimse yoktu.

Görebildiği kadarıyla bir arka kapı yoktu. Adam orada olmalıydı.

Yumuşak bir madenî ses. Asılı spatulalardan bazıları hareket ediyordu. Geniş bulaşık evyesine ve soğuk hava deposuna bakınarak spatulalara doğru sessizce ilerledi.

Soğuk hava deposu. Ağır manyetize kapı. Hafif aralık mıydı?

Elini yavaşça, çok yavaşça uzattı. Parmakları kapı kolundaydı. Mutfak boş ve sessizdi. Lokantada bulunan hiç kimse seyretiliyor-muş gibi görünmüyordu. Not panosu olan kadın bile yeni gelenleri işaretleme işine geri dönmüştü. Jackie yalnızdı ve bir şeyler ters giderse kimse ona yardımcı olamazdı.

“Hayatımın hikâyesi,” dedi ve manyetize kapıyı sona kadar açtı. Et, sebze ve meyve rafları dışında bir şey yoktu. Görebildiği kadarıyla saklanacak bir yer yoktu.

Arkasında bir gürültü oldu. Sarışın adam, arkasına saklandığı tabak istiflerini itince, kırılan seramiklerin sesi duyulmuştu. Jackie, adamın arkasından koştu ve ikisi de çelik kapılara çarptılar. Masaların ve şaşkına dönmüş müşterilerin arasından zikzaklar çizerek geçerlerken Jackie hemen onun arkasındaydı.

Klipsli not panosu olan kadın görünüşe göre kovalamacaya ilgisiz bir şekilde işine devam ederken, eşitlikleri seslendirerek not panosuna bir şeyler ekliyordu.

Jackie, bir insan bir lokantada bir yabancıнын arkasından ne kadar hızlı koşabilirse o kadar hızlı koşuyordu, ki bu da hiç hızlı değil demekti. Sarışın adam ön kapıdan koşarak çıktı, Jackie onun birkaç saniye gerisindeydi. Jackie daha gençti ve daha hızlıydı ve onu yakalayacaktı. Ayakları asfalta sertçe vuruyordu, gün ortası güneşinde asfalt o kadar sıcaktı ki ayakkabılarının tabanından sıcaklığı hissedebiliyordu.

“Yakaladım seni,” diye bağırdı Jackie, henüz onu yakalamamışken.

“Troy!” diye bağırdı Diane, arabasından inip koşarak. “Troy, seninle konuşmam lazım.”

Sarışın adam sağ tarafa, yola ve sokağın karşısındaki terk edilmiş benzin istasyonuna doğru saptı.

Diane ve Jackie de takip etmek için döndüler ve birbirleriyle çarpıştılar. Sonuç olarak, ikisi de yere yapıştılar.

“Lanet olsun!” diye bağırdı Jackie asfalta, suratında uzun kırmızı bir çizikle. Diane’in uyluğunda da bir morluk vardı ama bunu henüz bilmiyordu. İkisi de benzin istasyonuna doğru baktılar ama adam gitmişti.

“Lanet olsun!” diye tekrarladı Jackie ağzıyla. “Lanet olsun!” diye defalarca tekrarladı, avuç içi otopark zeminindeyken.

Diane dizini ovalarken Jackie’ye öfkeyle baktı.

“Neden Troy’u kovalıyordun?” diye sordu.

Jackie ona öfkeyle baktı. John, *Diane Crayton* demişti. Diane de bu işin içindeydi ve bu durum da öyle olduğunu kanıtlamıyor muydu?

“Neden mi onu kovalıyordum? Neden o kâğıttan var sende?”

Diane, sorunun az önce olanlarla ne ilgisinin olduğunu anlamadı. Jackie tekrar benzin istasyonuna baktı.

“Onu neredeyse yakalıyordum Diane. O tuhaf herifi.”

“Neredeyse yakalıyor muydun? ‘O tuhaf herif’ sana ne yaptı Jackie?”

Jackie eylemlerinin anlamlı olduğuna ilişkin bir açıklama yapmaya çalıştı. Başı acıyordu. “Sadece bakıyor ve gülümsüyor. Derdi ne? Demek istediğim...”

“Belki bunu anlamak için çok gençsin ama dertlerinin ne olduğunu öğrenmek için insanların peşlerinden koşmazsın.”

Diane istemeden didaktik anne sesine kaymıştı ve ikisi de bunu fark etmişti.

“Ah, o zaman olgunca olan yaklaşım otoparklarda insanların önünü kesmek. Harika. Senin yaşına geldiğimde bunu hatırlayacağımdan eminim.”

Diane, bedeni bunu hâlâ yapabiliyor mu diye görmek için iç çekerek ayağa kalktı. Ergen kızı tepeden tırnağa süzdü.

“Eğer kendine bir yetişkin gibi davranılmasını istiyorsan, Jackie, o şekilde hareket etmelisin.”

Jackie kafasının içinde eski arkadaşı Noelle Connolly’nin, anne babalara özgü bir lütufkârlıkla dolu sesini duydu: *Ah Jackie, bari yirmi yaşına girmeyi hiç düşündün mü?*

“Siktir git,” dedi Jackie.

“Ah, güzel. Çok güzel.”

Diane döndü ve arabasına yürüdü. Jackie de onun arkasından yürüdü.

“Hey, nereye gittiğini sanıyorsun? O herifi nereden tanıyorsun? Adının Troy olduğunu nereden biliyorsun? Yani cidden, derdi ne onun?”

Diane kendini topladı ve orta şiddetli bir titremeyle konuştu.

“Bu seni hiç ilgilendirmez. Troy geçmişimden biri ve oğlumla olan ilişkim düzelsin diye onunla konuşmaya çalışıyorum. Şu anda yetiştirmekle ilgilendiğim tek çocuk olan oğlum. Bunu senin için yapsın diye başka birini bulmak zorunda kalacaksın.”

Diane arabaya binip kapısını çarparak kapattı. Jackie pencereden, söylenen şeylerin pek çoğuna kısa ve öz bir şekilde yanıt veren bir işaret yaptı. Diane omuzlarını silkti ve arabayı geri geri sürdü.

“O adamın kim olduğunu ve senin onunla ne ilgin olduğunu bulacağım,” diye bağırdı Jackie arkasından. “Bu işin lanet olası dibine kadar gideceğim. Ben bunu yaparken, sen yolumdan çekil, yeter.”

Diane hızlanarak cevap verdi. Jackie kâğıdı arkasından fırlattı.

“Siktir git,” dedi Jackie.

“KING CITY,” dedi kâğıt, tekrar eline dönerek.

“Neyden bahsettiğine dair hiçbir fikri yok,” dedi Diane ve Jackie, eş zamanlı olarak ve ayrı ayrı; ama bu konuda her ikisinin de şüpheleri vardı.

O anda bir şey düşünmeyen evinin önünde duran arabasında oturan Diane telefonunu ve Evan'ın yazdığı kâğıdı çıkardı.

Diane, lokantada Evan'la buluşmasına dair pek bir şey hatırlamıyordu. Ama onun kendisine bir şeyler yazdığını hatırladı. Ayrıca onun fotoğraflarını da çekmişti. Ayrıca ondan adını kâğıda yazmasını da istemişti.

Jackie'nin Troy'un arkasından koşmasını hatırladı. Diane bu ânı düşünerek sol kolunun ön tarafındaki yanık izlerini ovaladı. Jackie neden Troy'u arıyordu? Josh'la olan ilişkisinin köhne köprüsünün altında büyük bir bilinmezler çukuru vardı ve aşağı her baktığında çukur daha da derinleşiyordu. Jackie'ye biraz sinirlenmişti ama Troy'a çok öfkeliydi. O, kaygısız, dertsiz hayatında düşünmeden hareket ederken, bir başka genç, onun yarattığı girdaba yakalanmıştı.

Kâğıt parçasına baktı. "KING CITY" diyordu ve arkasında Evan'ın adı vardı. Adı Evan değildi. Kâğıttaki ada baktı ve yüksek sesle söyledi. Tekrar söyledi ve sonra kâğıdı bıraktı.

"Evan McIntyre," dedi yüksek sesle ve omuzlarını silkti. "O zaman böyle olacak."

Diane galerisini açtı ve Evan'ın restoranda çektiği fotoğraflarından birine baktı. Evan taba rengi bir ceket giyiyordu. Fotoğrafa baktı, sonra görüntüyü zihnine ya da retinalarının arkalarına ya da kolektif bilinçaltının mistik bulutuna, görüntüleri hatırlamamızı sağlayan her neyse oraya kaydetmeyi umarak gözlerini kapattı.

Onun görüntüsüne tutunmaya çalışarak gözleri kapalı bir şekilde adını mırıldandı. Gözlerini, burnunu, saçının bittiği çizgiyi hatırlamaya çalıştı. Hiçbir şey yoktu. Fotoğrafa tekrar baktı. Dudaklarını inceledi ve onları tasvir etmek için kullanılabilecek pek çok sıfatı düşündü. Sonra burnuna baktı ve onu tasvir etmek için kullanılabilecek sıfatları aklından geçirdi.

Burnuna baktıktan sonra dudaklarla ilgili aklından geçirdiği sıfatları unuttu. Tekrar dudaklara baktı ve burnu unuttu. Kulaklara gelememi bile.

Diane gelen mesajlarına baktı ve Evan'a mesaj yazmayı denedi. Birini hatırlamanın bir başka yolu da o kişiye dair daha fazla anı yaratmaktır. Unutacak şeyler arttıkça, unutmanın süresi de artar.

Şöyle yazdı: "Selam, geçen gece seninle konuşmak güzeldi. Tekrarlayalım."

Sanki randevu veriyormuş gibi geldi. Metni göndermeden sildi.

Sağ arka koltuk başlığında duran at sineği, sol arka koltuk başlığına uçtu.

Sinek bunu yaparken Diane onu gördü.

Başka bir metin yazdı: "Evan, neyle ilgili konuştuğumuzu hatırlayamıyorum. Geri gelebilir misin?"

Gönder tuşuna bastı.

Başparmağı bir anlık keskin bir acıyla durakladı. Bağırmadı, sadece ırkıldı. Metin gönderilmeden öylece duruyordu. Tekrar denedi. Neredeyse iliklerine işleyen bir başka keskin acı hissetti. Sağ başparmağının ortasında kabaran ufak bir kan damlası vardı.

Bu, akıllı telefonlardaki yaygın bir özelliktir. Eğer bir insana mesajla ulaşamıyorsa ya da telefon şirketlerini kontrol eden yeraltı hükümeti kurumları, bir insanın ulaşılabilir olmasını istemiyorsa, telefonun orta şiddette fiziki zarar vermesine izin verilir. Diane başparmağını temizlemek için ağzına götürdü.

Önceki gün onu aramaya çalışırken telefon alev almıştı. Sabahın büyük kısmında yanık saç kokusu almış ve kulağının üst kısmı için kalamın losyonu almak için eczaneye ve sonra bir bahçe fidanlığına uğramak ve doktorunun emirleri doğrultusunda başının yan tarafını on beş dakika boyunca havalandırılmış yüzey toprağına koymak

zorunda kalmıştı. Doktorun kendisine böyle bir şeyi neden söylediğini bilmiyordu ama hiç kimse doktorların yaptıkları şeyleri neden yaptığını bilmiyordu. Doktorlar gizemli yaratıklardır.

Diane dikiz aynasından sol arka koltuk başlığındaki at sineğine baktı. Sineğe dikkatle baktı. Sineğin de kendisine baktığını hissedebiliyordu. Sinek yarım düzine bacağını sürüdü. Biraz sola, biraz sağı hareket etti. Kendisine göre geniş bir bez alanın orta yerinde küçücük ve yalnız bir şekilde duruyordu. Saklanacak bir yer yoktu.

“Seni görüyorum,” dedi Diane.

“Düşündüğün şey değıl,” dedi at sineğı.

“Ne düşünüyorum ben?”

“Casusluk yaptığımı düşünüyorsun.”

“Evet, öyle düşünüyorum. Ve bunun yerine ne yapıyorsun Josh?”

Josh arabanın ön tarafına utı ve gösterge paneline kondu.

“Seninle gelmek istedim.”

“İşe gidiyorum ben.”

“O zaman ben uarım.”

“Böyle bir şey yapmayacaksın. Yürürsün ya da arabayla gidersin. On sekiz yaşına kadar dışarıda uçman yasak. Bu tehlikeli.”

At sineğinin canı sıkıldı.

“Josh, arabamda saklanamazsın. Özel alanımın özel olduğına güvenemezsem sana nasıl güvenebilirim ki?”

“Beni göreceğini düşünmedim.”

“Bahsettiğim, güven meselesi.”

“Özür dilerim.”

At sinekleri pişmanlık ve boyun eğme hareketi olarak başlarını eğemeseler ve bunu yapabilseler dahi insan gözüyle fark edilmese bile, Diane, Josh’un sesinde bu eylemi duydu. Oğlunun fiziksel dilini anlaması için onu insan formunda görmesine gerek yoktu. Josh önsezileri güçlü bir duman formunu aldıığında bile (korkunç bir film seyrettikten sonra, eğer fiziki bir formu yoksa hiçbir canavar ya da hayaletin ona ulaşamayacağını hissettiğinde, bunu çok nadiren, bir ya da iki kez yapmıştı) yine de onun gözlerini devirdiğini ya da yığıldığını ya da pişmiş kelle gibi sırtıttığını ya da ilgi göstermediğini anlayabilirdi.

“Seni her zaman görebilirim Josh. Ben senin annenim. İstedğin her şey olabilirsin ve ben o şeyin sen olduğunu bilirim.”

Josh bir şey söylemedi. Bacaklarını gayretle birbirlerine sürttü çünkü bu sineklerin yaptıklarını gördüğü bir şeydi ama bunu neden yaptıklarını bilmiyordu.

“Neden benimle merkeze gitmek istiyorsun?”

“Sadece takılmak için. Belki videocuya ya da bir yerlere giderim.”

“Birincisi, okulu asmıyorsun. Beni anladın mı?”

“Evet.”

“İkincisi, benden saklanmıyorsun. Bu hilekârlık, Josh.”

“Tamam. Tamam.”

“Ve üçüncüsü.” Tereddüt etti. “Babanla ilgili kayıtları araştıracaktın, değil mi?”

Josh cevap vermedi.

“Bunu yapmanı istemiyorum. O senin baban evet, ama ona güvenmiyorum.”

“Bir zamanlar güvenmişsin.”

“Seni on beş yıldır büyütüyorum. Seni besledim ve giydirdim. Seni sevdim ve hâlâ seviyorum. Seni seviyorum çünkü on beş yıldır benimlesin. Senin annenim çünkü tüm çocukluğun boyunca beraberdik. Oğlum olmanı hak ediyorum.

“Troy sırf senin yaratılmanda rol oynadı diye baban olacak değil. Troy, sırf biyolojik olarak ona ait olduğun için bir evlat olarak sevgini hak etmiyor. Emegi ben verdim. Zamanımı verdim. Seni sevdim. Troy senin hayatında benimle eş değer olamaz çünkü seni hak etmedi. Kendimi korumam lazım. Ve seni korumam lazım.

“Bu yüzden tüm bunları bırakacağına dair söz ver bana. Ben de sana onunla ilgili daha çok şey öğreneceğime söz veriyorum ve doğru zaman geldiğinde sana anlatacağım.”

“Tamam,” dedi at sineği. Sesi, bu durumu onaylamış gibi gelmiyordu.

“Hadi git, otobüsünü kaçırma. Bu konudan bahsetmiyoruz artık, tamam mı?”

Diane ön taraftaki yolcu koltuğunun otomatik pencere düğmesine bastı. Pencere robotik bir vın sesiyle açıldı. At sineği uçtu ve dağınık sarmal bir hareketle dışarı çıktı.

“Seni seviyorum,” diye seslendi Diane. “Uçmak yok.”

“Tamam.” At sineği suratına sahip insan çocuktan yumuşak bir vızıltı sesi geldi.

Diane daha sonra bu sohbeti, Josh ortadan kaybolmadan önce yaptıkları son sohbetlerden biri olarak kafasında defalarca tekrarlayacaktı.

Jackie arabasının direksiyonuna vurdu ve bu hareketi arabayı hiç incitmedi. Bazen dünyada hangi şeylerin acıyı hissedip hangilerinin hissedemeyeceğini unutmak kolaydır.

Diane bu konuda ne biliyordu? Onun bu konuyla ilgisi neydi? Sarışın adamın ve güderi evrak çantası taşıyan taba ceketli adamın ve hatta belki de Jackie'nin annesinin tuhaf davranışının arkasındaki beyin Diane olabilir miydi?

John Peters kesinlikle onun bu konuya dâhil olduğunu düşünüyor gibi görüyordu. Ve neden Diane olmasındı ki? Night Vale saklı kötülüklerle ve gizli art niyetlilerle dolu bir kasaba değil miydi? Turizm Heyeti'nin yeni broşürlerinin sağ ön tarafında yazan ("Saklı kötülüklerle ve gizli art niyetlilerle dolu bir kasaba") buydu; yazının yanında da yeterli sayıda turist onların özgürlüğünü satın alana dek tutulacakları penceresiz hapishanedeki kameralara bakan ve gülümseyen kasaba halkından çeşitli insanların olduğu bir grubun resmi vardı.

Eğer Diane'in bunlardan herhangi birinin arkasındaki kişi olması ihtimali varsa o zaman Jackie'nin onu tanıyan biriyle konuşması gerekiyordu. Diane kesinlikle iyi biri gibi görünüyordu ama pek çok insan ve şey iyi görünüp aslında korkunç oluyordu: meselâ, zehirli küçük meyveler, kuduz sincaplar ya da gülümseyen bir tanrı. (Bu bir gülümseme mi?)

Jackie'nin birden fazla hedefi arasında yer alan, Night Vale Okul Aile Birliği'nin merkezi olan Night Vale İlkokulu Çok Amaçlı

Odası'na gitmesi bu şekilde gerçekleşmişti. Diane oğlu okulda öğrenci olduğundan beri sayman üyeydi ve oğlu liseye gidip ergenliğe girse de (ve ergenliğe eşlik eden çok sayıda fiziksel forma rağmen) bu görevine devam etmişti. Josh, Jackie'den sadece birkaç yaş küçüktü ve Jackie ondan yeterli düzeyde hoşlanıyordu. Şekillerinden bazıları, özellikle de rüya formları, biraz korkunçtu ama genel olarak iyi bir çocuktü. Jackie her zaman, insanın yarı yabancılara karşı beslediği belli belirsiz iyi niyetle, olayların onun açısından iyi gitmesini ummuştü. Onun hayatının kendisinininkinden daha iyi olmasını dilemişti.

Çok amaçlı oda pek çok farklı kullanıma uyan karışık bir alandı. Okul piyeslerinin sahnelenebileceği küçük bir sahne vardı. Okul Aile Birliği toplantıları ve okuldan sonra odayı kullanan çeşitli destek organizasyonları (Alkol, Narkotik, Ölümsüzlük) için katlanan sandalye istifleri vardı. Kan taşı gösterimi ve tapınma için tam boy bir kan taşı halkası ve öğrenciler ayinleri kendi başlarına deneyebilsinler diye çocuk boyutlarında bir kan taşı halkası vardı. Ayrıca, bir mısır patlatma makinesi vardı ama kimsenin ona dokunmasına izin verilmiyordu. Hiç kimse dokunmanın neden yasak olduğundan tam anlamıyla emin değildi ama böylesi uyarılar Night Vale'de dikkate almaya değerdir ve bu yüzden de makine, odanın merkezindeki fevkalade uygunsuz yerinde on yıllardır kendi hâline bırakılmıştı.

"Diane?" dedi Jackie, onun orada olacağını umarak. Karşılaşılacak en iyi kişi, Diane'le iyi anlaşılamadığı bilinen geveze Susan Willman olurdu. Susan, Diane'le ilgili bildiği herhangi bir dedikoduyu ona anlatmaktan çok mutlu olurdu. Jackie ayrıca onun, Diane'le ilgili dedikodular uydurmaktan da mutlu olacağını biliyordu, bu yüzden belki de en iyi seçenek o olamazdı. Jackie boş bir oda bulursa mutlu olurdu, böylece Okul Aile Birliği kayıtlarının altını üstüne getirebilir, Diane'in yazdığı ve kendisine yeni bilgi verebilecek notları ya da dosyaları inceleyebilirdi. En kötü senaryosu şuydu:

"A, selam Jackie!" dedi Steve Carlsberg. "Diane buralarda değil. Ben de burada yapılacak bir toplantı için ortalığı topluyorum."

Eliyle odayı gösterdi ve bunu yaparken masanın üstündeki bir karton kutu dolusu dosyayı devirip yere saçtı.

“Hay aksi! İzin ver de şunları toplayayım. Şimdi, sana nasıl yardımcı olabilirim?”

Jackie iç çekti. Steve hoştu. Hoş bir adamdı. Ama o kadar... O sadece... Şey, o Steve Carlsberg'dü. “o adam” diye nitelendirilen adamlar hep vardır. Vardır. Ve Steve o adamdı.

“Selam Steve,” dedi Jackie ve dosyaları toplamasına yardım etti. Jackie bunu yaparken kâğıt onun farkına varmayı bile bıraktığı o mistik yoyo hareketini yaptı. Steve'in nefesi kesildi.

“Vay canına. Demek o kâğıtlardan birine sahipsin. Şansssssli seni.” Ellerini kalçalarına koyup ısıklık çaldı.

“Şanslı mı?” dedi Jackie. “Çalışmıyorum, sanrılar görüyorum ve tuhaf sarışın bir adam kasabada beni takip ediyor. Artı, bazı günler yürüyemiyorum, neredeyse nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum. Evet, yani bu kâğıt aşırı şans getiren bir şey.”

Steve başını salladı. “Kulağa bir patlama gibi geliyor. Benim hayatıma, onu altüst eden ve işleri tekrar yoluna koymam için beni bir keşif yolculuğuna çıkmaya zorlayan tuhaf şeyler girmiyor. Ummurumda olduğundan değil elbette. Okul Aile Birliği kendi açısından tatmin edici ve Janice'in çevirdiği işlere bulaşmak hoş.”

Janice, Steve'in üvey kızıydı. Annesi yerel radyo sunucusu Cecil'in kız kardeşiydi. Steve ve Cecil hiç anlaşıyorlardı. Her ne kadar Jackie, içinde o türden bir düşmanlığın olduğu aile sizin ailenizse, bunun daha az komik olacağını tahmin etse de, bu durum kasabada espri konusuydu. Janice için her zaman üzölmüştü ama Janice, onun için üzölmenize izin verecek bir çocuk değildi.

“Demek bu kâğıtlarla ilgili bir şeyler biliyorsun?” dedi Jackie.

“KING CITY,” dedi bahsi geçen kâğıt.

“Ah, evet,” dedi Steve. “Bir sürü kişi bu kâğıtlardan alıyor. Tabakcetli bir adam, ah, adı neydi? Unutuyorum. Onunla ilgili pek çok şeyi unutup duruyorum. Adam bunları dağıtıyor. Geçen gece bowling salonunda bazı insanlar gördüm. On dokuzuncu kulvardaki bütün ekip orada öylece oturmuş ağlıyor ve sol yumruklarını sıkıyordu. Ralphs'teki stokçulardan bazılarını, gevşek parmaklarından sarkan küçük kâğıt parçalarıyla boş rafların önünde dikilip gökyüzüne bakarlarken gördüm. Arada sırada birilerinin kâğıdı silkelediğini

görüyordum; kâğıt, linolyum zemine doğru sarmallar çizerek iniyor, sonra tekrar ellerine doğru çırpınarak çıkıyor ve o insanların hepsi birden iç çekiyordu.

“Bunlardan bir tanesi sana geldi mi bırakamıyorsun. Farz edelim bunları dağıtan o adamın bir nedeni var ama bu ancak bir hobi olabilir. Arı yetiştiriciliğine başlamayı düşünüyorum ama bilirsin, arıların dolaşmak için çok geniş bir alana ihtiyacı vardır ve onları bir çiftlikte tutmadığınız sürece çok paraya mal olurlar; ayrıca, dairenizde bakamadığınız bir evcil hayvana sahip olmanın ne anlamı var ki?”

Steve’le böyle olurdu. Önemli kısım, bir sürü dolambaçlı konu dışı sözün içinde gömülü olurdu.

“Taba ceketli bir adam mı?”

“Tabii. Güderi bir evrak çantası taşıyor. Onun hakkında bundan daha fazlasını hatırlamıyorum. Onun bir resmini çektim. Sanırım buralarda bir yere koydum.”

Bedeninin üst kısmıyla bir rafa doğru uzanıp kâğıtları karıştırmaya başladı. Ararken diğer birkaç kâğıt yığını yere düştü, o da sergilediği efordan dolayı biraz terlemiş hâlde geri geldi.

Jackie, Steve’den öğrendiğini hissetti. Neden olduğuna dair bir fikri yoktu. Adam, ona ve herkese karşı kibar davranmaktan başka bir şey yapmamıştı. Eski bir deyişte olduğu gibi: “Penceresiz kamyonetlerin hepsinde meskûn gözetleme ekipmanları yoktur.” Bir diğer deyişle, her şey görüldüğü kadar iyi olmayabilir.

“Şey, bu komik değil mi? Fotoğrafın nerede olduğunu aklımda tutamıyorum,” dedi Steve. “Bu duyduğum en lanet ola- Oha!”

Kollarını ona doğru salladı. Jackie parmaklarını aralamış hâlde ellerini kaldırdı. Kâğıt düştü ve tekrar düştü ve tekrar düştü.

“Neredeyse oradaki mısır patlağı makinesine uzanıyordun,” dedi Steve. “Böyle bir şeyi yapmanı istemem.”

“Bu sıcak bile değil, dostum,” dedi Jackie, göstermek için makineye dokunmak üzereyken.

“Hayır, yapma!” Sesi çatlamıştı.

Jackie sağduyunun baskısından dolayı iç çekti ama elini indirdi.

“Yani taba ceketli adam pek çok insana o kâğıdı veriyor?”

“Kaç kişi olduğundan emin değilim ama kesinlikle epeyce fazla kişiye. İhtiyar Josie’de bir tane var ama sanırım sen zaten bunu biliyorsun. Stacy’nin bile geçen günlerde bir tane aldığını duydum ve o, önsezileri güçlü bir duman lekesi. Çok sevimli bir şey. Bir keresinde bana üzüm turşusu kurmanın en iyi yolunu anlatmıştı. Komik bir tarifti. Hiçbir zaman denemedim.”

“Diane Crayton’u ne kadar tanıyorsun?” diye ısrar etti Jackie.

Steve, espri olmamasına rağmen güldü. Güldü çünkü mutluydu. Jackie her ne kadar kendisini rahatsız eden şeyin ne olduğunu tam olarak bilemese de irkildi.

“Harika bir kadın. Yıllardır Okul Aile Birliği’nde çalışıyor. Onu hiçbir zaman görünmez turta yemeye ikna edemedim ama bunun dışında herhangi bir konuda gerçek bir farklılığımız olmadı. Son zamanlarda çokça konuştuk çünkü tüm o Josh meselesini konuşacağı birine ihtiyacı var. Ayrıca, Troy’la ilgili tüm o meseleyi.”

“Ya?” dedi Jackie. Sesinin sakın ya da sabırlı olmasını sağlayamamıştı. “Troy kim?”

“Gerçekten söylememeliyim.” Steve kaşlarını çatı. “Bu, benim hikâyem değil. Hey, yani kâğıdını görebilir miyim?”

“Evet.”

Steve kâğıdı Jackie’nin elinden alıp karşısına oturdu. Kâğıdı inceledi, kâğıda hayran oldu. Suratında öyle heyecanlı bir ifade vardı ki, ağzından çıkan kelimeleri sıraya koymakta zorlanıyordu.

“Demek ne olduğu tam olarak belli olmayan fakat tehditkâr bir devlet kurumunda çalışan memurları tarafından her zaman izlendiğimizi biliyorsun? (“Elbette.”) Ve bunların Dünya Hükümeti’yle bir şekilde bağlantılı olduklarını? (“Mmm.”) Pekâlâ. Bazen Night Vale’de bu meseleyi düşünen tek insan olduğumu hissediyorum ama Dünya Hükümeti’nin bizimle neden ilgilendiğini düşündün mü hiç? Ya da neden Arby’s’in tepesinde her zaman ışıkların olduğunu? Ya da geceleri imkânsız hızlarla ve açılarla 800 numaralı yoldan kükreyerek geçen şu hayalet arabaları? Bu soruların diğer insanların içini neden kemirmediğini bilmiyorum. Cecil bu soruları sorduğumda düpedüz deliriyor. (“Ya öyle mi?”) Başkaları bunları görmüyor. Ama ben görüyorum. Gökyüzünde parlayan oklar.

Noktalı çizgiler. Tüm dünya, onları aradığın takdirde nasıl anlayabileceğini açıklayan bir tablodan ibaret. (“Harika. Kesinlikle.”) Neyse, bu yüzden düşündüğüm şey, Dünya Hükümeti’nin ilk başta çok acemi olduğu; bu yüzden gözlerini kırpmayan ve yönettikleri dünyaya fiziksel olarak bakmayı reddeden yeşil tenli, sarı gözlü yaratıklar olan liderler bir araya gelerek dünyayı sekiz komiteye ayırdılar. Ve o komitelerin her biri de altı alt gruba ayrıldı. Ve o alt grupların her birinin de üç bölümü var. Tüm bunlar her şeyi organize etmek için yapıldı ama bu şekilde her biri, kendilerinden yapmaları beklenen şeyleri unuttu. (“...” [Jackie ilgi gösteriyormuş gibi yapmaya çalışmaktan vazgeçmişti.]) Bölümler ve alt gruplar ve komiteler dünyayı yönetmek yerine kimin, neyin sorumlusu olduğu ve Dünya Hükümeti tatil partisinin hangi Red Roof Inn’de düzenleneceği konusunu tartıştılar. Ve memurlar artık bırak bu gündemin nasıl görüneceği konusunda en ufak bir fikir sahibi olmayı, kimin gündemini takip etmeleri gerektiğini bile anlamıyorlar. Bu yüzden, bu memurlar kurumları kadar anlaşılma; becerilerini herhangi bir yönlendirme olmaksızın uyguluyor ama bir yanda dan, ne için rekabet ettiklerini unuttukları hâlde, bölgede rakip komite ya da bölüm ya da artık her ne varsa, onu yollarından çekiyorlar. Bence Dünya Hükümeti’ne dair en korkutucu şey dünyanın demir yumrukla yönetilmesi değil, dünyanın bir elekten geçmesi. Yöneten insanların, neden Arby’s’in tepesinde ışıkların olduğu ya da neden hayalet arabaların olduğu konusunda bizden daha fazla fikirleri yok. Korkutucu, değil mi? Sanırım dünyamızın büyük komplo teorisi sadece aptallar arasındaki bir tartışmadan ibaret.”

Derin nefes aldılar. İkisi de. Jackie dışarıdaki bir dalda duran yaprağın ileriye geriye dalgalanmasını, neredeyse düşecek gibi olmasını ama düşmemesini seyretti.

“Ve bu kâğıt parçası.” Steve vurgu yapmaya yeltenerek bir deri bir kemik kalmış boş parmaklarını havaya kaldırdı. Kâğıt tutmayan eline baktı. Jackie, ona kendi elindeki kâğıdı gösterdi.

“Ya bu?” diye sordu Jackie.

“Ne? Ah. Bilmiyorum.” Başını iki yana salladı. “Unuttum. Bilin-

mesi gereken pek çok şey, öğrenilecek çok şey var. Labirentin neresinde olduğumun izini kaybediyorum.”

Bir labirenti işaret etmek için ellerini kullandı. (*Labirent* için kullanılan yaygın el işaretini düşünün.)

“Asıl şey,” dedi, “elindekini tadını çıkarmak. Kâğıt numarası havalı. Bir daha yapsana.”

Jackie yapmadı.

“Ama kesinlikle King City’yi aramaya kalkışma,” dedi Steve. “İnsanlar tüm çölü düşündüklerinde, orada Night Vale’den başka yerlerin de olduğunu düşünmeyi severler ama bu doğru değil. King City gibi bir yere gitmeye çalışırsan, muhtemelen bir daha asla geri dönemezsin.”

Steve durdu.

“O adamın kâğıdı, alması beklenen kişiye henüz vermediğini düşünüyorum,” dedi.

“Ya öyle mi?” dedi Jackie, çok fazla hevesli görünmeden Steve’i cesaretlendirmeye çalışarak.

“Bence belli bir kişiyi arıyor ve onu henüz bulmadı. Bu bir mesaj ve mesaj henüz alınmadı, anlıyor musun? O mesajı alması beklenen kişi, mesajı nihayet aldığı anda nelerin olacağını merak ediyorum. Çok kötü bir şey olabilir. Gerçekten kötü.”

Kapı açıldı. Diane içeri girdi. Gürültü Steve’i kendine getirdi.

“Selam,” dedi Steve. “Arkadaşın Jackie’yle senden bahsediyorduk. Güzel şeylerden elbette.”

Diane kızgın bakışına cüretkâr bir şekilde karşılık veren on dokuz yaşındaki gence baktı.

“O benim arkadaşım değil Steve. Jackie, hayatıma ve içindeki insanlara dair seni çeken her neyse, bundan vazgeçip bizi rahat bırakman gerekiyor.”

Jackie kendisinin bir kadın ya da insan olarak değil bir ergen olarak görüldüğünü hissetti. Utanç verecek derecede gençlere özgü olduğunu düşündüğü ama bastıramadığı bir öfke duydu.

“Kendi hayatıma sahip çıkıyorum, dostum. Öğrenmek istediğim şey, neden senin her zaman hayatıma dâhilmiş gibi görüldüğün.”

“Özür dilerim, Diane,” dedi Steve. “Ben düşündüm ki. Yani, bilmiyordum.”

“Sorun değil, Steve,” dedi Diane. “Senin iyi sohbeti sevdiğini biliyorum. Jackie, burada ne yapıyorsun? Beni mi arıyorsun? Beni mi takip ediyorsun?”

“Eğer o kadar ilginç bir insan olsaydın, bu durum hoşuna giderdi.” Jackie o kadar çabuk ayağa kalktı ki, katlanan sandalyesi mısır patlağı makinesine doğru devrildi. Steve ve Diane irkildiler ama gözle görülür bir şey olmamıştı, bu yüzden de rahatladılar.

Jackie gidişattan memnun değildi ama bu ivmeyi nasıl değiştireceğini de bilmiyordu. Oyun parkında kavga eden bir çocuk gibi ya da bir barda kavga eden daha iri, daha büyük bir çocuk gibi doğrudan Diane’in karşısına dikilip onunla yüz yüze geldi. Jackie kendini tereddütlü, aptal ve genç hissetti ve o hissin yarattığı huzursuzluğu öfkeye çevirerek Diane’e yansıttı.

“Hayatımda zaten somurtkan bir ergen var. Evine git, Jackie.”

Jackie kendini aptal gibi hissetti (*Ah Jackie, bari yirmi yaşına girmeyi hiç düşündün mü?*) ve bu yüzden bağırdı: “Gittiğim her yerde karşıma çıkmak zorunda mısın?”

“Burası Okul Aile Birliği odası. Ben de Okul Aile Birliği’nde-yim.”

“Her neyse. Çıktım ben,” dedi Jackie ve sonra Steve’e işaret etti. “Steve, King City konusunu sonra konuşuruz. Janice’e selam söyle.”

“Tamam. Sohbet etmek çok güzeldi.” Bu konuda ciddiydi ve bu da, Steve Carlsberg’le ilgili en kötü şeydi.

Jackie, bu şekilde çıkmak istemeyerek ve bunu yaptığı için kendinden nefret ederek kapıdan bir hışımla çıktı.

Diane bunun, Steve’in kendisine söyleyebileceği bir şeyi öğrenmeyi gerçekten istediği ilk sefer olup olmadığını merak ederek yeniden uyanmış bir merakla Steve’e baktı.

“Steve. King City’le ilgili ne biliyorsun?”

Sinema salonunu süpüren bir Troy vardı.

Evini asla terk etmemiş bir Troy vardı.

Terapist olan bir Troy vardı.

Çok fazla Troy vardı ve Jackie hepsinin izini sürdü. Bir defteri ve bir fotoğraf makinesi vardı ve kısa süre sonra kasabadaki bütün Troy'ların bir kaydını oluşturdu. Soruşturma konusunda çok iyi olduğu için değil, yapacak bir işi olsun diye bir sürü not alıyordu, ayrıca bu, onun, Troy'un çok sayıda oluşunun korkutucu sonuçları üzerine kafa karışıklığı yaşamaktan ve umutsuzluğa sürüklenmekten uzak durmasına yardımcı oluyordu.

Eğer düşünmesine yetecek kadar bir süre boyunca not almaya ara verecek olursa, bir sorular sarmalında başı dönecekti: Birbirlerini tanıyorlar mı? Aynı yaşta mı? Normal bir şekilde mi doğmuşlardı yoksa bir gün öylece ortalıkta mı bitivermişlerdi? Kendini gereğinden uzun süre düşünürken bulduğunda, belki havanın ne kadar nemli olduğuyla (ensem yapış yapış geliyor, gölgede bile) ya da bulutların ne renk olduğuyla ilgili ("mor çizgileri olan yeşil renkte -yağmur var gibi") başka bir not alıyordu.

Bugün Jackie, Night Vale'in Son Bankası'nda ("Müşterilerimizi ikinci plana attık, gelecek hakkındaki kehanetlerimize öncelik verdik!") kredi müdürü olan Troy'u takip ediyordu. Bu Troy'un sadece iş yerinde değil, iş dışındaki hayatında da çok düzenli saatleri vardı ve onu takip etmesi özellikle kolaydı.

Troy için işin üçüncü saatiydi ve kısa süre sonra öğle yemeğine çıkacaktı. Haftanın bir günü Pizzacı Koca Rico'ya gitmesi haricinde öğle yemeği genellikle salata ya da hafif bir şey oluyordu. Jackie, onu camdan, müşterilere mırıldanırken ve gülümserken seyretti.

Açık mavi kaskıyla vişneçürüğü renginde bir Vespa süren bir Troy vardı.

1997 model Plymouth süren bir Troy vardı.

Taksi süren bir Troy vardı.

Bazıları birlikte mi yaşıyorlar? Tek bir plan üzerinde mi çalışıyorlar? Hükümet tarafından yapay olarak mı yaratıldılar?

Çok fazla düşününce midesinin bulandığını hissediyordu. Sokaktaki öğle yemeği kalabalığıyla ilgili bir not yazdı ("öğle yemeği saati. sokak kalabalık.")

Troy bugün yemeğini masasında yiyordu. Salata konusunda olağan dışı bir şey yapmadı. Salatasını yedi. Jackie arabasından onun yemek yiyişini seyretti. Hiç kimse park etmiş bir arabanın içinden dürbünle bakan bir kadını umursamıyordu. Bu, sık rastlanan bir görüntüydü. Tam o mahallede, içinde dürbünle birilerini seyreden kadınların olduğu üç araba daha vardı ve bu, Night Vale standartlarına göre az bir sayıydı.

Troy'ları durdurup kendisiyle konuşmalarını sağlayamamıştı. Tüm Gece Açık Mehtap Lokantası'nda çalışan Troy'la aynı sürat koşusu çaresizliğiyle olmasa da, Jackie'den kaçıyorlardı ve sonuç aynı oluyordu. Troy'ların bir tanesi bile onun soru sarabileceği kadar yaklaşmıyordu. Hatta terapist Troy'dan bir randevu almaya bile çalışmıştı ama randevu zamanı geldiğinde karşısında oturan, kısa boylu, saçları dökülmüş, yelekli bir adamdı.

"Korkarım etrafta salgın var," dedi adam. "Benden danışanlarını bir süreliğine izleyerek kendisine bilgi vermemi istedi. Şimdi anlatın bana, özellikle çocukluğunuza dair ne hatırlıyorsunuz?"

Jackie ayağa kalktı ve tek kelime etmeden çıktı. Odaklanmaya devam edecekti. Diane ne demiş olursa olsun odaklanacaktı ve bunu yapacak kadar büyüktü. Muhtemelen genç olması daha iyiydi. Bedeni daha güçlü ve hızlıydı, zihni daha açıktı. Gençlik yaşlıktan daha iyiydi. Uzun zamandır genç olması iyiydi.

Ertesi gün terapist olan Troy bir hastalık belirtisi göstermeden iş yerine gelmişti. Ama Jackie eğer binaya birden girerse kel adamın tekrar geleceğini ve kendisine çocukluğuyla ilgili sorular soracağını biliyordu.

Halk radyosu istasyonunun yakınındaki bir apartmanda yaşayan bir Troy vardı.

Coyote Corners sitesinde yaşayan ve pencere önü kaktüsleri biriktiren bir Troy vardı.

Uzun dönemler boyunca öylece ortadan kaybolan bir Troy vardı ve bu yüzden onun nerede yaşadığından emin değildi. Çimenlerle ve bahçeyle ilgilenen o Troy'du.

Notlar aldı ve bilinçli bir biçimde nefes alıp verdi. Troy salatasını yedi.

“Salata yiyor,” diyordu notunda. “Hâlâ yiyor.”

Notlarından biri bir kedi karalamasıydı. Nasıl bir araştırmacı olacağını bilmiyordu. Tek bildiği bir rehin dükkânının nasıl işletileceğiydi. Başını kaldırdı ve not defterine yazmayı bıraktı.

Troy artık salata yemiordu. Birileriyle konuşuyordu. Ya da birileri onunla konuşmaya çalışırken o başka tarafa yöneliyor ve başını iki yana sallıyordu. Karşısındakinin kim olduğunu göremiyordu. Troy ayağa kalktı, salatasının geri kalanını çöp kutusuna döktü ve bankadan başını iki yana sallamaya devam ederek hızla çıktı. Jackie, onu takip etmek için arabasından indi ama Diane'in kaldırımıdaki Troy'a yaklaştığını görünce durdu. Elbette Diane oradaydı. Başka kim olabilirdi ki?

Diane'in, ikisi birlikte köşeyi dönüp gözden kaybolana kadar Troy'u takip etmesini seyretti. Defterini fırlatıp küfretti. Arabasının bitişiğindeki katlanır bir sandalyeye oturup Jackie'nin yaptığı her şeyi not alan takım elbiseli adam irkildi.

“Sakin ol, dostum,” dedi Jackie ve sonra öncekinden daha yüksek sesle ve kasıtlı olarak tekrar küfretti.

Tüm bunların ne anlama geldiğini bilen bir Troy vardı.

Eylemleri, bir şekilde Jackie'yi ayakta tutan rutinin sona ermesi-ne yol açan bir Troy vardı.

Onu takip eden bir Troy vardı ve şimdi Jackie, gizemin bir kısmı kendisine açıklanana kadar, gizemi anlayana kadar ve Troy yanlış yapana kadar onu takip edecekti.

Ertesi gün, bankada çalışan Troy'u takip etmek için geldiğinde Troy orada değildi. İçeri girip sordu. Gişedeki kadın ona Troy'un dün gece bir neden belirtmeden istifa ettiğini söylemek için ara verdikten sonra, tuhaf bir deriyle ciltlenmiş bir kitaptan "Ve böylece dünya düşer," diye bir cümleyi monoton bir sesle tekrar etmeye devam etti. Ama Jackie nedenini biliyordu. İşte Diane'de son bulan bir ipucu daha.

Bir Troy vardı. Onlardan oluşan bir grup vardı. Ve onlardan biri eninde sonunda sorularını cevaplayacaktı.

NIGHT VALE'İN SESİ

CECIL: ... Ondan sonra haftalar boyunca hiçbir şeyden tat alamadım. Hiç kimse Earl Harlan gibi bir akşam yemeği partisi veremez.

Millet, şimdiki haber için oldukça heyecanlıyım. Yerel bir grup olan Kanlı Uzay Savaşı Taraftarı Vatandaşlar, Night Vale'in ilk bitpazarını kurdular. Bu cuma etkinlik merkezinde el sanatlarıyla uğraşanlar, zanaatçılar, antika spor ayakkabılar ve üreticileri ve bir hayaletin olası varlığına işaret eden soğuk hava dumanları kasabaya mallarını getirecekler.

Night Vale'in Son Bankası, bitpazarının isim sponsoru olacak. Pek çok ücretsiz park yeri ve alışveriş yapanları yukarıdan izleyen helikopterler olacak. Son Banka Bitpazarı, ayrıca Pizzacı Koca Rico, Pieces o' Glass, Shame, Tourniquet ve Pinkberry gibi Night Vale'in en sevilen lokanta ve kafelerinden yiyecek getirecek. Giriş beş dolar ve yerel hayır kurumumuz olan Kanlı Uzay Savaşı Taraftarı Vatandaşlar'a destek şeklinde olacak.

Night Vale'in Son Bankası ayrıca geçtiğimiz günlerde herkesin Night Vale'in Son Bankası'nda bir vadesiz hesap sahibi olmasını gerektirecek şekilde değiştirilen yerel kanunlara uymaya dikkat edenlere ücretsiz vadesiz hesap teklif edecek. Night Vale'in Son Bankası'na yatırdığınız sürece istediğiniz yere para yatırabilirsiniz.

Belediye Meclisi, tüm vatandaşlara sıradan çöpü ve yeniden dönüşüme gidecek malzemeleri organize etmeleri için uygun yöntemleri kullanmalarını hatırlatmak istiyor. Mesela, geri dönüşüm kâğıt, plastik, tüyler, dişler ve cam olarak, her biri ayrı renk koduna sahip torbalarda olacak şekilde

ayrılmalı. Ayrıca, sıradan çöp her salı ve cuma sabahı toplanırken geri dönüşüme gidecekler, önceden bildirilmeyen aralıklarla evinizden alınıyor. Geri dönüşüm çöplerinizin toplandığını anlayacaksınız çünkü geri dönüşüm torbalarınız gitmiş olacak ve dış kapınızda kabaca X şeklinde çizilmiş büyük, kırmızıya çalan kahverengi bir işaret olacak. Ya da belki bir haç. Bana verilen ve üzerinde kelimeler olmayan, sadece tuğla duvarlar arasındaki köşeli gölgelerin siyah beyaz fotoğraflarının olduğu broşürde bu konu açık değil. Yani, belediyeye ait broşürler bir anlamda faydasız ama en azından bu, daha akılda kalıcı.

Ve şimdi de trafiğe göz atalım.

Gri çizgili takım elbise giymiş, işsiz bir adam var. Güzel arabasının kaptasında oturup diğer arabaların bir yerlere gitmesini seyrediyor. Kendisi hiçbir yere gitmiyor. Artık bunu biliyor.

Tüm bu süre boyunca geleceği için yaşamıştı. Eskiden, gelecek, üzerinde durduğu sağlam zemindi, şimdiyse sadece havadaki hafif pustu. Ama artık geleceğin can alıcı noktası olmayan bir espri olduğunu ve şu anda sahip olduğu her neyse bunun her zaman sahip olacağı şey olduğunu anladı. Şimdi pek fazla bir şeyi yoktu. Çok güzel bir arabası vardı.

Birilerini aradı. Kim olduğu önemli değil. Aradığı sevgilisiydi. Birbirlerine böyle hitap ediyorlardı. Tercih ettikleri isim buydu. Başkalarının bu kelimeyle ilgili ne düşündüğü onlar için önemli değildi.

"Neredesin?" dedi sevgilisi. "Gelmediğini söylediler."

"Evet," dedi.

"İyi misin? Canın yanıyor mu? Eve ne zaman geliyorsun?"

Canı yanıyor muydu? Bunu düşünmek için durdu. Yandığını düşünmüyordu. Bedenini inceledi. Takım elbisesini ve gümüş saatini çıkarıp çamura serdi ve orada telefonuyla çıplak dikilerek kendi kendine baktı. Hayır, canım yanmıyor, diye düşünüyordu. Fiziksel olarak değil.

Cevap vermek için ağzını açtı ama kafasını kaldıınca gökyüzünde bir şey gördü. Bu, Güneş tarafından aydınlatılmayan dehşet verici boyutlarda bir gezegendi. Gür siyah ormanlarla, sivri tepeli dağlarla ve derin, girdaplı okyanuslarla kaplı, görünür bir devdi. O kadar uzaktaydı ki, onu gördüğünden bile emin olamıyordu, ama yine de ona, önündeki caddede giden arabalardan daha gerçek ve daha mevcut gibi geliyordu.

Telefonu cevap vermeden kapattı ve bu, kendi içinde bir cevaptı. Yukarı baktı. Artık gezegeni göremiyordu. Takım elbisesini yeniden giydi. Saatini yerden aldı. Çamura bulanmıştı. Arabasına binip sürmeye başladı.

Trafiği dinlediniz.

Ve şimdi de sponsorlarımızdan bir mesaj. Ya da şimdi değil, daha sonra. Çok sonra. Ne zaman olacağını bilemezsiniz. O gün karşılaşacağınız pek çok mesajdan biri olabilir bu. Ama görünmeyen anlamlarla ve önemle yüklü olarak gelecek ve yavaş yavaş hayatınıza yayılıp ağırlığıyla, her tasasız âna görünmez bir şekilde nüfuz edecek. Sponsorlarımızdan kaçılmaz. Mesajlarını göreceksiniz. Ve bunun hiçbir zaman farkında olmayacaksınız.

Telefon çalınca Diane heyecandan kızardı.

O sabah iş yerindeydi ama çalışmıyordu. Bilgisayarından King City'le ilgili bilgilere bakıyordu. Epey normal bir yer gibi görünüyordu. Bir otoyol. Birtakım restoranlar. Evler. Hayalleri ve dilekleri ve kâbusları ve felç edici şüpheleri olan ve aşka benzeyen ya da aşkın tıpkısı olan şeyler hisseden insanlarla doluydu muhtemelen.

Diane tüm hayatını oluşturan ufak veri birikimini temel alarak geniş varsayımlar yapıyordu. Suratını ekrana yapıştırıp kendini aramaya kaptırmıştı.

Telefon çalınca arama sayfasını kapattı ve içgüdüsel olarak bir hesap çizelgesi açtı. Ofis telefonunu kulağına dayarken suratının yandığını hissediyordu.

“Buraya gelebilir misin, Diane?”

“Tabii, Catharine.”

“Her şey yolunda mı? Nefes nefese kalmış gibisin.”

“İyiyim.” Diane nefesini vermeyi hatırladı.

Catharine'in kapısı açıldı ama Diane yine de kapıyı çaldı. Catharine koltuğunu döndürdü ve avuç içi yukarı bakacak şekilde havada bir çizgi çizdi. “Otur lütfen,” dedi eli.

Diane oturdu. Tarantula, Catharine'in gür, dalgalı saçlarına tünedi. Çok fazla hareket etmiyordu. Arada sırada ön bacaklarından birini hafifçe esnetiyordu. Catharine, arada sırada başının yan tarafını mektup açacağıyla kaşıyordu. Tarantula vurulmaktan kaçmak için bir santim kadar yan tarafa kaydı.

Catharine tüm sabah, kafatasının kaşındığını hissetmişti. Çeşitli şampuanların kalitelerini, doğru markayı kullanıp kullanmadığını düşündü. Burada, güneybatı çölündeki kuru havayı düşündü. Saçından sarkan tarantulayı düşünmedi, çünkü saçından sarkan tarantuladan haberi yoktu. Catharine saçında tarantula olduğunu bilseydi şaşırtıcı ve tehlikeli bir şekilde hareket ederdi.

Tarantulanın nerede olduğuna ya da neler olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Arada sırada bir hareket hissediyordu ve bunun sonucunda, olası bir yırtıcı ya da olası bir ava uygun pozisyon almak için dikkatle hareket ediyordu. Tarantulanın açlık ve yerçekimiyle ilgili bilgisi vardı.

“Diane, bir konuda sıkıntım var,” dedi Catharine. “Geçen gece ofisime biri girmiş. Seni geçen gece işten sonra ofisimde etrafı karıştırmakla suçlamıyorum ama geçen gece işten sonra ofisimde etrafı karıştırarak ne yaptığını sanıyordun acaba?”

Catharine avuç içiyle masaya vurdu, Diane olduğu yerde sıçradı. Tarantula görünür bir tepki vermedi.

Diane, Josh’a düzenli olarak güvene dair nutuk atardı ve şimdi patronunun güvenini aynı şekilde sarsmıştı. Dürüst ol, dedi kendi kendine. Dürüst ol ve sonuçları kabullen.

“Burada bir şeyler aramış olabilirim, evet,” dedi.

“Burada bir şeyler aramış olabilirsin.”

“Evet.”

Catharine iç çekerek ellerini birleştirdi. O an tarantula ön bacaklarını bir araya getirdi ama zamanlama tesadüfiydi.

“Neden burada bir şeyler aramış olabilirsin, Diane?”

Diane, Evan McIntyre’la ilgili konuşmaya başladı ama Catharine onu susturdu.

“İzin olmadan ofisime girmek uygunsuz bir davranıştı. Bu konuda hemfikir olabiliriz, değil mi?”

Diane bundan nefret ediyordu. Onunla, kendisinin Josh’la konuştuğu gibi konuşulmasından nefret ediyordu. Kendisi Josh’la o şekilde konuştuğunda haklı oluyordu, o ayrı. Ve Catharine şimdi söylediklerinde haklıydı. Ama yine de bunun başına gelmesi berbat bir şeydi. Nedenleri iyi olsun ya da olmasın, Josh’un kendisiyle bu şekilde konuşulduğunda kendini nasıl hissettiğini anladı.

“Evet. Özür dilerim Catharine.”

“İnsanların uygunsuz davranışlarda bulunmalarına izin veremeyiz. Ofis uygunsuz davranış yeri değil. Burası uygun davranışların yeri, doğru mu?”

Haklıydı ve Diane de ona öyle olduğunu söyledi.

“Diane, ofisten ayrılman gerekiyor. Kovulma falan yok. Burada asla birini kovmayız. Buna, ben ilgili kurumlara danışırken, senin ‘kalıcı ücretsiz izne ayrılman’ diyelim.”

Diane, bunu tamamen anlasa da kendini olanlara inandıramıyordu. Burada onun karşısında, böylesine sıradan bir şekilde ve basit birkaç sözcükle hayatı değişiyordu.

“İlgili kurumların olduğunu biliyorsun, değil mi?” dedi Catharine.
“Evet.”

“Her zaman ilgili kurumlar vardır.”

“Özür dilerim. Kendimden geçtim sanırım.”

“Artık gidebilirsin.”

Catharine başını tekrar kaşıdı. Tarantula yine hareket etti.

Diane yere bakmaya devam ederek ayağa kalktı.

“Özür dilerim, Catharine.”

“Çıkarken kapıyı kapat.”

Diane kapıyı kapattı. Kapı kapanırken boynundaki tendonları ve damarları gerilen Catharine’in dişlerini sıkarak başını mektup açacağıyla hararetle kaşındığını görebiliyordu. Tarantula –görünüşe göre, orada durmaktan bıktığı için– arkasındaki masaya indi.

Diane eşyalarını olabildiğince dikkat çekmeden topladı. Öğlen yemeğine çıkıyormuş gibi görünmek istedi ve bir anlamda, yaptığı şey de buydu. Bir daha asla geri gelmeyecekti, hepsi bu.

Dışarı tam çıkmıştı ki içinde, onların yarattığı boşluk açıldı. Bu işi sevmiyordu ama nefret de etmiyordu. İş, hayatının büyük bir kısmıydı ve artık hayatının o kısmı sona ermişti. Sürüklendiğini hissetti, aynı zamanda acıktığını da hissediyordu. Açlığın konuyla alakası yoktu ama diğer bütün hisleriyle bağlantılıydı.

Night Vale’in Son Bankası’nda ATM’yi kullanmak için kısa bir duraklamanın ardından Kayıp Kurbağa Salata Bari’na doğru yürüdü. Salata isteyip istemediğinden emin değildi ama burada kâseler-

ce kapari ya da turuncu süt gibi daha zengin yiyecekler de sunuyorlardı. Diane'in sadece zihnini boşaltmaya ihtiyaçı vardı ve bu, biraz ağır bir şeyler yemek anlamına geliyorsa öyle yapacaktı.

Biraz zamanını alsa da, sokağın aŗağısındaki adamın, koyu renk takım elbise giymiŗ olan Troy olduğunu fark etti. Omuz  antası vardı, g m ŗ ve şarap rengi bir kravat takmıŗtı ve kendisine doğru gelirken dalgın dalgın telefonuna bakıyordu.

Bu, Diane'i  fkelenlendirdi; hayatı dağılıyordu, her zaman sessiz, sorumluluklarını bilen ve saygı duyulan biri olduğu bir iŗten ayrılıyordu, oğluyla aralarında daha önce hiç olmayan bir mesafe vardı ve iŗte Troy, baŗka bir kılıkta, sanki buraya aitmiŗ gibi Diane'in şehrinin sokaklarında yürüyordu. Sanki burada olmak Diane kadar onun da hakkıymıŗ gibi.

Bir sonraki adımda ne yapacağından emin olmadan daha hızlı yürümeye baŗladı.

Daha birkaç metre uzaklaŗmıŗtı ki Troy baŗını kaldırıp baktı. Kendisini görüp görmediğini anlayamıyordu. Yukarı doğru bakıŗı çabucak saatine yöneldi. Durdu ve kısa bir modern dans hareketini andıran tek bir tam hareketle bedenini zıt yöne çevirirken baŗını saatinden kaldırıp sokak tabelalarına baktı; bu, geç kalan ve yanlıŗlıkla yanlıŗ yolda yürüyen bir adamın hikâyesini anlatan tam bir hareketler b t n yd .

Ona ne yapmak istediğini d ŗ nerek, aynı zamanda ona gerçekte ne yapacağını d ŗ nerek onu takip etti. Yetiŗmekte güçlük çekince (Ne kadar hızlı yürüyordu böyle! Diane artık resmen koŗuyordu.) "Troy!" diye seslendi.

Bunu söylerken yakınlardaki bir araba hızlandı, sürücüsü tekerleri beton zeminde tiz bir sesle, ufak bir duman bulutuyla ve Diane'in bağırısını gizleyen yanık bir lastik kokusuyla yere sürttü.

Diane, arabaya ve koyu siyah izlere ve k  k beyaz duman bulutlarına baktı. Sürücü, Jackie Fierro'ydu. Elbette, Jackie pusuda bekleyecek ve her zaman seyredecekti. Jackie küfrediyor ve sokağın aŗağısındaki Diane'e bakıyordu.

Diane, Jackie'nin baktığı yere baktığında, Troy  ğlen kalabalığında çoktan kaybolmuŗtu.

Ve tam o anda, bundan başka tek bir olası çözümün olduğunu biliyordu. Bilgiye ihtiyacı vardı ve artık iş yerindeki kaynakları kullanamıyordu (yine içini titreten o utancı hissetti).

Kütüphaneye gitme vakti gelmişti. Kütüphanenin Troy Walsh'la ilgili kayıtlara sahip olması gerekiyordu.

Diane daha önce kütüphaneciler karşısında hayatta kalmıştı. Josh'la birlikte, pek çok araştırma için Night Vale Halk Kütüphanesi'ne ve Josh'un okullarındaki daha az tehlikeli ama yine de hayatı tehdit eden kütüphanelere gitmişlerdi.

Arabasını eve sürdü ve bir kitap almak için ihtiyacı olan şeyleri aldı: Sağlam bir urgan ve bir tırmanma çengeli, bir pusula, bir işaret fişegi atma tabancası, kibrit ve bir saç spreyi, ucu sivriltilmiş ahşap bir mızrak ve elbette kütüphane kartı. Tam olarak hatırlayamadı ama iade etmediği bir kitap olmaması için sessizce dua etti.

Tepeden tırnağa mavi giyindi. (Kütüphanecilerin mavi rengi göremediği pek çok kişi tarafından bilinmekteydi. Bu, muhtemelen sadece bir şehir efsanesiydi ama Diane kendi çıkarını kollayacak her şeyi yapmaya niyetliydi.)

Yatağına kütüphanenin dört farklı haritasını serdi. Hangi yolların doğru ve hangilerinin kesinlikle ölüm anlamına geldiğini tespit etmeye çalışarak her bir haritadaki tutarsızlıkları not etti. Dört haritanın hepsi de Avrupa tarihi bölümünün ikinci katta, kuzeydoğu köşesinde yer aldığına işaret ediyordu ama Diane bunun doğru olmadığını biliyordu, çünkü Avrupa tarihi üzerine yazılmış tek bir kitap vardı ve bu da Svitz adlı küçük bir ülke hakkında bir kitapçıktı ve geçen yılki Kitap Temizliği Günü kutlamaları sırasında bir yangında yok edilmişti. Kitapçığın yakılmasını istememişlerdi ama kapağında bir zürafa (Svitz'in ulusal uzun boylu memelisi) resmi vardı ve Kitap Temizlikçileri, zürafayı tabancayla karıştırmışlardı. Bir zürafa zararlı materyallere karşı korunma üniforması giyen ve bir kaynakçı maskesi takan biri için pek çok şeye benzeyebilirdi, bu yüzden hata anlaşılabilirdi.

Kitap olmadan muhtemelen artık bir Avrupa tarihi bölümü de olamazdı. Bariz sahtekârlık olduğunu düşündüğü haritaları bir kenara fırlattı. Onlara ihtiyacı olsa bile onlarla ne yapması gerektiğini

bilmediğini fark edince malzeme yığınının ve derme çatma silahlarını bir kenara fırlattı.

Hafızasına ve içgüdülerine güvenerek ilerlemek zorunda kalacaktı. Ergenlerin anneleri kütüphaneler konusunda iyilerdi. Onlar bilgelerdi, yılların getirdiği deneyimlerinden dolayı dikkatliydiler ve çocuklarının iyi bir eğitim almasına odaklanmaları yüzünden amansız ve korkusuzlardı.

Diane arabasına binmeden önce Josh'un odasının önünde durdu. O gün Josh bir masa lambasıydı.

“Josh, seni seviyorum. Bunu sana söylemek istedim.”

“Ne? Bu da nereden geliyor?” Josh şimdi de ayçiçekleriyle dolu bir vazoydu.

“Hiçbir şey. Sadece seni sevdiğimi söylüyordum.”

“Ben de seni seviyorum,” dedi, taç yapraklarını temkinli bir kafa karışıklığıyla yana eğerek.

“Her şey güzel olacak,” diye ekledi, her şeyin güzel olup olmayacağına hiç bilmeden.

Jackie malzemeleri arabasından aldı. Kütüphanenin otoparkı, çoğu zaman olduğu gibi, kendi arabası hariç boştu.

Halk kütüphanesine, üzerinde İTİNİZ yazan çift kanatlı gösterişsiz bir cam kapıdan giriliyordu. Kapının üzerinde NIGHT VALE HALK KÜTÜPHANESİ yazan mavi plastik bir tabela vardı. Hepsi bu kadardı. Kütüphanenin sahip olduğu ünün çarpıcılığı mimarisine yansımıyordu.

Bir nefes aldı, sonra bir nefes daha. Her biri, hâlâ nefes alabildiği ve kütüphanenin içinde olmadığı anlardı.

Binanın kendisi, boş bir ödünç verme bankosuna ve su çeşmelelerinin ve bir lavabonun olduğu çini döşeli bir alana bakan uzun pencereleriyle basık bir yapıdaydı. Her şey sessiz ve durgundu. Orada herhangi bir şeyin yaşadığına dair bir işaret yoktu. Burada, bir mezarın ya da ilk dükkânı açılmadan önce parası biten bir alışveriş merkezinin yarattığı his vardı.

Kapıları iterek içeri girdi. İçeride hava kuru ve soğuktu. Dikkatle etrafı dinledi. Hiçbir şey yoktu. Kapılar, bir başka çift kanatlı cam kapıda son bulan uzun bir giriş koridoruna açılıyordu. Koridorda okuma için çeşitli okuma odaları, sohbet etmek için topluluk odaları ve farklı bir tür topluluk için damardan kan alma odaları vardı. Buralar da aynı şekilde boş ve sessizdi.

Jackie girişteki koridoru sessizce bir uçtan diğer uca kadar geçti. Hareket ettiğine dair tek işaret, yerdeki güneş ışığı şeritlerinin arasındaki gölgesiydi.

Halk etkinliklerinin reklamını yapan bir ilan panosunun önünden geçti:

“kabak toplama yarışması. üç nesne.
hangisinin kabak olduğunu biliyor musunuz??”

“büyük ucuzluk. her şey bedava. çoğunluğu tehlikeli değil. bazıları
tehlikeli.
hangilerinin olduğunu bulacaksınız.”

“bir yerlerde saklanıyorum. beni bulabilir misiniz? hayır, orada değil. ah iyi. beni yakında bulacaksınız. söz veriyorum.”

Telefon numaralarının alınabileceği ve yerel hükümet kurumlarına ya da Şerif’in Gizli Polisi’ne ihbar edilebileceği etiketlerle birlikte böyle şeyler vardı. El ilanlarının hepsi de en az on yıllık görünüyordu. İnce ve kıvrılmışlardı ve paslanmış raptiyelerle gevşekçe iliştirilmişlerdi.

Önünde bir hareketlilik yoktu. Arkasında da bir hareketlilik yoktu.

Daha içteki kapılardan birinin itme çubuklarından birine elini koyduğunda arkasındaki ayak seslerini duydu. Bu steril mezara girmeye kim cesaret edebilirdi ki? Kendisinden başka elbette?

Jackie döndü ve telefonuna bakan Diane’den sadece birkaç santim uzakta olduğunu fark etti.

“Ahh!” diye bağırdı Jackie.

Diane gözleri kocaman açılmış hâlde başını kaldırdı.

Diane de, “Ahh!” diye bağırdı.

Parmakları yaralanmıştı ve telefonunda kan izleri vardı. Yasaklı bir numarayla iletişime geçmeye çalışmış olmalıydı.

“Selam, Jackie.”

“Beni buraya kadar takip mi ettin?”

“Elbette etmedim.”

“O zaman neden gittiğim her yerde benimle aynı zamanda bulunuyorsun?”

Diane bu konuyu düşündü. Her ne kadar, yerinde sorularla ilgili sorun, bunların adaletsiz bir dünyayla ilgili sorulmaları olsa da bu, yerinde bir soruydu.

“Aynı türden insanlarla ilgili,” dedi Jackie, “aynı türden şeyleri aradığımızdan şüpheleniyorum. İşte bu yüzden birbirimizin yoluna çıkıp duruyoruz. Ayrıca, Night Vale çok büyük bir kasaba değil, öyle değil mi?”

“Bilmiyorum. Bu konuyu hiç düşünmemiştim.”

İkisi de bu konuyu düşündüler. Sonra, Night Vale’deki en güvenli şey olduğu için bu konuyu düşünmeyi bıraktılar.

“Pekâlâ. Şey, seni görmek harka,” dedi Jackie, eli kapıda, bedeni Diane’in girişini engellerken.

“Jackie, her ne kadar seninle zaman geçirmeyi çok sevmesem de burada yetişkin olan ben olduğum için yetişkin gibi davranmaya çalışsam da seninle zaman geçirmeyi hiç sevmiyorum ve kütüphane tehlikeli bir yer, ikimiz de bunu biliyoruz. Ve görünüşe göre ikimizin de oraya girmesi gerektiği için doğru şeyi yapıp birlikte hareket etmeliyiz.”

Ya da bu minvalde birtakım kelimeler. Jackie, “Ben yetişkinim,” dolaylarında ilgisini kaybetmişti. Hayır, ilgisini değil sabrını.

Jackie, Diane’in evine gitmesini istiyordu. Diane’in başka bir çocuğa ihtiyacı olmadığı gibi onun da başka bir anneye ihtiyacı yoktu.

Diane, kızın yardıma ihtiyacı olduğunu biliyordu. Göz temasını sürdürerek ve hafifçe sırtarak başını öne eğdi; bu, Josh somurtkan ya da mesafeli davrandığında genellikle işe yarayan bir şeydi. Bunun, yani yaptığı şeyin, sağlıklı olmadığını biliyordu.

“Tamam,” dedi Jackie.

“Neye tamam?”

“Tamam. Gelebilirsin.”

“O zaman netleştirmek için soruyorum. Bu işte birlikte miyiz?”

“Evet, dostum. Tamam. Her neyse. Haydi,” dedi Jackie, arkasına bakmadan.

Jackie kapıyı tutarken Diane önden girdi. Kapıda kitaplar ya da insanın kütüphaneye teslim etmek isteyebileceği başka şeyler için teslim yuvaları vardı. Jackie, kendisi gibi davranarak, sadece bak-

mak için metal kapağı bir anlığına kaldırdı. İçerisi karanlık ve nemliydi ve ara ara bir çatırtı ya da kütürtü sesi geliyordu. Diane irkildi ve elini Jackie'nin elinin üstüne koyarak kapağı yavaşça kapattı. Jackie, elini Diane'in elinden çekti ve yürümeye devam etti.

Ödünç verme yerinde yirmi yıllık ya da daha eskiymiş gibi görünen yazıcılar ve bilgisayarlar vardı. Yerel bilgisayar mağazalarına düzenli olarak gelen ve Belediye Meclisi tarafından ânında yasaklanan son model makineler gibi değillerdi hiç. Bankonun üstünde kaynağı belli olmayan lekeler vardı. Jackie izlerden birine dokundu; leke hâlâ yapış yapıştı.

Leke, tezgâh boyunca ilerleyen ve bir kalemlige çıkan kaygan bir çizgi şeklinde devam ediyordu. Jackie parmak uçlarında yükseldi ve ilk başta boş görünen ama küçük karanlığa baktıkça dibinde bir şekli –ya da dokuyu– seçmeye başladığı kupanın içine baktı. Emin olamıyordu ama kalemligin dibinde ıslak saçlardan oluşan ufak bir topak varmış gibi görünüyordu. Tekrar topuklarının üstünde dikildi.

“Niçin buradasın?” diye sordu Jackie.

“Kamu kayıtları. Sen?”

“Gazete arşivleri.”

“İyi. Birbirimize yakın olmamız doğru olur.”

“Kesinlikle. Sanırım.”

Diane'in en güvenilmez haritasına göre arşivler kütüphanenin ortalarında bir yerdeydi.

Diane, “Pekâlâ, işin iyi yanı, sonuna kadar gitmek zorunda olmamamız,” dedi. Jackie cevap vermedi.

Pencerelerin önündeki *Night Vale Günlük Gazetesi* raflarının önünden geçmeye devam ettiler. Giderek artan baskı maliyeti ve çalışanların neredeyse tamamının gereklilikten ötürü işten çıkarılması yüzünden gazete uzun zaman önce hayal gücü temelli bir formata geçmişti. Raflar, varsayıma dayalı bir Night Vale gazetesinin nasıl görünebileceğini hayal ettiğiniz takdirde, aylık Hayal Gücü Aboneliğinizi ödemek için *Günlük Gazete*'ye 19.95 \$'lık bir çek göndermeniz gerektiğini hatırlatan küçük bir not dışında boştu.

Kütüphane kısa bir b harfi şeklindeydi; giriş koridoru ve ödünç

verme bankosu, harfin boynunu oluşturuyordu. İleride daha alçak olan ve kütüphanenin büyük bölümünü oluşturan kısmın başlangıcı vardı. Önce tehlikeli kelimelerle dolu olan kalın kitapların ve sınıflandırılmış bilgilerle dolu ciltlerin yer aldığı referans kitapları bölümü vardı. Referans kitapları bölümündeki raflar kütüphanenin en derin kısımlarının gölgelerine kadar uzanıyordu ve iki kadın oradan kaçmak için aniden sola döndüler.

Diane adımlarının tereddüt etmeyen gidişatını takip ederek gözlerini ileriye dikti ama Jackie durup bakmadan edemiyordu. Gölgelelerin derinlerinde bir hareketin yankısını görebildiğini düşündü. Tam olarak hareketin değilse de hareket bittikten sonra havada kalan izlerin. Diane'in arkasından aceleyle gitti. Jeolojik ansiklopediler bölümünü geçerlerken Jackie koridorda beyaz dişlerin yayılmış olduğunu gördü. Onlara, daha az korkunç, daha az insan görünümlü bir hâle gelmelerini umarak baktı, ama dişler, diş olarak kalmaya devam etti. Sonrasında, Diane'i taklit ederek bakışlarını ileriye dikti.

Referans kitapları bölümünün ilerisinde bir çeşmeye doğru hafifçe meyil yapan geniş bir merkezî okuma alanı vardı. Çeşmede su yoktu. Muhtemelen yıllar önce kırılmıştı ve onu tamir etmeye çalışan hiçbir tamirci hayatta kalamamıştı. Arada sırada borular sanki öksürerek bir şeyler çıkarmaya çalışıyormuş gibi uğultulu, kükre-meli bir öksürük sesi çıkarıyordu.

Çeşmenin etrafında döşemeli sandalyeleri olan meşe masalar vardı. Bunlara hiç dokunulmamıştı. Okuma alanı gibi açık bir alandan geçmek, binadaki bütün kütüphanecileri üstünüze çekmeyi garantilemek demekti, bu yüzden farazi herhangi bir okur, bırakın bir sandalye çekip oturmak için tüm yolu gitmeyi, on adım bile atamazdı. Okuma alanı, kütüphaneciler tarafından güzelce hazırlanmış bir tuzaktı ama fazla mükemmeldi. En aptal kitapsever bile –ve düzenli olarak kitaplarla temasa geçmeyi seçen biri zeki olamazdı, diye düşündü Jackie– bu tuzağa düşmezdi.

Diane ve Jackie zaten hiçbirinin kablosu takılıymış gibi görünmeyen antika bilgisayarların hizmet sağladığı halk internet erişimi masalarının arkasına çömelerek okuma alanının kenarına yaklaştılar.

Benizleri solmuş ama odaklanmış bir şekilde birbirlerine baktılar. Konuşmadan ya da nefes alıp vermeden ama çenelerinin ısrarlı hareketleriyle ilerlemeleri gerektiğini birbirlerine anlattılar. Cevaplar eski bilgisayarlarda mevcut olabilirdi ama bunları almak için tek bir noktada beklemek çok tehlikeli olurdu. Herhangi bir bilgisayarın gelişigüzel ve kötü niyetli bir duyarlılık geliştirmesi gibi –Night Vale Halk Koleji’ndeki Bilgisayar Bilimi Bölümü’nün tamamının ortadan kaldırılması gibi– sıradan tehlikeleri bir yana bırakmaktan bahsetmiyorlardı bile.

Bilgisayarlardan sonra çocuk bölümü vardı. Armut koltuklar, çocukların lav taşından gerçekçi heykelleri kadar yeniydi. Bu bölümde hiç kitap yoktu, sadece suratları dehşet ve acıyla buruşmuş yirmi ya da otuz kadar çocuk heykeli vardı. Burası, Night Vale’deki herkesin kütüphanede kendini iyi hissettiği kısımlardan biriydi. “Şey, en azından bu heykellerimiz var,” derlerdi birbirlerine. “Kütüphane, burayı kullanacakların hayatları açısından bir tehdit olabilirdi ama harika bir çocuk bölümü vardı. Ve rahat armut koltuklar. En azından bunlar var.”

BRRRRRHH, dedi çeşme.

Diane heykellere bakmak için bir an durdu. Heykellerden biri Josh’a, onun daha küçük ve ara sıra büründüğü taş hâline çok benziyordu. Josh artık nadiren taş hâline bürünüyordu. Onun taş hâlinin fotoğrafları var mıydı elinde? Hayır, olduğunu sanmıyordu. Onun daha çok fotoğrafını çekmeliydi. Ya da onu daha iyi hatırlamaya çalışmalıydı. Ya da ona dair daha fazla şey hatırlamalıydı.

Kütüphaneden çıkmayı başaracağını farz ederek.

“Neden duruyoruz?” diye tısladı Jackie. Herhangi bir hareket ya da gölge var mı diye çocuk bölümünün etrafına bakındı ama orası da diğer her yer kadar boş görünüyordu.

Diane, Jackie’ye “Kapa çeneni,” diyen sessiz bir bakış attı.

“O zaman gidelim hadi,” diye cevap verdi Jackie, sessiz bakışıyla.

“Sabır. Biraz sabret. Sadece yeni çocuk bölümünün neye benzediğine bakıyordum. Bu konuda bir sürü güzel şey duydum. Ayrıca, biraz önce ön masada oyalanan biz değildik sanki,” diye kendini savundu Diane, sadece gözleriyle.

“O farklıydı. Bu, bu farklıydı. Sadece... Dostum, ilerlemeye devam et,” diye karşılık verdi Jackie, hiçbir laf etmeden.

“Hareket ediyorum. Hareket eden benim.” Diane hareket etti.

Jackie öfkeyle baktı ama Diane bu bakışı görmedi, bu yüzden bu öfkeli bakışın sadece kendisi üzerinde bir etkisi oldu.

Belediye arşivlerine neredeyse varmışlardı ama oraya ulaşmak için çocuk ve mimari ve bilim bölümleri arasındaki boşluğa giden bilgisayar masalarının altından geçmek zorunda kalacaklardı.

Diane odanın görünüşteki boşluğunu kavrayıp biraz sonra olabilecekler için hazırlanarak geri çekildi ama Jackie çoktan öne çıkmış, mikrofilm raflarına doğru koşuyordu. Diane’in nefesi kesildi, Jackie’yi kendi cesaret gösterisinden korumayı başaramadı.

Jackie, ergenlere özgü o soluk soluğa kalmış hâliyle koştu, iç karartıcı bir sesle arşiv dolaplarına çarpıp durdu ve gelecek şeyi almayaya hazır şekilde, kolları ileride, gözleri kocaman açılmış hâlde kendi eksenini etrafında döndü. Hiçbir şey yoktu. Diane nefesini tuttu. Hiç kimse yoktu.

“Gördün mü? Kimse yok.” Jackie’nin sırtışı kendini beğenmişliğe kayıyordu ama Diane oğluyla yıllar geçirdiğinden bu tarz şeylere karşı sabırlı olmaya başlamıştı. Masanın altındaki saklanma yerinden, çömelmiş bir hâlde hızla ilerledi, ancak dolaplara varınca ayağa kalktı. Sırtlarını arşivlere verdiler ve geldikleri yere baktılar. Çocuk bölümü, sonra bilgisayarlar, sonra referans kitapları bölümü, sonra ödünç verme bankosuna ve kaçışa giden dönüş.

Eğer koşmaları gerekse, bunu başaramazlardı. Bu yüzden, yakalanmamaları gerekiyordu.

“Pekâlâ, ne arıyorsun?” dedi Jackie, dudaklarını kıpırdatarak, ses çıkarmadan fısıldamaya çalışarak.

“Troy,” dedi Diane, dudaklarını sessizce kımıldatarak.

Jackie suratını buruşturdu.

“Josh’un iyiliği için,” dedi Diane, dudaklarını sessizce kımıldatarak.

“Ne?” dedi Jackie, dudaklarını sessizce kımıldatarak.

Diane, Jackie’nin anlamadığını mı yoksa inanmadığını mı ifade etmeye çalıştığından emin değildi; her hâlükârda onu durdurdu.

Night Vale’de herhangi bir vatandaşla ilgili bilgi bulmak, onların isimlerinin altına bakarak hayatlarına dair kayıt altına alınmış detayları araştırmak kadar kolaydı.

Ve işte oradaydı. “Vos, Natalie” ve “Winged Creature, First Name Unknown” arasında “Walsh, Troy”. Burada, isminin kısaltılmış olması dışında her şeyin yazılı olduğu doğum belgesi vardı. Doğru zamanlı, ileri tarihli bir ölüm belgesi. Birilerinin bulduğu ve üzerine silinmez siyah kalemle “Troy” yazdığı harika bir taş. Kan örnekleri. İdrar örnekleri. Tükürük örnekleri. Yazı örnekleri. Parmak izleri. Uyurken çekilmiş fotoğrafları. Aurasının bir paragraf uzunluğundaki şairane bir tasviri. Aynı tasvirin dilin dansı aracılığıyla sunulan bir videosu.

Diane başını salladı. Sıra dışı ya da faydalı hiçbir şey yoktu.

Jackie bir elini olabildiğince sabırlı bir şekilde onun omzuna koydu ve “Bu harika. Ama hiçbir şey yok. Tüm bu yolu gelip zamanını boşa harcadığın için üzgünüm. Haydi, gidelim,” cümlelerinin tamamını iletmeye çalışarak omzunu nazıkçe sıktı.

Diane onu dürttü ama sonra yeniden düşündü ve bu savunmacı hareketi bir ricaya çevirdi. “Sadece bir dakika daha?” diye sordu parmağı.

“Her neyse.” Jackie kollarını kavuşturdu ve arkalarındaki boş odaya sıkılmış bir şekilde bakmaya devam etti.

Diane hızlıca göz gezdirerek atladığı her neyse onu arayarak tüm dosyayı tekrar inceledi, çünkü kesinlikle bir şeyleri atlamıştı.

Tepelerindeki yüksek gri tavanda floresan lamba yanıp söndü. Jackie gözlerini kıstı. Hiçbir şey görmemişti. Bu, hiçbir şeydi, bundan emindi.

BRRRRRHH. Çeşme. Ama bu, çeşmenin inlemesinden sadece bir saniye sonra devam eden bir gürültü müydü?

Jackie döndü ve elini tekrar Diane’in omzuna koydu.

“Gitmemiz gerek.”

Diane okuma alanına doğru baktı. Son kez baktığı zamankinden farklı görünmüyordu ya da neredeyse hiç farklı görünmüyordu.

“Neden yapman gereken her neyse onu yapmıyorsun ya da benim yapmama izin vermiyorsun? Kendi başına idare edebileceğinden eminim.”

Bir annenin sesiyle konuşmuştu ve ikisi de bunu duymuştu. Jackie gürültünün geldiği ve söyleyebildiği kadarıyla kütüphanenin tam zıt köşesindeki dergi odası olan yere son bir bakış daha attı. Burası öyle bir açıdaydı ki odanın içini göremiyordu. Kapı eşiğinden, zeminden dışarı çıkan gölgeleri görebilirdi ama görmek istemiyordu, bu yüzden beyni bunu görmezden geldi.

Jackie bir sonraki koridorda *Günlük Gazete*'nin, fiziksel bir forma sahip olduğu zamanlara ait arşivlerini buldu. Eski sayılardan oluşan ciltleri çevirmeye başladı. Bir mikrofilm sistemi, şehir hükümeti tarafından çok pahalı olarak nitelendirilmişti ve zaten kütüphanecilerin sıvıları ya da kurbanlarından birinin kanı yüzünden mahvolması olasıydı.

“King City bir noktada uyanmak zorunda.”

“Mmm,” dedi Diane.

Dinlemiyordu çünkü daha önce atladığı bir şey bulmuştu. Aura raporunun arkasına eski bir fotoğraf yapıştırılmıştı. Ne kadar eski olduğundan emin değildi çünkü görüntünün olduğu taraf kâğıda yapıştıktı. Fotoğrafı çıkarmak için kenarlarından tuttu ama fotoğraf sağlam yapıştırılmıştı.

“Lanet olsun,” dedi Jackie, herhangi bir şeye yanıt olarak değil de var olabilecek ya da olmayabilecek bilgileri özenle ararken bir şeyler söylemek zorunda olduğu için.

Diane çekiştirdi ve fotoğraf bir pıt sesiyle yerinden çıktı. Doğru tarafı çevirdi. Bu, insanların kıpırdamadan durdukları ve görüntülerini kimyasal kâğıt üzerine kaydetmenin uzun dakikalar aldığı bir çağa ait bir fotoğraftı. Sözlü bir sonuca varmadan önce, fotoğrafı olabildiğince dikkatle ve mantıklı bir şekilde inceledi: “Ah, lanet olsun.”

“Neden ‘ah, lanet olsun?’” Jackie başını bir cildin arkasından uzattı.

Diane fotoğrafı kaldırdı ve Jackie suratını çok uzun zaman öncelerden bakan düz suratlara doğru yaklaştırmak için yakından inceledi.

“Ah, lanet olsun,” dedi Jackie.

“Evet.”

“Şey, bendeki haberler de harika değil.”

“KING CITY”deki bütün materyaller Coğrafya, Yasaklı kategorisi altında sınıflandırılmıştır.”

yazan bir dizin kartını gösterdi.

Ve sonra bir kalemle karalanmış bir başka cümle gösterdi; öylesine karalanmıştı ki siyah mürekkep kartın diğer tarafına geçmişti.

Diane şaşırmamış bir hâlde başını salladı. O noktaya kadar her şey çok kolay görünmüştü ve bu yüzden de böyle bir şeyi bekliyordu.

“Yasaklanmış materyaller rafı kurgunun yanında, biyografi bölümünü geçince.”

Eliyle işaret etti. İşaret ettiği alan, onlara giriş kadar uzakta, aksi istikametteydi. Eğer fark edilirlse kaçacak yer yoktu. İkisi de bunu düşündü. Jackie kurumun logosunun olduğu halıya oturdu, başını ellerinin arasına alıp birkaç saniye kendi kendine acımaya izin verdi. Sonra gözleri hedefine odaklanmış şekilde ayağa kalktı.

“Dinle, Diane,” dedi usulca ve tane tane. “Bunu birlikte yapmamız bizim için anlamlıydı çünkü ikimiz de bir şeye ihtiyaç duyuyoruz. Ama sen artık gidebilirsin. Buldun ya...” Diane’in elindeki fotoğrafa tekrar baktı ve irkildi. “Her neyse, sana ihtiyacı olan bir oğlun var. Eve, onun yanına gitmelisin. Ben halledebilirim.”

Diane, Josh’u düşündü ve hemfikir olmayı istedi. Önemli olan kütüphaneden çıkıp ailesine, somurtkan, yalnız, ergen ailesine varmaktı. Ve bu yüzden bundan sonra söyleyecekleri konusunda öfkeliydi.

“Hayır. Kütüphaneye birlikte girdik, birlikte çıkacağız.”

“Diane, bunu yapmak zoru-”

“Jackie, eğer seni burada bırakırsam ve sen ölürsen, bu konuda kendimi kötü hissederim. Muhtemelen hayatımın geri kalanı boyunca kendimi kötü hissederim. Ve kendimi kötü hissetmekten hoşlanmam. O yüzden haydi, gidelim.”

Jackie gülümsedi. Gülümseyerek çok fazla şey demek istemişti ama bir şeyler demek istemişti. Diane de aşağı yukarı aynı şeyi demek isteyerek gülümsemeyle karşılık verdi.

Troy'un iŖe yaramaz dosyasına baktı ve onu yanına almaya karar vererek omuzlarını silkti. Burada çok fazla Ŗey yoktu ve bunca yol gelmiŖlerdi. Dosyayı kolunun altına sıkıŖtırdı.

Yasaklı rafa doğru yürümeye baŖladılar, biyografi kısmını ve korku içinde, onun yakınındaki kurgu bölümünü geçtiler.

Night Vale'deki en küçük çocuğun bile bildiği üzere, hiçbir Ŗey bir kütüphaneciyi kurgudan daha fazla çekmezdi.

"Umarım orada King City'le ilgili bir Ŗeyler vardır," dedi Jackie.

BRRRRRHH, dedi çeŖme.

Bu kez bununla birlikte kesinlikle baŖka bir gürültü daha vardı. Bir kahkaha gibi ama öfkeli bir kahkaha. Ağlama ama saldırgan bir tavırla ağlama. Bir pençenin, bir kuyruğun ya da bir kanadın, kitap raflarına sürtünme sesi gibi.

Diane ve Jackie bunu duymadı, gerçi duysalar bile bundan baŖka yapabilecekleri bir Ŗey yoktu.

NIGHT VALE'İN SESİ

CECIL: . . . ya da her neyse, hayatta kalan hepsi. Ve işte bu yüzden polis ve acil tıp ekipleri artık kendilerini halk kütüphanelerinde kalanları arama-ya mecbur hissetmiyorlar.

Birkaç endişeli vatandaştan Lenny'nin Takas Evi'nden herkesin aldığı sevimli plastik flamingolarda bir sorun olduğuyla ilgili teyit aldık. Flamingolara çok yaklaşan ya da daha kötüsü onlara dokunanlar ortadan kayboluyorlar. Bu talihsiz kişilerden bazıları sanki bir ömür geçmiş gibi ağarmış uzun saçlar ve buruşmuş tenlerle saniyeler sonra yeniden ortaya çıktılar.

"Ah, geri döndüm! Geri döndüm!" dedi bu insanlar. "Burayı bir daha asla göremeyeceğimi düşünmüştüm."

Nereye gittikleri sorulduğunda pek çoğu yaşlılıktan dolayı aniden ölüverdiler.

Diğerleri bir daha hiç görünmediler.

Ortadan kaybolmayacak kadar şanslı olanlar bile flamingoların tuhaf yan etkilerini bildirdiler.

"Evet, birine dokundum," dedi Sheila, Tüm Gece Açık Mehtap Lokantası'nda her zaman klipsli not panosuna insanların yaptıklarını işaretleyen kadın. "Ve dünya hayatımda ilk kez bana net bir şekilde göründü. Sanki onu daha önce hiç görmemişim gibi. Daha önce hiçbir kısmını görmemiş ve hiçbir kısmını anlamamıştım. Bunu fark ettiğimde yeni doğmuş bir bebek gibi oldum. Tüm hayatımı, flamingolara dokunduğum âna gelene kadar, aynı seçimleri yaparak, aynı trajedilerden ve aynı neşeden sağ çıkarak ve

kendime engel olamadan aynı hataları tekrar tekrar yaparak, yeniden yaşadım ve sonra yine küçük bir çocuk oldum. Bu döngüyü yüzlerce kere yaşadım. Önceden organik bir hareket gibi görünen hayatım, artık sonsuza kadar önceden belirlenmiş bir sonu olan, oynamam gereken çirkin bir senaryo hâline geldi. Asla ölmeyeceğim ama aynı zamanda hiç yaşamayacağım. Lütfen yardım edin.”

Ve sonra ağlayarak tekrar flamingoya dokundu.

Ayrıca, flamingoların plastiğinin ucuza üretildiği ve eğrilmiş olduğuna dair bazı şikâyetler de var. Lenny'nin Takas Evi bize standartların altında ve muhtemelen zamanı büken dekoratif kuşlar mı satıyor? Gelecekte, belki şu an olduğundan daha fazla ilgi duyduğumuzu hissettiğimizde bir ara bunu araştıracağız. O zamana kadar eskiden mutlu olduğumuz şekilde cahilliğimizle yaşamaya devam edeceğiz.

Ve şimdi üç saat sürecek reklamsız reklamlarımızı sunmaktan memnuniyet duyuyoruz.

Şimdilerde hükümet ya da Şerif'in Gizli Polisi ya da Dünya Hükümeti tarafından yasaklanmamış her konuda bilgilendirici kitaplarla dolu kurgu dışı raflarını koşarak geçtiler. Raflar çoğunlukla boştu. Ayak seslerinin olabildiğince yumuşak olmasına özen gösterdiler.

Jackie'nin durumunda bu, sadece onun her zamanki ağır topuklu küt sesleriyle sonuçlandı.

Nazikçe. Sessizliğin hıza üstünlüğü, diye düşündü Diane, ergenin sırtına öfkeyle bakarak ama bunu yüksek sesle söylemek istemedi.

Lanet olsun, hızlansana, diye düşündü Jackie, Diane arkadan oyalanarak gelirken.

Kurgu dışı bölümünden sonra bilim kurgu vardı. Hiç kimse neden bilim kurgunun, kurgu dışının geri kalanından ayrı tutulduğunu bilmiyordu. Gelenek güçlü bir şeydir. Bu raflar ana kurgu dışı bölümünden daha az sansüre uğramıştı çünkü bilim kurgu herkesin zaten bildiği günlük konular hakkında oluyordu genellikle.

Dişlenmiş olmaktan ve pençe izlerinden dolayı çoğunun başlığı okunmayan uzun bir roman sırasının önünde saklandılar. Diane başını kaldırınca dört uzun kahverengimsi lekeyle işaretlenmiş Ursula K. Le Guin kitaplarıyla dolu bir rafı gördü. Zavallı kitapsever, diye düşündü Diane, tam da o mükemmel kitabı buldukları sırada sürüklendiği için.

Jackie bir şeylerin kokusunu aldı. Kütüphanenin, her zamanki bodrum kat dolabı ve çamaşır suyu kokusundan farklı bir kokuydu bu. Bir sinüs enfeksiyonu sırasında alınan yanık kahve kokusuna,

burnundaki bayat bir kokuya benziyordu. Gözleri yere bakan, yanakları kızarmış, burun delikleri genişlemiş olan Diane'e döndü.

"Sen de kokuyu alıyorsun."

Diane parmağını dudaklarına götürerek başını salladı.

Uzaklardan gelen bir uğultu. Etraflarına bakındılar. Diane, Jackie'nin elini tuttu. Jackie fark etmedi. Uzaktaki uğultu belki de yakından gelen bir kükreneydi.

"İlerlemeye devam et," dedi Jackie.

Diane hiçbir şey yapmadı. Jackie onu elinden tutup kaldırarak kendisi de ayağa kalktı. Gürültü, uzak ve yakın arasındaydı. Kükreme ve uğultu arasındaydı.

"Saklanmak, o şey her neyse, onun gitmesini sağlamayacaktır," dedi Jackie.

Diane, Jackie kendisini onun ayak ucu kendisinin topuğunda olacak şekilde, sessizce biyografi bölümüne yönlendirirken bilim kurgu rafına tutundu.

Bu bölüm kütüphanenin arka taraflarına giden duvarın büyük kısmını kaplayacak kadar kapsamlıydı. Bölümdeki tek kitap Helen Hunt'ın *Resmî Biyografisi*'ydi. Bir sürü nüshası vardı. Bu, stoku fazla tutulan bir biyografi bölümüydü. Eğer bir kişinin, mesela Helen Hunt'ın, hayatıyla ilgili bir şeyler öğrenmeniz gerekirse, bu bölüm son derece yardımcı olabilirdi.

Kitabın, ön tarafı çevrilmiş birkaç nüshasının kapağında gülümseyen bir Helen Hunt vardı. Helen'in gözleri doğrudan kitaba bakan kişiye bakıyordu. Helen'in gülümsemesi keskin hatlıydı; bastırıldığı bir öfkesi vardı. Saçları, Helen Hunt'ın alametifarikası olan yonca şeklindeki alın dövmelelerini gösterecek şekilde arkadan toplanmıştı. Diane oyuncunun dişleri arasında o ünlü ağzın ünlü karanlığının içinde gri bir leke görebiliyordu. Grilik hareket edip titreşiyormuş gibi görünüyordu. İleriye geriye hareket ediyordu. Jackie de bunu gördü. Karanlık bir odada, kedi gözü gibi parlak bir ışık, ödül kazanmış oyuncunun dişleri arasında yanıp söndü. Jackie elini kendi ağzına götürdü ve nefes alıp vermemeye çalıştı. Diane, Jackie'nin omzuna yaklaştı. Helen hiç gülümsemedi. Yanlış görmüş olmalıydı. Helen dişlerinin tamamını göstererek öfkeyle kaşlarını

çatmaya devam ediyordu. Ya da hayır, kitap kapaklarındaki kadınlar kesinlikle hareket ediyordu.

Helen'in ağzı açılıyordu; içindeki gri hareket hızlı ve telaşlı bir hâl aldı. Diane, Helen'i hafifçe dürttü ve Helen'nin bir şey yapmasına fırsat kalmadan biyografi bölümünden koşarak çıktılar.

Artık yalanlardan başka bir şey anlatmayan kitaplarla çevrili kurgu bölümünün derinliklerindeydiler. Koştukları için nefes nefese kalmışlardı ama nefes alıp verirken olabildiğince sessiz olmaya çalışıyorlardı. Ancak pek de sessiz olamıyorlardı.

Rafların birinden bir kol onlara uzandı. Az ya da çok bir insana aitmiş gibi görünüyordu. Diane tam olarak çılgılık denemese de çılgılığa benzer bir ses çıkardı. Jackie durdu, döndü ve elini Diane'in ağzına kapadı.

"Kütüphaneci," dedi Diane, Jackie'nin avuç içine. İnsan kolu duvardan sızan bir silüete bağlıydı, ıslak bir teni ve zımpara kâğıdından gözleri ve insan formu üzerinde pırıldayan bir bedeni vardı.

Diane onun vazgeçtiği bir ânı hissederek dehşet içinde Jackie'nin bedenine doğru yığıldı. Jackie gözlerini silüetten ayırmadan onu ayağa kaldırdı.

"Kütüphaneci olamayacak kadar insana benziyor, " diye fısıldadı Jackie. "Sanırım bu sadece biyografi bölümüne dadanmış bir hayalet. Zararsız."

Hayaletin kolunun ucundaki, ele pek de benzemeyen kısım onlara doğru uzandı. Bedeni duvardan, adeta petrol gibi, siyah ve yapış yapış bir şekilde damladı.

"Emin misin?" dedi Diane. Silüet biraz daha yakına geldi. Suratı çukur çukur görünüyor ve içinden bir şeyler sızıyordu, gözleri sert ve griydi. Diane elinde olmadan Jackie'ye doğru kendini itti.

"Ah, ne var biliyor musun?" dedi Jackie. "Hayalet düzenli olarak insanları alıyor. Bir sürü insan almış. Muhtemelen hepsi de ölü. Gitmeliyiz."

Diane'in kolunu tuttu ve onu koridordan aşağı, yaratığa doğru götürdü. O şeyin gözlerinin altında bir yarık açıldı; yarık, nihai ve ölümcül bir çılgılık şeklinde donup kalmış çarpık bir ağız gibi ayrıldı. Diane, Jackie'yi tekrar koşturmaya çalıştı ama Jackie hızını sabit ve yavaş tuttu. Yaratık tekrar belirdi ve Jackie bir dirseğini uzatıp onu

sertçe kenara itti. Hayaletin içinden geçip ilerlediler. Diane hayaletin takip edip etmediğini görmek için döndü. Gitmişti.

“Bu komik değildi,” dedi Diane.

“Aslında komikti.” Jackie, Diane’in suratını düşündü. “Ah, hadi ama dostum. Bilmek hiçbir işine yaramayacaktı. Helen Hunt üzerine öyle çok okul raporu hazırladım ki, bir hayaletle nasıl başa çıkılacağını öğrendim. Niyetleri iyi değil, orası kesin ama sorun teşkil etmeyecek kadar yavaş ve güçsüzler.”

Diane, Jackie’ye öfkeyle ama aynı zamanda yeni oluşan bir saygıyla baktı. Jackie kendisinden daha cesurdu; Diane bunu, hayatındaki herhangi bir bilgiyi bildiği kadar aniden ve tam anlamıyla idrak etti. Ve daha büyük olan insan olarak daha sorumlu olsa da yine de Jackie, Diane’in beceriksiz olduğu şeylerde becerikliydı. Bunu biliyor fakat bu bilgiyle ne yapması gerektiğini bilmiyordu.

Kitapları geçtiler, hayaleti geçtiler ve üzerinde birkaç düzine kitap ve dosya olan, duvara monte edilmiş bej rengi metal bir rafa geldiler. Daha kısa ziyaretçiler ya da en üstteki raftan bilgi almak isteyenler için rahatlık olsun diye bir merdiven vardı. Rafa bantla yapııştırılmış ve el yazısıyla yazılmış bir not vardı: “YASAKLI MATERYAL RAFI”

“Dizine göre burası olmalı.”

“Muhtemelen budur,” dedi Diane işaret ederek. Rafta, kendi kendine kaligrafi öğrenme kitabıyla (güç sahipleri bunun kalem sahibi olmaya bir kapı olarak hizmet edebileceğinden endişeliydi) “Dünyamızın Dağları” isimli bir 1988 yılı takvimi arasında üzerinde KING CITY yazan bir ayakkabı kutusu vardı.

“Muhtemelen bu, evet; katılıyorum.”

Jackie kutuyu aldı.

“Harika, şey, bu çok eğlenceliydi ama hadi artık gidelim,” dedi Jackie. Çıkışa doğru dönseler de hareket etmediler.

Uzaktaki uğultu geri dönmüştü. Bulundukları yerle çıkış arasında kurgu bölümü vardı ve gürültü, kurgu bölümünün içinden geliyordu. Sanki bir insan ciddi akciğer sorunlarından dolayı nefes almaya çalışıyormuş gibi bir lıkırtı ve yaşlı bedenlerdeki kötü eklemler gibi bir tıkırtı duyuluyordu. Bir kükreme ve bir uğultu; tehditkâr bir ağlama ve öfkeli kahkaha. Tüm sesler hep birlikte çıki-

yor, ışıktaki yolunu bulan büyük bir şekilden, bir gölgeden geliyordu. Kitapların arasından asma filizlerini andıran ince kollar bir çıkıp bir kayboluyordu. Yanık kahve kokusu çok yoğundu.

“Bu-?” diye sordu Jackie ve yapış yapış beyaz bir kol boynuna dolandı. Jackie sıkıntısını ifade etmek için, nefes alamıyordu, bu yüzden gözlerini belerterek ileri geri hareket etti. Kol parıldıyordu ve bu yapışkan madde her neyse Jackie’nin tenine yapışmıştı. Benzi solmaya başladı; başı bedeninden kilometrelerce yukarıda gibiydi. Şekiller ve renkler gördü ama bunun dünyada mı yoksa kafasının içinde mi olduğundan emin olamıyordu.

Diane donup kaldı. Tek bir insanla bile fiziki bir mücadeleye girişmemişti. Hiçbir zaman saldırıya uğramamıştı. Bir insan tarafından saldırıya uğramayı hayalinde canlandırırken bile, kendini korumakta başarısız olduğunu hayal ediyordu. Jackie, Diane'den daha cesurdu ama eğer bir şey yapmazsa Jackie'nin ölmesi yakındı. Durum gerçekten böyleydi. Jackie ölmek üzereydi ve Diane hiçbir şey yapmıyordu; bir şey yapamayacak kadar korkmuştu.

Jackie King City kutusunu elinden düşürdü ve gölgelere doğru çekilirken kollarını uzattı. Geriye doğru yolculuğunu yavaşlatacak herhangi bir şeye uzanmaya çalıştı.

Kütüphaneci çağıldar gibi bir uluma sesi çıkardı ve kütüphanenin her yerinden bu sesle uyumlu ulumalar geldi. Kısa süre sonra sayıları çoğalacaktı.

Diane çaresizce etrafına bakındı ama her tarafında kitaplar vardı. İşe yaramayan kitaplar. Troy'un, kollarında tuttuğu dosyasına baktı. Oradaydı. Troy'u hatırlatan taş. Bir kenarı aşınıp tırtıklı bir keskinliğe bürünmüştü.

Taşı çıkardı ve Jackie'yi kendisinden uzaklaştıran o yapış yapış kola sapladı. Kol gevşedi.

Diane tüm içgüdülerine rağmen ileri adım attı ve kolunu, o kolla Jackie'nin boynu arasına soktu. Elinden geldiğince sert bir şekilde çekti ve Jackie delirmiş gibi kıvrandı. Diane çekerken bile boşluk Jackie'nin kaçabileceği kadar büyük değilmiş gibi görünüyordu ama kol salgıladığı zehirli maddeyle öylesine yapış yapıştı ki, (artık Diane'in ceketinin altındaki tenini yakıyordu) Jackie ancak kayarak başını kurtarabildi.

Geriye doğru sendelediler. Jackie'nin boynu ve suratı mor lekelelerle berbat hâldeydi ve giysileri terden sıırıslıklam olmuştu. Yine de King City kutusunu yerden almayı unutmadı. Diane lifleri hızla dağılan ceketini çıkarıp yere attı. Kütüphanecinin kolu geri çekildi, devasa bedenine doğru tekrar kıvrıldı, sonra yine onlara doğru ileri atıldı.

Yere çömelmiş hâlde paralel koridorda koşarlarken Diane kitapların arasındaki boşluklardan kütüphanecinin gölgeler arasından ortaya çıktığını gördü. Bir kütüphanecinin neye benzediğini tam olarak ve tümüyle gördü. Midesi allak bullak oldu.

O görüntüyü öldüğü âna kadar unutmayacak, rüyalarında ve panik ataklarında tekrar tekrar hatırlayacaktı. Nihayet öldüğü gün aklından geçen şeylerden biri *Şey, en azından artık hatırlamak zorunda kalmayacağım*, cümlesiydi. Bu onu mutlu etti ve gülümseyerek öldü.

Ama bu çok daha sonra olacaktı.

Jackie, Dianee yetişmek için elinden geleni yaptı. Daha genç ve hızlıydı ama zehir bedeninde dolaşıyordu. Yürüyüşü sarsaktı ve sık-tığı dişlerinin arasında tıslıyordu.

Kurgu bölümünden hızla geçip biyografiler bölümüne girdiler. Helen Hunt'ın suratı tamamen gitmişti; onun yerine, çeneden saçın başlangıç çizgisine kadar şişmiş olan açık bir ağzın derinlerinden gri bir uğultu kendilerine doğru geliyordu.

Sonra raflar bitti ve geriye sadece boşluk kaldı. İleride ardına kadar açık bir okuma odası vardı. Bir ölüm tuzağı. Buraya adım attıkları an bütün kütüphaneciler onları görecekti ve sonra her şey bitecekti. Bakmak için döndüler; o beyaz, yapış yapış kol halıda koyu, yağlı bir leke bırakarak onlara doğru tıslayarak geliyordu.

Birbirlerine baktılar. Jackie, Diane'in koluna yaslandı, artık ayakta durmakta biraz güçlük çekiyordu.

"Bunu yapabiliriz," dedi Jackie. "Sadece sonuçları düşünmeye fırsat kalmadan harekete geç, yeter."

Diane başını tamam der gibi salladı ve hiç düşünmeden okuma alanına gidebilmeyi başardılar. Dört bir yanlarından feryatlar yükseldi; yer ve raflar çok daha fazla sayıda beyaz kolla dolup taşı. Tavandan bombeli şekiller onlara doğru yaklaşıyordu. Kütüphane-cilerin hepsi onları selamlamak için ortaya çıkmışlardı.

Yüzlerce çırpı bacağıın sıçraması. Bir uğultu. Kırmızı gözler belki ya da kırmızı noktalar ve havaya fışkıran kan. Birincil dişler ve ikincil dişler ve işlevini kaybetmiş üçüncül dişler vardı ve her biri, çıkışa doğru koşan iki kadına dönmüştü.

Bozuk çeşme yüzünden dümdüz koşamıyorlardı, bu yüzden çeşmenin etrafından dolandılar. Jackie, bedeni güçsüz düşmesine rağmen içinde gözü kara bir enerji bulmuştu ve daha hızlı koşuyordu. Diane yıllardır niyetlendiği ama hiçbir zaman yapmadığı egzersizlere küfürler ederek nefes nefese kalıp yavaşıyordu. Daha genç olan kadın onu omuzlarından tutup ileri itti. Dört bacaklı, kaçan bir hayvan olmuşlardı. Uzun sivri dişler ve iğneler ve o kemiksiz beyaz kollar hemen arkalarındaki çeşmenin çinilerine vurdu. Her tarafta bir uğultu vardı.

Sol taraflarında danışma bölümü vardı. Jackie bakmasa da gölgelerdeki şey her neyse, onun kendilerine doğru koştuğunu duyabiliyordu. Sonra ödünç verme bankosu. Teslim yuvasının kapağı kalkıyor, içinden dokunacı andıran bir dil ya da dile benzeyen bir dokunaç, bir çamur topağı gibi yükseliyordu.

Ne dediği anlaşılmayan bir ses kükredi. Bu, tüm binanın sesi gibiydi; duvarlar ve zemin ve yapısının metal iskeleti onlara öleceklerini söylüyordu.

Diane kütüphanenin ön kapılarına yaklaşmalarını seyretti, kütüphanecilerin kemiksiz kolları kapı kollarına gidiyor, kapıları bedenleriyle kapatıyorlardı.

Başaramayacaklardı.

“Başaramayacağız,” dedi Diane.

“Başaracağız.”

Jackie omzunu öne doğru çevirdi, tüm ağırlığını cam kapılara ve zehirli kollara verdi. Kırılan cam ve zehirli kütüphaneci kanı giriş koridorunun çinilerine saçıldı. Jackie bir cam yığının ve gri birikintiye iniş yaptı. Diane ortaya çıkan delikten koşarak geçti ve Jackie’yi kucağına aldı. Gerçekten, öyle hafifti ki.

Giriş koridorundan çıkıp boş otoparka gelmişlerdi. Arkalarındaki bina genişledi ve bir *hıhh* sesiyle tekrar eski hâline geldi. Döndüler; onları takip eden hiçbir şey yoktu. Ön kapılar kırık değildi ve

herhangi bir yaratığa dair bir işaret yoktu. Bina bir kez daha sessiz ve beklemedeydi.

Jackie nabız gibi atan ciğerlerini olabildiğince fazla havayla doldurdu. Bacakları titriyordu ama yine de ayakta durabiliyordu.

“Başaracağımızı söyledim. Kim haklıydı?” dedi Jackie yerde, öne doğru eğilmiş bir hâlde. “Kim haklıydı?”

“İyi misin? Cam falan battı mı?”

“Birazcık battı dostum ama iyiyim ben.”

Diane, Jackie’ye gülümsedi. Bir süre sonra Jackie de gülümsedi. Sonra gülmeye başladılar. Kendilerine engel olamıyorlardı. Ayağa kalktılar ve birbirlerine yaslanıp güldüler. Jackie’nin her yerinde hâlâ mor lekeler vardı ve terliyordu ama buna da güldüler.

“Haklıydın,” dedi Diane. “Sen haklıydın. Aman Tanrım, gerçekten hayattayız, değil mi?”

Jackie onu susturdu.

“Daha önemlisi, elimizde cevaplar var,” Jackie elindeki kutuya ve Diane’in elindeki dosyaya işaret etti. “Yani, tanrım, umarım elimizde cevaplar vardır.”

Diane başını sallayıp iç çekti. Bu iç çekiş, ne çaresizlik ne de rahatlama duygusundandı; sadece nefes almak içindi. “Sanırım artık bu karışık durumu halletmeye devam edeceğiz.”

“Sanırım evet,” dedi Jackie.

Jackie arabasına baktı, Diane kaldırıma baktı; ikisi de neredeyse yürüyeceklerdi.

“Baksana,” dedi Diane. “Bu şeylere birlikte bakmak ister misin? Sadece, bundan ikimizin de öğrenebileceği bir şey var mı diye bakmak için?”

“Evet, elbette,” dedi Jackie, arabasına bakmaya devam ederken. “Bu harika olurdu sanırım.”

Diane kolunu, arabasına gitmesine yardımcı olmak için Jackie’nin omzuna attı ama tüm enerjisini Josh’u neredeyse yetim bırakıyor olmanın verdiği panikle tüketmişti, bu yüzden, Jackie kolunu Diane’in omzuna attı. Topallayarak da olsa hareket etmeye devam ederek birbirlerini kütüphaneden uzaklaştırdılar.

KING CITY

olarak işaretlenmiş kutuda bir kitap ve ufak bir gazete makaleleri destesi vardı. Kitabın adı *King City ve Etrafı Hakkında İlginç Gerçekler ve Anekdotalar*'dı. Kitap ünlü oyuncu ve sivil tarihçi Harrison Ford tarafından yazılmıştı. Ucuz bir eserdı ve içeriğine şöyle bir göz atmak bile üretiminde dikkatli bir redaksiyon ve mizanpaj eksikliğinin olduğunu gösteriyordu.

Jackie ortalarda bir sayfayı açtı.

King City #1061 Numaralı Gerçek

Biliyor muydunuz? King City, California'da kuruluşundan itibaren bir valisi olan tek şehirdir. Valisiz bir saniye bile geçirmemiştir. Her zaman bir tane vardır!

Tekrar açtı.

King City #702 Numaralı Gerçek

"Oz Büyücüsü" yerine "Ayın Karanlık Yüzü" oyunu çılgınlığı King City'nin kendi George Taylor Morris'i tarafından meşhur edilmiştir.

Tekrar.

King City #986 Numaralı Gerçek

En fazla portakala biz sahibiz.

"Bu da ne böyle?" dedi, işe yaramaz kitabın sayfalarını daha hızlı çevirirken. "Bunun için mi neredeyse ölüyordum?"

King City #3 Numaralı Gerçek

Hiçbir hayvana zarar verilmemiştir.

İşe yaramaz kitabı arabanın zeminine fırlattı ve gazete makaleleri destesini aldı.

KING CITY "VAROLUŞ" VE "KAYIP" KAVRAMLARINDA CİDDİ SORUN OLDUĞUNU BİLDİRİYOR

23 OCAK 2003

LEANN HART

Kıdemli Hayat ve Stil Muhabiri

Merkez California'da, kasabamız Night Vale'le ya da içinde yaşadığımız geniş, düz çölle görünürde bir bağlantısı olmayan bir şehir varoluş ve kayıp gibi fikirlerle sorun yaşadığını bildiriyor. Gerçekliğin eskisi gibi olmadığını ve hayatın bir şekilde boş görüldüğünü ya da her zaman öyle olduğunu ve sadece kendilerinin bunu yeni fark ettiklerini bildiriyorlar.

Anlamadığımız nedenlerden dolayı sadece Night Vale'e gönderilen bir basın açıklamasında King City, sadece birkaç kilometre uzakta olan şehirlerle senkronize olmadıklarını ve belki de bildikleri herkesin aynı, tek bir kişinin varyasyonları olduğunu hissettiğini ifade etti. Herkes tek bir kişi, diyor King City. O kişiden bir sürü var.

Ayrıca, bir vali seçmeleri gerekiyor. Uzun zamandır bir valileri olmadı. Bir vali seçme zamanı geldi de geçiyor bile, dediler.

Yerel gazete *King City Hıştırtısı*, güderi çanta taşıyan taba ceketli bir adamın büyük, parlak fotoğraflarını basıyor. Başka bir şey basmıyorlar. Hiç kimse onun kim olduğunu bilmiyor ve hiç kimse fotoğraflara baktıktan sonra onları hatırlayamıyor.

Bu parlak, renkli fotoğrafları basmak pahalıymış gibi görünüyor. Herkes bunun, gazetenin kaynaklarını boşa harcamak anlamına geldiğini düşünse de hiç kimse bunu dile getirmedi.

Rustler gazetesinin editörü, meşaleler taşıyan öfkeli bir King City güruhu, yorum yapması için kendisine geldiğinde saklandı.

King City'nin dışındakiler kasabayı bulmanın giderek zorlaştığını, kasabanın sanki yavaş yavaş haritadan çıkıyormuş gibi görüldüğünü söylüyorlar. Kasabaya giden yollar artık kasabaya gitmiyor. Ve kasabaya ulaşma girişiminde bulunanlar öylece ortadan kayboluyorlar.

“Eskiden King City’de kaybolmadığımızdan oldukça eminim,” dedi Wanda Nieves, sadece bu cümleden oluşan basın açıklamasını yayımlayan oralı bir vatandaşı.

Biz *Night Vale Günlük Gazetesi*’ndekiler, King City’deki insanların bize neden bu sinir bozucu basın açıklamalarını gönderdiğini ve eğer gündeme gelirse, neden King City’nin taba ceketli gizemli bir adamın dikkatli gözleri altında bizim gerçekliğimizden kayıp gittiğini araştırmak için her zaman kârlı olan gazete işinde kazanılan büyük miktarlardaki kaynakları kullanıyoruz.

Her zamanki gibi bu makale, dünyanın uzak kısımlarında aşırı gizli bir şekilde yaşayan vatandaşlarımıza şifreli mesajlar göndermek için gazete makalelerine kelimeler ve cümleler ekleyip çıkartan çeşitli isimsiz hükümet kurumlarının memurları tarafından konulan ek bildirimleri içermektedir.

Bunun hemen arkasından aynı sayfa düzeniyle ve aynı fotoğrafla, Leann Hart’ın kendi çektiği bir portre fotoğrafıyla, başka bir makale vardı; görünüşe göre fotoğraftan öylesine memnundu ki, 2003-2004 arasında geçen başmakalelerinin çoğunda bunu kullanmıştı.

KING CITY TAM ANLAMıyla İYİ VE TEMELDE O KADAR DA İLGİNÇ DEĞİL

23 OCAK 2003

LEANN HART

Kıdemli Siyaset Muhabiri

Merkez California'da bizim kasabamız Night Vale'le ya da içinde yaşadığımız geniş, düz çölle görünürde bir bağlantısı olmayan bir şehir tam anlamıyla iyidir. Yaklaşık olarak *[kahverengi bir leke]* nüfusu var ve işsizlik oranı *[bir kalemle üstü karalanmış]*.

Orada Güneş buradaki kadar parlar. Bazen Güneş parlamaz ve insanlar buna gece derler. Bu anlamda ve diğer tüm yönlerden, tam anlamıyla normal.

Günlük Gazete'deki bizler bu hikâyeyle ilgili neden yazı yazdığımızdan emin değiliz, çünkü King City'nin var olduğu gerçeği kendi içinde ilginç bir gerçek değil. Doğruyu söylemek gerekirse –ve sıklıkla söylenmemeli– kasabanın kendisi ilginç değil.

İyi vali.

King City'nin vatandaşları, telefonla kendilerine sorulduğunda, öncelikle kimin aradığını öğrenmek istediler.

“Ah, ben bir muhabirim,” dedim. “Sadece söyleyeceğiniz bir şey var mı diye kontrol ediyordum.”

“Ha,” dedi vatandaşlar. “Tamam. Yani, belli bir konudan mı bahsediyorsunuz?”

“Hayır, hayır, hayır. Buradaki hikâyenin ne olduğunu bile bilmiyorum. Belki konuşmaya başlasanız birlikte çaresine bakabiliriz.”

“Pek çok insan benim herhangi bir konuda konuşmamı istemez,” dedi vatandaşlar. “Yani, sanırım işim tatmin edici değil ama bu konuda mutsuz değilim. İşimin tatmin edici olmasını asla beklemedim. Bize sıklıkla iş sahibi olmanın tatmin edici olmayacağı, eğer aniden tatmin edici

olmaya başlarsa da bunun sürpriz olacağı söyleniyor. Bu konuda mutlu değilim ama sıkıntı yok.”

“Bu hiç ilginç değildi,” dedim.

“Üzgünüm.”

“Ben de.”

King City’nin vatandaşları daha fazla yorum yapmış olabilirdi. Telefonu kapattığım için bilmiyorum.

Bu bilginin size etkisinin tam olarak ne olacağından emin değilim ama bilin ki gökyüzünün farklı bir kısmında, bir sürü pisliğin üstünde, gökyüzünün altında, Oregon’un güneyinde, Meksika’nın kuzeyinde, Monterey ilçesindeki bir şehir olan King City’nin tam anlamıyla iyi olduğunu bilin. Bildirecek başka bir şey yok. Burada gün yavaş geçiyor.

Her zamanki gibi, bu makale, çeşitli isimsiz hükümet kurumlarının sırf ulaşamadıkları ama bir gazeteye erişimi olan arkadaşlarından biri adamın adını okuyacak da öldürülen adamın mesajın kendisi olduğunu fark edecek diye tanımadıkları masum bir adamı öldüren memurları tarafından eklenen bildirimleri içeriyor.

Jackie iki hikâyeyi ele aldı. Bildirdikleri gerçeklik dışında, her yönden birbirlerinin aynıydılar.

“Bu hiç de cesaret verici değil,” dedi Diane.

“Dostum.” Jackie bununla pek çok şey demek istedi ama bunu söyleyecek başka yolu yoktu.

“Ve bu da yardımcı olmuyor,” dedi Diane, Troy’un dosyasındaki fotoğrafı tutarak.

“Hayır. Her şeyi daha da kötü hâle getiriyor. Başka bir araba görmüyorum. Bir yere bırakmamı ister misin?”

“Evet, lütfen. Buraya yürüyerek geldim. Bir kütüphane ziyareti için kan akışımı hızlandırmam gerekiyordu. Ama sanırım bugünkü yeterince şey yaşadım.”

“Evet,” dedi Jackie. Buna ekleyecek başka bir şey, niteleyici bir sözcük ya da küçümseme ifadesi ya da espri olmadığını fark etti. Bu yüzden az önce söylediği şeyi tekrarlamakla yetindi. “Evet.”

Jackie arabasını çalıştırırken Diane fotoğrafı inceledi. Fotoğrafa her bakışında başının zonklamaya başladığını hissedebiliyordu. Belki de migreni vardı.

“Hayatın bundan sonraki migrenin olmaya başlayabilir mi?” diye sordu.

“Neden insanlar bana migrenle ilgili sorular sorup duruyor?”

“Sana da mı?”

Şaşkın bir şekilde birbirlerine baktılar.

“İyi. Umurumda değil. Çözülmesi gereken bir aptalca gizeme daha ihtiyacım yok,” dedi Jackie.

Diane’in elindeki fotoğraf eski, sararmış ve çatlağı ve kenarlarından katlanmıştı. İçinde kesinlikle Troy olan bir adam vardı. Başka biri olamazdı. Kolunu, küçük bir kızın omzuna atmıştı. Night Vale’in merkezinin tam ortasında, ama muhtemelen yüz yıldan fazladır var olmayan bir merkezde poz vermişlerdi.

Diane tatlı bir yakışıklılığa sahip ve tatlı tatlı gülümseyen suratı inceledi. Kesinlikle Troy’du.

“Belki de Leann Hart’la konuşmalıyız,” dedi Jackie.

“Evet.” Buna ekleyebileceği çok şey vardı ama enerjisi yoktu. Bu yüzden Diane, az önce söylediği şeyi tekrarlamakla yetindi. “Evet.”

Kusabileceğini düşündü. Hemen o anda değilse de daha sonra. Hayatının bir noktasında bunu yapacaktı. Bu, istatistiklere dayalı bir şeydi.

Diane ve Jackie duvardaki geniş, çok kullanılmış bir baltanın etrafında sergilenen gazete kupürlerini sessizce okudular. Bu, Leann Hart'ın işinin parçası olarak sakladığı pek çok baltadan biriydi. Bu sorunlu bir işti ama Leann yine de onu devam ettiriyordu.

Kupürler *Night Vale Günlük Gazetesi*'nin en ünlü manşetlerinden bazılarını sergiliyordu:

- * Parlak Bulut Çiftlikleri Tehdit Ediyor:
Gökyüzünden Ölü Hayvanlar Yağıyor
- * Belediye Meclisi Mırıldanmayı Onaylıyor:
Sadece Özel Meskenlerde, Maksimum 50 Desibel
- * Her Şey Yolunda
Tamamen Yolunda
Devam Edin
- * Vahşi Köpekler Aslında Sadece Plastik Torbalar, Diyor Vali
- * Bilim İnsanları Duyuruyor "Sakinleşin. Güneş Gerçek Değil."
- * SOLUCANLAR!
- * Parlak Bulut'a Selam Olsun!
- * Buğdaysız Night Vale
Buğday ve Yan Ürünleri Yılanlara Dönüşüyor, Ölümlere Neden Oluyor
- * Sokak Temizliği Günü: Yaşamak İçin Koşun. Koşun! Koşun!

Son otuz yıldır *Night Vale Günlük Gazetesi*'nin editörü olan Leann, basılı haberlerin istikrarlı popülerliği ve sonrasındaki ani düşüşü sırasında oradaydı.

Fikirlerinin çoğu (haftada dört sayıya düşmek) uygun maliyetliydi. Bazıları (sokak büfelerinde görünüşe göre güneş ışığı altında çabucak bozulan yüzde ikilik sütle gazeteleri yer değiştirmek) iyi gibi görünse de beklenmedik nedenlerden ötürü başarısız oldu. Ve bazıları (bağımsız haber bloggerlarına baltalarla saldırmak) büyük oranda başarılıydı.

Sonuncusu tartışmalı bir karardı, çünkü bir insana baltayla (aslında herhangi bir şeyle) saldırmak teknik olarak bir suçtur. Ama Leann bunu, neyin saldırı ve neyin iş planı olduğuna dair kanun yaptırımıyla gösterge bilimsel tartışmalara girerek işe yarar hâle getirdi. Kanun yaptırımcılarına sıklıkla sahip olduğu derecelerden birinin işletme yüksek lisansı olduğunu söylerdi. Çok az memurun işletme yüksek lisansı vardır, bu yüzden onunla nadiren tartışırlardı.

Leann'ın ofisinde sahte ahşap panele vidalarla asılmış, belli açılarda duran baltalarla dolu bir duvar göze çarpıyordu. Baltaların çoğu yeni ve parlaktı. Merkezde eski, kıvrımlı gri ahşap sapları olan dört tane balta vardı. Başları diğer baltalarınkinden küçüktü. Üzerinde haberciliğin 5N'sinin her birini (Ne? Ne! Ne!? Ne. Neden?) tasvir eden yazıların olduğu, çakmak taşından yapılmış kör bir ucu vardı.

Başka bir duvarda ikisi de Kiril alfabesiyle elde yazılmış kolej diplomaları vardı. İkisi de işletme yüksek lisans diploması olamazdı, çünkü 1960'ların başlarından bu yana bütün işletme yüksek lisans dereceleri deri altına yerleştirilen mikroçipler aracılığıyla veriliyor.

Duvardaki her şeyi iki kez okuyan Jackie sessizliği bozdu. “Konuşmayı benim yapmama izin ver, tamam mı?”

“Olur,” dedi Diane.

“Yani, istersen sen yapabilirsin.”

“Hayır, gerçekten, sen yap.”

“Besbelli ki istiyorsun—”

“Merhaba.”

Bu son kelime, baltasıyla odaya giren Leann’a aitti. Baltaların asılı olduğu duvarın önündeki bir kanepeye oturup ikisine karşısındaki pürüzsüz, beyaz (Fil dışından mı yapılmıştı? Özellikle de fil dişi yasaklandığı ve yaşayan fillerin bile dişleri katı düzenleyiciler tarafından ele geçirildiği için bu pek mümkün değildi.) koltuklara oturmalarını işaret ederken bile sesi uzaktan, saki hâlâ başka bir odadaymış gibi geliyordu. İnce minderli koltuklar uzun ve sertti ama şaşırtıcı derecede rahattı. Diane ve Jackie, koltukta fazla kıpırdanmamak için ellerinden geleni yaptılar. (Kesinlikle fil dişi değil. Belki bir tür kemik. Ayakların birleştiği budak yerleri neredeyse eklemler gibi görünüyordu.)

“Evet?” dedi Leann. Sesi, sanki uzun bir koridorun ucundan bağırıyormuş gibi daha uzak bir yerden geliyordu.

Diane kendisine bakan Jackie’ye baktı.

“Devam et,” dedi Diane ve Jackie King City’le iki haber makalesini uzattı.

“Selam Leann. Ben Jackie ve bu da Diane C–”

Leann, makaleleri masadan kaparcasına alıp ışığa tuttu.

“Bunları nereden aldınız?”

“Kütüphaneden.”

Leann’ın gözleri kocaman oldu ve dudaklarını kıpırdatarak, “kütüphane,” dedi. Etkilenmiş miydi yoksa şüphelenmiş miydi, belli değildi.

“King City ha?” dedi. “Sessiz kasaba. Şehirsiz banliyö. Burayla ilgili söylenecek çok fazla şey yok.”

Makaleleri sehpanın üstüne bıraktı. Jackie ağzını açtı ama ilk konuşan Diane oldu.

“Peki ya bu diğer makale? Hangi makale gerçeği söylüyor?”

Jackie ağzını kapattı ve Diane’e baktı.

“İyi bir haberci gerçeği tartışmak zorunda değildir,” dedi Leann, diplomalarını işaret ederek.

“Bazı detaylar gizlidir ya da yayınlanmamaları gerekiyordur.”

“Ne–” dedi Jackie.

“O zaman bu vali hakkında sizi çıkmaza sokan ne?” diye sordu Diane. “İki makalede de adından bahsetmiyorsunuz. Sadece

‘İyi vali’ diyorsunuz. Burada bütün bir paragraf boyunca ‘İyi vali’ yazmışsınız.”

“Yani, iyi bir valileri var,” dedi Leann.

“Ama–” dedi Jackie.

“Bekle, Jackie,” dedi Diane. “Leann, sahip olduğun tüm bilgilere ihtiyacımız var. Bu önemli.”

“Ve neden bu kadar önemli?” dedi Leann, baltasının ucunu parmağına bastırarak denerken. Bir damla kan çıkarken gülümsedi.

“Kim olduğumu bilmiyorum ve zamanın ilerleyişinin benimle olan ilişkisini anlamıyorum,” dedi Jackie.

Leann başını salladı. “Hepimiz aynı yerde bulunduk.”

“İşimi kaybettim,” dedi Diane. “Kendimi oğlumdan uzaklaştırdım. Bocalıyorum. Bir çığlıktan önceki bir nefes gibi hissediyorum kendimi.”

“Dinleyin beni genç hanımlar.” (Diane dudaklarını kıpırdatarak, “Genç hanımlar,” dedi ama Leann’ın sözünü kesmedi.) “İyi habercilik, kelimeleri ya da alanı boşa harcamak değildir. Sütun santimlerinin alakalı olabilecek bir hikâyeyi ya da bütün bilgiler hakkındaki her önemsiz detayı tasvir etmesini göze alamam.”

“Ama ya–” dedi Jackie ama Diane onun sesini bastırdı.

“Bunu basit bir hâle getireceğiz. Bu iki hikâyeden hangisi doğru? Hangisine güvenebiliriz?”

Leann bu konuyu düşündü.

“Bilmiyorum. Ya da hatırlamıyorum. Ya da bir haberci sırlarını asla açıklamaz.”

“O sihirbazdır,” dedi Jackie. “Bir sihirbaz asla sırlarını açıklamaz.”

“Haberci de bir tür sihirbaz değil mi?” dedi Leann, tek kaşını kaldırarak. Bunun etkisi çok sinir bozucuydu.

“Hayır,” dedi Jackie. “Kesinlikle değil, hayır.”

“Sanırım Jackie’nin söylemeye çalıştığı şey, Leann–”

“Ben bunu söylemeye çalışıyorum,” dedi Jackie ayağa kalkarak.

Leann’ın omzunun üstünden uzanıp baltalardan birini (üzerinde “Ne!?” yazanı) aldı. Jackie baltayı başının yukarısına kadar kaldırdı ve elini masaya, üçünün ortasına koydu. İki kadının buna

karşılık bir şey yapmasına fırsat kalmadan baltayı indirdi ve elindeki kâğıdı ikiye böldü. Sonra yine, bu kez yeşillikleri üst üste koyup kesen bir şef gibi çabuk, hafif darbeler dizisiyle devam etti. Kâğıt parçalara ayrılınca hepsini masanın üzerinden silkeleyip havaya ve kalın halının üzerine dağıttı.

“Bakın,” dedi Jackie. “KING CITY” diyen ve başına hiçbir şey gelmemiş kâğıt parçasını kaldırdı.

“Şimdi, bu yerle ilgili bildiğiniz her şeyi bilmeye ihtiyacım var.”

“Bunu nasıl yaptın?” dedi Leann.

“Bir sihirbaz asla ifşa etmez.”

Diane elbette Jackie’nin elindeki kâğıt parçasını fark etmişti ama bu şaşırtıcıydı. Soracak bir şeyi olmadığını ya da soracak bir sürü şeyi olduğunu ama bunları dile getirmenin bir yolunu bilmediğini fark etti.

Diane’in tek söyleyebildiği “Neden bana söylemedin?” oldu.

“Bu kâğıda sahip olan çok kişi var,” dedi Jackie. “Diane sende de bu kâğıttan bir tane olduğunu gördüm ama onu ne yaptığını bilmiyorum.”

“Onu oğluma vermemi istedi. Ama vermedim. Attım. Ya da hayır, ben... Ben onu ne yaptığımı hatırlamıyorum.”

Jackie, “Şanslısın,” diyerek Diane’i geçiştirdi. “Ben benimkini elimde tutuyorum çünkü gitmiyor. Şimdi, Leann, bu hikâyelerden hangisi doğru? Bir fikrin var mı?”

“İkisinin de doğru olduğunu sanıyorum,” dedi Leann. “Sanıyorum, çünkü bir fikrim yok.”

Diane, Jackie’yi daha iyi değerlendirmek için gözlerini kıstı. Bu kez kesinlikle etkilenmişti.

“Orada bulunduğun açık,” dedi Jackie. “Bu yerle ilgili iki makale yazdın. Bizi oradaki biriyle iletişime geçirebilir misin?”

“Ah hayır, ben oraya asla gerçekten gitmedim ya da oradan biriyle konuşmadım. Ben haberciyim, hafiye değil.”

Jackie, Diane'in evinin önünde durdu. Kâğıdı buruşturan ve sonra kırışmamış bir şekilde tekrar tekrar açılmasına izin veren eline baktı. Yolculuk, Diane'e kâğıt hikâyesini anlatmasından sonra sessiz geçmişti.

"Bahsettiğin taba ceketli adamı biliyorum," dedi Diane, sessizliği bozarak. "Adı Evan."

"Öyle diyorsan öyledir. Bana verdiği adı hatırlamıyorum. Efran belki?"

"Eskiden onunla birlikte çalışırdım, sanırım. Ama düşündüklerimiz en güvenilir gerçek ölçüsü olmayabileceğini hissetmeye başlıyorum."

"John Peters. Bilirsin, hani çiftçi olan? Bana taba ceketli adamla ilgin olduğunu söyledi."

"John öyle mi dedi?"

"Şey, yok, doğrudan değil. Ama kesinlikle ima etti."

Diane başını iki yana salladı.

"O adam. Her zaman dedikodu çıkarmayı sever. O kadar sever ki bence yarısını uyduruyor."

"Tüm bu adamlar," dedi Jackie. "Her biri düşündüğü kadar ilginç olmayan bir gizem taşıyor. Onların gizemlerini istemiyorum. Ben düz seviyede bir hayat istiyorum."

Diane başını salladı. Jackie'nin bitkinliği onda da vardı.

"Ya da belki büyümek istiyorum," dedi Jackie. "Belki de istediğim budur. Ama bunu başka biri benim için hazır diye değil, hazır olduğum için yapmak istiyorum."

Şimdi Diane'e bakarken kendisinden evet, daha yaşlı ama aynı zamanda evet, kendi endişeleri olan, hayattan kendi üzücü payını almış bir kadın gördüğünü fark etti. Jackie sesini yumuşattı.

"Biz kimi takip ediyoruz, Diane? Restorandaki sarışın adam kim? Ve bankadaki ve sinemadaki ve kim bilir daha başka nerelerdeki."

"Bir polis memuru aynı zamanda," dedi Diane.

Bir madenî paranın ağırlığı ne kadar da şaşırtıcı, diye düşündü ev.

"Peki, o kim?"

"Josh'un babası. Josh doğduğunda kasabayı terk etti."

"Pislik."

Diane gülümsedi. Troy'un gidişinden kısa bir süre sonrasında beri bu konuda hiç konuşmamıştı. Nedense, bunun hep kendi hatası olduğunu hissetmişti. Onun için utanç verici bir an gibi. Jackie'nin yanıtı dürüst ve basitti ve sadece iki heceyle tüm sorumluluğu Troy'a yüklemişti.

Josh'la yaşadığı tüm o gel-gitli ilişkiden ve iş yerindeki tuhaf meseleden sonra birilerinin onun tarafında olması, ona kendini iyi hissettirmişti.

"Geçtiğimiz günlerde tekrar ortaya çıktı. Bunu neden yaptı bilmiyorum. Josh'un hayatına tekrar girmek istemesinden endişeleniyorum. Ve elbette Josh, bu kelime ne anlama gelirse gelsin, babasını tanımaya meraklı."

"Ah, bırak yapsın. Babasının bir denyo olduğunu anlayacaktır. Sanki Troy sevimliymiş gibi. Hamile kaldın. Aniden kasabayı terk etti. O bir pislik. Josh tüm bunları kendi kendine anlayabilecektir. Benden çok da küçük değil."

Değildi, bu doğrudu. İnsan hayatının sınırlı ölçeği Diane'i şaşırttı. Yaşlar arasında, sanki çok farklıymış gibi görünen küçücük bir gerçek zaman vardı. Jackie'yi Josh'tan, kendisini de Jackie'den farklı olarak sınıflandırmıştı ama herhangi ikisi arasındaki yıl farkı çok da büyük değildi.

"Hiçbirimiz onun yaşındayken ne yapmak istediğimizi bilmiyoruz. Biz senin yaşındayken, sen benim yaşımdayken," dedi Diane,

“sanırım herhangi bir yaşta. Bildiğimizi düşünürüz ve bazen haklıyızdır da ama sadece dönüp geçmişe baktığımızda.”

Ses tonu hatırlatma ve nutuk arasında bir yerlerdeydi. Jackie iç çekse de konuşmasına izin verdi. Mesajların alıcı için değil gönderen için olduğunu biliyordu.

“Troy ve ben birbirimizi sevdik. Buna ‘koşulsuz aşk’ dedik, ki doğrudu. Birtakım koşullar oluşur oluşmaz aşk dağılıp gitti.”

“Olan biten her şey beni, düşünmemek için çok uğraştığım bir sürü şeyi düşünmeye sevk ediyor. Yani, ben kimseye âşık olmadım,” dedi Jackie. “Hatırlayabildiğim hiç kimse yok. Bu kasabayı biliyorum ama kendimi onunla aynı zaman ölçeğinde hissetmiyorum. Bir şeyler bozuldu.”

“Aşk zordur,” dedi Jackie’nin söylediklerini gerçekten dinlememiş olan Diane. “Keşke Josh babasını koşullu olarak sevebilse.”

“Çocuk akıllı. Ne yapması gerektiğini bilir.”

“Kaç yaşındasın Jackie? Sakıncası yoksa.”

“On dokuz sanırım.”

“Sanırım?”

“Kendimi on dokuz yaşında gibi hissetmiyorum.” Jackie pencereden, sokağın karşısındaki hiçbir şey düşünmeyen evlere baktı. “Annem olduğunu söyleyen bir kadın, bana ben çocukken olan şeylerle ilgili sorular sordu ama hiçbirini hatırlayamadım. İnsanlar çocuk olduğumu düşünüyor ama eğer öyleyse ben uzun zamandır çocuğum. Kaç yaşında olduğumu bilmiyorum.”

Bu konuda konuşmak Jackie’ye kendini, yüksek bir yerden aşağıya ya da gökyüzünün bulutsuz bir noktasına bakıyormuş gibi hissettirdi.

“İnsanlar bana bakıyor ve bana genç kız diyor ya da bir rehin dükkânı işletmek için çok küçük olduğumu söylüyorlar. Böylesine zor bir işin üstesinden nasıl gelebildiğimi merak ediyorlar ve ben bilmiyorum. Sadece yapıyorum. Her zaman yaptım. Yapmayı bildiğim tek şey bu. Bildiğim kadarıyla bunu asırlardır yapıyorum.”

“Şey, on dokuz yaşındayken her şey sonsuzmuş gibi gelir,” dedi Diane, gösterge paneline bakıp klima menfezine hafifçe dokunurken. “Bilemiyorum. Hiç yirmi yaşına girmeyi düşündün mü?”

“Gitmem gerek,” dedi Jackie.

“Peki.”

“Yani, bu benim arabam.”

“Doğru.”

Diane eşyalarını aldı.

“Baksana,” dedi. “Leann’ın oradayken soruları senin sormana izin vereceğimi söyledim ama sonra izin vermedim. Yaptığım doğru değildi.”

“Sanırım hepimiz bazen kötü oluyoruz.”

Diane ve Jackie bir an göz göze geldiler ve bu birbirleriyle ilgili hissettiklerini hiç değiştirmede. Ama göz göze gelmenin verdiği basit bir tür huzur vardı.

Diane bakışmayı bozdu ve kapıyı kapattı. Elini, sallamak için kaldırıp “Güle güle” demek için ağzını açarken Jackie’nin arabası hareket etmişti bile.

Eve girdi, eşyalarını bıraktı ve radyoyu açtı. Cecil’in sesi onu sakinleştirdi. Cecil kasabaya gelecek bazı etkinlikleri duyuruyordu. Yasaklı Teknolojiler Müzesi’nde ilginç gibi görünen yeni bir sergi vardı. Ne yazık ki, Diane o müzeye hiçbir zaman gidememişti, çünkü sergilerinin hepsi gizliydi ve kimsenin bunları görmesine izin verilmiyordu. O müzeye gitmek suçtu.

Cecil devam ederken, Diane o günkü postalara göz attı. Cecil’in ne dediği önemli değildi. Dünya her zamanki gibi dehşet vericiydi. Ama Cecil ona, dehşet verici bir dünyada rahatlamamanın sorun olmadığını hatırlattı.

Posta kutusu gereksiz şeylerle doluydu: birkaç tane mobilya kataloğu, bir kredi kartı teklifi, ölü bir fare, Ay’ın fiyatında yüzde elli indirim için kuponlarla dolu bir el ilanı. Evinde yaşayan ve suratı olmayan yaşlı kadın, kredi kartı teklifini, satırların ve miktarların üstünü kömürle gizleyerek sansürlemişti. Diane eğer bir insan Ay’ı gerçekten isteseydi bunun ne kadar harika bir pazarlık olacağını düşünerek kuponlara baktı. Neticede çirkin bir kaya, diye düşündü Diane. Bana, onu almak için para verdiremezsiniz.

Ay, bize denizlerin oynadığı bir ışık hilesi, diye düşündü ev.

Diane radyoda “Chuckwalla” kelimesini duydu. Bu, yaşadığı sokağın adıydı. Ay ve posta kutusunu düşünmeyi bırakıp oturma

odasına yürüdü. Radyoya baktı. Cecil'in sesini daha iyi duymak için kulaklarının açılma yeteneğini kullanmak yerine gözlerini iyice açtı.

Adamın söylediklerini dinlerken panikleyerek uzak huzursuzluk hissinden kişisel huzursuzluk hissine geçti. İki kapılı, çift kırmızı çizgili mavi Mazda'lardan çok fazla yoktu. Diane az önce onlardan birinin içinde oturuyordu.

Arkası düz, şarap rengi Ford'lardan çok fazla vardı. Diane onlardan birine sahipti.

Korktuğu her şey bir anda gerçekleşiyordu. Sadece bir şeyden korkuyordu.

"Hayır," diye bağırdı. Bağırıp durdu, çünkü bir şeyleri değiştirmek için ne yapabileceğini bilmiyordu ve en azından bağırarak, kendini daha iyi hissetmesini sağlıyordu. Ev ve içinde yaşayan suratı olmayan yaşlı kadın dışında hiç kimse duyamazdı.

Diane garajın kapısını açtı. Işığı açtı. Arkası düz, şarap rengi Ford orada yoktu.

"Lanet olsun, Josh."

Diane, Josh'un odasına koştu. Kapıyı çaldı. Tekrar çaldı. Kapısını açtı. Josh orada değildi.

Jackie'nin güvenliği için endişelendi. Josh'un itaatsizliğine çok öfkelenildi.

Josh telefonuna cevap vermedi. Jackie de. Aramalar doğrudan sesli mesaja düştü. Diane ikisine de mesaj attı. Cevap gelmedi. Ön kapıya koştu, Chuckwalla Sokağı'na çıktı, çaprazlama kesişen birkaç sokağı geçip araba kazasına doğru koştu.

Çatı bir evin başı mı, saçını mı yoksa şapkasını mı, diye düşündü ev.

"Bu sadece başlangıç," diye fısıldadı suratı olmayan yaşlı kadın, Diane'in çamaşır makinesinin arkasından.

NIGHT VALE'İN SESİ

CECIL: . . . Lampasas Caddesi ve Chuckwalla Sokağı'nın köşesinde kaza. Lampasas'ın batıya giden tüm sokakları kapatıldı ve ilk yardım görevlileri olay yerindeler.

Olay yerinde hasar almış sadece tek araç, refüje çıkan ve trafik lambasına çarpıp duran iki kapılı mavi bir Mazda olsa da tanıklar, Mazda'yı yoldan kenara çekip sonra da hızla uzaklaşan ikinci bir aracı, arkası düz, şarap rengi bir Ford'u da tarif ettiler. Mazda'nın sürücüsü -onlu yaşlarının sonu, yirmilerinin başında bir kadın- hastaneye kaldırıldı.

Bildirilen başka bir yaralanma yok.

Şerif'in Gizli Polisi bunun bir vurup kaçma vakası olabileceğinden şüpheleniyor ve bilgisi olan herkesten kendileriyle iletişime geçmelerini istiyor. Ayrıca bu zamanı, üç boyutlu tebeşir sanatıyla ilgili biraz daha fazla şey öğrenmek için kullanıyorlar.

Memurların birkaçı, köpüklü bir okyanus dalgasının üstünde zıplayan bir katil balınayı çoktan çizmiş bile. Resmin tamamı üç metre genişliğinde falan. Resim, sadece bir fotoğraf kadar gerçekçi olduğu için değil, sanki balina sokağın içinden çıkıyormuş gibi görüldüğü için de dikkate değer. Ayrıca, büyük bir kazayı soruştururken son on beş dakikada bunu çizmek çok etkileyici. Vay canına.

Şimdi de sponsorlarımızdan bir haber.

Uyumakta güçlük mü çekiyorsunuz? Saat başı uyanıyor musunuz? İçinizde kuşlar mı yaşıyor? Böceklerle mi dolusunuz? Teniniz pürüzlü ve sert mi? Yapraklarla kaplısınız ve hafif meltemde hafif hafif sallanıyor musunuz?

Kulağa, bir ağaçmısınız gibi geliyor. Son derece sağlıklısınız. Ayrıca, uyumaya ihtiyacınız yok. Bir ağaçsınız, çok çok akıllı bir ağaç. Radyoyu dinliyor musunuz? Bir insan size yardım ediyor mu? Zayıf türlerimiz için nasıl bir planınız var? Lütfen, ağaç, bana kıyma. Lütfen ağaç. Bana kıyma.

Bu mesaj, size Old Navy tarafından iletildi. Old Navy: Aileme Ne Olacak?

Jackie her zamanki gibi kafası karışık bir şekilde uyandı. Uyku, kafa karıştırıcıdır. Rüyalar, aldatıcıdır. Algılanan bir gerçeklikten bir başkasına geçme kavramı, hoş görülen bir çılgınlıktır.

Şimdiye kadar normal.

Ama bip sesleri ve içinde sıvılar olan çeşitli berrak çizgiler... Bunlar doğru değildi. İçinde yattığı karyola kendi yatağı değildi. Hareket etmeye çalıştı ve birilerinin kolunu çekiştirdiğini hissetti. Ellерinin tırnakları keskindi, tenini çekiştiriyorlardı. Gördüğü şeyi anlamadan kolundaki seruma baktı.

Bir hemşire içeri girdi.

“Bakın kim uyanmış,” dedi hemşire neşeyle. Odadaki kameralar itaatkâr bir şekilde bakmak için döndüler. Odada birkaç tane kamera vardı. Bu hâliyle, Night Vale’deki diğer bütün odalar gibiydi.

“Burası neresi böyle?”

“Bir kaza geçirdiniz,” dedi hemşire. “Ben olsam bu konuda endişe etmezdim. Ama zaten benim başıma gelmedi. Muhtemelen siz endişelenmelisiniz. İyi günler!”

Bunu şakıyarak söyledi ve kapıdan fırlayarak çıktı. O, şakıyıp fırlayarak çıkacak türden bir insandı.

Hastane odası küçüktü. Sadece bir lavabo, malzeme dolabı ve terk edilmiş bir kömür madenine bakan bir pencere vardı. Hastane, maden şirketine ve onların çok sayıdaki yaralı madencilerine kolaylık olsun diye madenin bitişiğine inşa edilmişti. Orası güvenli bir maden değildi. Neyse ki çok sayıdaki kamuoyu protestosunun

ardından yıllar önce kapatılmıştı. Artık kirli geçmişi çok geride kaldığından, Şerif'in Gizli Polisi'nin belediye seçimlerinde doğru bir şekilde oy kullanmayan insanları tutmak için kullandığı bir hapis-haneye çevrilmişti.

Kapıyla pencerenin arasında Jackie'nin yatağı, onun üstünde de kendisi vardı. Üzerinde birkaç tane kamera ve bir hoparlör vardı. Sol kolu alçıdaydı. Buraya nasıl gelmişti?

Hoparlör cızırdadı. Cinsiyeti belli olmayan otoriter bir ses buradan konuştu.

"Doktoruna gelecek için bir planı olup olmadığını sor," dedi hoparlör. "Ona, planının ne olduğunu sor. Planını eleştir."

"Merhaba?" dedi Jackie.

Hemen bitişiğinde bir doktor vardı. Doktor büyük olasılıkla kapıdan girip yanına gelmişti. Sadece, Jackie doktorun bunu yaptığını görmemişti.

Doktor ellerini birbirine sürttü.

"Pekâlâ, bakalım burada ne varmış?"

Jackie, onun lavaboya doğru yürüdüğünü hatırlamasa da doktor ellerini yıkıyordu. Sonra yine yatağının kenarındaydı, yüzü epeyce yakınındaydı. Aradaki geçişler yoktu; doktor önce bir yerde, sonra başka bir yerdeydi.

"Korkunç bir kaza geçirdin. Çok ağrın var mı?"

"Bilmiyorum. Hayır."

"Sana bir sürü ilaç verdik. İlaçlar ağrıyı hissetmeni önler. Ama ağrı oradadır. Bana inanmak zorundasın. Ama sana bir sır verebilir miyim?"

Jackie emin değildi.

"Evet?"

"Sır, bana inanmak zorunda olmaman. Bana güvenmek için hiçbir nedenin yok."

Doktor göz kırptı ve sonra yine gitti. Ya da yürüyüp kapıdan çıktı, muhtemelen böyle yaptı, sadece Jackie, onun çıktığını fark etmemiştir.

Hoparlör yeniden canlandı.

"Doktoruna sadece kendisinin cevabını bilebileceği bir soru sor.

“Doktoruna daha sonra piyano çalıp çalamayacağını sor. Her şeyden sonra. Her şey bitip geriye hiçbir şey kalmadıktan sonra. O zaman piyano çalabilecek misin? Doktoruna bunu sor.”

“Özür dilerim,” dedi doktor. Yine Jackie’nin tepesinde gezinip duruyordu. “Bunu nasıl kapatacağımızdan emin değiliz.”

Jackie de dâhil olmak üzere odadaki her şeye eliyle belli belirsiz işaret etti.

“Bir süre biraz sıkıntın olacak,” dedi. “Zor olacak. Yürümeyle ve genel olarak hayatla ilgili bazı sorunlar olduğunu fark edebilirsin. Gökyüzüne bakmalı ve günde en az iki kez bunun ne kadar boş olduğunu haykırmalısın.”

“Ne tür bir kaza?” dedi Jackie.

Doktor gülümsedi. “Kazayla olan türden.” diye fısıldadı. Yine gitti.

“Elimde bir kâğıt parçası vardı. Nerede o?” diye sordu Jackie boş odaya. “Onu hissedemiyorum. Alçının içinde onu hissedemiyorum.”

Hemşire telaşla içeri girdi. Telaşlanacak türde biriydi.

“Elimde bir kâğıt parçası buldunuz mu?” diye sordu Jackie.

“Hemen endişelenme,” dedi cıvıldayarak. “Alçıyı takmadan önce kâğıdı buradaki bu kutunun içine güvenli bir şekilde yerleştirdim.”

Jackie doğrulmak için olanca enerjisini kullandı. Suratı ılıktı. Hemşire kaşlarını çatarak kutunun içini yokladı. Sonra kutuyu baş aşağı çevirdi. Jackie’ye gülümsedi.

“Gitmiş gibi görünüyor. Özür dilerim. Üzgün görünüyorsun. Önemli miydi?”

Jackie yüzündeki kanın çekildiğini hissetti. Kâğıdı elinde hissedemiyor ama biliyordu.

Hemşire omuzlarını silkti ve sonra kapıdan enerjik bir şekilde geçti (o da enerjik bir şekilde geçecek türde biriydi).

Jackie parmaklarını alçının içinde hareket ettirdi. Parmakları çok fena acıyordu. Parmaklarını uyuşturduğu ve kâğıdın en sonunda gittiğini umut etmesini sağladığı için bu acı iyi geliyordu.

Çeşitli makineler bipledi. Hiçbiri kendisine bağlı değilmiş gibi görünüyordu. Hoparlörden bir lıkırtı sesi geldi.

“Doktoruna, belirsiz bir cevabı olan doğrudan bir soru sor. Doktorunun hayatında bir kez olsun bir şeye kendini adamasını sağlamaya çalış.

“Doktoruna retorik bir soru sor ve ellerini çaresizce aç. Doktorunu, elinden gelse bile sana yardımcı olamayacağını hissettiği bir pozisyona sok.”

Jackie yalnızdı.

Doktor yanında dikiliyordu.

“İyi olacaksın. Sanırım,” dedi doktor. “Seni tanımıyorum gerçi. Belki pek çok hata yapacaksın ve sonunda korkunç mutsuz olacaksın. Ama yaralar eninde sonunda gidecektir. İyi haber bu. Ayrıca kötü haberler de var.”

Jackie yine yalnızdı.

Hoparlördeki ses bir fısıltı gibi çıktı.

“Doktoruna nedenini sor. Şöyle sor: ‘Neden?’ Bizim için bunu öğrenebilir misin bir bak, tamam mı? Nedenini öğrenebilir misin bir bak.”

Makineler biyledi. Jackie gözlerini kapadı ve rüyalarının görece normalliğine geri döndü.

Diane, Jackie'nin yanında dikildi. Öncelikle kaza yerine gitmişti ama görülecek pek bir şey yoktu. Sadece birtakım fren izleri ve özenli bir üç boyutlu tebeşir sanatı eseri vardı. Sonra bir taksiye atlayıp Josh'un takılmayı sevdiği yerlerin birkaçına gitti (video dükkanı, Çöl Çiçeği Bowling Salonu ve Atari ve Eğlence Merkezi, kasabanın dışındaki kum döküntüleri), ama hiçbirinde yoktu. Muhtemelen (eğer kendisi de yaralı değilse, ama bunu düşünmeye bile dayanamıyordu) babasının iş yerlerinden birindeydi ve tam olarak Diane'in kendisinden yapmasını istemediği şeyi yapıyordu. Josh bu gece eve geldiğinde bir şeyler olacaktı. Bir hesaplaşma gerçekleşecekti.

Bu arada Jackie'nin nasıl olduğunu görmesi gerekiyordu. Bunu yapan kendisi değil Josh'tu ama yine de Diane kişisel olarak, sanki direksiyondaki kendisiymişçesine kendini suçlu hissediyordu.

Jackie, hemşirenin akşam yemeğiyle birlikte kendisine verdiği plastik bıçağın ucunu koparmıştı ve tırtıklı kenarı kolundaki alçıyı kesmek için kullanıyordu.

Diane'in içeri girdiğini görmemişti ama buna alışmıştı. Çoğu sonucun görünür bir nedeni yoktu. Uyanırsın ve tepende dost bir yüz vardır ya da asla görmediğin ya da asla görmeyeceğin bir parçan senden alınmıştır ya da asla sahip olmadığın bir parça artık sendedir. Hastaneler böyle çalışır.

Jackie'yle ilgili her şey Diane'e acıyormuş gibi görünüyordu. Saçlarının dümdüz yapıştığı kafatasında derisinin açıldığı yerler vardı.

Dişleri bile gevşemiş gibiydi. Boynu ve suratı, kütüphanecinin zehrinden dolayı hâlâ iltihaplı mor lekelerle kaplıydı. Jackie'nin kalan azıcık gücü de taze alçısını kesmeye harcanmıştı.

Diane'in on iki yaşındayken alçısı olmuştu. Bir ağaçtan düşüp bacağına kırmıştı. Bu, çocuklarda sık görülen bir yaralanmaydı, çünkü ağaçlar genç insanlardan hoşlanmazlar ve eğer çok yaklaşırlarsa, onları alıp yere düşürmek gibi kötü bir şöhretleri vardır. Annesinin ofisinde bir incir ağacı tarafından kapılmıştı. İncir ağaçları uzun değildir, ama göründüklerinden daha güçlü ve kaslı ağaçlardır. Diane, ağacın kavrayışından kurtulabilmişti ama düştüğünde bir merdivenin en üst basamağına, oradan da daha alt kata yuvarlandı, o kattaki acil gizli yatak kapağına indi, kapak açıldı ve bodrumdaki tırtıklı kaya yığınına indi. Pek çok insan gibi o da o zamandan beri ev bitkilerinden korkup nefret etmişti.

"Deli gibi kaşındırıyor, biliyorum," dedi.

"Kaşımaya çalışmıyordum. Kâğıt hâlâ orada mı diye bakıyorum." Jackie alçıda büyük bir delik açmıştı. "Ama artık acıyor da, teşekkürler."

"Doktoruna bir polis olup olmadığını sor. Eğer sorarsan yasal olarak bu bilgiyi açıklamak zorunda," dedi hoparlör.

Hemşire vızıldayarak içeri girdi.

"Ah, görünüşe göre alçı tam oturmamış," dedi hemşire şarkı söyler gibi, Jackie kolunun tam hareketiyle alçıyı kesip açarken. "Bunu yeniden takmamız gerekecek, değil mi?"

Jackie şişmiş, basık gözünü alçıdaki deliğe tuttu. Hiçbir şey göremiyordu. Deliğin aşınmış kenarını bıçağın kör tarafıyla kesti.

"Sanırım neredeyse ulaştım."

"Doktoruna, onun sen olup olmadığını sor. Doktoruna, herkesin senin zihninde olup olmadığını sor. Doktoruna, kontrol edilebilir rüyalarda yaşamamanın ipuçlarını sor," dedi hoparlör.

Kolu Jackie'nin boştaki eline sertçe inerken, "Alçıyı yeniden tak," dedi hemşire, kilise çanı gibi bir sesle. "Alçıyı yeniden tak."

Hemşirenin göz bebekleri dikey bir hâl aldı ve Jackie elini gevşetip bıçağı bıraktı.

"Bitkinliktense acıyı tercih ederdim," dedi.

Başı geriye yuvarlandı ve kolları iki yana açılıverdi.

“Rahatla,” dedi hemşire, her ne kadar artık odada olmasa da.

“İyi görünmüyorsun,” dedi Diane.

“Kendimi iyi hissetmiyorum.”

“Burada ne kadar kalman gerekiyor?”

“Bilmem. Muhtemelen yarın sabaha kadar. Belki bu gece çıkarım. Buranın hâlâ açık olduğunu bile bilmiyordum. Sen biliyor muydun?”

Diane bilmiyordu ama Jackie için duyduğu endişe ve Josh’a duyduğu hayal kırıklığı yüzünden bunu umursamayacak kadar dikkati dağılmıştı.

“Neler oldu?”

“Senin evin oradan ayrılırken Chuckwalla’da ilerliyordum. Lampasas’a girdim. Sonra bir uyandım ki bu karyolada uzanıyorum.”

“Sana çarpan arabayı görmedin mi?” Jackie’nin durumunu gören Diane Josh’un nasıl olduğu konusunda daha fazla endişelenmeye başladı. “Ve neden kazadan sonra durmamış?”

“Görmedim.”

“Daha öncesi için özür dilerim. Sanırım seni sinirlendirdim. Genç insanlarla konuşamıyorum. Josh konusunda çok başarısız oldum.”

“Sorun da burada dostum. Beni bir sayı olarak görmeye devam ediyorsun ve ben o değilim. Ya da sadece o değilim. Ya da ah, bilmiyorum. Tanrım, her şey canımı yakıyor.”

“Jackie, King City’li adamı bulmanda sana yardımcı olmak istiyorum. Sende benim sahip olmadığım bir doğruluk, bir güç var. Buna ihtiyacım var. Troy’un ve Evan’ın ve geri kalan herkesin Josh’tan ne istediğini anlamam için yardımına ihtiyacım var. Oğlum korumam gerek.”

“Yorgunum, Diane,” Jackie esnemek istedi ama çenesi yeterince büyük açılmıyordu.

“O benim oğlum, Jackie. Senin dinlenmen... Özür dilerim. Daha sonra gelebilirim.”

“Hayır, genel olarak. Yorgunum. Kırık döküğüm.”

Her ne kadar hemşire odaya bir daha asla girmemiş olsa da yeniden hazırlanan alçısını taktı.

“Bu çıktığında üzerinde ‘KING CITY’ yazan bir kâğıdı tutuyor olacağım ve onu, yaşlanmadan, hem de hiç yaşlanmadan, her zamanki gibi Night Vale’de olmaya devam ederek, yüzyıllar boyunca tutuyor olacağım. Asla eski hayatıma geri dönemeyeceğim. Asla bir hayatım olmayacak. On dokuz yaşındaki Jackie Fierro olacağım; elimde bir kâğıt parçasıyla ve sonsuza kadar amaçsız.”

Tüm bedeni acı ve hayal kırıklığıyla titreşiyordu. Diane sessizdi. Hemşire içeri girip yatağın ayak ucunda ileri geri yürüdü. Birkaç dakika sonra Jackie ilaçlardan ve konuşmaya harcadığı enerjiden yorgun düşüp uykuya daldı.

Televizyon kendi kendine açılıp yerel hava haberleriyle ilgili konuşmaya başladı. Haber spikerleri en sevdikleri havaya dair ileri geri laklak ettiler. Biri, “serin güneş ışığı” derken diğeri, “ılık güneş ışığı” dedi. İkisi de güldüler ve yer birazcık sallandı.

“O nasıl, Diane?” diye fısıldadı spikerlerden biri Diane’e.

“Zor bir zamandan geçiyor ama iyi olacak, sanırım.”

“Bunu duymak güzel.”

“Kesinlikle öyle, Tim,” dedi diğer spiker. “Nasılsın Diane? Josh nasıl?” Ekranın sol üst köşesinde Josh’un bir resmi belirdi. Bu resimde Josh bir kahve demliydi.

“Bu senin oğlun mu?” diyebildi Jackie. Güçlkle de olsa uyanıktı.

“Evet.” Diane endişe duydu. Hayır, endişe değil, korku. Hayır, korku değil dehşet.

“Tıpkı sana benziyor.” Bunu söylemek Jackie’den çok şey alıyor-muş gibi göründü. Tekrar gözlerini kapattı.

“O iyi,” dedi Diane Trinh’e. “O iyi,” dedi tekrar, sanki böyle söyleyince eskisinden daha gerçek olacaktı gibi.

“Biyolojik babasını aradığını duyduk,” dedi Tim.

“Evet, tam olarak evet,” diyerek onayladı Trinh.

“Josh ve ben bu konuda konuşuyoruz. Onun babasını aramasını istemiyorum. Ama önemli olan şey-”

Televizyondaki orkestra için bestelenmiş bir parça konuşmasını böldü. Ekranda, Josh’un fotoğrafının altında animasyonlu bir grafik yanıp söndü. Grafik ERGEN HAFİYE diyordu. Harfler gümüş

izgili, eğimli ve kırmızı sarı renklerdeydi ve grotesk dijital arpej, her bir harf belirirken onu vurguluyordu.

Diane alnını ovaladı. “Bu herkese gidiyor mu?”

“Biyolojik babasını arayan amatör hafiye, Night Vale’li ergen Josh Crayton’la ilgili bu gece daha fazla haber olacak,” dedi Tim.

“Kıdemsiz özel dedektifin ortadan kaybolduğuna dair raporlar alıyoruz,” dedi Trinh. Vurgu için Josh’un fotoğrafının üstünde

KAYIP

kelimesi belirdi.

“Ne?” Diane ayağa kalktı. “Hayır, o sadece babasını arayarak etrafta dolaşıyor. Sadece birkaç saat oldu.”

“Bu flaş haber üzerine, bir ihbar için,” dedi Tim, “şimdi Night Vale Genel Hastanesi’ndeki Ben’e canlı bağlanıyoruz.”

“Evet, teşekkürler Tim,” dedi başka bir ses. “NV Genel’in hemen dışından canlı bildiriyorum.”

Ben’in sesini hem kapının dışından hem de birkaç saniye sonra televizyondan duyabiliyordu. Göğsünün olduğu yerde bir boşluk varmış gibi hissetti.

“Siz de...” Döndü. Hemşire gitmişti. Jackie uyuyordu.

Diane ağladı. Durumu bir parça kontrol edebiliyorsan, ağlamanın faydası yok; harekete geçmek gerekir, derdi babası, ona hiç yardımcı olmadan. Bu ifade, gözyaşları akmaya başlayana kadar mantıklı geldi.

“Jackie.” Diane’in sesi çatladı. “Bunu duyuyor musun?”

Kapı alınıyordu.

“İçeri girebilir miyiz, Diane?” dedi kapının arkasındaki ses.

“Neler oluyor?” dedi Jackie, gözleri hâlâ kapalı bir hâlde.

“İçeri girebilir miyiz, Diane?” diye tekrarladı aynı ses televizyondan.

“Televizyon haberleri. Josh’un kaybolduğunu söylüyorlar.”

Jackie gözlerini açtı ve bedenini dik konumda tutmaya zorladı. Suratı, sarf ettiği çabadan ve acıdan sararıp solmuştu.

Diane ağlamaya devam ediyor ve suratını gizlemiyordu. Gözyaşlarının görünür biçimde akmasına izin verdi. Kasabanın her

yerinde işe yaramaz hayaletleri kovalamakla meşgulken Josh'u evde tek başına bıraktığı tüm o dakikaları, her bir dakikayı tek tek düşündü. Diane evde olsaydı, Josh gitmezdi.

Televizyon ekranındaki Ben, hastane odasının kapısını çalıyordu.

Jackie yavaş, dikkatli bir çabayla bacaklarını yataktan sarkıttı. "O bir ergen. Muhtemelen biraz uzaklaşmıştır. Onu ara. Bir taksiye bin. Eve git. Onu ara."

"O kaçmaz. Bana söylemeden arabayı aldı. Hepsi bu."

"Çocuklar bazen kaçarlar. Burada televizyonun bu konuyla ilgili konuşmasını seyrederek öylece oturabilir ya da bir şeyler yapabilirsin."

Diane'in gözyaşları durdu. Kızarmış gözleri Jackie'nin yorgun, buruşmuş gözlerine baktı. Jackie'yi yatağına götürdü, uzanmasına nazikçe yardımcı oldu ve örtüyü üstüne çekti. Elini Jackie'nin alnına koydu ve şakaklarını okşadı. Jackie gözlerinin yeniden kapanmasına izin verdi.

"Haklısın," dedi Diane, paniklediğini göstermemeye çalışarak. "Tamam. Tamam. Tamam."

Jackie gözlerini kapattı ve ânında yeniden uykuya daldı.

Diane kapıyı açtı ve bomboş koridora çıkıp asansöre doğru aceleyle yürüdü. Arkasındaki televizyonda Ben, tıpatıp aynı koridorda, tıpatıp aynı kapıya delirmiş gibi vuruyordu.

Ekrandaki muhabir kapıyı çalarken, "Bayan Crayton, kayıp oğlunuzla ilgili bir haber," dedi mikrofonuna doğru. "Bayan Crayton, orada mısınız?"

Diane ıssız ve sessiz bir koridorda kapılar kapanırken asansörde öylece dikiliyordu.

NIGHT VALE'İN SESİ

CECIL: ... "elbette hastane yıllar önce kapandı ve kabul edilen tıp profesyonelleri tarafından işletilmiyor; hatta bir zamanlar yaşamış ya da şu anda yaşayan birileri tarafından bile işletilmiyor. Oraya gitmeyin. Gitmeyin." Yeni Ralphs şarküteri tezgâhı için basın açıklaması böyle sona erdi. Şey, ben şahsen oradan bir sandviç almak için sabırsızlanıyorum.

Ve şimdi de trafiğe göz atalım.

Toza bulanmış, gri çizgili bir takım elbise giymiş bir adam var. Elleri vücudunun geri kalanından daha kirli ama farklı bir şekilde kirli. Pas renkli çizgilerle kaplı. Son birkaç gün onun açısından muallak geçmiş.

Hayatının bir kapıya uzanan bir koridora benzediği bir zaman vardı. Şimdiyse hayatı, taşlarla dolu bir bahçeydi.

Elleri nasıl kirlendi? Hatırlayamıyordu. Ama bu soru, nedenini bilmesine de güzel arabasını daha hızlı sürmesine neden oldu.

Çöldeydi. Sadece bulunduğu yeri kendisine gösteren aynaya baktı. Bunu neden yaptığından da emin değildi.

Gökyüzüne bakınca, artık çok daha yakınında olan ve Güneş tarafından aydınlatılmayan, müthiş boyutlarda bir gezegen gördü. Ya da artık onu görmiyordu. Gezegen hem oradaydı, hem değildi. Bu, gerçek ve mecazın birbirine oranıydı. Daha hızlı sürdü. Güzel bir araba ne kadar hızlı gidebilir? En hızlı sürüşe ulaşmadan önce daha hızlı sürmeye ne kadar devam edebilir?

İleride bir şehir varmış gibi görünüyordu. İleride kesinlikle bir şehir vardı. Belirgin bir şehirdi ve bu hızla giderse oraya varması uzun sürmeye-

cekti. Tekrar aynaya baktı. Oradan geçmenin hiçbir şeyi değıştirmediği bir manzara vardı. Sadece geriye giden bir yol. Hâlihazırda bilmediği hiçbir şey yoktu. Zaten hiçbir şey bilmiyordu.

Trafik haberlerini dinlediniz.

Flamingo meselesinde bir gelişme var. Flamingolar son derece tehlikeliler ve eğer dokunursanız sizi gerçeklikle tamamen uyumsuz hâle getiriyorlar. Gerçeklikle uyumsuz olmanın eğlenceli olacağını mı düşünüyorsunuz? Olmayacak. Benimle aynı görüşte olmadığını hayal ettiğim kişi, bu konuda yanılıyorsunuz.

İhtiyar Kadın Josie, kendisiyle birlikte yaşayan Erika adındaki melek olmayan arkadaşlarıyla birlikte Night Vale'in her yerine dağılmış flamingoların tamamının izini sürmeye çalıştıklarını söyledi. Daha önce rehin dükkânına bunların bir kısmını koymuştu ama rehin dükkânının sahibi Jackie Fierro'ya ulaşamıyor. Rehin dükkânının kapıları, dükkânın her kapanışında yerinden çıkırılıp gömüldüğünden, Josie ve hiç de göksel olmayan arkadaşları, Jackie etrafta olmadığında bile kolaylıkla içeri girip flamingoları geri alabildiler.

Bu arada, Belediye Meclisi flamingoların kesinlikle ciddi bir durum gibi görüldüğünü ve muhtemelen bir gün bu konuyla ilgileneceklerini duyurdu.

Ahenk içinde, "Evet, kesinlikle," dediler monoton bir sesle; alev gibi gözlerle ve alev gibi ağızlarla ve alev gibi bedenlerle meclis salonunun gölgelerinden akın hâlinde çıkıyorlardı; özünde dev alevlerdi. "Bu konuyla DERHÂL ilgileneceğiz. Haha, kesinlikle. Bu, bizim için büyük bir şey ve onu aşırı ciddiye alıyoruz. Sadece, ah, bu konuyu gündeme getirmekten nefret ediyoruz. Ama bugün bir insan bizim şerefimize kurban edildi. Ve flamingo meselesi korkunç olsa da, Belediye Meclisi'ne kurban vermek kadar önemli bir şeyi bölmek daha korkunç olurdu. Bu yüzden evet..." diyerek bitirdi monoton ses, ahenksiz bir şekilde.

Bir şeyleri öğrenip, bu şeyleri yüksek sesle dile getirme zorunluluğu hissettikçe flamingo meselesiyle ilgili size daha fazla haberler sunacağız.

Sheila, Tüm Gece Açık Mehtap Lokantası'nda klipsli not panosuna insanları işaretleyen kadın, stüdyoya geldi. Şimdi kabinimin dışında oturuyor; özel olarak bir şeye bakmıyor ve not panosuna ilgisizce bir şeyler karalıyor. Buraya neden geldiğini sordum.

"Sadece farklı bir şey yapmaya ihtiyacım vardı," dedi. "Farklı tek bir şey bile içinde olduğum bu döngüyü sona erdirecek. Hayatıma geri

dönemiyorum. Hayatın neye benzediğini bile hatırlamıyorum. Sadece önceden yazılmış bir dizi olayı hatırlıyorum. Gerçi, bu istasyona geldiğimi hatırlamıyorum. Sanırım belki de burada yapmam beklenen şeyi yapmadan, yeterince uzun bir süre sessizce oturursam, o zaman sonunda özgür olurum.”

Orada oturmasının benim açımdan sakıncasının olmadığını söyledim. Ben halka hizmet için buradayım. Böyle dedim.

Ah, Sheila gerçekten telaşlanmış olmalı. Ben burada tam bir dakikadır onunla ilgili konuşuyorum ve o bir kez bile bakmadı. Sheila? Sheila? Tamam. Özür dilerim, sevgili dinleyenler. Onun iyi olduğundan emin olmam gerek. Şimdi sizi ciddi ölçüde güçlendirilmiş ve elektronik olarak çarpıtılmış insan midesi sindiriminin sesine götürüyorum.

Diane, Josh'un boş odasında, numarasını tekrar arayarak dikildi. Numara her seferinde doğrudan sesli mesaja düştü. Kendi mesajlarını ve onun son mesajını ("İyi. Sonra eve gelirim.") tekrar tekrar okudu.

Şerif'in Gizli Polisi'ni aradı. Josh'un arkadaşlarını aradı. Tekrar Josh'u aradı. Karikatür dergileri ve video dükkânlarını tekrar aradı. Josh'u tekrar aradı. Josh'u tekrar aradı.

Telefonunun yanında olması lazımdı. Bir insanın Dünya Hükümeti'nin yerini tespit edebileceği bir tür cihaz taşımaması yasaktı. Pek çok insan cep telefonunu seçiyordu çünkü bu cihazlar aynı zamanda telefon görüşmeleri yapmak ve kuşları çekmek gibi faydalı şeyler de yapabiliirdi. Anlaşmayı reddeden birkaç kişi her ne kadar fazla yer işgal etse ve çıkarmak imkânsız olsa da hâlâ eski takip tasmalarını tercih ediyordu.

Josh'un masasındaki ve kitaplarının arasındaki kâğıtları karıştırdı. Her türden eskiz, karalama ve ev ödevi çalışma kâğıtları buldu. Çekmecelerini açtı, yasaklı yazı aletlerini (Umurunda değildi. O bir ergendi. Ne yapacaksınız, bir çocuğu yasaklı olduğu için yazmaktan mı alıkoyacaksınız?), üzerinde şirket logoları olan bazı hamam böcekleri ve bir tarot kartı destesinin bir kısmını buldu. Tarot kartı destesine el koydu, Josh eve güvenle döndüğünde (kısa süre sonra güvenli bir şekilde eve döneceğinden emindi) bu konuda ona bir nutuk çekeceğini ama daha sonra bunu, kendisi için kullanmak üzere saklayacağını da aklının bir köşesine yazdı.

Josh'tan bir haber yoktu ve iletişime geçtiği hiç kimse onun nerede olduğunu bilmiyordu. Hepsi de en içten duygularıyla taziyelerini iletliyordu. Josh'la ilgili endişesini, dilinde gerçek bir tat gibi hissedebiliyordu ve bu tat çürümüş narenciyeye benziyordu.

Diane ona mesaj yazmayı tekrar denedi. Göndermek için başparmağını bastığında tanıdık, keskin bir acı hissetti. Bunu tekrar yaptı. Tekrar hissetti. Telefonunun dokunmatik ekranı kanla kirlenip bulanıklaştı. Josh'a ulaşılamıyordu ya da daha kötüsü, sivil yönetmelikler tarafından aranması yasaklanmıştı.

Tiz bir sesle öfke içinde bağırdı ve masanın çekmecesini tekmeleyerek açtı. Josh'un masasının üstünde duran *Cat Ballou*'daki Lee Marvin'in çerçeveli film posterini tıngırdadı.

Josh'un yatağının kenarına oturdu, başını ellerinin arasına koydu ve suratının şişmesine ve gözlerinin yanmasına neden olan hıçkırıklarla ağlamaya başladı. Yatağın kenarından kaydı, poposu yere pat diye vurdu. Derin nefes alıp gökyüzüne doğru verdi. Tavandaki vantilatör nefesini sırtına üfledi.

Bulunduğu yerden masanın altını görebiliyordu. Beyaz bir güveyi andıran soluk renkli bir şey çırpınıyordu.

"Josh?" diye sordu umutla, aptal gibi. Josh daha önce hiç güve olmamıştı ama yeni formları denemeyi severdi.

Masanın altına uzandı ve hafif, ince, küçük bir şeye dokundu. Bir güve değildi. Kâğıt mı?

Kâğıt. Kâğıdı çekip suratına tutmadan önce üzerinde ne yazdığını biliyordu.

"KING CITY." Sanki yazar başka bir kelime yazamıyormuş gibi tekrar tekrar bunu yazmıştı.

Bu, taba ceketli adamın kendisine verdiği kâğıtla aynı değildi. Daha hafif, daha ucuz bir türdendi. Yazı şekli de farklıydı. Daha titrek bir şekilde yazmıştı; G ve C'nin kıvrımları bombeli ve çarpıktı, ince uçlu bir kalemle yazılmıştı. Evan'ın Josh'a iletmesini istediği kâğıtta yazılanlar daha koyu, bastırılarak yazılmıştı.

Masanın çekmecesini açtı. Elini yasaklı yazı aletlerinin arasında gezdirdi ve elindeki yazının rengine ve kalınlığına uyan bir kalem buldu.

Josh, King City'yi nereden biliyordu? Diane omzundaki çantasını çıkarıp duvara fırlattı. Masanın üstüne avuç içleriyle vurdu. Küfretti. Ayaklarını yere vurdu. Hiçbir şey çare olmuyordu.

Kapı eşiğinin yakınında ağzı açık bir şekilde duran çantasına baktı. Evan'ın verdiği kâğıdı hatırladı. Kâğıdı, Tüm Gece Açık Mehtap Lokantası'nın arkasında fırlatmıştı ama Troy'u gördükten sonra alıp tekrar çantasına koymuştu. Çantanın içini karıştırdı. Ve tıpkı araba anahtarları gibi kâğıt da orada değildi.

"Hayır," dedi Diane, tekrar ve tekrar, Josh'un boş odasının zeminine.

"KING CITY" dedi kâğıt tekrar tekrar, Jackie'nin elinde ve muhtemelen artık Josh'un elinde.

Diane telefonunu alıp onu bir kez daha aramayı denedi. Telefonun kulağını yaktığını hissedebiliyordu. Saçlarındaki yanık kokusunu alabiliyordu. Acı yakıcı hâle gelene kadar, saçları alev alana kadar, fiziksel anlamda telefonu kulağına bir an daha bile tutamayacak hâle gelene kadar telefonun çalmasına izin verdi ve sonra biraz daha çalmasına izin verdi.

Jackie ayaklarını tezgâhın üstüne atıp arkasına yaslandı. Günlerdir ilk kez rehin dükkânındaydı.

Hastaneden ayrıldığında başka nereye gideceğinden emin değildi. Dükkânda olmayı sevmiyordu ama burası eviydi ve sadece evine gitmek istiyordu.

Burası, onda pek çok yönden her zamanki gibi bir his yaratıyordu. Ama artık tüm bedeni ağrıyordu. Ve kâğıdın, bazen insanların yataklarında bir gecede ortaya çıkan saklı kırkayak yuvaları gibi alçısının içinde kıvrılmış hâlde durduğunu biliyordu.

Tezgâhtaki, her zamanki öne doğru eğilme pozisyonu, sırtını fena hâlde acıtıyordu ve bu yüzden, tabureden inip ayağa kalktı. Daha önce bunu hiç yapmamıştı. Çok da uzun olmayan bir zaman önce taba ceketli bir adamın kaçmasını seyrettiği pencereden dışarı baktı.

Çölde yere yakın ışık baloncukları, uzun bir bina ve sesler vardı. O seyrederken daha fazla sayıda binalar belirdi; her biri parıldayan, altlarındaki kuma yaklaşırlarken kütleleri hiçliğin içinde kaybolan uzun binalardan oluşan bir orman. Işık baloncukları. Ve sesler. Seslerden oluşan bir kalabalık.

Bu, King City'ydi. Artık bunu biliyordu. Bir şekilde, tüm bu mesafeden şehir onu çağırıyordu. Işıklara tükürdü ama tükürüğü ancak penceresine çarptı.

Tükürük topunun camdan aşağı yuvarlanmasını seyretti ve kısa ve uzun hayatında ilk kez mutlak bir çaresizlik hissetti. Kendisinin

ve Diane'in tüm soruşturmaları, Jackie'nin kâğıttan kurtulmasını sağlamamıştı ya da kâğıdın üzerine KING CITY'den başka bir kelime yazmasına izin vermemişti ya da çöldeki görüntülerden kurtulmasını sağlamamıştı. Hayatı eskisi gibi değildi ve asla da aynı olmayacaktı. Kısa bir süreliğine, Diane'le bir akran olarak zaman geçirince, büyümek istemişti. Ama o his artık yoktu.

Bedeni ağrıyordu. Önce kütüphaneci zehri ve sonra kaza ve sonra hastanede kendisine ne yaptılarsa o yüzden. Bedeni artık gençmiş gibi hissetmiyordu. Tüm enerjisi kendisinden çalınmıştı. *Yaşlı* hissediyor, *genç* görünüyordu, ama ikisi de değildi.

Kapının zili çaldı.

"Açık değiliz," dedi. "Özür dilerim. Açık olduğumuz yazıyor, biliyorum. Ama aslında değiliz."

Cevap gelmedi.

Başını kaldırıp bakınca takım elbiseli bir kadın gördü. Kadın, Jackie'ye baktı ama onu görmüşe benzemiyordu. Bir elinde ufak bir karton kutu ve diğerindeyse büyük metal bir çapa tutuyordu. Çapanın sapında üstünden sarkan birkaç biçimsiz kılı yumruyla birlikte koyu kahverengi bir leke vardı.

"Dediğim gibi," dedi Jackie, "kapalı."

Kadın iki eşyayı da tezgâha bıraktı ve kendi kendine şarkı söyleyerek ellerini yıkamaya başladı.

"Baksana, özür dilerim dostum. Bunu alamam. Bunu yapamıyorum artık."

Ziyaretçi ellerini yıkamayı bitirdi. Titriyordu ve saçları gözünün önüne gelmişti. Kutuya ya da Jackie'ye bakamıyordu.

"Eşyalarını al ve git, lanet olsun."

Kadın gitmedi. Orada, sanki kovulmayı bekliyormuş gibi dikildi. Jackie iç çekti. Sırtı çok ağrıyordu ve alçının içindeki eli deli gibi kaşınıyordu. Kendine hiç bu kadar uzak hissetmemişti.

"Pekâlâ. Aslına bakarsak sana fiş veremem çünkü üzerinde tekrar tekrar 'King City' yazacaktır, sana herhangi bir ödeme yapmayacağım, herhangi bir süre boyunca ölmeyeceksin ve bunu satılığa çıkarmayacağım. Ama sadece buraya imza atıp gidebilirsin. Tamam mı?"

Kadın fişi Catharine olarak imzaladı, kalemi bıraktı ve alçak, titrek bir sesle sordu: “Şimdi bitti mi?”

Jackie başıyla onayladı. Catharine irkildi ve dükkâna girdiğinden farklı bir kadın olarak, dik bir duruşla ve gülümseyerek çıktı.

Jackie çapayı sağlam olan koluyla aldı, beceriksizce bitişiğindeki çöp tenekesine yasladı. Kutuyu açtı. İçinde bir tarantulanın ezilmiş bedeni vardı. Gövdesinin büyük kısmı kendisinden ayrılana kadar defalarca darbe almış, çözölemeyecek bir yapboza dönmüştü. Kapıdan baktı ve Catharine’in arabasının farlarının otoyola çıkarken küçülüşünü seyretti. Jackie kutuyu çöpe attı ve bunu yaparken irkildi.

Çöldeki ışıklar ve sesler gitti. Jackie karanlık rehin dükkânında belli bir şeye bakmadan, hiçbir şey düşünmeden tek başına öylece oturdu. Bir yerlerde Catharine kendini daha iyi hissediyordu. Hiçbir yerde tarantula hiçbir şey hissetmiyordu.

Diane, King City'ye bir otobüs bileti satın aldı. Bu kadar kolaydı.

Otobüs 7.00'da kalktı. Diane yanına ufak bir bavul ve çok az nakit para aldı. Önde iki düz camı, yedi tekeri ve yan taraflarda yolcuların dışarıdaki dünyanın büyük oranda kapatılmış manzarasını görebildiği birkaç tane dar gözetleme boşluğu olan, çakmak taşı grisi, uzun, dikdörtgen gövdeli standart bir otobüse bindi.

Otobüs otogardan kalkıp otoyola çıktı. Diane, Josh'u tekrar arayıp mesaj yazmayı denedi. Bunu yapmak duygusal ve fiziksel anlamda acı vericiydi ama yine de bunu yapmaya devam etti. Jackie'nin yanında olmasını diledi. Yanında, onun kadar genç, onun gibi istikrarlı ve korkusuz bir başka insanla bu iş çok daha kolay olurdu ama Jackie kendi acı verici yolculuğundaydı ve Diane bunu tek başına yapmak zorunda kalacaktı.

Koridorun diğer tarafında oturan adam yolculuğun ilk dakikalarında uykuya daldı. Üzerinde bir önlük vardı ve ahşap bir şapka takıyordu. Sadece tek bir kolu vardı, onu da başının arkasına koymuştu. Kol kasının üstünde, üzerine karıncaların tırmandığı bir Boston göbek marulunun dövmesi vardı. Geniş yaprakların arasından iki çıplak insan bacağı çıkıyordu ve altında da üzerinde CORAZÓN yazan bir flama vardı.

Diane, onun nefes alıp verişini dinledi. Nefes alışığı uzun ve cılızdı, gergin bir şekilde çekilen bir nefes zinciri sinüslerine doluyordu. Nefes veriş bir dondurucu kapısının açılma sesi gibi boğuk bir pat sesiyle başlayıp bir hırıltıya dönüştü.

Diane gözlerini kapadı. Koridorun diğer tarafındaki adamla senkronize bir şekilde nefes alıp vermeye çalıştı. Bir kolunu başının arkasına koydu ve bilinçli bir şekilde nefes alıp vermeye başladı.

Dün, Şerif'in Gizli Polisi'ni arayıp arabasının ve oğlunun kayıp olduğunu ihbar etmişti. Arabayı tarif etmesi istendiğinde renkleri ve şekilleri tarif etti. Bu da, polisin arkası düz, şarap rengi bir kayıp Ford anlayışına uyuyordu. Josh'u tarif etmesi istendiğinde ağladı. Bu da, onların kayıp bir ergen evlat anlayışına uyuyordu.

Diane buzdolabının üstüne yerleştirilmiş ve beceriksizce gizlenmiş mikrofona "Gizli Polis" dedikten sadece saniyeler sonra kapısında dikilen Gizli Polis memurları onu arayacaklarını söylemişlerdi.

"Şu an onu arıyoruz," demişlerdi, tamamen hareketsiz bir şekilde dikilerek. Bir helikopter evin üstünden uçmuştu ama bunun konuyla alakası yoktu. Helikopterler neredeyse her zaman evin üstünden uçuyorlardı.

Helikopterler özgür kalmamızı sağlıyorlar, diye düşünmüştü ev.

HELİKOPTERLER ÖZGÜR KALMAMIZI SAĞLIYORLAR, dedi kasabanın dört bir yanındaki reklam panoları.

Sonra Şerif'in Gizli Polisi, helikopterler özgür kalmamızı sağlıyorlar, demişti Diane'e mutfağında ve ayrıca tüm rutin trafik duraklarında ve halk etkinliklerinde ve pazar sabahları sessiz mahallelerde gezen araçların tepesine yerleştirilmiş megafonlarda.

Diane polise her tarafında "KING CITY" yazan kâğıdı göstermişti.

Memurlardan biri kâğıdı yüzlerine tutmuş ve sonra onu koklayıp ardından yere düşüren başka bir memura göstermişti, sonra başka bir memur şeffaf plastik bir torba ve kalın lastik eldivenlerle karınüstü hızlı hızlı sürünmüştü. Sürünen memur, kâğıdı eldivenli eliyle tutmuş, plastik torbaya koymuş, mühürlemiş ve siyah keçeli kalemle torbanın üzerine "ı-ıh!" yazmıştı. Memur torbayı geride bırakarak karınüstü sürünerek uzaklaşmıştı.

Kendisine hiç de yardım edecekmiş gibi görünmüyorlardı. Diane ertesi gün erkenden kalkmış ve otogara giden bir taksiye binmişti.

Otobüs giderken uyumaya çalıştı ama başaramadı. Kıpırdamak için çabaladı ama eninde sonunda yan tarafında bir kaşıntı hissedecekti ve yeniden başlamak zorunda kalacaktı. Otobüs engebesez ve düzmüş gibi bir his uyandıran yanlmasına güzergâhına devam etti. Gözlerini kısarak görme boşluğundan her baktığında cölün aynılığını görüyordu.

Her ne kadar evden ayrılmadan önce telefonunu şarj etmişse de, şarjı neredeyse bitiyordu. Zaten arama yapmak ya da aramaları kabul etmek için sinyal yoktu. Keşke okumak için belediyenin onayladığı bir kitabı almış olsaydım diye düşünmüştü; Deb Olin Unferth'in *Tatil* adlı kitabı ya da *The Kurt Russell'in Bütün Oyunları ve Şiirleri* gibi.

Koridorun diğer tarafındaki adam hiç kıpırdamadı. Kesintisiz nefes alıp veriş hızı bir metronom gibi sabit kaldı.

Otobüs birkaç saat boyunca hiç durmadan, hareket hâlinde kaldı ve Diane ne uyuyabildi ne kitap okuyabildi ne de telefonunu kullanabildi. Geçip giden manzaranın görsel bir karmaşıklığı ya da yolun iç organlara özgü bir dokusu vardı. Marul dövmeli adama minnettardı. Onu, bu adamı, seviyordu. Adam estetik ve işitsel olarak mükemmeldi. Onu bir insanın eski bir köprüyü ya da yün bir süveteri ya da büyüyen bir lalenin sesini sevmesi gibi seviyordu.

Ona bakarken otobüs yavaşlayıp sağa döndü. Nihayet King City. Oraya vardığında belli belirsiz bir planı vardı. Önce her nerede saklıysa Gizli Polis departmanını bulmaya çalışacaktı. Belki de bir radyo sunucusu, California, King City için Cecil Palmer neyse, onun başka bir versiyonu olurdu. O kişiyle iletişime geçebilir ve Cecil'in kendisine sorulmadığı hâlde Night Vale vatandaşlarının yerini ve kişisel bilgilerini radyoda cömertçe duyurması gibi, Josh'a bir çağrısı yapmasını isteyebilirdi.

Otobüs trafik ışıklarında durdu. Kasabanın sınırında oldukları açıktı. Bir ikinci el araba pazarı vardı. Otobüs döndü ve görme boşluğundan Josie'ninkine benzer eski bir ev göründü. Diane koridora doğru eğildi ve otobüsün önüne, tanıdık alçak gökyüzü çizgisine baktı: kütüphane, etkinlik merkezi, Pinkberry, uzakta Kahverengi Taş Kule.

Otobüsün önüne yürüdü ve ayaklarını arkasında tutmaya dikkat ederek beyaz çizginin üstünden eğildi.

“Burası Night Vale mi?” diye sordu Diane.

“Öyle,” dedi şoför. İsim etiketinde MAB yazıyordu.

“Ama bu King City otobüsüydü.”

“Doğru.” Mab’ın güneş gözlüğü, Diane’nin sorularla ilgili hissedebileceği her türlü duyguyu saklıyordu.

“Ama hiç durmadık ya da dönmedik.”

“O yolda çok fazla dönemeç yok.”

Antika Dükkan’ını geçtiler. Bugün vitrindeki antikalar şakacıydılar, birbirlerinin üstüne zıplayıp güreşiyorlardı.

Otobüs Somerset’e saparken Diane beyaz çizginin üstüne doğru sendeledi.

“Lütfen çizgiyi geçmeyin.”

Diane söylenene uydu.

“Anlamıyorum. Neden King City’de hiç durmadık?”

Mab, otobüsü şehir merkezindeki otobüs/tren/su bisikleti terminaline yanaştırdı. Dönüp güneş gözlüğünü çıkardı. Diane’in sorularına dair hisleri hâlâ açık değildi çünkü gözleri yoktu.

“Otobüsüm King City’den yola çıktı. Neden King City’de durayım ki?”

“Özür dilerim.”

“Otobüse King City’den bindiniz. Bu, King City’den Night Vale’e kadar hiç durmayan bir otobüs. Dediğiniz gibi dönemeç yok.”

“Tamam, özür dilerim.”

Diane birilerinin onun kafa karışıklığı konusunda hemfikir olacağını ya da dediklerini savunacağını umarak diğer yolculara doğru döndü. Otobüs Night Vale’den kalkmıştı. Öyleydi, değil mi? Ama tüm koltuklar boştu. Otobüste kendisinden ve şoförden başka kimse yoktu. Hatta artık şoför bile yoktu. Mab güneş gözlüğünü tekrar takmıştı, karanfil sigarası içerek dışarıda dikiliyordu.

Diane tekrar koltuğuna gidip bavulunu aldı. Gitmeden önce eğilerek elini doğrudan koridorun diğer tarafındaki adamın oturduğu yere koydu. Soğuktu.

Otobüsten indi.

Arabası olan Steve Carlsberg'i aradı. Steve, Diane'i King City'ye götürecektir olmaktan dolayı mutluydu. Gideceği için heyecanlıydı. Taba ceketli bir adamdan herhangi bir şey almadığından şikâyet etti ve işten kaytarmayı kabul etti. Onu otogardan alacaktı ve hemen o sabah yola çıkacaklardı. "Sabah mı?" dedi Diane. "Saat kaç?"

"Sekiz. Güzel ve erken bir başlangıç. Ah, eğlenceli olacak!" dedi Steve. Diane onun arabasının sesini duyabiliyordu. Steve çoktan yola çıkmıştı.

Telefonu kapatıp saati kontrol etti. Otobüsü 7.30'da kalkmıştı ve en az altı saattir yoldaydı. Saat 8.03'tü.

Mab sigarasını koparıp yuttu. Tekrar otobüsüne bindi, kapıları kapattı ve yola koyuldu.

Diane bekledi. Otogardan bir kahveyle bir muz alıp bekledi. Bir kahve daha aldı ve bekledi. Varış ve kalkış saatleri ekranlarına baktı ve bekledi. Saati kontrol etti ve bekledi. 9.34'tü.

Steve'i aradı.

"Neredesin? Her şey yolunda mı?"

"Ne demek istiyorsun, Diane?"

"Beni almaya geleceğini ve King City'ye gideceğimizi sanıyordum."

"King City'ye gitmek mi? Hay Allah, gitmek isterdim. Kulağa heyecan verici geliyor. Ne zaman gitmek istiyordun?"

"Ne kadar erken gelebilirsen o kadar iyi."

"Dinle, günün geri kalanı için izin alacağım. Neredesin?"

"Şehir merkezindeki otogardayım."

"Tamam!"

Diane bekledi. Saat 11.15'ti.

"Steve! Neredesin?"

"İşte. Neden ki? Ne oldu?"

Diane bir taksi çağırdı ve şoföre onu havaalanına götürmesini söyledi.

Dün sigorta şirketini aramıştı. King City'ye gitmek için yedek bir araba alabileceğini umuyordu.

Sigorta şirketi ona arabasının nerede olduğunu sormuştu.

"Bilmiyorum."

“Eğer şimdiki arabanızın nerede olduğunu bilmiyorsanız yedeğini nasıl verebiliriz?”

“Çalındı.”

“Yani şu anda arabanızı görmüyorsunuz?”

“Hayır.”

“Eğer bir şeyi göremiyorsanız onun var olduğundan nasıl emin olabiliyorsunuz? Schrödinger’in kedisi diye bir şeyi hiç duydu-”

Diane telefonu kapatmış ve farklı bir görevlinin çıkacağını umarak tekrar aramıştı.

“Sorumuzu cevaplamadınız.” Telefon sadece tek bir kere çalmış ve ses hemen konuşmaya başlamıştı. “Var olmayan bir aracın yerine yenisini veremeyiz.”

“Araç Şasi Numaram ve ilgili bilgilerin tümü sisteminizde mevcuttur.”

“Bu mu? Bu, sadece birler ve sıfırlardan ibaret. Bu, sadece çeşitli renkler ve şekillerde yanıp sönen ışıklardan ibaret. Veriye ilişkin fiziksel ya da gerçek hiçbir şey yok. İşte. Az önce ikinci isminizi arka arkaya beş fyle değiştirdim. ‘Diane Ffff Crayton.’ Ekranımda şöyle diyor: ‘Diane Ffff Crayton.’ Bunun, bizim bilgi sistemimizde bu şekilde yer aldığı için, adınız olduğunu kabul ediyor musunuz?”

“Hayır.”

“Evet, kabul etmiyorsunuz. Tıpkı sırf benim bilgi sistemimde bir numara var diye bir aracın var olduğunu kabul etmeyeceğimiz-”

“Kapa çenenin de dinle!” Diane bunu bağırarak söylemişti. Daha önce telefonda bağırıp bağırmadığından emin değildi. “Oğlum kayıp. Arabam kayıp. Onu bulmam gerek ve bunu yapmak için de bir arabaya ihtiyacım var. Sizin saçma mantığınız için vaktim yok.”

“Saçma mantık oksimorondur.”

“Saçma mantık!” diye çılglık atmıştı telefona.

“Hisssssssssssssss!” diye cevaplamıştı temsilci.

“Siz bir sigorta şirketisiniz. Size, arabama bir şey olduğunda onun yenisini vermeniz ya da onu tamir etmeniz ya da zararımı karşılamanız için para ödüyorum.”

Cevap gelmedi.

“Bir arabaya ihtiyacım var çünkü oğluma ihtiyacım var. Beni anlayabiliyor musunuz? Kendinizi benim yerime koyabiliyor musunuz? Bu işi yapmak için biraz olsun vicdanınız var mı?”

Başka bir uzun sessizlik daha oldu.

“Siz-” demişti.

“Evet. Hâlâ buradayız.”

“Peki-”

“Sakin olun, Diane. Sizi duyduk. Üzgünüz. Bize biraz zaman verin. Bu, bizim için zor. Bir müşterinin çocuğunun kaybolduğunu duymak bizi derinden yaralıyor. Lütfen bize biraz zaman verin.”

Diane başka bir patlamayı bastırmıştı. Diane yas tutma aşamalarından olan inkâr, üzüntü ve çaresizliği çoktan geçmişti. Artık son adım olan intikamın eşiğindeydi.

Telefonun diğer ucundaki, ağladığı açık olan ses şöyle demişti: “Ne yapabileceğimize bir bakacağız. İki haftadan daha fazla sürmez.”

“İki hafta.”

“Bu, bizim için de zor,” diyerek hıçkırıklarla ağlamıştı temsilci. Diane telefonu kapatmıştı.

Taksi havaalanında durdu. Night Vale Havaalanı büyük değildi. Uçakların çoğu pervaneli uçaklar, özel uçaklar, askerî pilotu olmayan gizli uçaklar ve kimyasal püskürtme yapmak için kullanılan hükümet uçaklarından ibaretti ama Diane, kendisini Night Vale’den King City’ye götürecek bir hava yolu şirketi buldu. Yirmi koltuklu uçaktaki dört insandan biriydi.

Daha önce hiç uçağa binmemiş, Night Vale’den hiç çıkmamıştı. Gergin bir yolcu olup olmayacağından emin değildi ama uçak kesinlikle küçük ve kırılgan gibi geliyordu. Uçak pırpır edip titreyerek kalktı ve bulutların arasında yükselirken Diane başının döndüğünü hissetti. Başını cama yasladı ama sallantılı yolculuk başını sert plastiğe çarpmasına neden olarak uyumayı imkânsız kılıyordu, bu yüzden altlarından yavaşça geçen çölün kırmızı düzlüğünü seyretti. Bu düzlüğü yukarıdan gördükten sonra dağlara bir daha inanıp inanamayacağını ve birilerinin bulutların neyden yapıldığını öğrenip öğrenmeyeceğini merak etti. Muhtemelen asla bilmememiz en iyisiydi.

Diğer yolculara göz gezdirdi, hepsinin de mavi kulaklık ve kemik çerçeveli gözlük takmasını ilginç buldu. Hepsi de büyük olasılıkla ne olduğu anlaşılmayan ama tehditkâr bir devlet kurumunun bir parçasıydılar. Diane, onların kendisini ya da pilotu falan takip edip etmediklerinden emin değildi ama sıkılmış ve yorgun görünüyorlardı.

İki saatlik uçuşun ardından uçak piste indi. Uzun ve maliyetli bir gün olmuştu ve ancak King City’de birkaç tane daha taksi yolculuğuna yetecek parası kalmıştı.

Uçak, terminalin yakınındaki asfalt pistte yer alan ahşap bir seyyar merdivenden ibaret olan kapıya doğru ilerlerken Diane camdan dünyanın sağdan sola kaymasını seyretti. Havaalanının arkasında, uzak bir Kahverengi Taş Kule tarafından izlenen ufak bir şehri görebiliyordu.

“Hanımlar ve beyler, varış noktamız olan Night Vale’e ulaştık. Lütfen tam durana ve kaptan pilotunuz Özgür İrade işaretini yakına kadar yerlerinizde kalın.”

Diane sesi çatlayıp gözleri yaşararak, “Hayır. Hayır!” diyerek camı yumrukladı. Buna engel olamıyordu. Sebep olduğu manzaranın farkına varmış bir hâlde kabine bakmak için döndü. Uçakta on iki yolcu daha vardı. Hepsi de *baseball* şapkası takıp süveter giymişti. Onun taşkınlığının farkına vardıklarına dair bir işaret göstermeden arka sıralarda hep birlikte oturuyorlardı.

“Bizimle uçtuğunuz için teşekkür ederiz,” dedi pilot, Diane bavulunu uçaktan indirip sürüklerken. Diane bundan sonra ne yapacağına dair hiçbir fikri olmadan bavulunu yere, asfalt piste koyup üstüne oturdu.

NIGHT VALE'İN SESİ

CECIL: . . . söyleyecek söz bulamıyorlar, el hareketleri konusunda kârdalar ve kaş hareketlerinde bile başa baş geliyorlar.

Night Vale Oto Sigorta Şirketi bugün artan maliyetler yüzünden otomobillerin dâhil olduğu herhangi bir kazada, yenisiyle değiştirme, tamir ya da zararı karşılama seçeneklerini sunamayacaklarını duyurdu. "Bir arabayı tamir etmek ya da yenisiyle değiştirmek gerçekten çok maliyetli," dedi Mali İşler Müdür Yardımcısı Bob Sturm. "Yani, kaç tane araba kazası olduğunu düşünün bir. Hepsini üst üste koyun. Tüm bunları ödememizi nasıl bekliyorlar?"

Artık herhangi bir şekilde tamir masraflarını karşılamayacakları için primleri düşürüp düşürmeyecekleri sorulduğunda, Sturm hayır, dedi, ancak müşterilere, kendilerini anladıklarını belirten kibarca yazılmış kartlar gönderecekler ve kazaya karışan müşteriler, kucaklanma ve omuza, her şey yoluna girecek anlamında bir sıvazlama almak için şirketin on bölgesinden birine uğrayabilecekler.

Sturm duyuruyu biraz kan öksürerek ve gülerek bitirdi.

Ve şimdi de sıra, bir zamanlar organik bir deneyim olan şeyin hüznülü, boş bir yeniden sahnelenmesi şeklinde hayatını tekrar tekrar yaşayan, klipsli not panosu ve kalemiyle Tüm Gece Açık Mehtap Lokantası'ndaki Sheila'yla ilgili gelişmelerde. Kendisi döngünün sonunda kırılmış görüldüğünü ve her şeyin iyiye gittiğini söyledi.

Ona o zaman belki de stüdyodan ayrılıp hayatına geri dönme zamanı gelmiştir, dedim ama bunu yaptığını hayal edemediğini söyledi. Artık

olmazdı. Bu yüzden bunun yerine, ona, istasyonda stajyer olmasını teklif ettim. Bu en iyisi değil mi? Sheila'ya stajyer tuniği verdim ve onu her zamanki görevlerle (teksir makineleri, kahve yapmak, benim ağır eleştiri kurgum) ilgili bilgilendirdim. Bence harika iş çıkaracak ve burada çalışırken çok şey öğrenecek.

Stajyerlerimizin hepsinin hayatlarında harika şeyler yapmaya devam ettiklerinden oldukça eminim. Herhangi birini takip etmedim, hatta uzun bir süre boyunca bunu düşünmedim bile ama sırf burada stajyerlik yaptıkları için bile hepsinin daha iyi durumda olduğundan eminim.

Sheila çok mutlu; daha önce Tüm Gece Açık Mehtap Lokantası'nda insanları not etmek için kullandığı klipsli not panosunu aldı ve dizinin üstüne koyup kırdı. Bu, israf oldu Sheila. Sence halk radyo istasyonlarının not panolarını bu şekilde telef etmemize izin verecek türde bütçeleri var mı? Bunu bir daha yapma, Sheila.

Konuyu değiştirelim; çoğunuz iki ay önce düzenlenen yıllık bağış toplama programımızla ilgili daha fazla bilgi talep etmek için radyoya yazdınız. Görünüşe göre, alışveriş çantaları, kupalar, *Mad About You*, 2. ve 5. Sezon DVD setleri pek çok bağışçıya henüz ulaşmamış.

Biz Night Vale Halk Radyosu olarak gecikme için özür diliyoruz. Lütfen tüm bağış yapanların ödülllerinin kargoya -haftalar önce- verildiğini bilin, ama hepimizin bildiği gibi, zaman burada, bizim güzel topluluğumuzda tuhaf işliyor. Sonuç olarak, o haftalar sizler için saniyeler gibi geçmiş ve teslim hemen gerçekleşmiş olabilir ya da o haftalar sizin için bin yıl gibi geçmiş olabilir ve ödülünüzü aldığınız zaman kendinizin korkunç, yapacak işi olmayan, antika bir formu hâline gelmiş olacaksınız.

Bu olasılıklar ve diğer bütün olasılıklar... Olası kalmaya devam ediyor.

Lütfen radyomuzun sizin gibi bağışçılar sayesinde ayakta kaldığını bilin. Radyomuz ayrıca bizi radyomuzun varlığının tam bu ânına getirmek için plan yapmış milyarlarca yıllık bir süreçte meydana gelen, uzun ve korkunç derecede imkânsız bir galaktik olaylar dizisi sayesinde var olmaya devam ediyor. Ve desteğiniz için teşekkür ediyoruz. Eşyalarınızı teslim almanızdaki gecikme ve ayrıca zamanın saçmalığı için tekrar özür diliyoruz.

Birazdan programımızda sıkıcı bir fotoğrafı bin tane yavaş, sonu gelmez kelimeyle tasvir edeceğim.

Jackie annesinin kapısını çaldı. Bir süre sonra kapı açıldı.

“Selam tatlım. İçeri gel.” Annesi arkasını dönüp mutfığa yürüdü, Jackie de arkasından topallayarak gitti. Yumuşak hareketlerle, tanımadığı kadının karşısına oturdu.

“Anne,” diye seslenmeye çalıştı ona. “Anne, son birkaç gün epey zor geçti. Oradan başlayalım. Artık çalışmıyorum. Ve eğer çalışmıyorsam, o zaman kim olduğumdan emin değilim. Belki de bu, sağlıklı değildir. Muhtemelen değil. Ama hatırlayabildiğim kadarıyla, tek yaptığım bu. Ki. Tamam. Hafıza. Bir an bundan bahsetmek istedim.

“Ama tüm bunları anlamaya çalışıyorum. Bu, sanki diğer insanlar aşağı kaymaya çalışırken bir kaydıraktan yukarı koşmak gibi.”

Jackie bal mumundan yapılmış gibi görünen kusursuz elmalarından birini aldı. Elmayı kokladı. Gerçekti.

“Son zamanlarda Diane Crayton’la biraz zaman geçirdim. Ama o anlamda değil. Bilirsin, Diane? Okul Aile Birliği’nde bir şeyler yapıyor hani? Hiç kimsenin ne yaptıklarından emin olmadığı o ofiste çalışıyor hani? Her neyse, Diane ve ben birbirimizden hoşlanmadığımız bu şeye bulaştık. Ama sanırım bu konuda yanıldım. Sanırım pek çok konuda yanılıyorum.

“Arabama biri çarptı ve oradan uzaklaşıp gitti. Ve sanırım o diğer kişi Diane’in şu anda kayıp olan çocuğuydu ve o çocuğu anlıyorum. Anlıyorum. Ama bedenim, en az arabam kadar mahvolmuş durumda. Doğru düzgün hareket edemiyorum; kendimi yavaşlatmış ve bitkin hissediyorum.

“O çocuğu anlıyorum. Bazen kaçmaya ihtiyaç duyarsın. Kendi mi kötü hissediyorum çünkü bunu Diane’e söyledim ama bu doğru. Özür dilerim, anne. Sen muhtemelen öyle düşünmüyorsundur ama bence belki de gitmekte haklıdır. Diane onu çok önemsiyor. Bizi inciten diğer insanlar değil, onlarla ilgili hissettiklerimiz.”

Annesi cevap vermedi. Jackie’ye bakmıyordu bile. Gözleri tavana dikiliydi.

“Bana söylediklerin beni düşünmeye itti. Ve ben düşünmüyorum. Çocukluğumu hatırlamıyorum. Bu evde bulunduğumu hiç sanmıyorum. Kim olduğunu bilmiyorum. Şu anda olduğum yaştan başka bir yaşıta olduğumu ve yaptığım şeyden başka bir şey yaptığımı hatırlamıyorum. Ben normal değilim, değil mi? Yani, Night Vale’deki pek çok şeyin başka yerlerde olduğu gibi olmadığını anlıyorum ama Night Vale için bile normal olduğumu düşünmüyorum.”

Annesi elmayı elinden alıp kâseye geri koydu. Ayağa kalktı.

“Haydi, arka bahçeye çıkalım, olur mu?”

Çıktılar. Annesi elini onun koluna koydu.

“Jackie, hem benimle hem de Diane’le ilgili anlamamı istediğim şey şu. Night Vale’de çocuk yetiştirmek kolay değil. İşler sıklıkla tuhaflaşır. Burada gerçek canavarlar var. Çoğu kasabada gerçek canavarlar olmaz sanırım ama bizde var.

“Sen benim bebeğimdin. Ama bebekler çocuk olurlar ve kendilerine hükümetleri nasıl devireceklerini telkin eden ortaokullara giderler ve erkeklere ve kızlara ilgi duyarlar ya da duymazlar ve her neyse, değişirler işte. Tehlikeli şeyler öğrendikleri liselere giderler. Yetişkin olurlar ve tehlikeli şeylere dönüşürler.

“Ama bunların hiçbirisi asıl şey kadar zor değildir. Hepimiz bunu biliyoruz ama çoğunuz bunun sonuçlarını düşünerek zaman harcamaz. Zaman Night Vale’de işlemez.

“Sen bir çocuktun ve sonra ergen oldun ve sonra benim rehin dükkânımı benim yerime işletmenin zamanı gelmiş olabileceğini düşüneneğim kadar büyüdün. Sadece bazı günler. Sadece bazen. Aynı zamanda çocuğumu büyütürken yıllarca burayı işlettikten sonra biraz mola verebilirdim.

“Sana bir malı nasıl rehin alacağını öğrettim. ‘Night Vale’deki rehin dükkânları bu şekilde çalışır,” dedim. Sana el yıkamayı ve şarkı söylemeyi ve bir süreliğine ölmeyi ve nasıl fiş yazacağını öğrettim. Sana, geceleri çalınmasınlar diye kapıları nasıl gömeceğini gösterdim. Sana bunu gösterdim, sonra dükkânı kendi başına işletmeye başladın ve ben çok gurur duydum.

“Ama zaman Night Vale’de işlemiyor. Ve bu yüzden bir gün uyandım ve senin o dükkânı on yıllardır işlettiğini gördüm. Hatta yüzyıllardır. Emin değilim. Rehin dükkânını işletmeye devam ettin ama beni bıraktın. Birlikte yardım ettiğimiz ilk müşteriye on bir dolar teklif ettim ve sen on dokuz yaşında olduğun yıllarda aramızda geçen o ânı unuttun ve sadece anlamsız, değişmez bir ritüel olarak on bir dolar teklif etmeyi sürdürdün. Kasabadaki insanlar, dükkânı işletenin sen olmadığını bir zamanı hatırlayamıyorlardı. Ama ben hatırlıyorum. Çünkü benim bakış açım göre sen, burayı sadece birkaç aydır işletiyorsun. Tüm bunlar benim için çok yeni. Hayatın çok düz bir çizgide ilerliyor. Ama bu arada sen. Senin için o kadar uzun süre geçti ki beni unuttun ve geçen ay çıktığın evi unuttun. Tüm çocukluğun, benim dışımda herkes gitti. Benimle geçirdiğin tüm o yıllar. Seninle geçirmek için her şeyden vazgeçtiğim tüm o yıllar.”

Annesi ağlıyordu. Jackie birdenbire annesinin adının Lucinda olduğunu hatırladı. Lucinda ağlıyordu. Jackie de ağlıyordu ama yaşlar akarken hemen sildi; o an bile bunun verdiği histen rahatsız olmuştu.

“Tatlım, Night Vale’in annelerine karşı kibar ol. Bize acı. Diane için daha kolay olmayacak. Burada işler tuhaflaşıyor. Çocukların seni unutuyor ve hayatlarının gidişatı donup kalıyor. Ya da her gün şekil değiştiriyorlar ve sırf tamamen farklı göründükleri için onları tanıyamayacağınızı düşünüyorlar. Ama her zaman tanıyacaksın. Çocuğunu her zaman tanırsın, çocuğun seni tanımasa bile.

“Belki de Josh kaçmanın doğru olduğunu düşünüyor. Belki sen de öyle düşünüyorsun. Ama tek bildiğim, Diane’in benimle aynı durumda olduğu. Çocuklarımıza sahip değiliz. Çocuklarımızın, bu kasabanın bize geri gönderdiği cılız, çarpıtılmış yankılarına sahibiz.”

Jackie ne söyleyeceğinden emin olmadan ama bir hareketin, kekeleyerek söyleyeceği herhangi bir klişe kadarını söyleyeceğinden emin bir şekilde Lucinda'yı kollarına aldı. Annesi hâlâ biraz geride duran Jackie'nin kollarına kendini bırakmadan ağladı ve Jackie, sanki annesi onu rahatlatıyormuş gibi hissetmeye başladı. Belki de Jackie'nin rahatlatılmaya ihtiyacı vardı.

Jackie gözleri kızarmış bir hâlde başını kaldırıp baktı; Troy orada dikilmiş, ikisini seyrediyordu. Suratı ifadesiz değildi ama ifadesi çok az şey anlatıyordu. Lucinda, onu gördüğüne şaşırılmış gibi görünmüyordu. Onun ifadesi de çok az şey anlatıyordu. Jackie'nin çoğunlukla gözleri ve kaşlarıyla ilettiği ifadeden öfke ve kafa karışıklığı okunuyordu. Troy çoktan gitmişti.

“O adam kim anne? Neden arka bahçemizde?”

Annesi sanki bir sineği ya da ufak bir insansız takip aracını kovalıyormuş gibi Troy'un az önce dikildiği yöne doğru elini salladı..

“Onu merak etme. Gel, haydi içeri girelim. O, senin baban.”

“Troy babam mı?”

Jackie sandalyesine huzursuz bir şekilde tünedi. Lucinda iç çekti.

“Baba derken ne kastettiğine bağlı tatlım. Sana bazı genlerini verdi evet. Başka hiçbir şeyde çok iyi değildi.”

“Ama Troy, Diane’leydi. O Josh’un babası.”

“Evet, benden sonra ona gitti. O zaman hâlâ çok gençti. O tuhaf biri ve zamanın onun için işlediğinden de emin değilim.”

Jackie öne doğru eğildi. Annesi arkasına yaslandı. Bu hareketlerde saldırgan ya da savunmacı herhangi bir şey yoktu ama birbirlerine tepki olarak yapılmışlardı.

“Josh, benim yarı kardeşim.”

“Bence tatlım, böylesi ilişkilerin yarım olmadıklarını öğreneceksin. O şu an senin kardeşin değil ama sanırım istesen tamamen kardeşin olabilir. Bu, onunla nasıl ilişki kurduğuna bağlı.”

“Ve Diane de benim üvey annem gibi bir şey?”

“O, eğer ikiniz de istediğiniz taktirde senin kardeşin olabilecek kişinin annesi. Kulağa, belki de aynı zamanda bir arkadaşmış gibi geliyor. Ama böyle.”

Jackie ağzını açtı ama Lucinda ona engel oldu.

“Tatlım, lütfen bana bunu sana neden daha önce söylemediğimi sorma. Bunu her zaman yapıyorsun. Bunu sana çok kereler anlattım ve her seferinde şaşkına dönüp unutmayacağına yemin ettin. Ama sonra anıların geri çekiliyor ve yine beni tanımaz hâle geliyorsun. Sen beş yaşındayken sana öğle yemeği hazırladığımı ya

da ayak kabıllarının bağıcıklarını bağıladığımı ya da ergenliğin tuhaf derslerini anlamana yardımcı olduğumu ya da çatall kaşıkları nerede tuttuğumu bile hatırlayamıyorsun.”

“Çatal kaşık çekmecesini nerede?”

“Öyle bir çekmecemiz yok tatlım. Bunu eskiden bilirdin. Çatal kaşıklar için zeminde bir kapağım var. Sıcak süt çekmecelerinden birinin altında.”

“Sıcak süt çekmecesinin altında.” Jackie, bunu sanki az önce öğrendiği bir şey olarak değil de en sonunda hatırladığı bir şeymiş gibi söylemeye çalıştı.

Diane’i düşünödü ve Josh’u düşünödü ve Josh’un kaybolduğunu anladığında Diane’in suratını.

Diane’in acısını anlarken bile Josh için iyi olduğunu düşünmüştü.

Tekrar düşününce [*pişmanlık ve acının dipsiz uçurumu*] diye düşünödü o an. Jackie, Josh’u özlediği için Diane’i seviyordu. Diane’i, Troy’a rağmen hayatını yaşadığı için seviyordu.

Ayrıca, şimdi Diane konusunda kendisini daha huzursuz hissediyordu. O bir anne miydi, yoksa bir arkadaş, kız kardeş ya da bir yabancı? Jackie bu yeni bilgiyle ne yapacağını bilmiyordu.

Diane, zamanı normal bir ilerlemeyle yaşıyordu. Yaşadıkları anlık ve tutarlıydı. Hareketleri, tepkileri ve sonuçları doğuruyordu. Kaybın dehşetini ya da acının korkusunu hissedebiliyor ya da çevresindekilerle karmaşık ve sevgi dolu ilişkiler geliştirebiliyordu. Jackie bunları yapamıyordu. Saniyeler önce olmuş şeyler bile onun için uzun zaman önceki bir mesafede kalıp silinmeye başlıyordu.

“Özür dilerim,” diyerek annesini kollarına aldı. Onu sanki bu, onların zaman deneyimlerini farklı olmaya karşı koruyacakmış gibi sımsıkı kucakladı. “Hatırlamadığım için özür dilerim, anne.”

Lucinda gülümsedi.

“Bir gün yaşlanacaksın tatlım. Hepimiz yaşlanıyoruz. Bazılarımız için bu diğerlerinden daha uzun zaman alıyor. Sen artık hep on dokuz yaşındasın. Bir gün asla on dokuz yaşımda olmayacaksın.”

Jackie annesinin yanına oturmak için koltuğa gitti. Koltuk lekesizdi. Annesi gerçekten de sadece temiz eşyaları seviyordu.

“Elimden geldiğince hatırlayacağım,” dedi.

Annesini sımsıkı kucakladı ve bir süre sonra annesi de ona karşılık verdi.

“Bu şekilde olduğu için özür dilerim, anne. Hayır, özür değil. Ben çok üzgünüm.”

“Ben de tatlım. Ben de çok çok üzgünüm. Ah, sanırım bunu almalıydın.”

Sehpadaki bir çekmeceyi açıp içini karıştırdı. En sonunda eski bir fotoğrafı çıkardı. Sararmış ve çatlamış ve kenarlarından bükülmüş son derece eski bir fotoğraf. İçinde, kesinlikle Troy olan bir adam vardı. Kolunu ufak bir kızın omzuna atmıştı.

“Bu, sen ve baban.”

Fotoğrafı boğulurmuş gibi bir ses çıkaran Jackie’ye uzattı.

“Sen epey küçükken çektim bunu. O ikimizin de hayatından çıkmadan önce.”

“Ama anne, bu fotoğraf... Bu fotoğraf en az yüz yıl önce çekilmiş olmalı. Burası, merkezdeki Belediye Binası ama dükkânların yerine toprak yollar ve ahşap kulübeler, arabaların yerineyse kocaman kanatlı atlar var. İnsanlar, yani gerçek anlamda ne kadar uzun olduğunu bilmediğim bir zamandan beri vahşi atlarla uçmuyorlar.”

“Şey, tatlım, şu anki yaşına çok uzun yıllardır sıkışıp kaldın. Bu fotoğrafı sadece on dört ya da on beş yıl önce çektim. Bu o zaman sıradan bir Polaroid’di. Şimdi şuna bak bir. Senin yaşına uyacak şekilde değişti ve onu hâlâ öyle hatırlıyorum. Bu, sana çok benziyor. Bunu almalısın.”

Jackie fotoğrafı cebine koydu. Lucinda cılız bir gülümsemeyle baktı.

“Şu andan itibaren her şey farklı olacak,” dedi Jackie.

Annesine ciddi bir ifadeyle baktı.

“Söz veriyorum.”

Annesine tereddütle baktı.

“Öyle olacak.”

Bakışlarını kaçırdı.

“Önemli olan çabadır tatlım. Kendimize söylediğimiz şey kesinlikle bu.”

“Anne, gitmek zorundayım.” Jackie yaralı bedenini koltuktan kaldırmanın yarattığı gerginlikten dolayı homurdandı. “Yakında yine gelirim.”

“O, baban yani kötü bir adam değil. Sadece, çok iyi bir adam değil.”

Jackie kapıya yürüdü. Cebindeki fotoğrafın sertliğini ve alçısının içindeki keskin, kıvrılmış kenarlarını hissetti.

Lucinda, onun kalktığı yere oturdu ama kısa süre sonra başka şeylere geçecekti. Temizlik yapacak, kitap okuyacak, garajdaki arabayla uğraşacak ve gününü doldurmak için başka şeyler yapacaktı. Ne de olsa kendine ait bir hayatı vardı.

Steve Carlsberg, Josh'un ortadan kaybolmasının bir şekilde King City'yle bir alakasının olup olmadığını merak ettiğini ve aklına, Diane'in King City'ye gitmesi gibi harika bir fikir geldiğini, onu oraya götürebileceğini ve müsait olduğunda kendisini aramasını söyleyen birkaç mesaj bıraktı.

Başka kimse aramamıştı. Diane buzdolabının üstündeki mikro-fona "Gizli Polis" demeyi denedi ama kimse gelmedi.

Garaja gidip Josh'un bisikletini aldı. Hiçbir zaman çok parası olmamıştı ve işini kaybettiği düşünülünce, taksiye binmeyi bırakmanın en iyisi olduğunu düşündü. Ayrıca, Night Vale'in taksi şoförleri sürekli doğaçlama derslerine ya da çömlekçilik atölyelerine katılmak için durduklarından, sizi zamanında alıp bir yere bırakmaları konusunda onlara her zaman güvenilemiyordu.

Josh'un bisikleti tozluysa ve arka tekeri neredeyse inmişti. Josh, bu bisikletten kurtulmayı dört gözle bekliyordu. Bu, kalın iskeleti, küçük tekerleri ve Pieter Brueghel Baba'nın *İkarus'un Düşüşü Sırasında Bir Manzara* tablosundan sahnelerin parlak renkli çıkartmalarıyla kesinlikle bir çocuk bisikletiydi.

Dikkatle, yavaşça sürerek yan sokaklardan ayrılmadı. Yolculuk bir saatten biraz az sürdü ve Diane, rehin dükkânının önünde durduğunda baldırında nabız gibi çarpan bir ağrı hissediyordu. Otoparkın sonunda camları filmli siyah bir sedan vardı –camlar, ne olduğu tam olarak belli olmayan fakat tehditkâr bir devlet kurumunda çalışan, güneş gözlüklü iki memuru görebileceği kadar

indirilmişti. Biri fotoğraf makinesini kaldırdı ve Diane'in fotoğrafını çekmeye çalıştı ama fotoğraf makinesinin lensine araba camı yansdı ve flaş patladı. Memur küfretti. Diane elini sallayarak onlara gelişigüzel bir merhaba deyip dükkâna girdi.

Jackie kamburunu çıkararak tezgâhın üstüne eğildi. Gözlerini kapalı tutarak yavaşça nefes alıp verdi, etrafındaki yaşayan dünyaya dikkat etmiyordu; birbirini takip etmeyen, berrak bir zihinsel görselin derinlerine dalmıştı ama uyumuyordu.

Diane elini cam tezgâha koydu.

"Jackie?"

Cevap gelmedi.

"Jackie." Diane elini tezgâha vurdu.

Jackie'nin gözleri açıldı ve tezgâha odaklandı. Diane'in orada olduğunu biliyordu ama öğrendiği yeni bilgilerden dolayı bunu umursamayacak kadar şaşkındı. Bu, onun o gün genel olarak dünyayla yaşadığı bir meseleydi.

"Jackie, yardımına ihtiyacım var."

Diane çantasına uzanıp üzerinde I-IH yazan plastik bir poşet çıkardı, poşetin içinden de her tarafında Josh'un el yazısıyla "KING CITY" yazan bir kâğıt parçası çıkardı. Bunu tezgâhın üstüne koydu.

Jackie irkildi. Kâğıdı tezgâhın üstünden aşağı ittirdi.

"Jackie, benim için bunu—"

"Bunu neden buraya getirdin?"

Diane ne söyleyeceğini bilmiyordu. Pek çok neden vardı ama Jackie bunlardan hiçbirinin iyi bir neden olacağını düşünmeyecekmiş gibi geliyordu.

"Bu bir el işi projesi değil, Diane. Ben bununla yaşıyorum. Bu gerçek." Jackie alçısını salladı, ikisi de içindeki kâğıdın hışırtısını duyabiliyordu. "Hastaneden daha yeni çıktım."

"Ben öyle demek—"

"Bir kişiye benzer biçimde giyinmezsin ama bir bakmışsın, ikiz gibi olmuşsunuzdur. Saçlarınızı aynı şekilde kestirmezsiniz ama birden en iyi arkadaşlar oluverirsiniz. King City'ye gitmeyeceğim, tamam mı? Güçlkle hareket edebiliyorum. Zihnim eskisi gibi bağlantı kuramıyormuş gibi görünüyor. Bir arabam yok. İşimi yapamı-

yorum. Eğer hiç kimse o lanet olası kâğıdı bana hatırlatmazsa, burada sonsuza kadar oturup bir daha başka hiçbir şey düşünmem.”

Başını iki yana salladı.

“Özür dilerim. Bunun senin için zor olduğunu biliyorum. Bunun çok acı verici olduğunu biliyorum. Bir annesin ve çok çabalıyorsun. Ama sırf burada otururken bile bedenime güçlkle hâkim olabiliyorum. Sana yardım edemem. Kendime bile yardım edemem.”

“Bunu Josh’un odasında buldum.” Diane sesini yükseltmedi. Öfke ya da hayal kırıklığıyla kızarmadı. Tatlı sözler söylemedi ya da yaranmaya çalışmadı. Bildiğini, bildiği şekliyle söyledi ve bunun yeterli olacağını umdu. “Bunun bir şekilde Troy’la alakalı olup olmadığını bilmiyorum ama Josh’un King City’ye gittiğini biliyorum. Nasıl bildiğimi bilmiyorum ama biliyorum işte. Artık Night Vale’de değil. Ev... Şey... Bahsettiği son şeylerden biri...”

“Evan.”

“Evan’ın bahsettiği son şeylerden biri Josh’tu. Josh’a seninki gibi bir kâğıt vermeye çalıştı. Kâğıdı ona ben vermedim ama sanırım Josh onu almış. Ve sanırım Josh King City’ye gitti.”

Diane ne yapacağını bilemez hâlde, tüm hücrelerine kadar, fiziksel olmayan ama bedenini aynı şekilde yavaşlatan bir bitkinlik hissetti. Jackie de aynı bitkinliği hissetti; bedeni tek, hafif bir ağrıdan ibaret gibiydi. Bunu birbirlerinin yanı başında, ikisi de fark etmeden hissettiler.

“Ama yaptığım her şey beni dönüp dolaştırıp King City’ye geri getiriyor,” dedi Diane. “Oraya gitmek için kendi başıma yaptığım tüm girişimler başarısız oluyor. Başka ne yapacağımı bilmiyorum. Bence birlikte gidersek, bence birlikte çalışırsak, o zaman oraya varabiliriz. Bunu yapabiliriz.”

Diane tezgâhın diğer tarafına uzanınca uyuyan Jackie’yle karşılaştı, suratları birbirine çok yakındı. Birbirlerinin nefesini hissettiler.

“Jackie,” dedi. “Jackie.”

Jackie duydu ama bunu belli etmedi.

“O gözyaşını sana haftalar önce bir nedenden dolayı rehin verdim. Ve o nedenin ne olduğunu bilmiyorum. Yaptığım her şeyin bir

nedeni var ama hiçbirini bilmiyorum. Her şeyin bir anlamı var ve o anlam benden saklanıyor. Asla farkına varamayacağımız bir kalıbın içinde yaşıyoruz ve bu da bizi görünmez hiyerarşiler aracılığıyla asıl ölümümüze götürecektir.”

Bu düşüncelerin hiçbirini daha önce tam olarak düşünmemiştir ama şimdi önünde yazılı bir senaryo varmış gibiydi. Cümleleri açık ve anlaktı ve Diane bunları aklına geldikçe söylüyordu.

“Bu meselede birlikteyiz. Nedenini bilmiyorum ve asla da bilmeyeceğim, sadece birlikteyiz. Jackie?”

“Evet, Diane?”

“Bunu ifade ederken böyle kötü bir iş çıkardığım için özür dilerim ama sana çok saygı duyuyorum. Oğlumu bulmamda bana yardım etmesi için senden daha fazla güveneceğim kimse yok. Kimse yok, tamam mı?”

Diane gözlerinin etrafındaki ılıklik hissetti.

Jackie omuzlarını silkti. “Senin adına kötü hissediyorum dostum, gerçekten. Bugün, daha önce hatırlamadığım bazı şeyler öğrendim. Keşke sana yardım edebilsem. Ama her tarafım ağrıyor. Kemiklerim kırılıyor sanki.”

“Seni iyileştiremem. Her hâlükârda canın yanacak, çok kötü yanacak. Ama bence benimle gelersen cevapları bulabiliriz, Jackie. Kütüphaneden birlikte çıktık. Birlikte iyi iş çıkarıyoruz, ne sebeple olursa olsun. Senden şey istemiyorum... İstedğim sadece... Sadece denememizi istiyorum.”

Ellerini dua eden bir insan gibi göğsünde birleştirdi. Jackie bir gün kardeşi olabilecek kişinin annesi olan bu kadını düşündü. Lucinda'nın bir anne olmakla, bir çocuğu yavaş yavaş kaybetmekle ilgili söylediklerini düşündü.

“Ellerini indir. Bunu neden yaptığını bilmiyorum, tuhaf görünüyor. İyi. Evet, seninle geleceğim.”

Diane bir kez alkışladı ve onu kucakladı.

“Yardım etmek için elimden gelenin en iyisini yapacağım,” dedi Jackie, “elimden gelenin en iyisi hiçbir şey olmayabilir.”

Kendisini Diane'in kucağından nazikçe çekti ve pencereden bisiklete işaret etti.

“Artık ikimizin de arabası yok. O hâlde oraya nasıl gideceğiz? Senin o sevimli bisikletini mi kullanacağız, nedir?”

Diane kaşlarını çattı.

“Hayır, sanmıyorum.”

Diane birkaç seçeneği düşündü. Malum olan bir araba kiralamaktı ama parası tamamen bitmişti. Diane’in tek kredi kartı bir American Express Uranyum Kart’tı ve bunun da kullanımı tehlikeliydi, çünkü döner krediye izin vermiyordu ve tamamıyla zenginleştirilmiş uranyumdan yapılmıştı. Çok az tüccar American Express Uranyum Kartları kabul ediyor, hatta dükkânlarında bunlara izin bile veriyordu ama eğer birileri bunu kabul eder ve hayatta kalırsa, Diane çifte mil puanı kazanıyordu.

Diane nefesini yukarı doğru vererek, bir düşüncenin esaslı bir güm sesiyle zihnine düşmesini umarak başını arkaya yasladı. Gözlerini kırptırdı. Yukarıya baktı. Hiçbir şey yoktu.

“Arabasını ödünç alabileceğimiz birileri var mı?” dedi Jackie.

“Steve bunu kesinlikle yapardı. Her zaman çok yardımsever ve hoş bir insan olmuştur. Ama bugünlerde çok da güvenilir de–” Esaslı bir güm sesiyle bir düşünce geldi aklına. “Buna ne dersin?”

En yüksek rafların birinde sadece birkaç senelik bir Mercedes vardı ve bir keresinde üzeri tozlu, gri çizgili bir takım elbise giymiş genç bir adam tarafından ısrarla teklif etmişti. Lüks sedan, güç aktarma organları üstünde mükemmel bir şekilde dengelenmişti, üç metrelik ahşap rafta diklemesine duruyordu.

Jackie gülümsedi, sonra da irkildi. Gülümsemek canını yakıyordu. Duygusal olarak değil ama fiziksel olarak, kaslarındaki travmadan dolayı canı yanıyordu. Kazadan beri gülümsememişti.

“Anahtar kontakta,” dedi.

“Harika,” dedi Diane ama başka bir şey yapmadı çünkü: “Nasıl indire–”

“Bilmiyorum.”

“Ama ilk sefer nasıl yaptın?”

“Hatırlamıyorum.”

“O zaman yine sıkıştık.”

“Öyle görünüyor.”

Hiç zaman geçmedi ve hiçbir şey olmadı ama Mercedes raftan inmişti ve otoparktaydı. Etrafında açık bir alet çantası, tüylerden oluşan bir yol ve çok fazla miktarda bilyeli yatak vardı. Havada yakık kibrit kokusu vardı.

Bu yeni gerçekliği hazmetmeleri uzun süre aldı ve sonra, tıpkı Night Vale'in iyi vatandaşları gibi bunu açıklanamaz olarak sınıflandırıp sonsuza kadar bir kenara bıraktılar.

"Sanırım koyduğum gibi aşağı indirdik," dedi Jackie.

Bunun nasıl olduğunu hatırlayamadı.

"Vay canına," dedi Diane. "Yaptığımız şeyden etkilendim. Umarım bir şekilde yardımcı olmuştur."

"Dostum, olduğuna eminim."

"Ne tatlısın."

"Gidelim mi?"

Jackie kişisel birkaç eşyasını almak için masasına gitmek üzere yukarı çıkarken Diane rehin verilenlere bakmak için dükkânda gezindi. Kendi gözyaşını buldu ve henüz kimsenin satın almamasından dolayı hayal kırıklığı yaşadı ama Jackie'nin, onu raflarında böyle öne çıkacak şekilde sergilemesine memnun oldu. Ve sonra duraksamasına neden olan bir şey gördü.

Suç işleyen ve kanıtları saklayan genç bir çifti tasvir eden bir dizi sevimli porselen heykelciklerin altında bir çöp kutusu vardı. Çöp kutusunun üstünde bir kutu duruyordu. Bu, kahverengi basit bir karton kutuydu. Bunun tam olarak ne tür bir kutu olduğunu biliyordu. 9 numaralı zarfların olduğu kutuydu. Bu tür kutulara aşınaydı. Night Vale'de 9 numaralı zarfları kullanan tek ofis, yakın zaman öncesine kadar çalıştığı yerdi.

Kutuyu incelemek için çömeldi. Yan tarafında bir metrelik bir bahçe çapasına ait uzun bir ahşap sopa vardı. Çapanın metal kenarı koyu kahverengi bir tüy topağıyla lekeli ve yapış yapıştı.

Çapayı bir kenara koydu ve kutunun kapağına dokundu. Üzüldü. Neden üzüldüğünü bilmiyordu. Korktu. Neden korktuğunu bilmiyordu. Kapağı kaldırıncaya gördü. Gördü. Ve hissetti. Ve bir anlığına kendisi değildi. Ve sonra kendisiydi. Elini ağzına götürdü.

Jackie yavaş yavaş ve topallayarak Mercedes'e giderken, Diane çoktan yolcu koltuğundaydı.

"Haydi, yapaalım şu işi," dedi Jackie.

Diane'in dirseği pencerenin kenarındaydı. Suratının rengi biraz solmuştu ve pencereden dışarı, özellikle bir şeye odaklanmaksızın bakıyordu.

Jackie, kayıp bir oğula sahip olmanın nasıl bir şey olacağını tam olarak bilmiyordu ama çok yorucu olmalıydı. Tükenmişliğin ne olduğunu biliyordu. Acıyı biliyordu.

"İyi misin?"

"O gözyaşını sana rehin verdim, çünkü okul açılıyordu ve para-ya ihtiyacım vardı," dedi Diane. "Tek nedeni buydu. O diğer mal-zemeyi uydurdum çünkü seni benimle gelmeye ikna edebileceğini düşündüm."

"Biliyorum."

"O zaman tamam."

Jackie arabayı çalıştırdı, ayaklarını iki pedala da bastı ve yanmış lastiklerin çığlığı ve gri bir duman bulutu eşliğinde geri geri çıktı. Yakındaki arabada duran memur onların gidişini fotoğrafladı, fotoğrafların her biri flaş yüzünden mahvoldu ve her birinin arkasından mırıltılı küfürler geldi. İki kadın parçalanan asfalt otoparkın üzerinde boynuzlara benzeyen iki siyah kıvrım bırakarak uzaklaştılar.

Kesinlikle melek olmayan ve ikisinin de adı Erika olan iki varlık saklandıkları rehin dükkânının arkasından çıktılar. Terden sıırılsıklamlardı ve elleri tamamen siyah gres yağıyla kaplıydı.

Jackie, Mercedes'i 800 numaralı yola soktu. Eski arabasına göre çok farklı bir sürüşü vardı. Eski arabası bir plan yapmak gibi bir his uyandırırdı, oysa bu, doğaçlama gibiydi. Ya da belki tek kolla sürdüğü için böyleydi.

Diane, ona sırtıttı ve o da sırtarak karşılık verdi. Zafer duygusuyla mücadele etmek zordu. Diane, Josh'un el yazısıyla üzerine "KING CITY" yazılmış kâğıt parçasını sımsıkı kavradı. Kâğıdı bırakamıyordu. Ya da Jackie'nin aksine, kâğıdı bırakabilirdi ama Jackie'nin aksine, bırakmayacaktı.

İhtiyar Kadın Josie'nin ikinci el araba pazarının bitişiğindeki evini geçtiler. Kadın, sanki onların geleceklerini biliyormuş gibi Erika'larla birlikte ön bahçede dikiliyordu. Erika'lar nefes nefese kalmış gibiydiler. Josie elini kaldırdı ama sallamıyordu. Bir hareket yapıyordu ama Jackie bu hareketin ne olduğunu anlayamadı. Kendisi de anlamsız hareketini yaptı. İkinci el araba satıcılarından biri, arkası düz eski bir Toyota'nın üstüne çıkıp uludu. Jackie de uluyarak karşılık verdi. Bu bela başladığından beri bu kadar mutlu olmamıştı. Otoyol kendisi için önüne serilmiş basit bir yoldu.

Diane, Night Vale'in geride kalmasını seyretmek için döndü.

"Küçük görünüyor," dedi. "Yani, sadece buradan bakınca değil. Sadece artık çok küçük görünüyor. Tüm bir hayatı yaşamak için çok küçük bir yer."

"Henüz tüm hayatını yaşamadın ki."

"Gerçekten haklı olduğunu umuyorum."

Kasabanın çıkışındaki Larry Leroy'un evi, geçtikleri son evdi.

Larry ortalıklarda görünmüyordu. Ev şeklini zorlukla koruyan, bakımsız bir ahşap yığınının ibaret olan evi bel vermişti. Ev hiçbir şey düşünmüyordu.

Sonra uçsuz bucaksız çöle girdiler. Jackie, Night Vale'in bu kadar dışında olduğu bir zamanı düşünmeye çalıştı. Tek hatırlayabildiği, rehin dükkânındaki sonsuz günlerdi. İlk kez, o günleri düşünürken nostalji değil de hüznü duydu. Bunun ne anlama geldiğini bilmeyordu.

"Diane, bir şey hissedip de bu hissin ne olduğunu bilmemen ne anlama gelir?"

Diane bunu uzun bir süre boyunca ciddiyle düşündü.

"Bu, büyüdüğün anlamına gelir."

"Ben asla büyümem."

"Sanırım hepimiz bunu bir ara düşündük."

Çöl o kadar ileriye uzanıyordu ki, tüm dünyayı çölün oluşturduğunu hayal etmek kolaydı. Ama Jackie buna çok inanmasa da çölün, Dünya'nın sadece bir parçası olduğunu biliyordu. Bu, yani uzay olasılığı, onu korkutuyordu. Dünya'nın küçüklüğü. Göğsünün patlamak üzere olan bir kabarcık gibi olduğunu hissetti ve kıpırdamadan, sakince durmaya çalıştı.

"Yaşlanmak zor mu?"

"Sadece izin verdiğin kadar. Diğer alternatiften daha kolay."

"Ölmek mi?"

"Ah hayır. Hayır, aslında herhangi bir şeyden daha kolay. Gençleşmeyi kastediyorum."

Jackie, her ne kadar bunu komik bulmasa da güldü. Kahkahanın başka nedenleri de vardır.

Uzun bir yolculuğa başladılar. İşaret eden eli aynı zamanda direksiyonda olduğundan, arabanın yoldan çıkmasına neden olan Jackie işaret ettiğinde, Diane sıra kendisine gelmeden önce şekerleme yapmak için gözlerini kapatıyordu; Jackie arabayı düzeltti ve artık tamamen uyanık olan Diane'e, "Bak!" dedi.

Otoyoldan kuma dönen bir çıkışı işaret eden bir okla üzerinde KING CITY yazan bir tabela vardı.

"Sanırım buraya giriyoruz."

Jackie arabayı çıkışa yöneltti. Bunu yaparken sanki birisi onu taşıyormuş gibi midesinin kalktığını hissetti.

“Bunu hissediyor musun?”

“Evet. Yolunda olmayan bir şeyler var.”

Çıkış yolu kıvrılmaya devam ediyordu. Yolun nasıl bu kadar uzun olabileceğini anlayamıyordu. Bu yol sona ermeyecekti. Gittiler de gittiler. On dakika boyunca çıkış yolunun uzun kıvrımında yavaşça ilerlediler.

“Bu iyi değil,” dedi Jackie.

“Şey, harika değil.”

Jackie hayatının geri kalanı boyunca arabayı o yumuşak kıvrımda sürüp sürmeyeceğini merak etmeye başladı ve tam bunu merak ederken, yol düzleşip onları otoyola attı. Kendi içine göçmüş, ev şeklini zorlukla koruyan bakımsız bir ahşap yığınının ibaret olan evin yanından geçtiler.

“Ah, lanet olsun.”

İleride İhtiyar Kadın Josie’nin evi ve ikinci el araba pazarı vardı. Bu kez Josie tek başınaydı. Kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Başını sanki bu ve diğer her şey tam olarak tahmin ettiği şeymiş gibi evet anlamında salladı.

“Görünüşe göre, birlikte çalışmak King City’ye varmayı daha kolay hâle getirmiyor,” dedi Jackie.

“Yanıldım,” dedi Diane, ellerindeki kâğıda öfkeyle bakarak. Gözyaşları akıyordu ama ses çıkarmadı.

Gözyaşlarını silmek için herhangi bir hareket yapmadan Jackie’ye baktı. Jackie uzun bir süre onunla göz göze kaldı, arabanın nereye gittiğine bakmadan otoyolda ilerlemesine izin verdi.

“Tamam, başka bir yol bulacağız,” dedi Jackie.

“Başka yol yok.”

Jackie önünden geçtikleri evlere ve şerit şeklindeki alışveriş merkezine başını sallayarak baktı.

“Burası Night Vale. Valimiz bir keresinde, başka bir boyutta yaşayan maskeli savaşçılar ordusunu, gülümseyen, kan revan içinde ofis çalışanlarından oluşan bir orduyu mağlup etmek üzere sihirli kapılardan geçirdi. Kesinlikle, kesinlikle başka bir yol var.”

Bir hedef olmadan, sadece camlardaki rüzgârın sesini ve radyodan Cecil Palmer’ın sesini dinleyerek Night Vale’in içinde ilerlemeye devam ettiler.

NIGHT VALE'İN SESİ

CECIL: . . . ölümden daha beter kader. Kaderin ekseriyeti öyledir. Sağlık haberlerini dinlediniz.

Sevgili dinleyenler, bu öğleden sonra stüdyomda sevdiğim insanlardan ikisi olan İhtiyar Kadın Josie ve Carlos'u ağırlayacağım için heyecanlıyım.

Josie, hayatınız boyunca Night Vale'de ikamet ettiniz.

JOSIE: Night Vale'deki herkes hayatı boyunca Night Vale'de ikamet eder.

CECIL: Herkes değil, Josie. Yakışıklı bir bilim insanı akla geliyor, ki kendisi sıklıkla akla gelir. Ama her neyse, 1990'lardaki yavru köpek istilasına kadarki birkaç on yıl boyunca Night Vale Operası kuruluna başkanlık yaptınız. Birkaç meleği tanıdığınızı iddia ediyorsunuz.

JOSIE: Bugün stüdyoda benimle birlikteler. Merhaba deyin, Erika'lar.

ERIKALAR: *[mikrofondan uzakta]* Selam. Merhaba. Burada olmak güzel.

CECIL: İkiniz de güzel kanatlarınızla çok uzunsunuz. Ben meleklerle inanmıyorum tabii ki, kimse inanmaz ya da inanamaz ama inansaydım, bahse varım ki size çok benzerlerdi.

Ayrıca bugün burada bir bilim insanı olan Carlos'u ağırlıyoruz.

CARLOS: Selam, Cecil. Burada olmak güzel.

CECIL: İyi bir aşçı olan çekici bir bilim insanı.

CARLOS: Dur.

CECIL: Bu akşam evine dönerken belki diş macunu ve kâğıt havlu alabileceek, iyi bir aşçı olan çekici bir bilim insanı?

CARLOS: Çoktan aldım. Ayrıca köpek maması da aldım.

CECIL: Bilim insanları halkımız için hayati önem taşıyor. Şimdi Josie, bugün burada flamingolarla alakalı bir şey yüzünden mi Carlos'la birliktesiniz?

JOSIE: Doğru. Plastik bahçe flamingoları. Herkes bu şeylere aşinadır.

CARLOS: Yaygın bir çöl kuşu olan flamingolar, altı uzun bacağa sahiptirler ve parlak pembe tüyleri, çift gagaları ve çok sayıda gözleri sayesinde pek çok insan tarafından tanınırlar.

JOSIE: Bu plastik olanlar, basit, ucuz bahçe dekorasyonu ürünleri.

CECIL: Josie, siz bahçe işleriyle epey uğraşıyorsunuz. Bu süsleri eviniz için mi satın aldınız?

JOSIE: Evet, uzun zaman önce ölmüş tanrılara adanmış ve yakın zamanda yerinden çıkardığımız gömülü putların yerine koymak için yeni bir şeyler bulmaya çalışarak, o yeni yerde, Lenny'nin Bahçe Aletleri ve Makine Parçaları Takas Evi'nde geziyorduk. O putları biriktirmek eğlenceli ama uzun zaman önce ölmüş tanrılar çok fazla ibadet ve kurban istiyor ve bunları yapmazsanız çileden çıkmaya başlıyorlar, bu da putun toprak üstüne çıkıp konuşmasına neden oluyor ve rüyalarınıza korkunç görüntüler gönderiyor. Ahhhh. Sırf bahçenizi dekore edecek bir şeylere sahip olmak için zahmete girmeye değmez. Orada flamingoları keşfeden Erika'ydı.

ERIKA: [*mikrofondan uzakta*] Hey.

JOSIE: Yanlarından geçip gidemeyeceğiniz kadar tapılısydılar ve o lanet olası putlar kadar bela çıkaramazlarmış gibi görünüyorlardı.

Erika orada-

ERIKA: [*mikrofondan uzakta*] Selam.

JOSIE: Selam, Erika. Plastik flamingoları, çimlerin üstüne koymak için Erika'dan aldılar ve sopalarını kaldırırlarken Erika gözümüzün önünden kayboldu. Öylece kayboldu. Sadece birkaç dakika kadar sonra yanımızda dikilir şekilde belirivermişti. Erika dedi ki -Erika, ne dediğini herkese söylesene.

ERIKA: [*mikrofondan uzakta*] Dedim ki, "Selam, hepinize soruyorum, naber?"

CARLOS: Erika, flamingolara dokunduktan sonra zaman içinde ve ayrıca uzayda da geriye gitmişti.

JOSIE: Doğru.

CARLOS: Ve diğer seferlerde Erika, zamanda ve farklı bir fiziksel uzayda ileri gitti. Josie, beni testler ve deneyler yapmam için çağırdı. Bu yüzden, flamingoların hepsini laboratuvarıma getirdik.

JOSIE: Şu an bunlardan iki düzineden fazla var. Erika'nın zamanda her sığrayışında flamingolar ikiye katladı.

CECIL: Bunları laboratuvara nasıl getirdiniz? Onlara dokunan herhangi bir şey onların... Bunun için kullanılan bilimsel kelime... tuhaf sihir miydi?

CARLOS: Kullanılan bilimsel terim o değil ama o da sevimli. Bu yüzden, zamanı kaydıran pembe flamingoları inceliyoruz ve-

JOSIE: Ah, sorunuzu cevaplamam gerekirse Cecil, bunları battaniyelere, havlulara ve modern dansçıların üzerinde performanslarını sergiledikleri, kauçuksu bir materyal olan marleye sarmak zorunda kaldık. Erika, prova yaptıkları stüdyo zemininin bir kısmını aldığımız için memnun olmadı ama bilim önemli.

CARLOS: Doğru, plastik flamingoları laboratuvara götürdük ve bunları, önündeki küçük bir delikten numaralarla dolu tek bir kâğıt şeridin çıktığı, yanıp sönen ışıklarla ve büyük kırmızı, yeşil ve sarı düğmelerle kaplı duvar boyutunda bir bilgisayara astım.

CECIL: Bilim şaşırtıcıdır. Çok karmaşık ve gizemli. Sizin ve ekibinizin yapabildiklerine her zaman hayranlık duyuyorum.

CARLOS: Teşekkürler. Ama aslında oldukça basit. Sadece bilimsel yöntemleri takip ediyoruz. Bilimsel alan ne kadar ilerlerse ilerlesin, bilimsel keşfin temeli hepimizin ortaokulda öğrendiği bilimsel yöntemler.

CECIL: Bunu öğrendiğimden emin değilim.

CARLOS: Ah, kolay. İşte, size ve dinleyenlerinize hemen anlatacağım. Bilimsel yöntemin dört adımı vardır:

1. Hakkında bir şeyler öğrenmek istediğiniz bir nesne bulun.
2. O nesneyi, kablolar ve borular kullanan bir makineye asın.
3. Bir not panosuna bir şeyler yazın.
4. Makinenin bastığı sonuçları okuyun.

CECIL: Elbette. Bunu şimdi tam olarak hatırlıyorum.

JOSIE: Carlos'un bulduğu şey flamingoların başka bir yerden ve aşikâr bir biçimde başka bir zamandan geldiğiydi. Buraya bir yabancı tarafından getirilmiş olmalıydılar.

CARLOS: Parçaları, Night Vale'e özgü materyallerden yapılmamış. Ne plastik ne de ince metal çubuklar burada, çölde doğal olarak yetişmez.

JOSIE: Bugün sizinle yayına çıkmak istememizin nedeni Night Vale'deki diğer insanlara bu plastik flamingoların arz ettiği tehlikeleri bildirmektir. Bunların pek çoğunu toplamayı başardık ama kasabada hâlâ daha fazlası mevcut olabilir.

Ne olduklarını anlamadan önce onları verip satmayı denedim ama tekrar tekrar ortaya çıkmaya devam ettiler.

Eğer plastik bir flamingo görürseniz, ona dokunmayın. Laboratuvarındaki Carlos'u arayın; onu almak için gelsin.

CARLOS: Evet, laboratuvarımın bitişiğinde flamingoların hepsini güvenli bir şekilde sakladığım bir dolap var. Sokaklara çıkmalarını engelleyebiliyoruz. Neyse ki, laboratuvar dolabımda bulabildiklerimizin hepsini kilitledik, böylece artık Night Vale'i tehdit edemeyecekler. Hepsini bulduğumuza oldukça eminiz ama olur da onlardan birini bulursanız, sakın dokunmayın. Tekrar ediyorum, dokunma- -

“Haydi, onlara dokunalım.”

“Ne?” Diane, Cecil’i dinlemenin tadını çıkarıyordu. Programının sonunu, Cecil’in, “İyi geceler Night Vale, iyi geceler,” dediği yeri seviyordu. Hayatı ne kadar zor olursa olsun ya da sunduğu haberler ne kadar üzüntü verici olursa olsun, sesi ve programı bitiriş şekli onu rahatlatıyordu.

“Flamingolar.”

“Onlara mı dokunalım?”

“Onlar, insanları farklı zamanlara ve yerlere fırlatıyorlar. Belki Night Vale’den çıkıp King City’ye gitmek için ihtiyacımız olan şey budur.”

“Belki de,” dedi Diane, uzaktan gelen bir sesle.

“Bir şeyler yapmaya çalışmak zorundayız.”

“Elbette. Kilit noktanın birlikte çalışmak olduğunu düşündüm ama hiç işe yaramadı.”

“Eğer birlikte çalışmasaydık bu arabayı alamazdık. Radyoyu dinleyemezdik.”

Diane doğruldu. “Gözyaşı. Sana gözyaşını sattığım zaman. Arkandaki raftaydı. Bir deste plastik flamingo vardı. Bunu şimdi hatırlıyorum. Çifte gagaları ve altı adet tel gibi bacağıyla o güzel kuşların rengini düşündüğümü hatırlıyorum. Josh’un flamingoları nasıl sevdiğini. Jackie, onlar senin dükkânındalar.”

Jackie sessizdi.

“Değiller mi? Kime sattın onları?”

“Hiç kimseye.” Jackie arabayı Night Vale’in baristalar mahallesinden sadece birkaç sokak ötedeki Patty’nin Hırdavat ve İndirimli Hamur İşleri Dükkânı’nın otoparkında durdurdu. “Hastaneden sonra dükkâna döndüğümde gitmişlerdi. Aslında pek çok şey gitmişti. Belki de mallar çalındı ama bu imkânsız görünüyor, çünkü orada olmadığım zamanlarda kapıları çıkartıp sakladığımdan emin oluyorum.”

“O hâlde, bir flamingoyu nereden bulabileceğimizi bilmiyorum. Carlos hepsini aldığını söyledi.”

“Bekleyebilir misin, Diane? Bu dükkâna girip bir şeyler almam gerek.”

“Tabii. Ah, eğer Patty’ye gireceksen bana da bir ay çöreği alabilir misin?”

“Tamam.” Jackie kapıyı kapattı.

Diane, plastik bir flamingoyu elde edebilecekleri yolları düşündü. Kasabada dolaşmak tam günlerini alacaktı; özellikle de Carlos ve bilim insanlarından oluşan ekibi ve Josie ve meleklerden ya da artık her neyseler onlardan oluşan ekibi hâlihazırda bir sürü arama yapmışlarsa.

Radyo istasyonu oradan çok uzak değildi. Oraya gidip Carlos’un flamingolardan birini kendilerine verip vermeyeceğini görebilirlerdi. Bu zor bir istek olacaktı ama Cecil’in, Diane ve onun oğlunu aramasına ne kadar ilgi gösterdiği düşünüldüğünde, yakışıklı bilim insanını bir ya da iki kuşu vermesi için ikna etmede gerekli desteğe sahip olabilirdi.

Hayır, bunun işe yaramayacağını fark etti. O bir bilim insanı. Her şeyden önce, bilim insanları dünyamızın koruyucularıdır. “Bilim insanı, kahraman yerine kullanılan bir başka kelimedir,” demeye bayılırdı Vali Cardinal. Bilimi sadece bir şeyler öğrenmek için değil, aynı zamanda bu şeyleri, her şeyin daha ileriye ve iyiye gitmesi amacıyla değiştirmek için kullanırlar. Tıpkı çocuk felcine çare bulan bilim insanı ya da radyasyonu icat eden çift ya da bizim için geleceklerimizi yazan astrologlar gibi.

İyi bir bilim insanı, toplumun iyiliğini, bir insanın ihtiyaçları uğruna asla tehlikeye atmazdı.

Jackie arabanın kapısını açtı.

“İşte ay çöreğin.” Diane’e bir bardak dolusu erimiş tereyağı, maya, tuz ve soğuk su ve ayrıca, bir kaşık ve peçete uzattı. Night Vale’de buğday ve buğday yan ürünleri yasaklı olduktan sonra Patty, hamur işlerini un hariç aynı malzemeleri ve teknikleri kullanarak yapmaya devam ediyordu.

“Teşekkürler,” dedi Diane, atıştırmalık bir şeyi canı çok istediği için. “Baksana Jackie, dinle. Bir flamingoyu nasıl alacağımızı düşünüyordum da. Düşük bir ihtimal ama... O nedir?”

Jackie’nin kucağında üzerindeki ufak, sarı bir etiket dışında simsiyah olan metal bir levye vardı.

“Birkaç flamingo almak için laboratuvara gidiyoruz. Eğer Carlos radyodaysa bizi kim durduracak?”

Diane dudağını ısırıldı. Levveye baktı.

“Kendimi hiçbir zaman bir şeyleri çalan biri olarak düşünmedim.”

“Peki, planın nedir?”

“Boş ver. İşe yaramazdı zaten. Haydi, çalalım şunları.”

Bilim bölgesine gittiler ve Carlos’un laboratuvarında durdular. Jackie levyesiyle şifreli kilidi açmaya çalışırken Diane gözcülük ediyordu, bu Lee Marvin filmlerinde görüldüğü kadar kolay değildi.

Arka arkaya gelen metalin metale çarpma sesi Diane’i gerdi. Birileri elbette gürültünün nereden geldiğini görmek için gelecekti. Ya da daha kötüsü birileri evlerinde kötü bir şekilde saklanmış mikrofону kullanarak Gizli Polis’i çağıracaktı. Kesinlikle tutuklanacak ya da belki ortadan kaybolacaklardı.

Uzun, hırpani saçlara ve uzun, yabani tırnaklara ve deli gibi bakan uzun gözlere sahip bir kadın omzuna dokunduğunda Jackie çok fazla bir gelişme göstermemişti. Jackie arkasını döndü ve demir çubuğu savunmacı bir tepki olarak gayriihtiyari kaldırdı. Kadın irkilmedi.

“Dünya otuz yıl önce sona erdi,” dedi kadın.

“Öyle mi oldu?” dedi Jackie. Levveyi yukarıda tutmaya devam ediyordu.

“Ben Halk Koleji’nin içinde yaşıyorum. Biliyorum herhâlde.”

“Bilim insanı mısın sen?” diye sordu Diane, kadınla Jackie’nin arasında gidip gelerek ve Jackie’ye levyeyi indirmesi için işaret ederek. Jackie levyeyi indirmede.

“Bin dokuz yüz seksen üç,” dedi kadın.

“Dünya 1983’te mi sona erdi?” dedi Diane, bir annenin bir çocuğa, bir tren resminin tren olup olmadığını sorması gibi.

“Hayır! Siz deli misiniz?” dedi kadın. “Şey, belki. Tam olarak hangi tarih olduğunu söylemek zor.”

“1983 ne o zaman?” dedi Jackie, en sonunda kolunda daha fazla taşıyacak güç kalmadığı için levyeyi indirerek.

“Kırmaya çalıştığın kilidin şifresi.”

“Kim kilidi kırmaya çalışıyor ki? Ben sadece sağlamlığını kontrol ediyordum,” dedi Jackie, kilide bir kez daha vurarak.

“Yakışıklı adam atıştırmalıkları bazen orada saklıyor. Gerçi çoğunlukla çerçöp. Lezzetli bir şeyler istiyorsanız biyomedikal mahallesine gidin. Hemen hemen her zaman kurutulmuş etleri vardır.”

“Teşekkürler,” dedi Diane. “Gideriz.”

Jackie omuzlarını silkip şifreyi denedi. Kapı elektronik bir vınlamayla açıldı. Kadın kapıyı iterek geçti ve ikisi keten kumaşlara sarılı plastik flamingolardan birkaç tane alırken, o da buzdolabının altını üstüne getirdi.

Laboratuvarı kilitlediler, Mercedes’e atladılar ve yola çıktılar.

Diane, Jackie kilidi kırmada başarısız olurken gösterdiği çabadan sonra dirlensin diye arabayı kendisi kullandı. Kısa süre sonra, eskisi gibi aynı yöne giderek tekrar 800 numaralı yola girdiler.

İhtiyar Kadın Josie’nin ikinci el araba pazarının bitişiğindeki evini geçtiler. Ön bahçede kimse yoktu. İkinci el araba satış elemanı ulumaya devam ederek eski Toyota’nın tepesinde dikiliyordu. Diane uluyarak karşılık vermedi ama içi bir kez daha umut doldu. Her zaman umutluydu.

“Jackie.”

“Mmm.”

“Kâbusumda bana eşlik ettiğin için teşekkürler.”

Jackie ona sırtıttı.

“Hayır, bu artık bizim kâbusumuz.”

Diane hafifçe gülümsedi; gülümsemesi çok şey anlatıyordu. Jackie, flamingoların dışlarındaki örtüleri alıp ortadaki kolçağın üstüne koydu, sonra ikisi de bir ellerini örtülerin üstüne koydular. Bir anlığına ikisi de ayrı ayrı diğerinin elini tutmayı düşündü ve ikisi de ayrı ayrı bunu yapmamaya karar verdi.

Jackie otoyolu tam olarak hatırlayamıyordu ama bir arabanın içinde olduğunu ve arabanın bir yerlerden gelmiş olması gerektiğini biliyordu. Arkaya doğru bir bakış attı. Boş tarlalar ve alçak tepeler ve oradan buraya oradan buraya varmanın bariz bir yolu olmaktan çok uzak olan, kükreyen bir kurdeleyi andıran 101 numaralı çevre yolu.

“Buraya nasıl geldik?” diye sordu.

“Ne demek istiyorsun?”

“Otoyollardan birine mi girdik?”

“Otoyola girdik. Bunları kullandık.” Diane ellerinin altındaki flamingolara işaret etti. Ne de olsa yolculuklarının bir yerinde birbirlerinin ellerini tutmuşlardı.

Yol kenarındaki bir tabelada soluk bir fabrika eskizinin üzerinde dolgun, mavi kemerlerin içinde sıçrayan iki yunus çiziminin üstünde KING CITY’YE HOŞ GELDİNİZ yazıyordu. Ahşap tabela, suyun aşındırmasından ve bakımsızlıktan solmuştu, bu yüzden, fabrika binası kendi kirli havası içinde gizlenmiş gibi görünüyordu.

Fabrikanın altında, üzerinde VALİ E... yazan bir afiş vardı. Ama kalan harfler uzun zaman önce okunurluklarını yitirmişlerdi. Kırmızı çöl kumunda, tabelanın hemen altında dikilen çok iri bir karga vardı ama yanından yavaşça geçerlerken Jackie, onun iri bir karga değil de çok tuhaf bir köpek olduğunu fark etti.

Köpek, (ya da belki de bir kargaydı; bunu anlamak zordu) ikisi yanlarından geçerken ağzı açık bir şekilde, küçük, keskin dişlerini ve ince, kırmızı dilini göstererek onlara baktı.

“Sanırım işe yaradı,” dedi Diane gülümseyerek ama zerre kadar neşelenmeyerek.

“Evet,” dedi Jackie sinerek ama zerre kadar korku duymaksızın.

Bir iş bölgesi gibi görünen yere girerlerken yolda birkaç araba vardı. Oradaki arabalar kısa ön camları olan, düz kaportalı, boz kahverengi, uzun araçlardı ve hız limitlerinin çok altında, yavaş bir şekilde ilerliyorlardı. Sokaklarda hiç yaya yoktu.

Alaca karanlık, sıcak havaya kumlu bir sis getirip gökyüzünün koyu sarıya çeviriyordu. Yukarıdan sanki bir deniz kabuğu doğrudan kasabanın tepesine yerleştirilmiş gibi kasvetli bir uğultu geldi.

Diane ön kapısı olmayan, yalancı mermerden tek katlı bir bina olan postaneyi, tentesindeki harfleri eksik olan ve parçalara ayrılmış pencere eteği duvarını ve parçalanmış kaldırımın içinde büyüüp ön tarafına sınır çizen, parçalanmış çok sayıda pencereden birine girmiş bir ağacı geçti. İçeride hareketlilik olduğuna dair herhangi bir işaret yoktu.

Gökyüzünün uğultusu kesilmedi. Bu ses kulağa, hiçbir zaman iniş yapamadan alçaktan uçan bir jet gibi geliyordu. Diane gürültünün içinde, tıpkı insanın bulutlardaki şekilleri görmesi gibi, fısıltıları duymaya başladı. Fısıltılar, kelimeler şeklinde değildi ama dilin ritmine sahipti; fısıltıların tonuna bakılırsa, birileri çaresizdi ve yardım istiyordu ama Diane ne kadar odaklanırsa odaklansın hiçbir şey anlayamıyordu. Fısıltılar, ona kendi sesiymiş gibi geliyordu.

Diane kendini hem burada hem de başka yerdeymiş gibi hissediyordu. Jackie’yle birlikte arabadaymış gibi ama aynı zamanda da iş yerinde hesap tablosuna adres giriyormuş gibiydi. Kulaklığından yumuşak tınlı rock müzik dinleyerek masasında oturuyor, klavyenin tuşlarına basıyordu. Diane, kendisinden iki tane olduğunu hissediyordu. Kendine daha önce hiç bu şekilde bakmamıştı. Kendini tanımadı ama kim olduğunu anladı. Flamingoların üstündeki eline baktı ve elini iş yerindeki masanın üstünde hissetti.

Jackie’nin sağlam kolu pencerenin dışındaydı, kumlu hava tenini yüzlerce küçük batmayla gıdıklıyordu, sanki kumlar anlamsız bir şey söyleyen, elle tutulur bir Mors şifresiydi. Jackie, kum tanelerinin kesik ve kuvvetli vızıltılarını, sesin kulaklarından geçerek

teninden bedenine girdiğini neredeyse duyabiliyordu. Kısmen kendini dinlenmeye zorlamak için, kısmen de King City'nin erken akşam saatlerinin koyu bal rengini görmemek için gözlerini kapattı.

İkisi de diğerine ne hissettiğini söylemedi.

Diane, üzerinde çıkıntısız yazı tipiyle ve kalın gümüş rengi harflerle VHS VE VHS VE VHS . . . yazan, kömür rengi branda bezinden bir saçağı olan bir dükkânı fark etti. Arabayı dükkânın önüne park etti. İkisi de tam olarak nereden başlayacaklarını bilmiyordu ama eğer Josh kendi isteği dışında buradaysa kendisini kesinlikle böyle bir yerde bulacaktı. Ergenlere özgü, kaykay numaraları yapmak ve isimsiz VHS kasetleri seyretmek gibi ufak tefek cesaret gösterilerinin çekime kapılıyordu.

Jackie sanki reverans yapıyormuş gibi ortadan bükülen parkmetreye bir çeyreklik soktu. Yankılı bir tıngırtının ardından bir tıslama geldi. Parkmetre sürekli tıslamaya başladı. Jackie gürültünün kaynağını bulmaya çalışarak etrafında daire çizdi ve sesin parkmetreden değil de, sağ taraftan, birkaç metre uzağından geldiğini fark etti.

Tıslama çok iri olan kargadan ya da çok tuhaf olan köpekten geliyordu. Köpeğin dört bacağı vardı ama sadece birinin üstünde dikiliyordu. Keskin dişleri ve köşeli bir suratı vardı.

Köpeğin ağzı (Jackie, onun, tuhaf köpek olduğuna karar verdi) açıktı ve tıslıyordu. Nefes almak için durmaya ihtiyacı varmış gibi görünmüyordu. Geriye doğru bir adım attı ve kullanmadığı üç bacağı, fıçıyı andıran kalın gövdesinden çıkıverdi. Bacaklar gövdeyi Jackie'ye doğru sürükledi ve sonra iniş takımı gibi kendi içine kıvrıldı. Tıslama devam etti.

Jackie ciyakladı ve sağlam eliyle Diane'i tutup Mercedes'in arkasından topallayarak yürüdü. VHS dükkânına geçtiler, Jackie dönüp bakınca köpeğin kendilerini takip ettiğini gördü; köpek kötü yapılmış bir çevirmeli defterde olduğu gibi, bir kaybolup bir beliriyor, Jackie her baktığında biraz daha yakına geliyor, tıslamaya ve dik dik bakmaya devam ediyordu.

Diane sert bir şekilde dükkâna doğru itilirken, Jackie'nin telaşlanmasından ötürü telaşa kapıldı. Dükkân karanlıktı. Kapı kilitli

değildi, ışıklar açık olmasına rağmen loştu ve içeride koyu gölgeli kısımlar bırakacak şekilde düzensiz yerleştirilmişlerdi.

Dükkânın ön tarafında kasa yoktu. Sadece, bazıları etiketli bazıları etiketsiz, dış kapları olmayan kasetlerle dolu uzun raflar vardı. Bazı raflar öylesine doluydu ki, yatay konumda sıkıştırılmış kasetlerin üstünde dikey konumda duran kasetler vardı. Bazılarıysa, üzerilerine rastgele konmuş kapsız birkaç kaset dışında neredeyse boştu.

En iyi aydınlatılmış koridorda, dükkânın arkalarına doğru yürüdüler. Birkaç metre sonra ışık daha da loş hâle geldi ve yürüdükleri koridor karanlık oldu. Dönülecek yan koridor yoktu, bu yüzden yürümeye devam ettiler. Kendisi de bir ergen olan Jackie raflardaki kasetlere dokunmadan edemedi. Çoğunun üzerinde elle yazılmış isimler olan çıkartmalar vardı. Jackie, seçkiyi incelemek için durmadı ama bazılarında isim ya da tanımlar yerine X'ler olduğundan emindi.

Köpek ya da her neyse, dükkânın vitrininden görünmüyordu ama Jackie o tıslamanın bir yerlerden gelmeye devam ettiğini duyabiliyordu. Koridorda daha hızlı gitmelerini sağladı. O an öylesine karanlıktı ki, dibine varana kadar çıkmaz sonu görmek mümkün değildi. Diane rafa çarpmadan hemen önce elini uzattı. Elinin, kasetlerden oluşan bir duvara çarpacağını ummuştı ama onun yerine nemli, yumuşak ve soğuk bir şeye dokunmuştu. O şey, Diane dokununca hafifçe içe çöktü. Diane dişlerini sıkıp elini geri çekti. Eli ıslaktı ve loş ışıktaki, parmaklarının toprağa benzer bir şeyle kaplı olduğunu görebiliyordu.

Girdikleri tarafa geri dönerlerken önlerindeki uzak ışıktaki görünmeyen, daha kötüsü, yakındaki karanlıkta da görünmeyen kaynaktan yine o tıslama sesi geldi. Diane, Jackie'nin arkasından yürüdü; Jackie'nin eli kendi omzundaydı ve parmakları Diane'inkilere kenetlenmişti. Adımlarını hızlandırdıklarında tıslama sesi daha da yükseldi. İleride, koridorda koyu bir gölge vardı. İkisi de onun ötesini göremiyordu.

Jackie'nin sol kolu nabız gibi atıyordu. Bedeni çok acıyordu. Bacakları sallanıyordu, gözleri hassaslaşmış ve kafatasından sarkıyormuş gibi geliyordu.

“Diane,” diye fısıldadı Jackie. Tıslama sadece birkaç metre önlerindeydi. Yerde pençelerin yumuşak tıkırtılarını duydu. “Diane. Şu kasetleri al.”

“Ne?” Diane, Jackie’nin telaşlanmasından dolayı telaşa kapıldı. Jackie kalçasına yakın olan raftaki kasetleri alıyordu, bu yüzden, Diane de aynısını yaptı.

Kasetlerin yan tarafları X ya da J ya da P ya da U’larla işaretlenmişti. Kasetleri yere fırlatırken az önceki soğuk nemi yine hissetti. Kasetler, ellerinde dağılıp ıslak topraktan ibaret yumuşak yığınlar döndü. Uzun bir kın kanatlı böcek, kasetlerden birinin içinden yavaş yavaş çıkarak oluşturdıkları yığının bir tarafından diğer tarafına tereddüt ederek geçti.

Diğer koridora giden bir geçit açmak için yeterli miktarda kaseti parçalarlarken ahşap zeminde bir başka yumuşak tıkırtı daha oldu. Parlak ışık içeriye doldu. Tıslama kesildi.

Dükkânın karanlık köşesinde Diane ayak bileklerinin etrafındaki ıslak kaset birikintisini hissetti. Jackie atomlarının birbirlerini bıraktıklarını hissetti. İkisi de tıslamanın geldiği gölgeyi seyretti.

“Jackie.” Diane’in gözleri dolduysa da gözyaşları akmadı. Elini Jackie’nin sırtına koydu.

Eli, onun sırtında, dişlerini sıkarak, ayakları iki yana açık, yüzleri bilinmeyen ve görünmeyen bir şeye bakacak şekilde, paralel biçimde durdular. Bir saldırıyı beklediler. Diane’in yanağından bir damla yaş süzüldü. Beklediler.

Önlerindeki gölgeden korkmuş bir çocuğunkine benzeyen bir çığlık geldi.

Jackie çömeldi ve raflarda oluşan delikten daldı. Diane, suratında gözyaşlarından dolayı yollar oluşmuş bir şekilde, duyduğu çığlığı, ağzını iyice açarak ama sessizce, *playback* yaparcasına tekrar ederek dikildi. Kulakları acıdı. Çığlık kafasının içinde tünel kazarak beynini böldü, sonra boğazından aşağıya inerek bağırsaklarının derinliklerinde durdu.

Yumuşak bir dokunuş hissetti. Bir şeyler eline hafifçe vuruyordu. Serçe parmağına dolanıyordu. Bakamıyordu. Jackie’yi takip etmek istedi ama hareket edemiyordu. Çığlık atmak istiyor, ama

etrafındaki gölgeden mütemadiyen gelmeye devam eden hıçkırıklı çığlığın içinde buna yer bulamıyordu. O şey elini sıkıca tutup çekti.

“Diane! Diane, lütfen!”

Raftaki deliğin içinden uzanan Jackie elini çekiyordu. O an kırıldı, Diane çömelerek deliğin içinde emekledi. Diğer taraf parlak, floresan ışıklarla ve düzenli, temiz raflarla doluydu. Bir deste kaset aldı ve onları içinden geçtikleri oyuğu doldurmak için kullandı. Jackie, ona yardım etti ve kısa süre sonra oyuk tamamen kapandı. Çığlık bastırılmıştı ama yine de devam ediyordu.

Karşıdaki rafa yaslanarak dik bir şekilde oturdular. Çığlık durdu. Çığlık yoktu. Tıslama yoktu. Jackie pençelerin sessiz tıkırtısını duymaya devam ettiğini düşündü ama bundan tam olarak emin değildi.

Nefes verdiler, sonra tekrar nefes verdiler; bunu, nefeslerini birlikte verene kadar tekrar tekrar yaptılar; Jackie’nin kolu Diane’in omzuna dolanmıştı.

“Özür dilerim,” dedi Diane, orada nefes alarak oturdukları uzun saniyelerden ya da dakikalardan sonra. “Donup kaldığım için özür dilerim. Bu benim sorunum olduğu hâlde seni buraya getirdiğim için özür dilerim.”

“Hayır, dostum. Umudumu yitirdiğim için özür dilerim. Sana yüklendiğim için özür dilerim.”

“Jackie, bunun ne olduğunu biliyorum.”

“Cidden mi?”

“Ben çocukken, tüm çocuklar gibi ağlardım çünkü çocukluk travmatik ve kafa karıştırıcıdır. Peki ya ağlamak yeterli olmadığında? Çocukların anlamadıkları ve yıllarca anlamayacakları için hissettikleri o çaresizliği hissettiğimde? Şey, o zaman çığlık atardım. Elimden geldiğince yüksek sesle çığlık atardım. Gölgelerden gelen o çığlık benim sesimdi. Çığlık atan bendim.”

“Diane, şşşş.” Jackie’nin başı Diane’in omzuna düştü. “Şşş. Bir süre dinlenelim.”

Jackie uyumadı ama gözlerini kapattı ve acıdan dolayı hırıltıyla solumaya başladı. Diane, Jackie’nin bacaklarının tozlu zeminde kıvrılışına, sağ kolunun gövdesinin üzerine gevşek bir şekilde uzanışına baktı.

Diane kendisini, evinde, mutfağında dikiliyormuş, ocakta çorba ısıtıyormuş, radyo dinliyormuş gibi hissetti. Sebze çorbasının kokusunu alabiliyordu. Cecil'in sesini duyabiliyordu. Suratındaki buharı hissedebiliyordu. Kendi kendini görebiliyordu. Bu bir anı değildi; o anda olan bir şeydi. King City'deki bir video dükkânının zemininde Jackie'yle uzanırken bölünüp çoğaldığını ve bunu yaparken de her çoğalmayla birlikte daha da azaldığını hissetti.

Ayağa kalktı. Jackie yeterince dinlenmişti. Diane inleyerek onun ayağa kalkmasına yardımcı oldu.

"Selam," diyerek birilerine, dükkânda yardımcı olabilecek birilerine, seslenmeye çalıştı Diane.

Rafların ardından "Selam," diye bir ses geldi.

"Selam, sizi nasıl bulurum?"

"Ne arıyorsunuz?"

"Sizi."

"Bana ne için ihtiyacınız var?"

"Birini arıyoruz. Kasabada yeniyiz ve bize yardımcı olup olamayacağınızı öğrenmek istedik. Sadece birkaç sorumuz var."

"Sorun o zaman."

Diane yine koridorlarda kaybolmamak için daha fazla ilerlemeye karar verdi.

"Gizli Polis'iniz var mı? Kayıp bir çocuk arıyoruz."

"Bunu duyduğuma üzüldüm. Gizli Polis kulağa gizli geliyor. Onu bilmem. Gizli olmayan bir polisimiz var."

"Bir polis karakolu arıyoruz. Ayrıca Belediye Binası'nı. Belki de valinin ofisi. Yani, keşke yardımcı olacak birtakım telefon numaraları olsa elinizde." Diane neredeyse bağıırıyordu. Sesin ne kadar uzaktan geldiğine ya da hangi yönden geldiğine dair bir fikri yoktu.

"Şey, Belediye Binası, valinin ofisinin olduğu yer. Buranın, Pleasant Sokağı'nın dört buçuk sokak aşağısında. Bu, şu anda üzerinde bulunduğunuz sokak. Elbette, yıllardır bir valimiz olmadı. Kısa süre sonra bir seçim olduğunu duydum. Nedenini bilmiyorum ama ah, ne kadar uzun olduğundan emin olmadığım bir süredir bir valimiz olmadı.

"Neredesiniz?"

“Eğer kayıp bir çocuğunuz varsa, ben olsam, öncelikle polisi denerdim. Sanırım yakınlarda bir tane olacak. Yani, kesin olarak bilmiyorum. Ben hiçbir zaman tutuklanmadım, biliyor musunuz?” Ses, rastgele bir sohbetin yavan kahkahasıyla güldü.

“Tamam. Bunu deneyeceğiz. Oğlumun adı Josh. Kayıp olan o. Biz buralı değiliz. Night Vale adında bir kasabadan geliyoruz ama Josh’un King City’ye gelmiş olabileceğini düşünüyorum. Ve eğer buradaysa, VHS dükkânlarını kesinlikle sever. Bir de, çizgi roman dükkânlarını. Burada on beş yaşında bir çocuk gördünüz mü? Muhtemelen kendi kendine alışveriş yapıyordur?”

Cevap gelmedi.

“Ya da belki yakınlardaki bir çizgi roman dükkânında. Oraya kesinlikle gitmiştir.”

Dükkân sessizdi.

“Hu huuu?”

Jackie’ye baktı.

“Bu gerçektir, endişelenme,” dedi Jackie. “Ben de duydum.”

Rafların bazılarında sadece içi boş karton VHS kapları vardı, kendilerine ait kasetlerin nerede olduğuna dair bir işaret yoktu. Yerde birikintiler, en üst raflardaysa boydan boya örümcek ağları vardı. Jackie etrafına bakındıkça oradan olabildiğince çabuk çıkmaları gerektiğini düşündü. Diane, Jackie’nin korktuğuna inanmadı, sadece gitmek için sabırsızlanıyordu. Tıslama ya da çılgılık olmadan ön kapıya doğru topallayarak gittiler.

Dışarıya, kumlu alaca karanlığa adım atarlarken kapıdaki zil, Jackie’nin zihninde, artık ezgisini hatırlayamadığı ama çok sevdiği bir şarkı gibi, cılız bir şekilde tınladı.

Görünürde bir karakol yoktu. Diane ve Jackie birbirlerine yaslandılar. Tek vücutmuş gibi yürüdüler; kolları birbirlerine öylesine geçmişti ki, kimin kime destek verdiği belli değildi. Açık görünen diğer birkaç dükkândan birine girdiler: Balık ve Olta. Raflar boş kavanozlarla doluydu. Tezgâhın arkasında bir adam duruyordu. İkisinin de şimdiye kadar gördükleri en uzun adam olan bu adam âdeta kale gibi yükseliyordu.

“Selam,” diyebildi Diane. Başı birkaç metre gerideymiş gibi görünüyordu ve elleri balon gibi önünde salınıyordu. “Bir erkek çocuğunu, bir ergeni arıyoruz. Görünüşü... Şey, pek çok şeye benziyor. O-”

Adam hiçbir şey söylemeden dalgın bir şekilde başını salladı. Jackie, tüm bedeninin sıvılaşmış ve ağırlaştığını hissediyordu; sanki bedeni, kırılmalı iskeletinden akıyordu. Daha önce bundan daha fazla acı hissetmemişti. Her bir adım, her seferinde alması gereken bir karar gibiydi.

“Etrafa rahatça bakın,” dedi uzun adam. Avuç içinin açık olduğu bir hareket yaptı. Arkasındaki boş kavanozlardan biri pat diye patladı. Kırık parçalardan birkaçı adamın elinin arkasına battı. Anında kan damlamaya başladı. Suratındaki ifade hiç değişmedi.

“Bir çocuk arıyoruz. Oğlum.” Diane, adamın taze yaralarına bakmaktan alamıyordu kendini.

Adam kaşlarını çatmıştı. Sanki olduklarını düşündüğü kişiler değilmiş gibi onlara yakından baktı.

“Kimiz demiştiniz?” dedi. Bir kavanoz daha patladı. Bu kez, cam parçalarından birkaçı adamın suratına geldi. Kan yanaklarından aşağı gözyaşları gibi aktı, tezgâha yüksek tıptırtı sesleri çıkararak damladı. Adam ses karşısında kaşlarını çatmıştı.

“Sadece bakıyoruz,” dedi Jackie, adamın gözlerine donmuş gibi bakan Diane’i çok da fazla olmayan gücünün tümüyle çekerek. Adam, Jackie’ye bakıyordu. “Dükkânınız güzelmiş. Ama gitmek zorundayız.”

İki kadın topallayarak dışarı çıktılar. İki kavanoz daha patladı. Adamın farklı yerlerinden bir sürü kan akıyordu. Uzun boyuyla onların ayrılışını seyretti.

“Hatırlamaya çalışıyoruz ama hep unutuyoruz,” dedi adam.

Diane eli cam kapıdayken döndü.

“Bu da neydi böyle?”

“İyi günler ve bizden alışveriş yaptığınız için teşekkür ederim,” dedi adam.

Kelimeleri geveleyerek telaffuz ediyordu. Dilinde uzun bir cam parçası vardı.

İkisi neredeyse birbirlerinin üstüne düşerek dışarı çıktılar.

“Tüm bunlarda bir yanlışlık var,” dedi Diane. “Burası Josh’un bulunması için güvenli bir yer değil.”

“Sanki tezgâhtarların çok fazla kanadığı dükkânlarda hiç bulunmamışız gibi,” dedi Jackie, “ama–” Bakışları belli bir noktaya odaklandı ve sesi canlılığını yitirdi.

Night Vale’deki duş jeli ya da tebrik kartı dükkânlarının pek çoğunun kanayan tezgâhtarlardan oluşan elemanları vardı; bu elemanlar, bilinçlerini yerinde tutmak ve sürekli yerleri silmek için çaba harcıyorlardı. Ama bir şekilde, King City’de bu, doğru bir şeymiş gibi gelmiyordu, sanki insanların sürekli kanaması gerekmiyormuş gibi. Sanki bir zamanlar normallermiş gibi –normal, bildiği tek bağlamın dışında ne anlama geliyorsa artık.

Diane, zihninde, cam kırıklarıyla kaplı olan adamdan farklı bir adam gördü ya da bu aynı adamdı ama içinde kanamadığı, hiçbir şeyin patlamadığı, balıkçılık malzemeleri sattığı bir dükkân işletiyordu ve geceleri evine, ailesine gidiyor, eski televizyon programlarını seyrediyor, birbiri arkasına bölümler seyrediyor ve sonra arka arkaya bölümler hâlinde uyuyordu. O adamı ve bu adamı aynı anda gördü. Adam birden fazlaydı ve her yinelemeyle daha da azalıyordu.

“Çevre yolunu duyamıyoruz,” dedi Jackie.

“Ne?”

Jackie 101 numaralı yolu işaret etti; yol o kadar yakındı ki, California’nın kuzeyinden güneyine eşyalar taşıyan büyük kamyonların üstündeki yazıları bile görebiliyorlardı.

“Ses yok.”

Haklıydı. Tamamen sessizdi. Ayak sesleri bile kaldırım tarafından emiliyor gibiydi. Gökyüzünün yüksek sesli uğultusu kaybolmuştu. Büyük mor çiçekler açan, kuraklığa dayanıklı sukulentlerle dolu saksıları sessizce geçtiler.

Diane kendisini, kurutucudan kıyafetleri taşıyormuş, ılık pamuk yığınları yatağının üstünde kullanışlı kareler şeklinde düzenliyormuş gibi hissetti. Arabalarla ve alışverişçilerle, sıradan bir şekilde işletilen sıradan dükkânlarla dolu bir King City’yi hissetti.

Bu şeyleri hissetti ve aynı anda, Jackie'nin kendisine yaslandığını, sessiz şehrin boş dehşetini hissetti.

Bir sonraki dükkânın üzerinde GİTARLAR yazan bir tabela vardı. Yaşlı bir kadın arka taraftaki katlanan bir sandalyede oturuyordu. Onun dışında, dükkân boştu. Mobilya yoktu, ürün yoktu, sadece farklı kırık beyaz tonlarında çizgilerle aceleyle boyanmış duvarlar ve pembe, çentikli çizgilerden zikzakları ve sarı elmaslardan noktaları olan çirkin yeşil bir halı vardı. Halı yıpranmıştı ve orasından burasından gümüş rengi yapışkan bantla yapıştırılmıştı, bantlar çıplak floresanlar altında parlıyordu.

Kadın yaptığı işi, yani ellerine bakmayı bırakıp başını kaldırdı. Artık Diane'le Jackie'ye bakıyordu.

“On beş yaşlarında bir çocuğu arıyoruz.”

Kadın gözlerini kıstı.

“Buraya gelmiş olabilecek bir çocuğu arıyoruz. Kendisi—”

Kadın ağzını açtı ve dilini çıkardı. Dili ve diş etleri griydi. Gözlerini sımsıkı kapatmıştı ve ağzı alabildiğine açıktı. Sanki çalışmaya uğraşan batık bir motor gibi oflayıp puflayan, ıslak bir gürültü çıkardı.

“Tamam,” dedi Jackie. “Artık gidiyoruz. Teşekkürler.”

Jackie, Diane'i döndürdü ve dükkândan çıkartmak için ona yaslandı. Diane'in gözleri satıcıdan hiç ayrılmadı. Akustik gitarlarla dolu bir duvar, tezgâhın arkasında, bir müşteriye bir set tel satan orta yaşlı bir kadın gördü. Boş duvarlar gördü ve kapı kapandı, yaşlı kadın, gözleri sımsıkı kapanmış bir hâlde, o geniş, gri ağzıyla oflayıp puflayarak hırıldadı. Diane, ikisini de, eşit derecede gerçek biçimde gördü.

“Şimdi ne var?” dedi Jackie, gitar dükkânının duvarının sıcak yalancı mermerine yaslanırken söylediği kelimelerden irkilerek. Acısını saklama yeteneği yalpalıyordu.

“Bir dükkân daha. Sonra Belediye Binası,” dedi Diane. Çaresizliğini saklama yeteneği yalpalıyordu.

“Eğer içeri girersek sonraki dükkândan çıkamayacağımız konusunda endişeliyim.”

“Endişelenebilirsin, evet. Evet, öyle.”

Sonraki dükkânın üzerinde kırmızı harflerle CEP TELEFONU yazıyordu. İçinde en yeni cep telefonlarıyla dolu teşhir vitrinleri vardı. Sözleşmeler ve veri planlarını açıklayan işaretler vardı. *Baseball* şapkası ve gri bir polo yaka tişört giymiş genç bir kadın, onlar içeri girerken gülümsedi.

“Selam!” dedi kadın.

“Beklediğim şey bu değil,” dedi Diane.

“Ah, tabelamızı okudunuz mu?” dedi kadın. “Biz bir cep telefonu dükkânıyız.”

“Okuduk,” dedi Jackie.

“Ayrıca tamir yapıyoruz. Tamir edilmesi gereken bir telefonunuz var mı?”

“Hayır,” dedi Diane. “Üzgünüm. Çok kısa bir zamanda uzun bir yol geldik.”

“Dostum, sizin kasabanızın nesi var?”

“King City’nin mi?” dedi kadın. Surat ifadesinde bir an endişe belirdi ama sonra yine neşelendi. “Burası harika bir yer.”

“Harika... Nasıl?”

“Emin değilim,” dedi kadın. “Hafızamda çok fazla çubuk yok. Hatırladığım ilk şey, sizin içeri girmeniz. Bir cep telefonu ister misiniz?”

“Hayır,” dedi Jackie.

“Oğlumu arıyoruz. On beş yaşlarında,” dedi Diane.

Vitrindeki telefonlardan biri çalmaya başladı. Kadının suratındaki endişe ifadesi geri geldi ve orada kaldı.

“Onların içinde devreler bile yok,” dedi. Tişörtünde ter halkaları vardı. “Bunlar, teşhir ürünü taklidi yapsınlar diye üzerilerine çıkartma yapıştirilmiş karton kutular. Gerçek telefonların hepsi arka tarafta.”

“Cevap vermemizin bir sakıncası var mı?” dedi Diane.

“Sadece, bana ne duyduğunuzu söylemeyin, tamam mı?” Artık onları gördüğü için hiç mutlu görünmüyordu. Yeşil renkli lastik kemer halkasından bir anahtar çıkardı ve onu, vitrinin kilidini açmak için kullandı.

Çalan telefon, eski bir dokunmatik ekran modeldi. Diane telefonu eline aldı. Kesinlikle boş bir kartondur ve ekran, soluk bir çıkart-

madan ibaretti. Çıkartmanın bir cep telefonunu cevaplamak için basacağı yerine bastı ve sonra kartondan telefonu kulağına tuttu.

“Alo?”

“Kendinizi bu kadar belli etmeyi bırakın,” dedi bir adamın sesi; Diane kim olduğunu çıkaramasa da tanıdığı bir sestti.

“Kendimizi belli etmek mi?”

“Burada olduğunuzu herkes biliyor. Bu, güvenli değil.” Diane, kartondan telefonu kulağından uzaklaştırdı. Sahte telefonun sahte kartondan ekranında basılı olan isim tanıdık görünüyordu.

“Evan?”

“Hayır, ben Evan.”

“Ben de öyle dedim. Evan.”

“Benimle Belediye Binası’nda buluşun. Geldiğiniz gibi geri dönün. Kim ne derse desin görmezden gelin ve herhangi bir işareti görmezden gelin. Sadece, ön kapıdan girip koridoru takip edin ve üzerinde VALİ yazan bir kapı gördüğünüzde sola dönün. Sizi orada bekliyor olacağım.”

Bir tık sesi geldi. Adamın kapattığını tahmin etti ama onun, kartondan bir telefonu nasıl olup da arayabildiğini bilmiyordu.

“Evan,” dedi Jackie’ye. “Onunla, Belediye Binası’nda valinin ofisinde buluşmamızı istedi.”

“Lütfen. Bununla ilgili herhangi bir şey bilmek istemiyorum,” dedi kadın. Suratını buruşturdu, titreyen kollarını göğsünün üstünde kavuşturdu. “Lütfen gidin.”

“Bu kasaba ne böyle, gerçekten?” dedi Jackie kibarca, kadının bir anıyı hatırlamasını umarak.

Kadın gevşeyerek nefesini verdi. Jackie önemli bir gelişmenin, bir itirafın ya da açıklamanın geleceğini hissetti ama bunun yerine, bir başka, daha zayıf bir “Lütfen gidin,” cümlesi geldi. Kadının suratı ter içinde kaldı, pişmanlıkla gerildi.

“Özür dilerim,” dedi Diane. “Bana sadece Belediye Binası’na gitmek için Pleasant Sokağı’nda hangi yöne gitmem gerektiğini söyleyebilir misiniz?”

Kadın homurdandı, sonra SADECE ÇALIŞANLAR GİREBİLİR yazan bir kapıdan girerek kapıyı çarptı ve arkasından kilitledi. Sesi

kapalı kapılardında boğuluyordu: “Bir valimiz bile yok. Yıllardır bir tane bile olmadı.”

“Demek, Belediye Binası?” dedi Jackie, dışarı çıktıklarında.

“Orada olduğunu tahmin ediyorum,” dedi Diane. Elini gözlerine siper ederek Pleasant Sokağı’na baktı. “Haydi, şu tarafa doğru yürümeye başlayalım ve bulabilecek miyiz bakalım.”

“Bulması zor olmamalı. Belediye binaları her zaman büyük ve süslüdür ve tepelerinde eski volkanik taştan kuleler vardır. Ya da, demek istediğim, şimdiye kadar gördüğümüz tek belediye binası böyle bir şey.”

Buna uzaktan da olsa benzeyen hiçbir şey yoktu. Üstüne tahtalar çakılarak kapatılmış bir Safeway⁵ vardı. Tahtaların üzerine çarpık bir şekilde asılmış bir tabelada TADİLAT DOLAYISIYLA KAPALI yazıyordu, ama sonra biri TADİLAT DOLAYISIYLA kısmının üstünü çizip SONSUZA KADAR yazmıştı.

Geriye tek bir bina kalmıştı. Burası pencereleri perdeli, alçak ve küçük bir yerdi.

“Bunun Belediye Binası olabileceğini sanmıyorum,” dedi Diane. Oraya doğru hareket etmeye başladı.

Jackie diğer yöne bakıyordu.

“Troy,” dedi.

“Ne?”

Troy rahat hareketlerle yolun karşı tarafına geçiyordu, sonra yan sokaklardan birine saptı.

“Sen git, taba ceketli adamla buluş. Ben, Troy’un burada ne yaptığını öğreneceğim.”

Jackie, acılar içindeki bedeninin elverdiği ölçüde hızlı bir şekilde onun arkasından koştu, ki buna hızlı denemezdi. Ama pekâlâ, doğru yönde gidiyordu, lanet olsun. Koşarken bacaklarının üst kısmında şiddetli acının neden olduğu şok dalgaları pathlıyordu.

“Bekle, Jackie,” dedi Diane. “Ayrılmamamız gerek. Burası yanlış yer. Birbirimizi tekrar bulabilecek miyiz bilmiyorum. Jackie!”

Ama Jackie gitti. Diane arkasından koşacak oldu ama Josh’u düşünerek durdu. Önemli olan Josh’tu. Jackie kendi başının çaresine

5 ABD’nin en yaygın süpermarket zincirlerinden biri. (ç.n.)

bakabilirdi. Onun Josh'u bulması gerekiyordu. İç çekti ve binaya gitmek için sokağın karşısına yürüdü. Burası kapısında BELEDİYE BİNASI yazan küçük plastik bir kart ve aynalı bir ön camı olan tuğla bir binaydı.

“Tamam,” dedi Diane, elinden geldiğince yüksek bir sesle. “İşte gidiyoruz.”

Kapıyı iterek açtı. Başka bir yerde, aynı anda, barınaktaki bir kediyi okşuyordu. Kedicik mırladı ve sırtüstü yuvarlandı. “Bunu yapmak zorundayım,” dedi. Başka bir yerde, eski bir şifonyeri yeniden boyuyordu. Başka bir yerde, kokudan bunalmış bir hâlde, bir balık pazarında öylece dikiliyordu. Başka bir yerde, aynı anda, ölüydü. Kendisinin o versiyonuna dair hiçbir şey hissetmedi. Bu, sadece bilincindeki bir boşluktu, çoğalan benlikleri üzerine konulmuş bir hiçti. Belediye Binası'nın kapısı, arkasından kapandı.

Belediye Binası'nın içinde sürekli kâğıt üreten, sıralayan ve sonra başkaları gelene kadar bunları yerde bir kenara iterek inleyen bir fotokopi makinesi devinin etrafında dosya ve kâğıt desteleri vardı. Beyaz bir zemin üstünde mavi güllerden oluşan baş döndürücü bir deseni olan bir elbise giymiş bir kadın, fotokopi makinesinin bitişiğindeki bir masada oturuyordu. Diane kapıyı iterek açarken dışarıdan gelen ani rüzgâr, kadının önündeki toplantı katılım kâğıdının suratına doğru havalanmasına neden oldu. Kadın bunu fark etmemiş gibi görünüyordu.

Kadının masasının arkasında taba ceketli bir adamın devasa yağlı boya tablosu vardı. Suratı netti. Epey simetrik sayılırdı. Pek gülümsemedi ama kaş çatığı da söylenemezdi. Bu hakikaten bir gülümseme değil miydi? Kafasını çevirdiğinde tabloyla ilgili her şeyi hatırlıyordu. Yeniden baktı ve sonra tekrar başını çevirdi. Hafızası hepsini tutuyordu.

“Yardımcı olabilir miyim?” dedi kadın, başını kaldırmadan. Açıkmiş gibi görünmeyen bilgisayarının klavyesinde bir şeyler yazıyordu. Sessizce ve içli içli ağlıyordu.

“Sanmıyorum,” dedi Diane, kendisini hem orada hem de başka bir yerde hissederek. Jackie yanında olmadığına, daha fazla kişi ve daha az insan olma hissi daha beter bir hâle geliyordu. Jackie olmadan yaslanacağı, dokunacağı, King City'deki Diane'le, Josh'u arayan Diane'le, önemli olan tek Diane'le fiziksel temasını güçlendireceği kimsesi yoktu.

Kendisinin başka bir versiyonu, telefonda aldığı bir bilgiyle ne yapacağına karar vermeye çalışarak, tanımadığı bir mutfağın tezgâhında, kadayıftan bir bisküviyi andıran buğdaylı kahvaltılık gevrek yiyordu. Kendisinin başka bir versiyonu, araba sürüyordu ve başka bir yöne sapması gerekmişti. Direksiyonu çevirmek için sadece saniyeleri vardı. Kalbi küt küt atıyordu; direksiyonu zamanında çevirip çeviremeyeceğini ve çevirdikten sonra kontrolü tekrar kazanıp kazanamayacağını merak etti. Kendisinin ölü olan versiyonu hâlâ ölüydü ve uzun zamandır düşüncelerinin yolunda oturan boş bir noktaydı.

“Pekâlâ,” dedi Belediye Binası danışma görevlisi. Suratından gözyaşları süzülüyordu. Bedeni sarsıldı.

“İyi misiniz?” dedi Diane.

Kadın başını kaldırıp baktı. Gözleri kızarmış ve içlerinden geçen tuzlu suyun miktarından dolayı çukurlaşmıştı.

“Hayır. Öyle olduğumu sanmıyorum.”

Tekrar önüne baktı ve kapalı bilgisayarında tuşlara basmaya devam etti.

“Sorun ne?” Diane yardımcı olmak istedi ama kadın cevap vermedi.

Arka tarafındaki geniş yağlı boya tablodakine tıpatıp benzeyen bir adam koridorun köşesinden başını uzattı.

“Başkalarıyla etkileşime geçmeye çalışmakla ilgili ne dedim sana?” Sesi yorgun ve sinirli çıkıyordu. “Buraya gel.”

Adamın başı gözden kayboldu ve Diane onun neye benzediğini hatırlayamadı. Gerçi tabloyu hatırlayabiliyordu; zihnindeki o boşluğa tablonun özelliklerini nakletti.

“Gitmem gerek,” dedi Diane, masadaki kadına.

Kadın artık Diane’i duymuyor ya da görmüyor gibiydi. İşe yaramaz klavyesinde bir şeyler yazdı.

Diane koridorda ilerledi. Binanın iç kısmı daha büyüktü. Bir kısmı anlaşılması zor harf ve sayı kombinasyonlarıyla işaretlenmiş bol miktarda kapı vardı. Çoğu işaretli değildi. Binada, ağlayan kadından ve koridorun sonundaki adamdan başka kimseyi duyamıyordu. Ağzından kâğıt heyelanı çıkan fotokopi makinesinin sonsuz kükremesi dışında hiçbir şey yoktu. King City’ye geldiklerinden

beri duydukları şey fotokopi makinesi miydi? O uzak, bitip tükenmeyen kükreme? Bu düşünceyi kafasından attı.

Koridor görünüşte sonu gelmeyen dönemeçlerle devam ediyordu. Tekrar tekrar sola dönüyordu. Birbirinin peşi sıra gelen işaretsiz kapılar vardı. Sonra, üzerinde VALİ yazan bir kapı görüldü.

“Gir, gir,” dedi adam oturduğu masadan. Adamın ofisinde çok daha fazla kâğıt yığılıydı. Üzerine kâğıtların raptiyelendiği birkaç mantar panoyla aceleyle yazılmış, okunmaz bir yazıyla kaplı beyaz bir tahta vardı. Yazılanlardan bazıları yazının diğer kısımlarına işaret eden oklarla birlikte daire içine alınmıştı. Arka sokaklardan birine bir pencere açılıyordu ve hemen dışarıda bir çöp tenekesi vardı. Odada, bitki artıklarının çürüyerek oluşturduğu toprağı andıran, zengin ve topraksı bir koku vardı.

Güderi evrak çantası, adamın yanındaki masanın üzerinde, kâğıt yığınlarının arasında açık bir şekilde duruyordu. İçinde yüzlerce iri karasinek kabaran, vızıldayan yığınlar hâlinde birbirlerinin üstüne tırmanıyorlardı. Sinekler, evrak çantasından ayrılıp çöp tenekesine gitmek üzere pencereden uçuyorlar, bu esnada başka sinekler geri dönüp pencereden içeri giriyorlardı. Diane’in başı dönüyordu; korkusunun bedenini ele geçirmesinden korkuyor, sineklerin ele geçirmesinden daha çok korkuyordu. Bir yerlerde, kendisinin başka bir versiyonu, sabah odasının penceresinde oturup sevdiği bir ağaca bakıyordu ve bu da onu ayakta tutuyordu.

“Otur,” dedi adam, sanki bu onun için en doğal şeymiş gibi, ona birazdan ne yapması gerektiğini söylemeye devam ediyordu.

“Hayır, sanırım ayakta duracağım,” dedi Diane. Adam gözlerini devirdi. Sinekler daha yüksek sesle vızıldadı.

“Nasıl istersen.” Masasındaki bir kâğıt yığını kenara itti ve yerdeki başka bir kâğıt yığını alıp onun yerine koydu.

“Josh nerede?”

“Konuşacak çok şeyimiz var.”

“Hayır, yok. Josh nerede? Josh’u alıp eve gidiyorum.”

“Özür dilerim Diane, ama bunu yapmayacaksın.”

Ellerini önünde kavuşturdu. Bir sinek omzuna konup uzantılarını önünde kavuşturdu.

“Her neyse, Josh’un nerede olduğunu tam olarak bilmiyorum,” dedi. “Buralarda sanırım. Önemli olan onun King City’de olması. Ve King City’de kalacak. En azından şimdilik. Her şey tekrar yoluna girene kadar burada kalmak zorunda kalacak. Onu buraya getirmek için çok uzun süre çalıştım.”

Diane’in başka bir versiyonu koşuyordu, fakat Diane, bunun spor amaçlı mı yoksa kaçış amaçlı mı olduğundan emin değildi. Diğer Diane’in duygularına erişimi yoktu, sadece hızına erişebiliyordu. Kafasında kendisinin bunca versiyonuna odaklanmakta sorun yaşıyordu.

“Josh nerede?” dedi ve elleri havada, adama doğru ilerledi. Onu yok etmek istiyordu. Daha önce hiçbir şeyi yok etmek istememişti. Adam suratı kızarmış bir şekilde sandalyesinden fırladı. Sinekler, adamla arasında öfkeli, nabız gibi atan, siyah bir bulut oluşturmuştu.

“Bana saldırmak işe yaramayacak,” diye bağırdı adam ve sinekler onun kelimelerini vızıltılarıyla tekrar ettiler. “Şimdi otur, Diane Crayton.”

Diane oturmadı ama ileri de gitmedi. Bunun nedeni, adamın söyledikleri değil, sineklerden oluşan geniş siyah sinek bulutunun onu tedirgin etmesiydi. Kafasındaki diğer Diane koşmayı bırakmıştı, gerçi bunun, sporu bittiği için mi yoksa yakalandığı için mi olduğunu bilmiyordu.

“Josh tamamen güvende,” dedi adam otururken. Sinek bulutu Diane’le arasında kalmaya devam ederek onunla birlikte alçaldı. “Ama bu kasabanın ona ihtiyacı var.”

“Sen bu kasabanın valisisin, eğer buna kasaba diyebiliyorsan. Neden sorunları tek başına çözemiyorsun? Neden başka bir yerden gelmiş on beş yaşındaki bir çocuğun senin yerine işini yapmasına ihtiyacın olsun ki?”

“Bu kasaba benim vali olduğumu bilmiyor. Sorunlar başladığından beri kimse beni hatırlamıyor.” Kendini daha yumuşak bir ses tonuna, daha nazik bir duruşa geçecek şekilde ayarladı. “O adam kasabaya geldiğinde valiydim ve o zamandan beri King City’nin insanları düzenli olarak, bir vali seçmeye ihtiyaçları olduğuna karar

verecekler, çünkü valileri yok. Bunun gerektirdiği tüm önergeleri yaşayacaklar: oy verme yerlerini kurma, adayları ayarlama, iş için kimin uygun olacağıyla ilgili birbirleriyle konuşma ya da çoğu zaman, bu durumu önemsemeyip bu konuda konuşmama. Ve sonra seçim günü, alakalı biri evrak işlerine bakacak ve zaten bir valileri olduğunu fark edecek. Kafaları karışık ve hayal kırıklığına uğramış hâlde her şeyi kaydedecek, tüm seçimi iptal edecek ve eve memnuniyetsiz bir şekilde gidecekler. Ardından, birkaç ay sonra var olduğunu tamamen unutup en baştan başlayacaklar.”

Önündeki sinek bulutuna işaret etti ve sinekler açık evrak çantasının içinde kıvranan bir top şeklinde yere indiler.

“Birilerinin beni hatırlayışının üzerinden uzun zaman geçti. Hatırlanmak, sanırım, temel bir insan hakkı. Bu hak varken insan kullanmıyor da, olmadığında çölde boğazınız kavruluyormuş gibi oluyor.”

Diane adamın sorunlarını umursamıyordu. Ama söylediklerinin bir kısmı ilgisini çekmişti.

“O adam’ derken kimi kastediyorsun?”

Jackie, Troy'un arkasından bir bara girdi. Buranın ne olduğunu biliyordu çünkü dışında BAR yazan büyük bir tabelası vardı. Mekân, bir sigorta şirketiyle ortak kullandığı ahşap bir binanın içindeydi. Binanın kendisi eski ve yıpranmış görünüyordu ama aynı zamanda, kısa bir zaman önce, eski ve yıpranmış görünmesi için inşa edilmiş de olabilirdi.

Troy içeri girdi, Jackie de onu takip etti.

Onu göremiyordu. Uzun bar, mesai saati henüz bitmemiş olmasına rağmen doluydu. Hepsi de erkekti tabii ki. Gözlerini devirdi. Kabinlerin hepsi doluydu, hepsi erkekti ve hepsi de önlerine eğilmişti.

Bir musluğun şırıltısı duyuldu. Bardaki erkekler sırasından dolayı göremediği barmen, bira dolduruyordu. Belki de bara yeni gelen biri için, az önce içeri girmiş biri için. O tarafa yöneldi.

Göz kamaştırıcı güneşten, loş bara girdiği için gözleri hâlâ değişiklikle boğuşuyordu, bu yüzden de barın arka tarafında bağrıışmalar başladığında neler olduğunu göremedi.

“Seni orospu çocuğu.”

“Bir daha söylesene.”

Düşen bir insanın çıkardığı küt sesi duyuldu. Bardaki adamlar merakla dönüyorlardı ve Jackie onlarda tuhaf bir şeylerin olduğunu fark etti ama kavga daha da şiddetlenirken bunu unuttu.

“İstediğim kadar söylerim.”

Birkaç yumruk. Sandalyelere çarpan insanların tangırtısı. Daha fazla yumruk. Adamlar ayağa kalkıp arka tarafa koşmaya başladılar.

“İşletmeye ait bir şeyi kırarsanız, ödersiniz,” diye bağırdı barmen. “Nakit ya da hapis cezası, benim için fark etmez.”

Ama o da arka tarafa koşmaya başladı.

“Beyler, lütfen,” dedi.

Adam sarışındı.

Sarışın. Fark ettiği şey buydu. Bardaki adamların hepsi sarışındı. Jackie’nin gözleri loş şekillere odaklanmaya başladı. Koşan adamlardan sonuncusunu takip edip bilardo masası ve müzik kutusunun olduğu küçük açık alana gitti.

Yerde dövüşen, kolları bacakları savrulan iki adam vardı. Suratları kızarmıştı. İkisi de Troy’du.

“Beyler, bunu derhâl dışarıya taşıyın,” dedi barmen.

“Ah, bırak dövüşsünler,” dedi seyircilerden biri. “Burada yapacak başka neyimiz var ki?”

Jackie, iki sesi de tanıdı. Barmen Troy’du. O seyirci de.

Görüşü tamamen düzeldi. Etrafı, iki Troy’un ortada dövüşmesini seyreden devasa bir Troy halkasıyla çevriliydi. Bardaki herkes Troy’du.

Etrafındaki kalabalık, dövüşen adamların yaptıklarını taklit ederken sağa sola salınıyordu. Jackie, Troy’lardan oluşan dalgada itip kakılıyordu. Kendisini kalabalıktan sıyırmaya çalışırken, bitişiğindeki benzer adamlardan oluşan grup sola doğru yalpaladı ve onu yere devirdi.

Gülerek tezahürat ediyorlardı; Jackie’nin hassas bacaklarının etrafında büyük bir dikkatle adım atmaya çalıştılar ama başaramadılar.

Jackie homurdanarak küfretti. Adamlardan biri ona doğru pek de kibar denemeyecek bir el hareketi yaptı ama bunun dışında onu görmezden geldiler, bu yüzden büyük bir acı ve öfkeyle kalkarak hareket eden erkekler kitlesinin arkasından çıkışa doğru yan yan yürüdü.

Binanın ahşap duvarına kendini bıraktı. Bir kez daha Diane’in yanında olmasını diledi. Sol kolundaki acı, düşünmeyi ya da hareket etmeyi güçleştiriyordu. Ağrı kesicilerin zihnini bulandıracağından endişeleniyordu, bu yüzden de hızını değiştirmede. Her hâlükârda, hastanenin kendisine verdiği ağrı kesiciler, bir torba dolusu odun yongasından ibaretti, bu yüzden, etkilerinden şüphe ediyordu.

Sağ gözünün üstünde morluk olan sarışın bir adam bardan sendeleyerek çıktı. Jackie'nin yanında durdu ve dilinin dışının arasında küfrederek sokağın aşağısına baktı.

"Hey," dedi Jackie, o kadar da güçsüz görünmemeyi umarak, duvardan güç alarak ayağa kalkmaya çalıştı, her ne kadar, onunla ilgili öğrendiği tüm o şeylerden sonra Troy'la karşılaşmanın acısı ve sarsıntısı duvara yaslanmasına neden olsa da. O zamana kadar pek pratiği olmadığından, sarsak bir şekilde, sıradan bir yetişkin sohbeti yapmayı denerdi: "Sigara içer misin?"

"Hayır, üzgünüm," dedi Troy, tanımasa da ona bakarak.

"Ben de içmem. Neden sordum bilmiyorum. Özür dilerim. Benim adım Jackie. Senin adın ne?"

"Troy." Gözlerini kıstı. "Kaç yaşındasın? Anne baban bir barda olduğunu biliyor mu?"

"Babam biliyor."

Troy, başının arkasını dalgın dalgın ovalayarak boş tarlalara ve her zaman işlek olan 101 numaralı yola giden alçak, hassas çimlerle kaplı tepelere ve tepenin arkasında geç saatlerdeki alaca karanlığın derinleştiği gökyüzüne baktı. Kafası karışık ve dahası, bilmek istemediği bir şeyi biliyormuş gibi görünüyordu.

"Pekâlâ çocuk. Saatim doldu, biraz hava almaya ihtiyacım vardı. Geri döneceğim ve—"

"Buradaki herkesin nesi var? Neden hepiniz aynı görünüyorsunuz? Hepinizin adı Troy mu? Diane Crayton'ı tanıyor musun?"

Tıpkı, en sevdiğiniz oyuncuya ya da yazara rastladığınızda olduğu gibi, soracak bir sürü sorusu vardı. Hayatınızın büyük kısmını oluşturan ve sizi hiç tanımayan birine söylemek istediğiniz her şeyi nasıl söylersiniz?

"Diane," dedi Troy, gergin bir şekilde kaşlarını çatarak.

"Diane Crayton. Night Vale'den. Oğlun Josh'u büyütüyor."

"Ah. Ya." Troy kapıya doğru yan yan giderek başını salladı. "Nasıl kendisi?"

"Neden ona kendin sormuyorsun?" Jackie, sesindeki sertliği duymasına izin verdi.

“Evet,” dedi, tam olarak söyledigine yanıt olsun diye değil de sadece ses çıkarmış olmak için.

“Senden onlarca var. Neden sizden biri gidip onunla konuşmuyor? Burada oturup içmekten başka bir şey yapıyor musun?”

“Bu sadece benim... Şey.”

“Jackie.”

“Jackie. Ben gördüğün kişiyim. Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Nasıl...” Homurdandı. “Bu zor bir şey, tamam. Sadece benim ilgilendiğim bir şey.”

Barın kapısı açıldı ve başka bir Troy dışarı çıktı. Ve sonra, hepsi olmasa da Troy’ların birkaçı dışarı çıktı. Hepsi de Jackie’ye göz ucuyla baktılar.

“Her neyse, sorun yok,” dedi Jackie, babalarının hiçbirinden korkmasa da etrafında bu kadar fazla olmalarından gerilmiş bir hâlde.

“Elbette sorun yok,” dedi morarmış gözlü Troy. “Sana kendimi açıklamak zorunda değilim. Seni tanımiyorum. Kolunu nasıl kırdın? Baban içmene neden izin veriyor? Neden Diane konusunda beni rahatsız ediyorsun?”

Troy’lar öne adım attılar. İçlerinden biri, “Bu kız seni rahatsız mı ediyor?” dedi. Başka bir tanesi, “Adama biraz rahat vereceksin, hanımefendi,” dedi. Ve başka bir tanesi, “Geri çekilin beyler,” dedi. Ve başka bir tanesi, “Jackie?” dedi; öyle sessizdi ki, Jackie bunun, kendi hayal ürünü olup olmadığını merak etti. –

Troy’lardan oluşan kalabalık onunla ve birbirleriyle aynı anda konuşuyorlardı. Jackie geri çekildi.

“Dinleyin dostum,” dedi. “Hepiniz... Beyler. Ben sadece... Pekâlâ. Benim gitmem gerek.”

Babasından bir sürü vardı ama onlardan hiçbirisi Jackie’yi tanımiyordu. Jackie elinden geldiğince hızlı bir şekilde topallayarak çıktı. Gözden kaybolduğunda, çökmüş ve canı yanmış bir şekilde, tabelasında BİTKİLER yazan bir dükkânın lekeli yalancı mermer duvarına yaslandı. Troy’lardan hiçbirisi arkasından seslenmedi, hiçbirisi onu takip etmedi. Hepsi teker teker yeniden bara girdiler.

Jackie, Belediye Binası'nın ön kapısını çektii ama kapı kilitliydi. Kapıyı birkaç kez salladı. Kapıyı çaldı. Kapıya kanını akıtmayı denedi. Hiçbir şey olmadı.

“Açıl,” diye bağırdı kapıya. “Açılsana.” Ama bu bağıracığınız bir kapı değildi. King City'deki binalar çoğunlukla aynı, çoğunlukla soğuk ve renksiz görünüyordı ama yaşayan herhangi bir şehir için yaşama nedeni olan Belediye Binası, bir içicinin akciğeri gibi küçük ve büzüşmüş bir hâldeydi. “Hadi ama,” diye mızımızlandı, çaresiz bir şekilde.

Bu kasabadaki hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. Hiçbir şey hiçbir yerde mantıklı gelmiyor, diye geçirdi içinden, ama evin rahatlatıcı saçmalığı ve King City'nin yabancı saçmalığı arasındaki fark, ona orayla burası arasındaki kilometreleri ve herhangi bir yerde rahat hissedişinin üzerinden geçen zamanı derinden hissettiriyordu. Kapıyı tekmeledi ama tek sonuç, ayak parmaklarından bacağına ve koluna giden kavurucu bir dalga oldu.

Binanın etrafında yürüdü. Uzak tarafta başka bir kapı vardı. Ön kapının aksine tabelası yoktu; sade, ağır ve karanlıktı. Ayrıca, ön kapının aksine açıktı.

Arka kapı, hırdavat odası ya da ardiye dolabı yerine, modası geçmiş de olsa şık bir danışma alanına açılıyordu. Sol ve sağ duvarlar kronolojik sıraya göre değişen kıyafetler içindeki insanların tablolarıyla doluydu. Duvardaki her tablonun altında ÖNCEKİ VALİLER yazan bir levha vardı.

Danışma görevlisi, metal bir masanın başında oturuyordu ve arkasındaki duvarda taba ceket giymiş bir adamın tablosu vardı. Masanın üstünde misafir imza kâğıdı vardı.

“Merhaba, Diane Crayton adında biri bu tarafa geldi mi?” dedi Jackie, bir yandan Diane’in adını ararken kâğıdın üstüne eğilerek. Bütün satırlar boştu. Danışma görevlisi, imza kâğıdını ondan çeke- rek aldı.

“Randevunuz var mı?” dedi, boğuk sesle ve şiş gözlerle.

“Arkadaşım valiyle görüşmek için buradaydı. E-Ev-Evan?” dedi Jackie, adını bir soru şekline getirerek. “Everett. Elliott. Valiniz. Di- ane, valiyle görüşmeye geldi.”

“Bizim valimiz yok.” Danışma görevlisi, sanki bu anlaşılması güç bir kaynaşma konuşmasıymış da artık gerçek bir sohbet yapa- bilirlermiş gibi gülümsedi.

“Ama var.”

“Üzgünüm. Şu anda bir valimiz yok. Bu anlamda, sıra dışı bir kasabayız sanırım. Eğer arkadaşınız King City’nin valisini görmeye geldiğini söylüyorsa ya yalan söylüyordur ya da hayal kırıklığına uğramıştır.”

Danışma görevlisinin gülümsemesi arkadaş canlısı olmaktan çı- kıp kibirli bir hâl aldı.

“Hayır. Var. Bakın.” Jackie, danışma görevlisinin arkasındaki tabloya işaret etti.

“O tabloyu daha önce hiç görmedim.”

Görevli, levhayı yüksek sesle okudu. “Şimdiki vali.”

“Görmek için geldiğim kişi o.”

“Nasıl oldu da, bir valimizin olduğunu bilemedim?” Görevli kaşlarını çattı; ne arkadaş canlısı ne de kendini beğenmiş görünü- yordu. Bir halkaya takılı anahtarları ve yakından bakıldığında fişe takılı olduğu, daha yakından bakıldığında oyulmuş ahşaptan, boyalı bir maketten ibaret olduğu anlaşılan güvenliksiz bir bilgisa- yarı masada bırakmadan önce, “Burada bekleyin,” dedi.

Jackie omuzlarını silkti, anahtarları aldı ve danışma masasının bitişiğindeki koridorda ilerledi. Uzun koridor boyunca birkaç kapı vardı. Kapıların olduğu yerde topuzlar ya da menteşeler yoktu, bu

da onları, kapı değil de kapıya benzeyen duvarlara çeviriyordu. Buzlu camdan pencereleri ve basit bir mantığı takip etmeyen, dağlanarak yazılmış oda numaraları vardı: AX-6'nın bitişiğinde 43-EE vardı, AX-6 ise koridorda L'nin çaprazındaydı. Jackie, kapıları itmeye, yana kaydırmaya, çalmaya çalıştı ama hiçbir şey olmadı.

Koridor uzun ve dolambaçlıydı. Yan koridorlar yoktu. Daha dıştaki binanın küçük boyutları ve koridorun inanılmaz uzunluğu göz önünde bulundurulduğunda, Jackie, koridorun kıvrıla kıvrıla yer altına indiğinden emindi ama birkaç metrede bir dışarı bakan bir pencere vardı. Jackie dışarı bakabiliyor, ağaçları ve binaları ve yavaş ilerleyen boz kahverengi trafiği görebiliyordu. Alaca karanlığın son ışıkları, floresanın düşük vatlı sönük aydınlatmasına karışıyordu.

Birini, Diane'i ya da valiyi ya da artık o her kimse, onu bulmayı umarak tüm kapıları çaldı. Bazen bu kapı olmayan kapıların arkasında yumuşak sohbet hâlindeki sesleri duyduğunu düşündü; kapıları çalarken, iterken, sarsarken sesler kesiliyordu.

Sesleri duyduğunda, içeriyi görmeyi umarak, bir hareket yakalamayı umarak suratını buzlu cama bastırdı. Bunun anlamı, korkmuş ya da sinirli bir çalışanın, onunla yüzleşmek için koridora fırlaması olsa da bunun, Jackie için sakıncası yoktu. En azından konuşacak birileri olurdu.

Ama kapıların hiçbirinde hiçbir şey yoktu. 55 numaralı kapıda hiçbir şey yoktu. T9 numaralı kapıda hiçbir şey yoktu. FLX-8i.7 numaralı kapıda hiçbir şey yoktu. 2 numaralı kapıda hiçbir şey yoktu. MALZEMELER yazan kapıda hiçbir şey yoktu. 3315 numaralı kapıda hiçbir şey yoktu. İLÇE ARŞİVİ yazan kapıda bir şey vardı. Küçük bir şey.

Bu, üzerinde anlamlı harfler olan birkaç kapıdan biriydi. İlk başta dinledi; önce hafifçe, sonra da sertçe itti. Kapıyı kaldırmayı ve kaydırmayı denedi. Kapıyı çaldı. Yüzünü cama bastırdı. Nedenini bilmiyordu ama diğer kapı olmayan kapıların hiçbirine yapmadığı bir şeyi yaptı. Elini cama koydu.

Avuç içini cama koyup parmaklarını açtı. Elini kaldırdığında camın üstünde hayaleti kaldı; "Dur." ya da "Buraya gel." ya da

“Merhaba.” ya da “İmdat.” ya da belki sadece “Buradayım. En azından, bu el gerçek.” demek için kalkmış bir el.

El izinin arkasında, cama yaklaşan bir gölge gördü.

“Diane?” Jackie geri adım attı ve kapının arkasında her ne varsa, ondan kaçmak için içinde kalan enerjiyi hazırladı.

O şey cama yaklaşırken gölgenin bir geyiğin çatallı boynuzlarına benzediğini –bombeli bir kafatasından çıkan konik uçlu ince ve zarif boynuzları– görebiliyordu.

“Diane?” diye sordu Jackie, daha az umutlu bir biçimde.

“Hayır,” dedi ses ve kapı aralanmaya başladı. Sarı bir ışık hüzmesi, Jackie’nin ayağının dibine, siyah zeminin üzerine düştü ve genişlemeye başladı. Jackie hareket edemedi. Kapı açıldı ve Jackie gördü.

“O adam’ derken kimi kastediyorsun?” dedi Diane.

“Troy,” dedi taba ceketli adam.

“Troy.”

“Diane,” dedi adam, “bırak da sana Troy’la ilgili bir hikâye anlatayım.”

TROY’LA İLGİLİ BİR HİKÂYE

Bir zamanlar, King City adında, tamamen normal bir kasaba vardı. Ya da pek çok küçük anormallikleri, önemsiz sırları, çok da akla yatkın olmayan tarihinde, anlar ve kimsenin hakkında konuşmadığı olaylar vardı. Ve bu anlamda, kasaba tamamen normaldi.

Burası, Greenfield adlı bir kasabayla devlete ait vahşi yaşam alanı arasındaki 101 numaralı çevre yolundan çıkan bir yoldaydı. 101’in bu yolu hiç kimse açısından ilgi çekici değildi. King City vatandaşları buna katılmazlardı, çünkü orada doğmuşlardı ya da çevre yolundan çıkan o yolun ilerisinde âşık olmuşlardı ya da oraya kaçmışlardı ya da beklentilerin üstüne çıkmışlardı, bütün hayatlarını yaşamışlardı. Ama kuzeye ya da güneye giderken oradan geçen diğer pek çok kişi için burası bir hiçti, sonra bir kasaba ve sonra çok da önemli olmayan bir yerdi.

O kasabanın valisi, bir karısı, kızı ve evi olan genç, enerjik bir adamdı. Sevddiği insanlar ve sahip olduğu şeyler vardı. Ayrıca, sevmeyişi insanlar ve sahip olmadığı şeyler vardı. Hayatını dolu dolu yaşıyordu.

Seçilmesinin üzerinden çok zaman geçmemişti ki, kasabaya yeni bir adam geldi. İnsanlar kasabaya hep gelirlerdi. Burası diğer yerlere o kadar da uzak değildi ve önemli bir işlek yolun yanındaydı. İnsanların çişlerini yapabileceği bir Taco Bell vardı. İnsanların çişlerini yapabileceği bir benzin istasyonu vardı. Her tür şey vardı. Vali, kasabasıyla gurur duyuyordu.

Ama yabancı oradan geçmiyordu. Oraya yaşamaya geliyordu. O kadar da uzak olmayan ya da muhtemelen çok uzak olmayan bir kasabadan geldiğini söyledi. Emin değildi.

"Mesafe kafa karıştırıcı," diyordu yabancı insanlara, onu dinleyen herhangi birine. "Zaman da öyle."

Başını sallar ve diğer insanları, onunla beraber mekânın ve zamanın çılgınlığını düşünmeye davet ederdi.

Fark edilmesinin nedeni bu değildi.

Fark edilmesinin nedeni çok yardımsever olmasıydı. Hoş ve becerikli sıfatlarının nadir bir kombinasyonu olduğu ortaya çıkmıştı. Yapamayacağı çok şey varmış gibi görünmüyordu.

Arabayla ilgili sorunlar? Elbette, motorlarla ilgili bir-iki şey bilirim. Çok fazla değil ama şöyle bir bakabilirim. Ve araba hemen çalışır duruma gelirdi.

Fatura sorunları? Aslında, o meseleyle ilgili kanun hakkında biraz bilgim var. Sadece onlarla bir saniiyetine konuşmama izin verin, halledebileceğim herhangi bir şey var mı, bakalım. Ve fatura tahsildarları bir daha asla aramazlardı.

Kırık kalp? Dostum, o alanda ne kadar deneyimim olduğunu bilmiyorsunuz. Size bir içki ısmarlayayım ve bu konuda konuşalım. Ve alkol, sorunları asla çözmesede sohbet devam ettiği sürece, insana kendini kesinlikle daha iyi hissettiriyordu.

Kasabadaki herkes ondan çok hoşlanmaya başladı.

"O, Tro, dedi müzik dükkânında hafta içi geceleri çalışan emekli yaşlı kadın Ynez. "Yardımsever biri, değil mi?"

"Elbette," dedi vali. Üzerinde taba bir ceket vardı. Vali bazen taba bir ceket giyerdi ama çoğunlukla giymezdi.

Sonra sorunlar başladı.

Sorunlar, Troy'un yardımsever olmasıyla başladı. Muhtemelen kendi kendine taşıyabilecek yaşlı bir adamın market poşetlerini taşıyordu ama uzun bir gün olmuştu ve adam yorgundu ve eğer Troy bunları taşımak istiyorsa, o zaman Troy'un bunu yapmasına izin verecekti.

Troy'la yaşlı adam otoparktan geçerlerken, endişeli bir ergenin arabasını takviye kabloyla çalıştıran bir başka Troy'un yanından geçtiler. Ergenin arabayı almasına izin verilmemişti, şimdi arabayı çalıştıramıyor ve anne babasının eve gelip hem kendisinin hem de arabanın kaybolduğunu fark edeceklerinden endişeleniyordu.

"Polisi arayacaklar," diyordu, yüksek sesle ama kendi kendine. "Başım büyük belaya girecek."

Troy kabloları kendi aküsüne bağlamıştı ve diğer Troy, yanından yaşlı adam ve market poşetleriyle birlikte geçerken kızın arabasının diğer tarafına bağlama sürecinin ortasındaydı.

"Selam," dedi Troy.

"Ah, selam," dedi diğer Troy.

Yaşlı adam ve ergen, Troy'lara ve birbirlerine şaşkınlıkla baktılar. Troy eşyaları taşımaya ve buji kablosunu takmaya devam etti. Dönüp yürümeyi bırakan yaşlı adama baktı.

"Sorun nedir?" diye sordu Troy.

Ve ardından Troy çoğalmaya başladı. Önce biraz ve sonra birazdan daha fazla. Her yerdedi. Becerikliydi, arkadaş canlısıydı, yardımseverdi ve ondan bir sürü vardı.

King City'nin vatandaşlarının ne yapacakları konusunda hiçbir fikirleri yoktu. Rehberlik etmesi için valilerine başvurdular. Valinin ne yapması gerektiği konusunda hiçbir fikri yoktu.

Taba ceketini giydi, çünkü o gün hava serindi ve Troy'u ziyaret etmeye gitti. Ya da Troy'lardan birini. Orijinal olduğunu düşündüğü Troy'u; gerçi o noktada bunu anlamak zordu.

Troy kapısını açarken gülümsedi.

"Ah, selam," dedi Troy, oturma odasına doğru aylak aylak yürürken. "İçeri girsene dostum. İçecek bir şey ister misin? Su? Bira?"

"Hayır, böyle iyiyim," dedi vali. "Dinle Troy, bazı sorularım var."

"Tabii, sorun değil."

“Troy, tam olarak nereden geldin?”

Troy kaşlarını çattı.

“Night Vale diye bir yerden. Harika bir kasaba. Orada büyüdüm. Aslında oradan başka bir yerde hiç yaşamadım. Ama orada çok fazla kalp kırıklığı yaşadım. Hayatıma dair bir sürü boktan kararlar. King City güzel. Dahası, burada gerçekten iyi iş çıkardığımı hissediyorum. Hey, lafı geçmişken, yapılması gereken bir şey var mı? Bugün kendimi üretken hissediyorum.”

“Hayır Troy. Teşekkür ederim.” Vali rahat bir koltukta rahatsız bir şekilde oturdu. “Troy, senden bir sürü var.”

“Evet,” dedi Troy.

“Senden bir sürü var. Birden fazla Troy var.”

“Şey, kesinlikle.” dedi Troy. “Sanırım hepimiz de oldukça yardımseveriz gerçi, değil mi? Dinle, eğer onlardan herhangi biri yardımsever değilse, gelip benimle konuş. Kendimi düzelteceğim.”

“Yardımseverlik sorun değil, Troy. Sorun, insanların çoğalmaması gerektiği. Bir insan asla aniden birden fazla hâle gelmez.”

“Gelir elbette. Bana bak.” Tekrar kaşlarını çattı. “Bilmem. Geldiğim yerde bir şekilde yuvarlanıp gidersiniz. Burada da öyle olacağını sandım.”

“Seni seviyoruz, Troy,” dedi taba ceketli vali. “Ama kafamız karışık.”

“Ah hey, ben de hepinizi seviyorum.” Troy ayağa kalktı. Vali de ayağa kalktı. “Harika bir kasabanız var ve ben de onu daha iyi hâle getirmek için elimden gelenin en iyisini yapmaya devam edeceğim.” Valiyi kapıdan geçirmek için yürüdü. “Uğradığınız için çok teşekkürler. Yapılacak bir şeyiniz olursa ya da konuşmak isterseniz, istediğiniz zaman gelebilirsiniz. Konuşmayı severim.”

Vali, kendini huzursuz hissederek ve sanki hiçbir şey başarmamış gibi evden çıktı.

Troy’lar çoğalmaya devam ettiler. Kısa süre sonra gülümseyen ve el sallayan ve birbirlerine yardım teklif eden Troy’larla dolu kocaman bir mahalle vardı.

King City’deki diğer insanlar da değiştiler. Unutkan oldular. King City’de yaşamayan insanlarla daha az konuştuklarını fark ettiler.

Annelerinden, uzun zamandır onu aramadıklarını söyleyen bir telefon gelirdi ve o arayana kadar, bir anneleri olduğunu unuttuklarını fark ederlerdi.

Bu, sadece hafızalarıyla ilgili bir şey değildi. Fiziksel olarak da gerçekleşen bir şey vardı. Kasabayı terk etmenin giderek zorlaştığını görüyorlardı.

Şehir sınırlarının dışında yirmi dakikalık bir sürüş yapmayı dener ve tüm yolların kasabaya geri döndüğünü, gökyüzünün bir anlığına, televizyondaki karıncalı görüntü gibi görüldüğünü ya da belki de sadece çok yıldızın olduğunu, herhangi bir insanın görüp görebileceğinden çok daha fazla yıldızın olduğunu görürlerdi, ama sonuçta, ikisi de gün ortasında tuhaftır, değil mi? Kasabanın hayatına bu kadar yakından bağlı olan 101 numaralı yol, ulaşması imkânsız bir hâl alıyordu. Herhangi bir giriş yok gibi ve nereye giderlerse gitsinler yaklaşmıyor gibi görünüyordu. Kısa süre sonra, ne kadar yakın olursa olsun bunu duyamıyorlardı bile. Kasabalarının üzerine sessizlik çöküyordu.

Ve Troy'lar çoğalmaya devam etti. Vali, kasabayı Troy'la ilgili uyarmaya çalıştı ama hiç kimse bu konuda herhangi bir şey yapacak kadar uzun süre bu düşünceyi aklında tutamıyordu.

"Bir valiye ihtiyacımız var," diyorlardı. "Bir vali liderlik yapabilecek, ne yapılması gerektiğini bilecektir." Ve sonra bir valileri olduğunu ama onu unuttuklarını keşfediyorlardı. Ve sonra bunu keşfettiklerini unutuyorlardı.

Troy'un kasabaya geldiği gün vali olan adam da bu değişiklikleri hissetti. Eve giderek daha az gitmeye başladı. Bazen evinin neresi olduğunu unutuyordu ve eve gittiğinde bile, karısı ve kızı ve o, birbirlerinin kim olduklarından emin olmaksızın, evlerindeki yabancıardan korkarak birbirlerine kocaman, boş gözlerle bakıyorlardı.

Ne zaman baksa, o taba ceketi giymiş oluyordu. Ceketi çıkarmaya karar veriyor, sonra tekrar fark edene kadar unutuyor ve süreç kendini tekrar ediyordu.

Kısa süre sonra eve gitmeyi hepten bıraktı. Bu bir karar değildi, sadece olaylar böyle gelişmişti. Hep onun kim olduğunu ya da bir valileri olduğunu bile bilmeyen bir kadroyla birlikte Belediye Binası'ndaymış gibi görünüyordu.

Zihninde net bir şekilde tutabildiği tek şey, Troy'un nereli olduğuuydu. Night Vale adında bir kasaba. Bu yüzden, Night Vale'i aramaya başladı.

Night Vale bulması kolay bir yer değildi ama çok zamanı vardı. King City'nin üstüne çöken sonsuz tuhaflığın içinde zaman, tükenmez bir kaynaktı.

Night Vale'e vardı ve şehrini Troy'dan kurtarmasına yardımcı olabilecek birilerini görebilmek için uğraşmaya başladı. Orada aylar, hatta belki yıllar geçirdi, emin değildi. Hiç kimse onunla konuştuğunu ya da ne konuştuklarını hatırlayamıyordu. Hiç kimse ona yardım edemiyordu. Ve sonra Diane'le konuştu ve o, bilmediği bir nedenden dolayı, Troy'dan bahsetti.

Böylece, adı Evan McIntyre olmayan vali, pek çok kişi olan ama sadece tek bir formda bulunan Troy'la ilgili daha fazla şey öğrenmek için Diane'in ofisinde çalışmaya başladı ve zamanla onun, pek çok formda bulunan ama sadece tek bir kişi olan Josh adındaki oğlunu öğrendi. Ve vali ne yapması gerektiğini biliyordu.

Bu konuda mutlu değildi ama zaten hiçbir şey artık onu mutlu etmiyordu.

“Senin Josh'un, kasabamı benden alan adamın oğlu,” dedi taba ceketli adam, Diane'e. “Oğlun Josh, aynı zamanda sıra dışı bir insan ama babasından farklı. Troy'u anlamak ve kasabamı kurtarmak için onun yardımına ihtiyacım var.”

Sanki manzara, bir duvar ve çöp tenekesinden farklı bir şeymiş gibi camdan dışarı bakarak iç çekti.

“Sanki bir şehir olarak, hayatının normal akışına, bıraktığımız yerden devam eden, uzay ve zamanın artık hangi kısmı dersiniz, onun içine kıvrılarak girerken bizden sapan başka bir King City'yle yer değiştirmiş gibi hissediyorum.”

Diane ayağa kalktı. Adam da kasabası da umurunda değildi.

“Oğlumu nereye götürdüğünü söyle bana. Oğlumu istiyorum.”

Sinekler, Diane'i hazırlıksız yakalayarak tekrar akın ettiler. Diane deri koltuğa doğru geri geri sendeledi. Taba ceketli adam başını salladı.

“Uzay ve zaman tuhaf, değil mi?”

Haklıydı.

“Dinle, Evan ya da ismin her neyse, kasabanın başına gelenler korkunç. Ama oğlumu geri istiyorum. Çünkü dünyayı umursadığım kadar oğlumu da umursuyorum. Bir kızın var, beni anlarsın.”

“Anlıyorum. Bir kızım var,” dedi, Diane’in yüzüne bakmak için dönerken. “Ve oğlunu umursadığımdan daha fazla kızımı umursuyorum. Beni anlayacağından eminim. Troy yüzünden hepimizin aileleri elimizden alındı.”

Diane işaret parmağını salladı. Bu konuda ciddi idi.

“Bunu anla. Oğlumu bulacağım. Oğlumu hemen bulacağım.”

O anda, oğlu, Jackie’yle birlikte içeri girdi. Josh’un bodur bir gövdesi ve devasa boynuzları vardı.

“Selam, anne,” dedi Josh.

NIGHT VALE'İN SESİ

CECIL: ... ardiye dolabına mı girmiş? Kim böyle bir şey yapar ki? Muhtemelen vahşi köpekler. Onlar, namılı hırsızlardır.

Başka haberlerde, yakın tarihli bir rapor, olayların görüldüğü gibi olmayabileceğini ileri sürüyor. Rapor, olayların kesinlikle oldukları gibi, ama asla görüldükleri gibi olmadıklarını açıklıyor. Pek çok bilim insanı, rapora katkıda bulundular. Bilgisayar ekranlarındaki sayıları incelediler, uzun denklemler yazdılar ve söylediklerini kanıtlamaya yardımcı olan pek çok diyagram çizdiler.

"Okuduğunuzu sandığınız bu sayfalar bile gördüğünüzü sandığınızdan çok farklı olabilir." diye açıkladı rapor. "Bu raporun yayılan bir aloe vera bitkisi ya da yirminci yüzyıl ortalarına ait bir akçaağaç büfesi olması mümkündür. Bunu daha yakından incelemeyi deneyebilirsiniz ama asla kesin olarak bilemeyeceksiniz."

Bu rapordan önce olayların nasıl görüldüğü ya da gelecekte bir noktada nasıl görüneceklerine ilişkin bir haber yok.

Ve şimdi de trafik.

Çöle doğru yürüyen bir adam var. Pek bir şeyi yok. Bir zamanlar, yeni bir işi, güzel bir arabası ve hayatında insanlar vardı. Artık toza bulanmış gri çizgili bir takım elbisesi ve beş dolarlık banknotu var. Kısa süre sonra daha azına sahip olacağını düşünüyor. Nedenini anlamasa da daha az şeye sahip oldukça daha fazla şey ona mantıklı geliyor.

Geçmişte olduğu adamları düşünüyor. Sevgilisi olan adam. İşli olan adam. Varacağı bir yer olmadan araba süren adam. Zamanın işlemediği

bir yerde, lüks bir kol saati olan adam. Ellerinde kanla çölde dikilen adam. Bir rehin dükkânına giren adam. Hepsi de, hiçbirinin sevmediği bir partide, farklı köşelerden birbirlerini belli belirsiz tanıyabilseler de, birbirlerini tanımayan insanlar gibi farklı görünüyorlardı.

Ama aynı zamanda, hepsinin kendisi olduğunu, hepsinin hâlâ bedeninin içinde bir yerlerde yaşadığını biliyordu. Hiçbir zaman gitmeyeceklerini, sadece zihninin arka planındaki uğultunun içine çekileceklerini.

Genç adam çölde. Kendisine ait olmayan bir dünyaya bakıyor. Hiçbir şey ona ait değil. Sonsuza kadar dışa açılan ve giderek tenhalaşan bir manzara bakıyor. Bu yüzden olduğu yerde, herhangi bir yer kadar güzel olan o yerde duruyor.

Yukarıya bakıyor. İşte yine, o orada; gökyüzünde. Güneş tarafından aydınlatılmayan, devasa boyuttaki gezegen. Görünür bir dev, tamamı gür siyah ormanlar ve sivri uçlu dağlar ve derin, girdaplı okyanuslar. Artık çok yakında. Öylesine yakın ki, ona dokunup dokunamayacağını merak ediyor. Uzanırken yüzeydeki hareketleri gördüğünü sanıyor. Ormanların oluşturduğu örtünün içinde, dağların bayırları üstünde ve köpüren okyanusun kıyılarında. Belki insanlar. Her biri beyaz örtülere sarınmış insan kalabalığı. Devrilen kuklalar gibi birbirlerine yaslanıyorlar. Cansızlarmış gibi sallanıyorlar. Boğazının gerisinde bir dehşet hissediyor ama yine de yukarı uzanıyor.

Kendine engel olamıyor. Sonraki adımda yaptığı tek şey bu. Trafik haberlerini dinlediniz.

Ve şimdi de sponsorlarımızdan bir haber.

Kayıp anılarınız mı var? Eskiden olan ama yerleri değiştirilmiş anılar mı var? Ya da alınmış? Sizden zorla alınmış? Şey, elbette, böyle bir şey olmuş olsa bile nereden bileceksiniz ki?

O yüzden, bunu farklı bir şekilde deneyelim. İçinizde bir boşluk olduğunu hissediyor musunuz? Anlamadığınız ve sonra ânında pişman olduğunuz şekillerde mi hareket ediyorsunuz? Özünüzde asla doldurulmayacak ve yine de doldurmaya çalışmadan edemeyeceğiniz büyük bir uçurum varmış gibi mi hissediyorsunuz?

O zaman evet, sizden pek çok şey alınmış, bunlar arasında anılar da var. Ve ihtiyacınız olan şey, Yaşam Kilidi.

Yaşam Kilidi için kaydolduktan hemen sonra dost canlısı, silahlı teknisyenlerimiz tarafından alınacak ve pencereleri ya da ışıkları olmayan,

isimsiz bir hücrede güvenli bir şekilde kilit altında tutulacağınız güvenli ve yoğun bir şekilde korunan bir tesise korumalı bir araçla nakledileceksiniz, böylece kimse sizi göremeyecek ya da size ulaşamayacak. Kilit altına alındığınızda ve kimliğiniz, olası tüm kayıtlardan silindiğinde, kimlik hırsızlığı, taklit etme, suikast, devir ve elbette hafıza silinmesine karşı sonsuza kadar güvende olacaksınız. Sizi zarar görme riskine sokabilecek hiçbir şeyi bir daha asla yapmayacaksınız. Muhtemelen, yapabileceğiniz her şey sizi zarar riskine sokar. Karanlıkta hareket etmeden kalmalısınız. Boş sonsuzumuzun ılık durgunluğunda sizi göğsümüze, neredeyse boğacak kadar yakınımıza bastıracağız.

Sizi bu dünyadan, sizi ondan tamamen ayırarak koruyacağız. Yaşam Kilidi.

Sponsorlarımızdan bir mesaj dinlediniz.

Ah, daha önce yayında erkek arkadaşım Carlos'tan bahsedip bahsetmediğimi bilmiyorum ama...

“Anne,” diye itiraz etti Josh, Diane, kollarını onun meyilli, kürklü omuzlarına dolarken.

Diane, bir elini onun geniş sırtına, diğer elini de başının arkasına, uzun, dik kulaklarının arasına koyarak bedenini sımsıkı sardı.

“Josh,” dedi tekrar tekrar. “Josh. Josh.” Jackie, alçılı elini Diane’in sırtına koydu.

Diane derin, tam nefesler almaya odaklandı. “Teşekkürler, Jackie.”

“Anne,” Josh kızardı. “Sorun yok. Sorun yok.”

“Josh, sorun var. Seni bir haftadır görmüyorum. İyi misin? Sana ne yaptılar?”

“Hiçbir şey anne. İyiyim ben.” Diane’in kollarını gövdesinden nazikçe çekti.

Diane, onu bulmaya çalışarak, gözlerine ya da bedenindeki gözlerle baktı. Kendi gözlerindeki ifade sertleşti. Gözyaşları kurudu. Göz bebekleri küçüldü, göz kapakları kısıldı. Josh bir şeylerin değiştiğini hissetti.

“Öğleden sonrası için arabayı aldım,” dedi, sesinin sızlanıyormuş gibi çıkmasını engelleyemeden durumu açıklayarak. “Özür dilerim. Babamın King City’ye taşındığını öğrendim, sonra çantan-
daki o kâğıdı buldum ve sonra babamla ilgili şeylere bakmak için King City’ye gitmek üzere arabayı alabileceğimi düşündüm. Tüm gün evde olmayacağını düşündüm. Son zamanlarda çoğu zaman dışarıdaydın.

“Ayrıntılarıyla planladım ve belki de sadece birkaç saatlik bir yolmuş gibi göründü. Bu gece geri dönmeyi planlıyordum. Ama birilerinin bahçesinin önündeki kaldırıma girdim. Havalı görünen kanatlarım olsun istedim ama o kanatlarla araba sürmek zor. Sürekli öne doğru itildim ve gözlerime girmeye devam ettiler. Çamurluğunu yamulttum, o evin çalılarını mahvettim, sonra plastik bahçe flamingolarından oluşan sırayı ezince flamingolar tampona sıkıştılar ve sanırım Jackie’yi yoldan attım ama bunu görmedim. Çok özür dilerim, Jackie. Kanatlar gözlerime girdi ve bilemedim.

“Araban konusunda delireceğinden korktum, bu yüzden eve dönmeye çalıştım ama etrafımdaki şehir artık tanıdık görünmüyordu. BELEDİYE BİNASI diye bir tabelası olan ve Ty’ın bana gerçek babamla ilgili her türden malzemeyi bulabileceğimi söylediği bu binayı gördüm. Bu yüzden buraya geldim. Bir saat kadar önceydi.”

“Josh, sen günlerdir yoksun.”

“Anne, daha birkaç saat önce bana mesaj attın ve ben de ‘İyi. Sonra eve gelirim,’ dedim. Bak?” Telefonunu gösterdi.

“Zaman Night Vale’de tuhaf işliyor,” dedi vali.

“Kapa çeneni,” dedi Jackie. Siyah sinek bulutu havalandı, Jackie de tereddüt etmeksizin üzerilerine atıldı. Daha yüksek sesle vızılda-maya başlayarak odanın diğer tarafına çekildiler.

“Bu onun hatası değil, Diane,” dedi Jackie. “Değil. Sen ve ben, ikimiz de bunu biliyoruz. Bunu birlikte biliyoruz.”

Diane, Josh’a bakmaya devam etti. Gözleri ağlamakla bağırmak arasında bir yerlerdeki hisleri yüzünden yandı.

“Ama belki de Josh,” dedi Jackie, “kasabaya geri döndüğümüzde sürücü eğitimini tamamlarız. Ya da belki araba sürerken toynaklara ihtiyacın olmaz, cidden eller işi halledecektir, değil mi? Araba sürerken tam insan formunda olman gerek.”

“Özür dilerim. Bilmiyordum. Bilmiyordum.” Josh başını öne eğdi. Jackie’nin alçısının kenarlarındaki ve boynundaki koyu sarı ve mor izleri görünce utançla ezildi.

“Haydi eve gidelim,” dedi Jackie. “Siz Josh’la arabanıza binebilirsiniz, ben de Mercedes’le takip ederim.”

“Bu kesinlikle mümkün değil,” dedi taba ceketli vali.

“Kapa çeneni,” dedi Jackie bir kez daha.

Suratında sert bir ifadeyle ona doğru hareket etti. Sinekler, adamla aralarında ışık geçirmez bir bulut hâlinde yeniden gruplandılar. Jackie, sineklerin içine doğru adım attı. Sinekler tenine, kıyafetlerine, suratına, gözlerine, burnuna ve ağzına üşüştüler. Dişleri arasında ezilirken dilinin üstüne bağırsaklarını boşalttılar. Jackie, yaralı olmayan koluyla onları kovaladı ama adamın masasına gidip bir kahve kupasının ağzına yaslanmış makası aldığı anda bile gitmediler.

Makası kaldırdı. Vali, Jackie’nin sineklerle kaplı bedenine aval aval bakarak geri adım attı, odadaki diğer herkes bakışlarını kaçırdıkları an onun dehşet dolu bakışını unutuyordu. Jackie makası indirdi, bir tarafını alçısının içine sokup kesti. Alçı direndi, makasının bıçakları keskin değildi ama Jackie öfkeyle kesti. Kendi alçısına karşı mücadele vererek kan ter içinde kalırken sinekler birer birer geri çekildiler. Sineklerin az önce olduğu yerde teni şiş ve kızarıktı.

En sonunda kör bıçaklarla falan alçının tepesini kopardı ve üzerinde “KING CITY” yazan bir kâğıdı tutmaya devam eden bir el açığa çıktı. Bunu taba ceketli adama gösterdi.

“Ah evet, elbette.” Yürüdü, sonra başka bir insanın elinden bir kâğıt parçasını alan bir insan gibi kâğıdı Jackie’nin elinden çekip çöp kutusuna attı ve kâğıt orada kaldı. Josh’un elindeki kâğıda da aynısını yaptı.

Jackie sarf ettiği efordan ve rahatlama dan dolayı güçl ükle nefes alarak boş avcuna öylece bakakaldı. Yapış yapış, acıyan parmaklarını kenetleyip açtı; parmaklarının boş olmasının zevkini çıkardı.

“O hâlde,” dedi taba ceketli adam, “mesele çözüldü. Ve Josh er ya da geç size dönecek, eminim.”

“Hayır,” dedi Diane. Jackie kendisinden az önce kaldırılan yükten dolayı şaşkı ndı ve bu yüzleşmeyi onun yerine yapamayacaktı. Diane kendi başına yapmak zorunda kalacaktı.

“Seni rezil, unutul ası adam,” dedi Diane. “Onu tutmayacaksın. Kasabama boş suratını ve sahte anılarını bulaştırdın. Kimse senin kim olduğunu bilmediği için üzgünüm, gerçekten. Vali olduğunu kimsenin hatırlamamasına üzgünüm. Kasaban için üzgünüm.”

Başka bir Diane'in, başka bir yerde kolları market poşetleriyle dolu bir hâlde bir sokağı geçtiğini ve bir başkasının da bir otobüs camının dışında akan manzaraya dalgın dalgın baktığını hissetti.

“Çareyi, başka insanların çocuklarını kaçırmakta bulduğun için üzgünüm ve—”

“Ben kaçırılmadım anne.”

“Josh, dürüst olmak gerekirse, farkı anlayacak kadar büyük de-
ğilsin. Çareyi, başka insanların çocuklarını kaçırmakta bulduğun
için üzgünüm. Belki de sorun Troy'da değildir. Belki de sorun sen-
dedir. Belki de daha iyi bir vali olsaydın, unutulmazdın. İyi işler
illaki fark edilir. Eğer iyi işleyen bir ekonomi, iyi yollar ve okullar
olsaydı hiç kimse birkaç ayda bir yeni bir lider seçmeye çalışmaz-
dı.”

Taba ceketli adamın gözleri karardı. Jackie, adamın gözlerini
gördü. Unutulmazlardı.

“Ve belki, sadece belki,” dedi Diane, konuşmasıyla senkron tut-
turamayan bir ritimle elini sallayarak, “iyi bir baba, sadece iyi bir
baba olmak zorundadır; iyi bir vali değil, hatırlanabilir bir surata
sahip bir adam değil. Kendine bak Evan ya da adın her ne bok-
sa. Josh, kaba konuştuğum için özür dilerim. Evan, eşine ve ailene
karşı sorumlu ol, o zaman seni, kim olduğunu bilecek kadar önem-
seyecekler. Şehrini yönet, o zaman benimkine bulaşmak zorunda
kalmayacaksın. Çocuğuna babalık yap, o zaman benimkini çalmak
zorunda kalmayacaksın.”

Vali koltuğuna doğru geri geri yürüdü ama oturmadı. Sinekleri
adamın omzunda sessiz bir piramit şeklinde sıralandılar.

“Diane Crayton, ben kimseye bulaşmadım. Durumu yanlış an-
ladın. Night Vale'e geldim çünkü daha tuhaf bir yer yoktu ve ora-
daki birilerinin beni anlayacağını düşündüm. Ama benim uzun
sohbetlerim unutuldu. Ricalarım fark edilmedi. Bu yüzden bunu
yazmaya başladım. Daha iyi anlaşılacak basit bir mesaj. Aslında,
küçümsenmesi imkânsız bir şey.”

Jackie'ye özür diler gibi göz kırptı.

“Bu konuda üzgünüm. İnsanların bunu bu kadar umursayaca-
ğını düşünmedim. Tuhaf kasabanızın, bana kasabamı nasıl normal

hâle getireceğini anlatmasına ihtiyacım var. Çaresizdim. Çaresizlik, empatiyi ya da net düşünmeyi beraberinde getirmiyor.”

“Hayatımı mahvettin,” dedi Jackie.

Adam omuzlarını silktilti. Bu konuda söyleyeceği tek şey buydu.

“Lütfen anla, Josh’u zorlamak istemedim. Babasını merak edeceğini biliyordum. Ona sadece babasını bulması için ihtiyaç duyacağı bilgiyi vermek istedim. Ona sadece bir fırsat, üzerinde bir kasabanın isminin olduğu bir kâğıt parçası vermek istedim ve bir şekilde, verildiğinde alacağını biliyordum.”

Jackie adamın söylediklerinin ima ettiği şeyleri anlamaya çalışıyordu.

“Tüm bunlar, başımdan geçen tüm o şeyler,” dedi Jackie, “benim için bile değildi yani? Kâğıdı, Diane ve Josh’a vermeye mi çalışıyordun? Neden bana verdin peki?”

Adam yine omuzlarını silktilti.

“Josh’un nasıl göründüğünü bilmiyordum. Her şey olabilirdi. Bu yüzden, kâğıdı bunlardan birinin eninde sonunda o kişi olacağını umarak olabildiğince çok kişiye verdim. Hiçbiri o değildi. İşte o zaman, her ne kadar bunu Diane’in bilmesini istemesem de ona yaklaşmak ve kâğıdı Josh’a verip vermeyeceğini görmek zorunda olduğuma karar verdim.”

“O zaman yaptığın şeyin yanlış olduğunu anlıyorsun?” dedi Diane.

“Eğer kâğıdı ona vermiş olsaydın kâğıt yapışırdı. Ama kâğıdı ondan uzak tutmayı denedin. Ya da belki kâğıdın sende olduğunu hatırlamadın. Bunu kendisinden kurtulamayacağın şekilde yapmam gerekirdi ama o zaman da kâğıdı Josh’a veremezdin ve her neyse, ne de olsa ben sadece küçük bir kasabanın valisiyim. Her şeyi düşünemem.”

Sinekler anlayış gösterircesine vızıldadılar. Ya da niyetleri buydu. Vızıldamalarının geri kalanından farklı gelmiyordu kulağa.

“Anne.” Josh dokunaçlı kollarından birini Diane’e sardı. “Kalmak istiyorum. Yardım etmek istiyorum. Tehlikeli değil. Bu, babamla tanışmak, konuşmak için bir şans. Bu insanlara gerçekten yardımcı olabilirim.”

“Josh, gidiyoruz. Babanla ilgili sonra konuşuruz.”

“Bu kasabanın benim burada kalmama ihtiyacı var. Anne, ben–”

“Hayır,” dedi Jackie. “Hayır. Onların sadece Troy’un çocuklarından birinin kalmasına ihtiyaçları var. Ve bizde onlardan bir tane daha var. Troy benim de babam.”

Diane ve Josh ve taba ceketli adam, aynı anda ona bakmak için döndüler. Sinekler bile uçmayı bırakıp en yakın yüzeye iniş yaptılar ve ona bakmak için döndüler.

“Sen mi?” dedi adam.

“Josh’tan öğrenebileceğin her şeyi benden de öğrenebilirsin. Ve eğer beni bir laboratuvara falan koymayacaksanız sana yardım etmek benim açımdan sorun olmaz. Çılgın bir bilim insanı değilsiniz, değil mi? Bu sadece bir araştırma projesi?”

“Jackie, hayır.”

“Diane, evet. Josh, senin, sen de Josh’unsun. Siz bir ailesiniz. Benim neyim var? Tekrarlarla geçen yıllar ve güç bela hatırlayabildiğim bir anne. Bu, daha iyi bir şey değil ama daha kötü de değil ve eğer aileni bir arada tutmayı başarabilirsem, o zaman en azından bir rehin dükkânını işletmek dışında bir şey yapmış olacağım. Josh’u al, tamam mı? Oğlunu al ve git.”

Diane bunu yapmak istemedi. Jackie’nin duruşundaki tereddüdü, elini duvara nasıl yasladığını gördü. İyi değildi ve Diane’in kendisine yardımcı olmasına ihtiyacı vardı. Birbirlerine ihtiyaçları vardı. Ama Josh da vardı. Ve her ne kadar onu sevse de, –ve belki de seviyordu, belki de Jackie’yi seviyordu– Josh’u daha çok seviyordu.

Alaca karanlık, geceye dönmüştü ve ofisteki ucuz tavan aydınlatması, adamın hayatının etkileyici olmayan gerçekliğini –tükenmez kalemlerini, yıpranmış ceketini (muhtemelen sahip olduğu birkaç ceketten biri), duvarlardaki dökülmüş boyayı, gözlerinden ve burnundan çıkan kırıksıklıkları– vurguluyordu.

Diane kendini tam olarak sırtından kalın bir deri parçasının alındığı anda hissetti. Doktor yarayı bantla kapatıyordu ve ona bir sonraki hafta sonuçları almak için gelmesini söylüyordu. Diane kendini bir barınakta, evcil hayvan edinme formu doldururken hissetti. Diane kendisinin bir merdivenden düştüğünü hissetti. Kendi-

sinin bir asansörde olduğunu hissetti. Kendisinin gelecekte, bir Ay kolonisinde yüzlerce yıl yaşadığını hissetti. Kendisinden çok sayıda olduğunu hissetti ama yine de bu kararında yapayalnızdı.

“Ben gencim, evet,” dedi Jackie, “ama aynı zamanda hayal edebileceğinizden çok daha yaşlıyım, Diane. Hayal edebileceğimden daha büyüğüm. Dünyadaki bütün zamana sahibim. Hiçbir bağlantım olmadan, bir gün büyümek için bana bir neden sunacak kimse olmadan, on dokuz yaşında olmaya devam edeceğim. Beni özleyecek bir annem var, kesin, ama o zaten beni çocukluğum boyunca gördü. Sizin de aynı şansa sahip olmanız gerek. Diane, babasından daha iyi bir adam olması için oğluna yardımcı olman gerek.”

Josh itiraz etmek için ağzını açtı.

“Josh, anlıyorum dostum, anlıyorum,” dedi Jackie. “Ben de senin gibi, babam olmadan büyüdüm. Ama senin zamanın olacak. Daha sonra, annen yapması gerekeni bitirdikten sonra. Beni bir dahaki görüşünde belki de sen ve ben aynı yaşta olacağız; o zaman bu konuşmayı tekrar yapabiliriz. Bu hoşuma giderdi.”

Diane, Jackie’ye döndü ama onunla göz göze gelmeden önce pencereyi gördü. Gece, odadaki her şeyi ona tekrar yansıtıyordu.

Camda onun giydiği şeyi giyen, onun dikildiği gibi dikilen, onun gibi aynı küçük hareketleri yapan ve gözlerinin derinlerine bakan, yarı saydam ve kambur bir kadın vardı. Camdaki kadını pek çok kez görmüş olsa da tanıımıyordu.

“Haklı olduğumu biliyorsun,” dedi Jackie.

“Ne karar alırsanız alın kabul edeceğim,” dedi taba ceketli vali. “İkisi de bizim için uygundur. Sadece, bir karar vermek zorundasınız.”

Diane elini Jackie’ye uzattı, o da kabul etti. Jackie ağlıyordu ama sakindi. Birazdan olması gerekenleri kabul etti. Diane, camdaki kadınla göz temasını koparmadı.

“Hayır,” dedi Diane. “Zorunda değilim.”

“Ah, hadi ama,” dedi adam. “Evet, zorundasın, bunu kabullen lütfen.”

“Bunun King City’yle alakası yok, Troy’un çocuklarıyla da alakası yok. Troy’la alakası var. O, King City’ye bizim kasabamızın tuhaflığını bulaştırdı.”

“Aşğılık herif.”

“Aynen, Jackie. Ne aşğılık ama. Ve bu adam da ne aşğılık ama.”
Taba ceketli aşğılık herife işaret etti.

Adam eskisinden çok daha uzun göründü. Sinekleri, arkasında öfkeli, vızıldayan bir aura şeklinde yayıldılar.

“Seçim yapmalısınız,” diye kükredi. “Kimin kalacağını seçmelisiniz yoksa sizin yerinize ben seçeceğim.”

“Burada kalmıyorsun,” dedi Diane, Jackie’ye, adamı görmezden gelerek, “ve Josh da burada kalmıyor.”

Jackie başını salladı. “Haklısın. Bu bizim hatamız değil. Bu sorunları çözmesi gereken bizler değiliz. Troy’un bunu yapma vakti geldi.”

“Ve Troy da burada kalmıyor. Troy’un eve gitme vakti geldi.”

“Lanet olsun, bu doğru.”

“Konuşmayı kesin de, hangi çocuğun kalacağını seçin,” diye bağırdı adam. Kimse dinlemiyordu.

“Barda Troy’lardan oluşan bir grupla karşılaştım. Onlardan herhangi biriyle konuşmak için iyi bir yer.”

“O zaman haydi gidelim.” Camdaki kadın yürüdü ama Diane hareket etmedi. Aniden şüpheyile doldu. Ya yanılıyorsa? Ya bir hata yapıyorsa? Yansıması gitti ama kendisi hâlâ hareket edemiyordu. Ve sonra Jackie’nin, elini tuttuğunu hissetti.

“Seninleyim,” dedi Jackie yumuşak bir sesle. “Haydi gidelim.” Alçısını, Josh’un dokunaçlı koluna taktı ve ikisini de kapıdan geçirip koridora çıkardı.

Üçü koridorda giderlerken, taba ceketli adam da onları takip etti.

“Nereye gidiyorsunuz? Hemen buraya geri gelin.” Sinekler etrafında vızıldadılar. Üçünden hiçbirisi geri dönüp bakmadı ve ön kapıyı iterek açıp tozlu geceye adım atarlarken vızıldama cılız bir hâl aldı.

“Seçim yapmalısınız. Seçim yapmalısınız,” dedi uzakta bir ses, sonra kapı kapandı ve bir kez daha her şey sessizliğe büründü.

“Troy,” diye bağırdı Jackie.

“Hemen dışarı çık Troy,” diye bağırdı Diane.

Bardan ilk çıkan Troy artık menekşe rengine dönmüş morluğu olandı. Şaşkın ve muhtemelen sarsılmış görünüyordu.

Jackie kapıyı açık tuttu ve herhangi biri tereddüt ederse diye kollarını çekiştirerek ya da omzunu iterek yardımcı olup hepsini dışarı çıkardı. Bazıları biradan dolayı sendeliyordu. Diğerleriyse güçlü, canlı görünüyordu ve eve gitmeye hazırdı. Troy Walsh tüm ihtimallere hazırlıklıydı. Troy Walsh’ın, olanlar konusunda kafası karıştı.

“Troy. Çıkın şuradan. Hadi ama.” Jackie onları kapıdan çıkardı.

Otuz iki yaşında bir adamı hayal edin. Pek çok kişi olan otuz iki yaşında bir adamı hayal edin. Hepsi de aynı adam gibi görünüyorlar çünkü hepsi de aynı adam; hep aynı adam olmuşlardı. Arabanızı tamir edebilen ve vergi beyannamelerinizi dolduran ve size sarhoş edici bir kokteyl hazırlayan ve minyatür koleksiyonlarınızı boyayan otuz iki yaşında bir adamı hayal edin.

Herkes için her şey ama bir insan için hiçbir şey olma yeteneğiyle doğmuş otuz iki yaşında bir adamı hayal edin. Kendisinden bir sürü varken, bir bardan dışarı çıktığında ve on beş sene önce kısa bir süreliğine de olsa hep sevmiş olduğu o kadını gördüğünde suratındaki ifadeyi hayal edin.

Tanımadığı ama tam olarak kim olduğunu bildiği bir çocuğu gördüğünde suratındaki ifadeyi hayal edin.

Ağzının hafifçe aralandığını hayal edin. Pek çok çehresinde birden, sözlü düşünce çatlağının genişlediğini hayal edin. Çatlak iyice büyürken ve bir kelime seli için nemli nefesler hazırlanırken, mantığı silkip atmaya ve duyguları kovmaya çalışarak yukarı baktığında gözlerinde beliren kelimeleri hayal edin.

“Kapa çeneni,” dedi Diane. “Tek kelime etme.”

Kolunu, konuşmak için kendisi de bir adım öne çıkmış olan Josh’un önüne uzattı.

“Birazdan konuşmana izin vereceğim, Josh.”

Diane, Troy’a baktı. Her birine baktı. Orada kal, dedi gözleri. Eğer seni görebilirimsem hareket edemezsin.

“Bu senin oğlun: Josh. Senin oğlun diyorum çünkü kelimeler belli şeyleri ifade edebilir. Bu uygun kelime değil ama doğru kelime. Arkandaysa kızın var: Jackie.

“Buraya senden destek istemeye gelmedim. Buraya kesinlikle Josh ya da Jackie adına senden bir şey istemek için gelmedim. Kendim ve etkilediğin tüm o insanlar adına sana bir şey söylemek için geldim.

“Eve dönmen gerek, Troy Walsh. Night Vale’e geri dönmen ve bu kasabayı terk etmen gerek. Senden çok sayıda var, yardımseversin ve kibarsın. Ama iyi niyetli olmak, iyi şeyler yapmak değildir. Niyetin iyi ama iyi şeyler yapmıyorsun. Zamanın ve mekânın tuhaflığını buraya getirerek buradaki zaman ve mekânı mahvediyorsun. Bizler hepimiz, Night Vale’e aitiz. Orası bizim evimiz. Evine dön, Troy.”

Troy’ların hepsi birbirlerine baktılar. Bazılarında içten bir kederi ve utancı ifade eden bakışlar vardı. Bazıları şüpheli bir ifadeyle sırtıyor, kendinden emin bir şekilde yanlarındakilere dirsek atıyordu. Biri Diane’i iteledikten sonra bara doğru geri geri yalpaladı ama Jackie onun kaval kemiğine tekme attı ve grubun içine geri itti. Diane ısrar etti.

“Pek çok yeteneğinle pek çok insana yardım ettin ama aynı zamanda sorumsuz, küçük bir pisliğin tekisin. Bunların ikisi de doğru. Doğrular çelişkili olabilir. İyiliklerin sayesinde kusurların affedilmeyecek. Kaç çocuğun var? Kaç tanesini geride bıraktın? Unut bunu, umurumda değil. Umurumda olan şey: Jackie’nin annesinin

adı ne? Jackie kaç yaşında? Oğlun neye benziyor? Tüm o fiziksel formların arkasında, oğlun neye benziyor? En sevdiği yemek nedir? Birileriyle çıkıyor mu? O kişinin adı ne?”

Troy’lar birbirlerine baktılar. Biri başını kaşıdı, biri geçirdi, biri soruları cevaplamayı denemeye istekli olsa da emin olamadan, diğerlerinden daha dik bir biçimde dikildi.

“Hayır, cevaplamaya çalışma. Cevapları bilmiyorsun. Tahmin ederek zamanımızı harcama. İşte cevaplayamayacağın bir başka soru: Bir baba ne yapar? Bu ne tür bir iştir? Sonsuz sayıdaki vücut bulmalarının tümünde tek bir iyi baba ya da eş var mı?”

“Hey, hey.” Ayık Troy’lar başarısız bir şekilde onu engellemeye çalışırken, başlarını sallarken ve cesaretinin kırılmasını sağlayacak şeyler mırıldanırken gitmeye çalışmış olan Troy ileri doğru sendeliyordu. “Hayır, hey, cevap vereceğim. Öylece durup dinlemeyeceğim. Geri döndüm ben. Yine Night Vale’de yaşıyorum.”

Diğer Troy’lardan birkaçı, hiçbir şey demeseler de başlarını salladılar.

“Gelip sizi görecektim, Josh’u görecektim ama buna zaman bulamadım. Öncelikle yapılması gereken başka işler vardı. İnsanların yardımına ihtiyacı vardı. Ama geliyordum. Oraya gelecektim.”

Jackie alaycı bir biçimde gülümseyerek “Hiç kimsenin senin yardımına ihtiyacı yok,” dedi babasına, çok sayıda olan ama hiçbir şey içermeyen adama. “Yardıma ihtiyacı olan sensin. Bunu başka kimse için değil, kendin için yapıyorsun yoksa ‘yardımın’ burayı haritadan sildiğinde bu kasabayı terk ederdin. Onun yerine, kuşlara bırakılan ekmek kırıntıları gibi, senden bazılarını Night Vale’e iteledin. Bu bir geri dönüş değil. Bu, suya sokulan bir ayak parmağı. Bu, çabanın asgarisi. Yardım edip duruyorsun ama aslında tembelsin. Lanet olsun, çok tembelsin.”

Daha fazla sayıda sarhoş Troy birbirlerine gergin bir şekilde baktılar. Ayık Troy’lardan biri öne doğru bir adım attı.

“Bunu henüz hak etmediğimi hissettim,” dedi Troy, gözünün daha az korktuğu Diane’e bakarak. “Sizi görmeye hazır olmadığımı hissettim. Çok gençtim, biliyorsun, bu, berbat bir bahane ama öyleydim. Şimdi biraz daha büyüğüm. Pek çok şey olabilirim. Kaçmak

zorunda olmadığımı öğrendim. Eğer bana sahip olsaydın. Bütünüme.” Etrafındaki kendi olan bütün adamlara işaret etti. “Tekrar, seve seve hayatlarınızın bir parçası olurum.”

“Bu, hayatlarımızın parçası olman için bir davet değil,” dedi Diane. “Bu, eve geri dönmen için bir talep değil.”

“Aşagılık herif,” dedi Jackie.

Troy’lar, hep birlikte, Josh’a döndüler. “Josh, bu, tanışmak için tuhaf bir yol ve baban olmama izin vermek zorunda değilsin. Bunu hak etmem gerek ve ben hak etmek istiyorum. Orada olacağım. Bir baba olarak güvenilebileceğin bir adam olmak için eskisinden çok daha iyi bir şekilde elimden gelenin en iyisini yapacağım. Ya da inşa edebileceğimiz hangi ilişki olursa artık. Bunu sana borçluyum.”

Diane bütün içgüdülerine rağmen, oğlunun kendi kendine cevap vermesine izin verdi. Jackie güven verircesine ona başını salladı. Josh cevap vermedi, bunun yerine, gözlerinde Yalvaran bakışlarla, suratı hayatında ilk kez Troy’unkine benzeyerek, Diane’e döndü.

“İzin istemek zorunda değilsin,” dedi Diane. “Ne düşündüğünü açıkça söyle. İsteddiğini söyle.”

Josh yutkundu. Sessizdi. Troy’lar sessizdi. Herkes bekledi. Konuşmaya başladığında, kelimeler yumuşak ama netti.

“Tamam,” dedi Josh ve Troy’lar gururla gülümsediler. “Ama on beş yıldır yoktun. O beni, sen olmadan yetiştirdi, bu yüzden senin, benim sana ihtiyacım varmış gibi konuşman biraz şey, şerefsizlik. Özür dilerim anne, ‘şerefsizlik’ dediğim için.

“Yani... Jackie. Jackie kendi dükkânını işletiyor ve harika bir insan. Harika iş çıkarıyor. Öyle değil mi, Jackie?”

“Sen söyle, çatal boynuz.” Jackie’nin dudaklarında değilse de sesinde gülümseme vardı. Josh kızardı, bir eli nazikçe ve farkında olmadan başından çıkan yapıya dokundu.

“Seni tanımak ilgimi çekerti,” diye devam etti Josh. “Ama kendinden dört ya da beş tanesini göndermen gerekmez. Her yerde olman gerekmez. Ya Night Vale’de yaşarsın ya da hiçbir yerde. Ve oradayken, ya hepsi sen olursun ya da hiçbirisi sen olmazsın. ”

Troy ağızlarını açtı. Ağızlarını kapadı. Ayık ve sarhoş gözlerle etrafına bakındı.

“Lucinda,” dedi Jackie.

“Hih?” dedi Troy.

“Annemin adı Lucinda,” dedi Jackie. Döndü ve söyleyecek hiçbir şeyi ya da duymaya dair hiçbir isteği kalmadığı için topallayarak uzaklaştı.

Troy’ların hepsi değil ama birkaçı buna anlayışla başını salladı. Troy’ların hepsi değil ama birkaçı ayakkabılarına baktı.

“Hepiniz burada mısınız?” dedi Diane.

“Pek çoğumuz,” dedi Troy’lar, hep birlikte.

“Geri kalanını bir araya topla. Eve dönüyorsun. Hemen, Troy Walsh.”

Diane, Jackie’yi takip etti ama Josh kaldı, hepsi de ağızları ayrık bir şekilde, hiçbir şey yapmayan adamları seyretti. Sonra adamlar birer birer, bara tekrar girdiler. Özellikle, sarhoş olan, kapının çerçevesine yaslandı ve oğlunun bakışlarına bir an karşılık verdi, sonra o da gitti.

“Geldiğini sanmıyorum, anne.”

Diane ve Jackie öylece yürümeye devam ettiler. Söyleyecek hiçbir şey kalmamıştı. Ya doğru olan şey yapılacaktı ya da yapılmayacaktı.

Josh, barın boşalan dış kısmını seyrederek olduğu yerde kaldı. Ağlamak istedi ama o anki fiziksel formu bunu yapabilecek beceriye sahip değildi. Bir an, bir şeylerin farklı olacağını düşünmüştü ama her şey aynı olmuştu. Uzun bir süre, boş verip gitmeye yetecek kadar kendini toparlamaya çalışarak toynaklarına baktı. Bir kapının açılma sesiyle başını kaldırdı.

Sarhoş Troy geri gelmişti. Oğluna başını salladı. Ve Troy’lar teker teker, sendeleyen yavaş bir ordu şeklinde bardan çıkıp, evlerine giden kadınları takip ettiler.

Diane, Jackie ve Josh, Diane'in kısa süre önce çamurluğu ezilmiş, arkası düz, şarap rengi Ford'unun yanında dikildiler.

"Kısa bir soru," dedi Jackie. "Night Vale'e nasıl geri döneceğiz?"

"Ha," diye yanıtladı Diane. Üçü bir süre, bir fikrin akıllarına gelmesini bekleyerek, iki arabaya ve flamingo yığınının bakarak ayakta dikildiler. Arkalarından gelen bir ses düşüncelerini böldü.

"Hey," dedi ses. Bu taba ceketli adamdı. "Troy bana temelli gitliğini söyledi."

"Umurumda değil," dedi Jackie. "Nasıl geri dönüyoruz?"

"Ben de onu söylemeye geliyordum," dedi taba ceketli adam. "Bu imkânsız olabilir. Özür di-"

Jackie ona yumruk attı.

Güderi bir evrak çantası taşıyan taba ceketli adam, yere oturur pozisyonda çömeldi ama hiçbir şey söylemedi. Sinekler hiçbir şey yapmadı.

"Bu benim hatam değil," dedi. "Sadece, Night Vale olduğunu sandığım yere arabamı sürüyorum ve bazen oraya varıyorum. Bazen varmıyorum. Keşke size söyleyebilsem-"

"Jackie," dedi Diane, "Night Vale bir şekilde kendini bulduruyor. Bence her yöne gidip yine de eve varabiliriz. Tuhaf bir yerde yaşıyoruz."

"Dostum, gerçekten de öyle."

"Çok tuhaf," dedi Josh.

"Tuhafın da tuhafı," dedi Jackie. Hâlâ kumda oturan valiye el salladı. "Görüşürüz."

Arabalarına bindiler: Diane’le Josh, Ford’a, Jackie, Mercedes’e. Geldikleri yönden geri döneceklerdi. Diğer arabayı gözden kaybetmeden birlikte kalacaklardı. Her ihtimale karşı iki arabada da plastik birer flamingo ve birer cep telefonu bulunduracaklardı.

Jackie camını indirdi ve taba ceketli adama baktı.

“Sahi, bu sineklerin olayı ne? Bir valinin neden sineklerle dolu bir evrak çantası olur ki?”

“Küçük bir kasabanın valisi olarak çok fazla para kazanmıyorsunuz. Ay sonunu getirmek için tam zamanlı bir işim olmak zorunda.”

“Sinek satıcısı ha?”

“Sinek satıcısı.”

“Kulağa mantıklı geliyor.”

Jackie göz temasını bozmadan, beyaz dumandan oluşan bir sis çamurlukları sarana kadar gaza bastı. Tiz bir çığlık duyuldu ve duman yavaş yavaş kalkan bir perde gibi onun gittiğini ortaya çıkardı.

NIGHT VALE'İN SESİ

CECIL: . . . Belediye Meclisi tarihe ek olarak birazdan sayacağım diğer şeylerin de “ıvır zıvır” olduğunu duyurdu: hafıza, saat, cevizler, bütün şahinler (besbelli!), en ileri matematik (trigonometri ve daha yükseği) ve kediler. Belediye Meclisi, bunu belli birilerine duyurmadıklarını ve eğer belli birileri bu duyurudan haberdar olurlarsa, bununla istediklerini yapabileceklerini netleştirdiler. Gerçi, yapılacak tek yasal şeyin bunu unutmak olduğunu eklediler. Birlikte salınarak ve parmaklarını “parıltılı parmaklar” benzeri bir hareketle döndürerek, bunu hemen unutun, diye tekrar ettiler.

Basın konferansını bitirmeden önce Belediye Meclisi, kısmen duygusal anlamda incinmiş görünerek, bunun -parmaklarıyla yaptıkları şeyin- gerginlikten kaynaklanan bir tik olduğunu ve insanların buna “parıltılı parmaklar” diyerek dalga geçmemesini dilediklerini söylediler.

Ah, sayın dinleyenler, şimdi sıra kötü haberlerde. En yeni stajyerimiz Sheila, Carlos’un tehlikeli plastik flamingoları gömmek için kullandığı çukura düştü. Bir tanesine dokunup hayatını yeniden yaşamaktansa çukurun bir tarafına yuvarlanırken yüzlercesine dokundu, düşüşünün uzunluğundan değil ama sonunda oluşan hız değişikliğinden dolayı öldü. Aynı anda yüzlerce dünyada, bir bebek olarak tekrar uyandı, kendisinin bütün bebek versiyonları, onun ölü olan tek gerçek benliğinin hayretten ağzı açık hâlde sessiz kaldığının farkındaydı.

Aileye ve Stajyer Sheila’nın arkadaşlarına en derin taziyelerimizi sunuyoruz. Şunu bilin ki, kendisi iyi ve çalışkan bir stajyerdi ve sevdiği şeyi

yaparken öldü: Doğrusal zamana karşı verdiği sonsuz, parçalanmış meydan okumasında aynı anda yaşadı ve öldü.

Eğer kolej kredisi arıyorsanız ya da halk radyosundaki bir kariyerin, hayatı tehdit eden tehlikelerine hazırlanmak istiyorsanız istasyona gelin. Eğer stajyer gömleklerinden biri size uyarırsa, kabul edilirsiniz.

Night Vale Dil Yönetimi Meclisi size bu son ayın kelime tanımı değişikliklerini hatırlatmak istiyor.

Çatal artık bir bu [BililiP] Güneş'in önünden geçerken akşamın verdiği anlık bir his anlamına geliyor.

Kayıp artık kaybın karşıtı her neyse, o anlama geliyor.

Migren artık bir insanın ensesine ilişmiş, göremediği ya da hissedemediği ve biri kendisine söylemese orada olduğuna dair bir fikrinin olmadığı iri bir akrep anlamına geliyor.

Ve elbette bu haftanın joker kelimesi *kuluçka*. Önümüzdeki hafta boyunca bu kelime, istediğiniz herhangi bir anlama geliyor! Ki bu çok çok kuluçka.

Dilin yanlış kullanımının, iletişimsizliğe yola açtığını ve iletişimsizliğin de dünyanın tamamında gerçekleşen her şeye yol açtığını unutmayın.

Kasabanın sınırında ikamet eden Larry Leroy, çölü en son süpürdüğünde pek çok harika şey bulduğunu duyurdu. Gökyüzünden düşen metalik bir küre sanki sıkılmış gibi, yumuşak bir şekilde kendi kendine ısıkl çalışıyormuş. Adam, yıllardır görmediği ikizini bulmuş ve ikizi kaçana kadar ulumaya devam etmiş. Hepsi de tam olarak eski yerlerinde olan birtakım bitkileri bulmuş ama sanki bir şekilde canlılarmış gibi hepsi de biraz farklıymış. Bir kaya bulmuş ama bize nerede olduğunu söylemeyecekmış. Bir kum tepeciğinde yayılarak uzanmış, gri çizgili takım elbiseli bir adam bulmuş. Kendisine heves ve cesaret verdiğini söylediği yeni bir nefes alma şekli bulmuş. Havayı yumruklayarak aynen böyle söylemiş. Heves ve cesaret, diye bağırmış. Çölde bulunduğu şeylerin orijinal listeleme planından sapmış görünüyor, yeni yöntemiyle havayı yumruklayarak ve yanından geçenlere "Heves ve cesaret!" diye bağırarak yolda koşuyormuş.

Sayın dinleyenler, benden şimdilik bu kadar. Ama içimden bir his, bunun son olmadığını söylüyor. Dışarıda gece parlak ve hafif rüzgârlı ve tehlikeli sırlarla dolu. Havada paslı gümüşü andıran bir tat var, artık sadece omurliliklerimizle ve sırtımızdaki tüylerle hatırladığımız, nesli tükenmiş bir hayvanın eti gibi.

İçimden bir ses, bunun sadece başlangıç olduğunu söylüyor. Diğer tüm anlardan sonraki an gelecek. Ve şu anda bulunduğumuz noktaya dönüp bakınca, bunun önceden olduğunu ve bundan sonraki tüm şimdilerimizin sonra olacağını bileceğiz. Zamanın işlediğini bilmemizin tek yolu bu.

Çatırdayan bir omurga sesini ve kâğıdın kendi içine yumuşakça katlanırken çıkardığı sesi bekleyin. Ve her zamanki gibi iyi geceler, Night Vale. İyi geceler.

Jackie, Lucinda'nın kapısını çaldı. Kapıyı Diane açtı.

“İçeri gel. Harika görünüyorsun. Kendini nasıl hissediyorsun?”

Jackie tamamen iyileşmiş sol koluyla onu kendine çekti ve kucaklaşmanın sıradan ve rahat olarak tanımlanamayacak kadar uzamasına izin verdi.

“Burada olmandan memnunum,” dedi Jackie.

“Ben de senin burada olmandan memnunum,” dedi Diane, kucaklaşmadan dolayı büzüşmüş hâlde. Jackie gücünü yeniden kazanmış gibi görünüyordu.

Lucinda, onları mutfakta karşıladı ve Jackie'yi öptü.

“Seni görmek her zaman harika tatlım.”

“Seni görmek de öyle, anne.”

King City'den ayrıldıktan sadece birkaç saat sonra, arabalarının Night Vale şehir sınırını geçmesinden sonraki aylarda Jackie, Diane'i daha kalıcı bir iş aramaya devam ederken rehin dükkânında yarı zamanlı muhasebeci olarak işe almıştı. Bu, Jackie'ye iş dışında biraz serbest zaman ve birlikte zaman geçirebileceği birini kazandırmıştı.

Her gün, Diane'in Josh'un hayatında ne kadar aktif bir anne olduğunu görüyordu; Diane, Josh'la ve Josh'la ilgili düzenli bir şekilde konuşuyor, okul ve toplum konusunda ona yardımcı oluyor, onun bir çocuk olmasına ve bir yetişkine dönüşmesine izin veriyordu ve bu da Jackie'ye kendi annesini ziyaret etmesi gerektiğini hatırlatıyordu. Diane aynı zamanda annesine sık sık gerçekten hatırlatma yapıyordu.

“Gidip Lucinda’yı ziyaret etmeliyiz,” diyordu Diane işten sonra. O gün hepsi barbekü için Lucinda’nın evindelerdi.

Barbekü için ihtiyacınız olan her şey vardı: çamurla dolu küçük, plastik bir kova. Her şey.

“İyi ki doğdun,” dedi Diane, Jackie’ye. “Görünüşe göre birileri en sonunda büyümeye karar vermiş. Şimdi kaç yaşındasın?”

“Yirmi bir. Yirmiyi atladım. Herkes yirmi yaşına girmek zorunda değil. Yirmi ikiye ne zaman gireceğimi bilmiyorum. Belki birkaç yıl içinde, hazır olduğumda. Troy geliyor mu?”

Troy’lar barista mahallesine yerleşmişlerdi. Onun, tıpkı yaptığı her şeyde olduğu gibi, baristalıkta da mükemmel olduğu ortaya çıkmıştı. Carlos, Troy’ların her birine, flamingoları Night Vale’den temelli yok etme ve her bir Troy’u şu anki gerçekliğinden alıp, yardımcı ve becerikli bir sürüdense, yardımcı ve becerikli bir birey olabileceği kendi gerçekliğine koyma etkisine sahip pembe bir flamingo vermeye başlamıştı. Bu, son derece bilimsel bir çözümdü ve Cecil, Carlos’un böyle bir şeyi akıl edebilmiş olmasının ne denli zekice olduğuna dair radyoda konuşmadan duramıyordu. “Hiçbir şey içinde iyi olan birinden daha çekici değildir,” diyordu Cecil sık sık.

“Josh, onu davet etti ama dürüst olmak gerekirse onun bile babasının gelmesini gerçekten istemediğini düşünüyorum. Bahsi geçmişken, Troy’la sen nasılsınız?”

“Troy’la ben diye bir şey yok,” dedi Jackie. “Bunun için çok genç. Dahası, benim zaten bir ailem var.”

Annesinin koluna girdi. Lucinda gülerek Jackie’nin elini okşadı.

“O senin hoşluğun tatlım ama eğer Troy’la biraz zaman geçirmek istersen benim için sakıncası yok. Onun için değil –o benim daha az umurumda– ama sen bundan bir şeyler çıkarabilirsin.”

“Çocukluğunla ilgili bir şeyler hatırladın mı?” diye sordu Diane.

Lucinda kızının elini bıraktı.

“Hayır,” dedi Jackie. “Bu konu üzerinde çalışıyoruz ama anılarım temelli gitmiş olabilir.”

“Tatlım, o zamana sahip olmasak bile şimdiye sahibiz,” dedi annesi, duygularını işlemeye çalışırken her zaman yaptığı gibi bal mumundan avokadolardan birini ısırdı.

“Şunları yemeyi gerçekten bırakmalısın, anne,” dedi Jackie. “Onlar gerçek değiller.”

“Yapmalısın’ ve ‘Yapacaksın’ farklı kelimelerdir,” dedi Lucinda, ikinci bir ısırık alırken.

Jackie başını salladı ve arka bahçeye açılan kayar kapıdan çıktı. Josh hızla ona doğru yürüdü.

“Jackie!”

Josh ufak ve yuvarlaktı; geniş ve tüylü kanatlarıyla kocaman yeşil gözleri vardı. “İyi görünüyorsun,” dedi Jackie. “Bunlarla uçmayı hiç denedin mi?”

“Hayır,” dedi, sanki ne işe yaradıklarını yeni fark etmiş gibi kanatlarını çıkararak. “Nasıl olacağını bilmiyordum.”

“Daha önce bir ev sineği olarak uçtun.”

“O farklı. Yüksekçe ya da uzağa hiç gitmedim. Bu kadar büyük kanatlarla nasıl uçacağımı bilmiyorum.”

“Deneyene kadar bilemezsin, dostum.”

“Bir ara rehin dükkânında sana yardımcı olabilir miyim? Hiç işim olmadı benim. *Bu iş*, kulağa hem berbat ve hem de eğlenceliymiş gibi geliyor.”

“Tam olarak ikisi de,” dedi Jackie. “Ne diyeceğim bak. Eğer çatıdan daha yüksekçe uçabilirsen, yarın benimle çalışmana izin vereceğim.”

Josh gergin bir şekilde sırttı ama önce, sohbetin gelişmesini çok da istekli olmadan seyreden Dianee döndü.

“Uygun mu, anne?”

“Uygun, Josh,” dedi, uygun olup olmadığından emin olmayarak. Gerginliğini, gülümseyen gözlerinin arkasına sakladı.

Ben her zaman bir anne olacağım, diye düşündü ama her zaman pek çok şey de olacağım. O şeylerin bir sonraki sefere ne olacağını merak ediyorum.

Josh başını sallarken boştaki sol elinin başparmağını gösteren Jackie’ye ve sonra gökyüzüne baktı. Kanatları hareket etti ve bedeni çimlerin üstünden hafifçe havalandı.

“Lütfen pencerelerden birine çarpmamaya çalış, tatlım,” dedi Lucinda, bahçedeki sandalyesinden.

“Lütfen dikkatli ol,” dedi Diane.

Josh deneme amaçlı etrafta dolaştı. Çatının üstünden biraz daha alçaktaydı. Diane bir elini gözlerine siper edip diğer elini kalbinin üstüne koyarak onu seyretti.

“Kafana dikkat et,” dedi, ona bilmediği bir şeyi söylemek için değil, zaten bildiği bir şeyi hatırlatmak için.

Jackie ona yine başparmağını kaldırdı ve o da aynı şekilde karşılık verdi. Tam takla atmayı denedi ama bunun yerine sarsak bir şekilde perende atmayı başardı.

Troy tüm bunları evin hemen önünde, arabasında otururken seyretti. İki eli de direksiyondaydı ve gülümsüyordu. Bu kesinlikle bir gülümseme idi. Orada birkaç dakikadır bir karar vermeye çalışarak oturuyordu. Josh’u seyrederken Jackie’nin yardımseverlik konusunda söylediklerini ve Diane’in, onların hayatlarındaki rolü hakkında söylediklerini düşünüp bir karar verdi.

Josh, uçtuğu yerden Palmiye Yaprağı Gökemi ve Ağlayan Mandenci arasındaki, birbirinin aynısı olan çatıların arasında, Kum Ocağı’nın kırmızı kiremitli diğer çatılarını ve onlara uygun olmayı başaramayan evlere ve detaylı isimlere sahip diğer siteleri ve yolun hemen aşağısında, Pizzacı Koca Rico’nun ve Carlos’un laboratuvarının yer aldığı alışveriş merkezini ve ve onun ilerisinde, gece için siyah kadifeyle örtülmüş olan Belediye Binası’nı ve arabasına yürüyen genç bir kadını, Vali Cardinal’i evet, ama aynı zamanda o gece için Tourniquet’de kutlama amaçlı bir akşam yemeği için kısa süre önce iyileşmiş olan erkek kardeşiyle buluşan Dana’yı ve onun ötesinde yasaklı Köpek Parkı’nın uzun siyah duvarlarını ve Çöl Çiçeği Bowling Salonu ve Atari ve Eğlence Merkezi’nin otoparkında, radyo istasyonundan Cecil ve bilim insanı Carlos’u bir ellerinde bowling çantaları ve diğer ellerinde diğerinin eli, Müsabaka Gecesi için içeri girdiğini, kapıyı açmadan önce öpüşüp içeri girdiklerini ve onun ilerisinde ismine uygun bir yer olan Tüm Gece Açık Mehtap Lokantası’nın diğer herhangi bir saatteki kadar kalabalık olduğunu, Laura’nın bedenindeki budaklı dallarından meyve ikram ettiğini ve Steve Carlsberg’in görünmez bir turta dilimini iştahla yediğini ve onun ötesinde, her ne kadar kimse neden yaptıklarını bilmeseydi

de, işin yapılabileceği bilgisayarlarla ve masalarla dolu olan, Catharine'in tarantulanın olmadığı ama eline geldiğini hayal ettiği hafif dokunuşlardan hâlâ irkildiği bir masada bazı işleri bitirmek için geç saatlere kadar kaldığı Diane'in eski ofisini ve bunun ötesinde, dışarıdan bakınca sessiz ama içeride kütüphanecilerle sessizce kaynayan halk kütüphanesinin alçak kütlesini ve bunun yakınında, şimdi onu düşünen ve suratı olmayan yaşlı bir kadının kıyafetlerinin hepsini gizlice yeniden katladığı evini ve onun ötesinde, tek sakini küçük baltalarla dolu bir duvara bakan, yerel habercilik gibi lanet bir işe başlamaya hazır olan *Night Vale Günlük Gazetesi* binasını ve onun ötesinde, sinema salonunu, Stacy, gece yarısı seansındaki seyirciler için, tam olarak gece yarısında koltuklarına çöken ve projeksiyon makinesi kapalıyken bile ekranda oynayan filmleri seyreden, sonda akan yazıların bitmesini bile beklemeden ortadan kaybolan sessiz müşteriler için gişeyi hazırlarken, onun önsezilerinin güçlü pusunun içinden görünen, yanıp sönen ışıklarını ve onun ötesinde, Ralphs'ın arkasında yer alan boş arsadaki deliği ve her ne kadar asla aynı anda olmasa da, taze yiyecekler ve düşük, çok düşük fiyatlar sunan Ralphs'ın kendisini ve onun ötesinde, evinin dışında duran ve elinde kâğıt olmayan İhtiyar Kadın Josie'yi ve hepsi de bahçede olan Erika ve Erika ve Erika'yı ve tepede yanıp sönen ışıyla *Night Vale Halk Radyosu'nun* kulesini ve eskiden Lucinda'nın Rehin Dükkânı diye bilinen ve o esnada kapalı olan, sahibi bazen başka bir yerlerde olmak istediğinden artık açık olmaktan çok kapalı olan Jackie'nin Rehin Dükkânı'nı ve doktorların, açıklanamayan bir anda birinden diğerine hızla geçtiği hastane pencerelerini ve ikinci el araba satıcılarının, arabalarla dolu alanlarında neşe içinde uzun adımlarla gezdiği, anlamadıkları ama başka kimsenin de gerçekten anlamadığı bir Ay'a doğru uludukları araba pazarını ve kötücül bir ses tonuyla mırıldanan eski Kahverengi Taş Kule'yi ve herkesi özgür kılan yardımsever helikopterlerden oluşan bir diziyi ve tüm bunları geçince, kumları, kumlardan oluşan küçük bir sonsuzluğu, başka hiçbir şey olamazmış gibi görünen çölü ve onun ötesinde, sonunda, her zaman başka bir şey olacağı için başka bir şeyi ve güderi bir evrak çantası taşıyan, kısa kollu gömlek giymiş ve tam o anda ceketini

ıkarıp bir ailenin onu en sonunda doğru ismiyle selamladığı bir eve adım atan bir adamın sıradan bir vali

olduğu, artık unutulmayan sıradan bir kasaba olan King City'yi ve onun ötesinde ve etrafında, diğer bütün sıradan kasabaları ve uyuyan ya da uyumayan, mecazi ya da gerçek anlamda canlı, mecazi ya da gerçek anlamda canlı olmayan, gitmiş ama kalplerimizde olan ya da gitmiş ama unutulmuş, hepsi de kayıp spektrumunun bir yerlerinde var olan bütün sıradan insanları ve bunların ötesinde ve etrafında, gezegenlere özğü büyük sessizlikten önce anlık olarak yaşamla dolan okyanusları ve ormanları ve bunun ötesinde, yavaş yavaş gün batımını ya da başka bir yerde bir günün ilk ışıklarını tekrar eden bir gökyüzünü ve onun ötesinde, gözetleyen casus uydularının titreşen kırmızı ışıklarını ve tanımlanamayan uzay aracının gözetleyen sabit mavi ışıklarını, hatalı olarak Ay olduğunu sandığımız şeyin beyaz ışığını ve bunun ötesinde, boşluğu ve ondan sonraki boşluğu, sürekli boşluğu, aralara saçılmış boşluk olmayan yerleri ve bunların ötesinde, Josh'un dünyadaki bütün zamana sahip değilse, birini bile çözemeyeceğini ve dünyadaki bütün zamana sahip olmadığı için bir tanesini bile çözemeyeceğini düşündüğü pek çok gizemi görebiliyordu.

Artık epey aşağısında kalan bir çatıyı geçtikten sonra aşağıya, kolunu, kahkahalar atan Lucinda'yla el ele durarak kahkahalar atan Jackie'nin omzuna atmış olan Diane'e baktı.

"Vay canına," dedi. "Düşündüğümden daha yüksekteyim."

"Yo dostum," dedi Jackie. "Bundan daha yükseğe çıkabilirsin."